עושה כרצונו

תקנו חכמים בברכות השחר שלוש ברכות הודאה מיוחדות, ואלו הן :
"שלא עשני גוי, שלא עשני עבד ושלא עשני אישה".

והנשים מברכות: "שעשני כרצונו" (שולחן ערוך מ"ו, ד')

ובמשנה אבות, ב', ד' נאמר: "עשה רצונו כרצונך, כדי שיעשה רצונך כרצונו.
בטל רצונך מפני רצונו, כדי שיבטל רצון אחרים מפני רצונך"

מאת: אסתי וינשטיין

כמה מילים עלי:

נולדתי במשפחה מכובדת, חסידת גור בבני ברק. "ילדה טובה מבית טוב!"
במשך למעלה מ – 40 שנה ניהלתי בית למופת "לתפארת המשפחה החשובה",
חתונה.. ילדים.. נכדים (!) בגיל 42, בעקבות משבר אישי, עזבתי את ירושלים ועברתי לתל אביב, על כל הכרוך בה.

לפני **אחרי**

***מבוסס על סיפור אמתי. השמות שונו, וכן המקומות ופרטים מזהים אחרים.**

מבוא

כשחושבים על זה, אפשר לומר שכבר אז אפשר היה לנחש את העתיד.
בשנת 1967

'מעשה הקונדס' שאני, דסי בת השנה, עשיתי, עבר מפה לאוזן והיה לשיחת היום.
הסבתות, הדודות והילדים, כולם השתעשעו בהנאה בסיפור על 'דסי השובבה ששברה מוט ממסגרת הלול אצל דודה פנינה ויצאה לחופשי אל הסלון כשהיא אוחזת בידיה את המוט!'
מה הם חשבו?! שאשאר תקועה בתוך לול סגור בחדר שעות ארוכות, אשב ואבהה בתקרה או על הרצפה ואחכה שדודה פנינה תסיים לקרצף ולשטוף את הבית, דבר שלא מסתיים אף פעם?!
מעולם ולעולם לא!
אני דסי.
וככזאת, שום דבר לא ישבור, או יכניע אותי.
ואם זה יקרה, זה יהיה זמני. לתקופה
בסופו של דבר, ה-הדסה שבתוכי תקום על רגליה, תתנער מאשפתות ותמצא פתרונות!
אבל באותו זמן אף אחד לא ראה.
לא ראה אותי, ולא ראה את המצבים שעלולים להביא אותי להשתמש בכוחות הרבים שניחנתי בהם,
יכלו לזהות כבר אז,
את הראיה 'מחוץ לקופסא, כלומר, ללול!'
את הכוח להילחם, לשנות, לאלתר במציאת פתרונות
ומעל הכול – את האומץ!!
האומץ לפרוץ גבולות ולצאת לחפש דרכים חדשות.
ומי כמוני יודע כמה אומץ צריך בשביל לצאת מהלול בבית של דודה פנינה, פריקית של ניקיון, סדר ושקט.
מילא היא, אבל דוד זאב! הוא בכלל - -
ילדים ודוד זאב הם שני מקבילים שאם הם נפגשים מישהו כנראה נשבר בדרך, וזה לא דוד זאב!
במקרה שלי, זו גם לא אני!!!
כי אני אמיצה, ואם יש לי מטרה – אגיע אליה, ואם צריך, אשלם את המחיר, באהבה!

וזו הייתה המטרה קצרת הטווח לתינוקת בת שנה.
לצאת מהלול אל החופש.
חופש.
מטרה שהחלה בגיל שנה אך ללא ספק קיימת בתוכי עד עצם היום הזה, ומן הסתם תישאר ברוחי ובליבי
עד נשימתי האחרונה.
-

ראשית דבר

"מה זה? איפה אני?" צרחתי בתדהמה
"זה לא יכול להיות! אני לא אמורה להיות פה" נהמתי ופרצתי בבכי תמרורים תוך מלמול בלתי פוסק "זה לא יכול להיות, אני לא רוצה! לא! למה?!"
התעלמתי לגמרי מהראשים הרבים שרכנו מעלי וניסו להשקיט אותי
"ש.. שש... הכול בסדר הדסה, את בידיים טובות עכשיו"
"אני לא רוצה להיות בידיים טובות! אני לא רוצה בכלל להיות, ואין דבר כזה ידיים טובות!!"
המשכתי והמילים הנוקבות האלה עוררו זעם עצום בגופי: "שאף אחד בעולם הזה לא ישקר לי ויגיד לי ידיים טובות!!"
עצמתי את עיניי בייאוש ושמעתי את עצמי ממלמלת, ספק בקול ספק בלב:
'אלוקים, למה לא שמעת לתפילתי?' 'מה אתה רוצה ממני אלוקים? אתה יודע שאני לא יכולה להמשיך לחיות ככה, עם העבירות האלה' התפתלתי על המיטה, משכתי את המטפחת שעל ראשי עמוק אל תוך פניי, עד שכיסו את עיניי, שם, לרגע, מתחת למטפחת, יכולתי לחוש כאילו אני לבד, עם עצמי, המשכתי להסביר לאלוהים שבי: 'הבטחתי לך שזו עבירה אחרונה שלי, סיכמנו שהכול נגמר ואנחנו סולחים אחד לשני, למה בגדת בי?? למה החזרת אותי לחיים האלה??
לא השארת לי אופציה.
אני לא אשאר עוד יום אחד נוסף בחברה השקרית הזו, אני לא אתן להצגה הזו להמשיך!'

"הכול בסדר דרדסיתי" שמעתי פתאום את הקול המוכר והיחיד שרציתי לשמוע באותו רגע נועם.
אחי האהוב. הבנאדם היחיד בעולם שידעתי שהוא מבין.
הוא רכן לעברי וחיבק אותי בחום, "איזה מזל שאת כאן! אני כ"כ מאושר שזה לא הצליח לך"
קולו הרך, המבין, נסך בי כוח ואומץ, הרמתי באיטיות את המטפחת מעיניי ואמרתי בפעם הראשונה בחיים שלי, לעצמי, ולכל מי שהיה סביבי:
"אני לא רוצה להיות חרדית!"
המילים, שיצאו לי מהפה הכניסו לי אדרנלין למוח, מן תחושה עוצמתית, שזה המשפט הנכון!
התרוממתי מעט מהמיטה והמשכתי לצרוח שוב ושוב, את המשפט היחיד שיכולתי להתחבר אליו באותו רגע:
"אני רוצה להיות חילונית!"
"אם אני כאן ואני חיה, אני רוצה להיות חילונית!!!"
"אני לא רוצה את הדת הארורה הזאת! לא רוצה להמשיך לחיות בשקר הזה!! לא יכולה להמשיך לחיות עם השקר הזה!!"
"לא רוצה את הדת-כת הזאת!!!" רקעתי ברגליים על המיטה
"לא רוצה להיות חרדית שקרנית עוברת עבירות! עבירות!! עבירות!! כל לילה עבירות!!! די עם העבירות האלה!!!" חזרתי וצעקתי מעמקי ליבי את המשפט שוב ושוב ונענעתי את ראשי בפראות מצד לצד, כמישהו שמנסה לנער מעצמו דיבוק שהשתלט עליו

"תירגעי! את בפניקה! ואת מדברת שטויות!!"

שמעתי פתאום משפט מקול מוכר, שבאותו רגע היה נשמע לי זר ומנוכר,
קול קוטע כל שמץ של תקווה,
קולו של מי שהיה עד אז המעריץ והתומך הכי נלהב שלי,

בעלי.

באותו רגע הרגשתי את התהום שנפערה בינינו,
הבנתי, שזה לא רק הקול שלו שהשתנה,
אלא הכול.

<u>היום הראשון בבית החולים</u>

"הבאתי לך תה. בעלך אמר שאת מעדיפה ארל-גריי, אבל יש לנו תה רגיל".. אמרה לי האחות בעלת הפנים החיוורות והקוקו שלראשה התנדנד על גבה, שחור בוהק, מעל לחלוק לבן שידע ימים בוהקים יותר.
היא הניחה מגש פלסטיק ירוק על שידת העץ שמשמאל למיטתי, עליו עמדה כוס פלסטיק קטנה עם ידית בצבע כחול והמשיכה: "אחרי שתשתי, ונראה שאת בסדר, תוכלי לרדת מהמיטה, ד"ר תמר גולדשטיין, הפסיכולוגית של המחלקה תפגוש אותך לשיחה ב-10.00 בחדרה, אל תדאגי! אני פה. את לא לבד! אקח אותך אליה.." סיימה את דבריה ויצאה מהחדר כשהקוקו הארוך מתנועע על ישבנה הפצפון עד שנעלמה במובאה הרחבה שבכניסה.
'אוף, אפילו קפה אין פה' רטנתי לעצמי וסידרתי את המטפחת שעל ראשי בצניעות, דחפתי את השערות הסוררות שהעזו להציץ ממנה והזדקפתי על המיטה כדי לשתות את התה המבחיל חסר הטעם בכוס הפלסטיק הכחולה הישנה.
האישה שישנה בלילה לצידי בחדר, במיטה שמימין לדלת, נכנסה אל החדר כרוח סערה,
'היא נראית בערך בגיל שלי' פסקתי וסקרתי אותה מכף רגל ועד ראש 'וכמה שהיא שונה ממני, החילונית הזו'
גופה הרחב היה מכוסה בפיג'מה וורודה עבה שהשוותה לה מראה רחב עוד יותר.. שערה המתולתל ידע כנראה ימים של צבע חום כהה, אך עם השנים צצו בו שערות שיבה רבות שכנראה לא נצבעו מעולם, עיניה השחורות ריצדו בחוסר מנוחה תוך עפעוף מהיר.. לפתע נעצרה ונעצה בי מבט צולב: "הווו, סוף סוף התעוררת!!" קראה אלי בקול גדול כאילו שבין המיטה שלה שמימין לדלת לבין המיטה שלי שליד החלון ממול הכניסה יש מרחק של 3 בניינים,
"אני פלורי! " הכריזה ופתחה בשטף של שאלות ועדכונים שמתאים לחברות טובות שמכירות כבר שנים:
"את פעם ראשונה כאן? זה הבית השני שלי לצערי, אני מאובחנת במאניה דפרסיה, כרגע אני בהתקף מאניה מטורף, אני כבר מכירה את עצמי, יודעת בדיוק מה יש לי ומתי ובאה להתאשפז כשאני מרגישה שזה מגיע.. הילדות שלי, מסכנות, כבר מכירות אותי, הן לא באות לבקר כשאני כאן, מחכות שארגיש טוב ואז אני חוזרת אליהם בגעגועים..
הכי כיף להתגעגע לילדות, הא? יש לך ילדים? בטח יש לך מלא ילדים!! את דוסית, נכון?! טוב ברור שאת דוסית, המטפחת שלך ממש עד העיניים.. את דוסית חזקה, נכון?! ראיתי מקודם את

בעלך.. ואוו, הוא ממש צדיק הארד-קור, נכון?!..
טוב מה אני מבלבלת לך ת'מוח בקושי התעוררת מסכנה, סליחה, מחילה, סליחה" סיימה את הספק נאום ספק חקירה של 'שאלות שאני עונה עליהם תשובות בעצמי' ויצאה מהחדר.
'את דוסית, ברור שאת דוסית. המטפחת שלך עד העיניים' שב והדהד באוזניי המשפט של פלורי, באינסטינקט מכוון, הושטתי את ידי אל המטפחת והרמתי אותה מכיוון המצח למעלה, בידי השנייה, ליטפתי את מעט השיער שצץ והתגלה בחלק החשוף של הראש
לפתע, בהחלטה של רגע, שלפתי את המטפחת מעל לראשי, שחררתי את הגומייה השחורה שהידקה את שיערי, וניערתי באיטיות את ראשי מצד לצד, נותנת לשיערי הרך לגלוש על כתפיי בקלילות
אוח, תחושת עונג ושחרור עטפה את גופי
'דיי להצגה! לא עוד תחפושות!' אמר קולי האוהב ושלח אלי חיבוק
אני הדסה חדשה. לא עוד מטפחת עד העיניים, בחרתי אחרת, וכך זה יישאר!
מעודדת מההחלטה החדשה קמתי מהמיטה לכיוון השירותים ופסעתי פסיעות ראשונות בשיער גלוי, ארוך וגלי, שליטף לי את העורף בכל פסיעה וגרם לי להרגיש בכל הווייתי את המילה המיוחלת שהפכה באותה עת, ולכמה רגעים בודדים של אושר, למציאות:
חופש.

<u>ד"ר תמר גולדשטיין</u>

הצצתי לתוך חדרה של דר' תמר גולדשטיין, מהססת עדיין להיכנס
היא ישבה על כיסא עץ פשוט, מתחת לחלון, מול דלת הכניסה וחיכתה לי.
אישה מטופחת, נראית בשנות השלושים לחייה, שיערה קצר ומסודר, בגדיה מוקפדים, בצבעים כהים, רחבים דיים ולרגליה נעליים חומות וסגורות.
'היא נראית כמו אישה חרדית פשוטה וצנועה', חשבתי לעצמי
'אם מכנסי הבד שעליה היו חצאית כמובן, ואם השיער שעל ראשה היה פאה' סייגתי מידית את ההשוואה
סרקתי במהירות את החדר
חדר פצפון, צר וארוך, בצד שמאל היה שולחן עץ קטן ועליו קלסר ועט, וברווח שבין השולחן לדלת היה מקום בדיוק לכיסא הריק שהיה שם, הכיסא שמיועד כנראה בשבילי, כלומר בשביל כל מי שסובל נפשית, מי שהיה פה לפניי ויהיה פה אחריי.
דר' גולדשטיין הבחינה בי,
"בואי הדסה, תיכנסי" אמרה בקול רך תוך שהיא משתמשת בשמי הרשמי
"נאמר לי שאת חרדית, אבל אני רואה שאת ללא כיסוי ראש" פתחה את השיחה באופן ישיר בנושא הכי נפיץ
"אה, כן. הייתי, כלומר, אני. זאת אומרת, אני חושבת שאני כבר לא חרדית, או לא רוצה להיות, לא יודעת, אני עדיין מבולבלת"
"זה בסדר להיות מבולבלים לפעמים, בדיוק בשביל זה אני פה! בשביל לעזור לך לעשות סדר בבלבול" אמרה הדוקטור בחיוך מבטיח והמשיכה:
"אני פסיכולוגית קלינית, יש לי ניסיון של למעלה מ-10 שנים, בטיפול נפשי עם בעיות מסוגים

שונים, ספרי לי קצת על עצמך, כדי שאכיר אותך טוב יותר. כמובן שדר" דן שולמן, שהוא הפסיכולוג הראשי, ייפגש אתך בנפרד, ואת ההחלטות בסופו של דבר מקבל פרופסור רוני וייצמן. אבל עכשיו, רק שתינו כאן, ויש לנו את כל הזמן שבעולם, פשוט תספרי לי, מה שנראה לך חשוב, וגם מה שנראה לך לא חשוב, כל מה שעובר לך בראש!" אמרה ושינתה את זווית כיסא העץ שלה לכיוון שולחן הכתיבה, החזיקה את העט בידה ונשענה על השולחן, מול בלוק כתיבה גדול שאומר שהיא מתכוננת לכתוב כל מה שאני מספרת.

"לספר?" שאלתי והרגשתי את ליבי מאיץ את פעמותיו

"כל החיים שלי אני עובדת על עצמי לא לספר! מאז שהייתי ילדה קטנה היה לי יצר רע נוראי לספר דברים,

כל דבר שהייתי שומעת – הייתי רצה ומספרת לכל מי שהיה מוכן לשמוע, את יודעת כמה סבלתי מזה?! להיות ילדה פטפטנית, זה אחד החסרונות הבולטים אצלנו בחברה! סודיות זה מושג מרכזי וחשוב, כל משפחה שומרת בקנאות על 'הכביסה המלוכלכת' שתישאר בתוך הבית פנימה, המושג: "טוב שם טוב משמן טוב" אצלנו, זה קו מנחה בחיים: 'לא משנה מה אתה עושה, כל עוד אף אחד לא יודע מזה – הכול בסדר. אבל אם נתפסת במשהו שהוא לא 'מקובל' במאה אחוז, במיוחד בחסידות שלנו – השם הטוב שלך נהרס ואין לך אפשרות לתקן את המעוות לעד ולעולמי עולמים! את מבינה? לכן כל-כך קשה לי לדבר כאן על דברים שנחשבים ל'כביסה מלוכלכת', סודות שהם מאד קשים, ולא רק במושגים של החברה שממנה אני באה"

"אז אולי תתחילי לספר לי דברים פחות קשים, הרי בטח היו לך בחיים גם חוויות טובות, תתחילי בדברים הטובים!" הציעה דר' תמר הצעה מקורית בקול מתלהב מהרעיון של עצמו

"דברים טובים, נכון!" נדבקתי בהתלהבותה ושתקתי לרגע, נותנת למוחי להעלות משהו שמח בחיים,

"הילדים שלי כמובן!!" אמרתי ללא היסוס

"הילדים שלי זה הדבר הכי שמח בחיים שלי! האמת היא שכרגע הילדים שלי זה הדבר היחיד שמשמח אותי" הוספתי את ההערה האחרונה ונבהלתי מעצמי: 'תיזהרי הדסה!' קרא אלי הקול האחראי שלי, 'את מתקרבת לשטח אש!' הוסיף וצעק בדממה הקול השומר

"תראי, דר' תמר," פניתי אליה כשאני בוררת כל מילה, "אני לא רוצה לפתוח פה דברים שהם, טוב זה דברים שאני לא יכולה פשוט, אני גם רואה שאת כותבת את מה שאני אומרת, אני לא יכולה לקחת את הסיכון הזה, שדברים יצאו ממני ויחשפו!"

היא שתקה והביטה בי מהורהרת

החדר הקטן הרגיש לי לפתע פצפון ממש. דמעות צפו ועלו על פניי, לקחתי נשימה עמוקה ואמרתי בחיוך ובעיניים דומעות:

"אבל זה בסדר. אני רגילה לשמור בבטן את מה שעובר עלי, לשים מסכה מחייכת על הפנים, ולהציג לכולם סביבי שהכול בסדר" הסברתי בהתנצלות לדוקטור והדמעות שצצו בזוויות העניים הפכו לנחל דק שזרם במורד הלחיים וטפטף על החצאית הכחולה שלבשתי

"זה לא קשור רק אליך, הדסה" אמרה ברוך, התרחקה לרגע משולחן הכתיבה והביטה ישירות אל תוך עיני:

"את מבינה שמה שעשית זה מעשה מאד קיצוני, כן?" שאלה כשהיא בוחנת את פניי הדומעות

"כן, אני מבינה" לחשתי ופרץ הדמעות הפך לבכי קולני בתוך ים של דמעות מלוחות

'מעשה קיצוני' ייסר אותי קול שופט פנימי

׳אבל מה יכולתי לעשות?! כלום הייתה לי ברירה?!׳ שאל-קבע הקול המסביר שלי
איכשהו ׳החלק המבין-אותי-שלי׳, עודד את רוחי, הזדקפתי על כיסאי, שלפתי טישו שהיה מוכן
על השולחן בדיוק למקרים כאלה וניגבתי את פניי
״את מבינה שאני לגמרי לבד בכל הסיפור הזה?!״ אמרתי לדר׳ תמר בקול צרוד שנשמע כמו יללה
בחדר הקטנטן
״דברים מאד קשים את אומרת״ אמרה דר׳ תמר לאחר שתיקה קלה
״כשאנחנו לא יכולים לשתף אף אחד במה שעובר עלינו – קשה לנו מאד להתמודד! את בטוחה
באמת שאין לך אף אחד שאת יכולה לספר לו מה עובר עליך? הרי זה אחד הדברים הבסיסיים
בהתמודדות, לשתף מישהו קרוב. אז איך את מתמודדת לבד?!״ שאלה שוב בפליאה
משכתי בכתפיי והדמעות שבו וזלגו על לחיי
׳איך אני מתמודדת, אני מאושפזת בבית חולים לחולי נפש! ככה אני מתמודדת!!׳ חשבתי לעצמי
בשתיקה והנדתי ראשי ברחמיים עצמיים
״תנסי לחשוב, אולי בכל זאת, יש מישהו קרוב שאת יכולה לסמוך עליו?" שאלה הדוקטור, וספק
בקולה
״אני מבינה שאת בעלך את לא משתפת, ב.. מה שזה לא יהיה, הדברים הקשים שאליהם את
מתכוונת, אבל הבנתי שיחד אתך באמבולנס הגיעו שני גברים, אחד מהם הוא בעלך. מי היה
השני?״
״אח שלי!! נועם" אמרתי וחיוך רחב התפשט על לחיי בפעם הראשונה בפגישה המעיקה הזו
״או!!!״ התלהבה דר׳ תמר ופניה זהרו כאילו מצאה זה עתה יהלום בערימת חציר
״אני כבר רואה על הפנים שלך שינוי, ספרי לי על אחיך״
״קודם כל אחי נועם כבר לא חסיד גור! הוא עשה שינוי בחיין, וכיום הוא ׳דתי-לייט׳, שזה אומר
שכל כללי ההתנהגות שמונהגים על מי שחי בתוך הקהילה, כבר לא חלים עליו, הוא חופשי לעשות
כרצונו, ויותר מזה, הוא חופשי לחשוב כרצונו, שזו זכות בסיסית שנשללת ממי שנמצא בתוך
הקהילה הסגורה!״
״מה זאת אומרת? מי יכול לשלוט במחשבות שלך?״ הקשתה דר׳ תמר
״הפחד. הפחד שולט במחשבות של מי שנמצא סגור בתוך חברה שאסור ליחיד לבחור, להחליט
ואפילו להבין דברים בדרך ייחודית משלו, כי ברגע שאתה מתחיל לשאול את עצמך שאלות, אתה
כל-כך נבהל, שאתה סוגר מיד את השאלות האלה בתוך קופסא שחורה ודוחק אותה פנימה,
מאחורי המסכה של החיוך שהסברתי לך מקודם״
״אז לנועם אחיך, היה את האומץ לחשוב אחרת, ויותר מזה, לעשות אחרת!״ הסבירה הדוקטור
לעצמה ולי את העניין
״בדיוק! זאת הסיבה שנועם יודע עלי המון דברים שאף אחד בעולם, כמעט, לא יודע,
הוא שמע ממני על השנתיים האחרונות, עם כל הסיוט שהיה שם, שכמובן אני לא מדברת על זה
אתך וגם לא אדבר על זה לעולם עם אף אחד!" אמרתי וכדי להמחיש את עניין ה: ׳אני לא אדבר על
זה לעולם עם אף אחד׳ סובבתי את שתי אצבעותיי על הפה בסימן של מנעול שנסגר, לאות כי פי
יהיה חתום וסגור בנושא.
דר׳ גולדשטיין התעלמה מההבטחות שלי על שמירת הסודיות והתמקדה דווקא בנועם:
״זאת אומרת, נועם אח שלך הוא בעצם חבר טוב שלך! מישהו שמולו את כנה, לא צריכה להסתיר
ולהשתמש במסכה של החיוך כמו שאת מגדירה שאת צריכה מול כל שאר האנשים בחברה שאת

נמצאת בה"

"בדיוק! אח שלי הוא בנאדם שעשה בעצמו שינוי והוא מכבד את השני, לא משנה מה הוא עושה!
ואת זה – אין ולא קיים בקהילה שלנו! אצלנו, מי שלא הולך 'בדיוק בתלם' – אין לו קיום!"
אמרתי ושקעתי בהרהורים

"את יודעת מה הכי מצחיק?" פניתי לדר" גולדשטיין ולא חיכיתי לתשובה

"נועם אח שלי, הוא בעצם ההתחלה של כל ה'צרות' שלי! הלידה שלו היא זו שהפכה אותי, ממפונקת למפונדרקת!"

<u>הנסיך נולד</u>

הזיכרונות שלי מתחילים בערך בגיל 8,

אומרים שהרבה מבוגרים לא זוכרים את עצמם לפני הגיל הזה, אבל אני לא הייתי אותה ילדה בגיל 7.5 ובגיל 8,

כי בשהייתי בת 8 נועם נולד!

עד אז, כולם אמרו שאני ילדה 'מפונקת',

מאז אמרו שאני 'מפונדרקת'!!

שתי אותיות נוספו וחיים שלמים השתנו, אותיות ה- דלת וה-ריש שנוספו, הפכו אותי מילדה מפונקת שכולם אוהבים ומעריצים, לנודניקית שמפריעה לשקט ולהרמוניה של הבית!

זה התחיל כשאימא חזרה הביתה מבית חולים עם נועם.

"הם מגיעים" קראה שרי אחותי הגדולה בהתלהבות

"הם עולים" צרחה גם יפי וכולנו רצנו יחד לכיוון דלת הכניסה

אימא והנסיך מגיעים!

8 שנים חלפו מאז נולדה לנו תינוקת, ז"א אני.. ה'מוז'ינקאלע'(*בת זקונים) של הבית, והנה נולד הבן המיוחל שכולנו ציפינו לו כל-כך.

אימא נכנסה הביתה והפצפון בזרועותיה

אחיותיי הגבוהות ממני התנפלו עליו ואני מצאתי את עצמי מושכת בשמלה של אימא ומנסה להגיע אל פניו של התינוק החדש כדי לראות אותו מקרוב.

"הוא מושלם!" שמעתי את שרי קוראת ממרום גילה וגובהה

"איזה מאמי" קראו גם יפי וציפי כאחד

"אימא, אני רוצה לראות" צרחתי ומשכתי לאימא בשמלה בחוזקה, מנסה להוריד אותה לגובה שלי

"רגע!!" התנפלו עלי כולם ביחד, "זוזי, את תפילי את אימא ביחד עם התינוק!" המשיכו לצרוח עלי בהיסטריה ודחפו אותי מהמסדרון הצר לפינת האוכל

התקפלתי לתוכי והטחתי את ישבני על הרצפה, ידי משוכלות תחת ראשי המורכן על ברכיי 'לא הצלחתי לראות את התינוק' חשבתי לעצמי בקול מדוכא 'אני כל-כך נמוכה, וכמעט הפלתי את אימא עם התינוק' נבהל הקול האחראי שלי ופרץ של דמעות השתחרר מעיניי והרטיב את ידיי שתמכו בראשי

אף אחד לא הגיע לנחם אותי.

לא שרי, לא יפי, ואפילו לא ציפי, אחותי הקרובה אלי כל-כך שתמיד דואגת לי

'הם אפילו לא רואים שאני כאן!' חשבתי לעצמי בהלם מוחלט
קמתי בשקט, שטפתי פנים ופסעתי בפסיעות מדודות, על קצות האצבעות לכיוון חדר השינה של אבא ואימא, כדי להציץ על הייצור הקטן והדוחה הזה, שגרם לשרי וליפי ואפילו לציפי לדחוף אותי ככה אל הקיר
התקרבתי אל העריסה הלבנה שאבא לקח מגמ"ח 'עזרת ישראל' והצצתי לתוך העריסה,
זוג עיניים כחולות ובהירות הביטו אלי, 'ישיואו, איזה עיניים! ואיזה לחיים, ופה אדום פצפון.
הוא באמת מושלם!' פלטתי ופתאום הרגשתי שהלב שלי נחמץ ומתכווץ באכזבה
'את מאוכזבת מזה שהוא כזה מקסים?!?' שאל אותי הקול הבוחן שלי במודעות רבה יחסית לילדה בת 8
"אני לא מרשה להיכנס לחדר בלי רשות!" שמעתי את קולה של אימא קורא לעברי, היא יצאה במהירות מחדר האמבטיה והתקרבת אל העריסה, כאילו רוצה להגן עליו מפני משהו נורא שעומד לקרות
"אה, טוב" גמגמתי ומיהרתי לצאת מחדר השינה, החדר שעד לאותו רגע היה 'של כולם' ובטח שגם שלי, הרי אני כל-כך אוהבת להתגנב למיטה של אבא בלילה!
'היא לא מרשה להיכנס לחדר בלי רשות' חדרה לתוכי ההכרה במצב החדש
התינוק הזה, יש לו מתיקות מעצבנת כל-כך!
אין לו 'בקאקטע – פונים' כמו שלי!(*פנים – קקה באידיש {נמשים})
יכול להיות שגם אני עדיין לא ידעתי אז, בגיל 8, שיש לי 'בקאקטע – פונים', הכוונה פנים-קקה, את הביטוי המעליב הזה שמעתי יותר מאוחר, אני זוכרת בדיוק מתי, לא חשוב...
איכשהו התינוק היפיוף הזה הפך את הקערה, כלומר אותי, הדסה המקסימה התינוקת המהממת בת ה-8, לסתם ילדה עם נמשים שמנסה לגעת בתינוק מושלם ויקר מכול
מהיום שנועם נולד הפכתי להיות מ "ילדה של כולם' ל "ילדה של אף אחד!'
מהדסה הילדה הקטנה והחמודה לסתם מישהי, לא גדולה ולא קטנה שמפריעה לאושר הגדול שהפך להיות מרכז הבית, בניסיונות שלה להשיג טיפת תשומת לב
הייתי מנדנדת ובוכה כל-כך הרבה, עד שכינו אותי במשפחה שאני מייצרת 'פיפי מהעיניים',
וכשלא בכיתי או נדנדתי הייתי קופצת ומשתוללת ומעצבנת את כל מי שמסביבי, כך שהכינוי היה מתחלף זמנית ל 'ווילדע-חייע'(*חיה רעה)
היום אני מבינה שהתנהגתי ככה, כי חיפשתי דרך לקבל את תשומת הלב שאליה הייתי רגילה, עד שנועם נולד
מה שקרה בפועל, זו תוצאה הפוכה בדיוק למה שרציתי - מרוב שרציתי שיאהבו אותי, פשוט גרמתי להם לשנוא אותי!
הפכתי להיות זבוב טורדני שבכל פעם שהוא מנסה לקחת חלק בעוגה הוא סופג הדיפות כף יד, לא היה לי אל מי לפנות, לא היה מי שהקשיב.
ואז התחברתי למישהו אחד, שנשאר והיה איתי לאורך השנים:
אלוהים.
'אוח, אלוקים, כמה טוב שאני לא לבד, כי יש לי אותך!' דיברתי לאלוהים, כלומר לעצמי בקול מחבק ושומר.
מאז פיתחתי לעצמי 'מערכת יחסים' עם החבר הדמיוני הזה, אלוהים. בכל פעם שהרגשתי שאף אחד לא מבין אותי, או שאין לי עם מי לדבר ולפרוק קושי או אתגר, הייתי פונה לאלוהים

ומשוחחת אתו.

-

דר׳ תמר סיכלה את רגליה, הביטה בי ישירות בעיניים טובות ואמרה ברוך:
״אז מה שאת אומרת זה, שבשנים הראשונות מאז שנולדת ועד לגיל 8 שנים, היית ילדה אהובה באמת, מוערכת, סוג של ׳מלכת המשפחה׳, 8 שנים זה הרבה!
אבל מה שקרה אח״כ, מחק לך את הזיכרונות הראשוניים האלה, כי זה לא התאים לסיפור שלך על עצמך בהמשך, כשכל כך סבלת מהיחס של המשפחה והסביבה אליך" אמרה באיטיות כסופרת מטבעות זהב שחשוב לה שכל מטבע תספר בנפרד ושלא יהיו לה טעויות חלילה
״כן, כנראה״ אמרתי ושוב הצטעפו דמעות בעיני
״אני יודעת מאחיות שלי. הן סיפרו לי שהייתי מקסימה כשהייתי קטנה, אבל במשך השנים ניסיתי המון פעמים להיזכר בדוגמאות שיוכיחו את זה ולא הצלחתי״ אמרתי בצער ולקחתי טישו נוסף כדי לנגב את פניי

<u>א-באקאקטע-פונים</u>

״לא הבנתי מה שאמרת מקודם: ׳באקטע פונים׳ אמרה דר״ תמר והסתכלה עלי בעיניים סקרניות ״הסברת שהכוונה פנים קקה, אבל לא הבנתי למה את חושבת שזה מה שהיית? אני רואה לפניי אישה יפיפייה!!"
״באמת?" הופתעתי
׳אישה חילונית, שמבינה דבר או שניים בחיים האלה, אומרת עלי שאני, נו, טוב, יפיפייה?!..׳ בלעתי את רוקי בהפתעה ׳אפילו אם היא מגזימה, זה אומר שאני לא כזאת מכוערת כמו שאני חושבת׳ המשכתי לעבד את המידע החדש והחשוב שקיבלתי על עצמי
׳מכוערת עם גוף יפה׳ אני קוראת לעצמי תמיד ומכסה את לחיי המנומשות בשכבות עבות של מייק-אפ
״את חושבת שאני יפה?" שאלתי אותה שוב, ליתר ביטחון
״יפה מאד!" ענתה תמר ללא היסוס
״זה מוזר" הרהרתי בקול "כנראה שאימא שלי לא חשבה ככה״
אימא שלי מתייחסת לנמשים כמו אל מכה שלא כתובה בתורה!
אני לא יודעת אם נולדתי עם נמשים, או שהם הופיעו לי על הפנים כשעוד הייתי קטנה מידיי מלהכיר את עצמי בלעדיהם,
יום אחד שמעתי את אימא שלי משוחחת עם אחותה שפרה בטלפון
״מה לעשות?! לא הכול בוחרים!״ שמעתי את אימא אומרת בטלפון לאחותה שפרה
״זה לא כל-כך נורא! לדסי שלי יש ׳א-באקאקטע-פונים!׳ נו, אז יש לי מה לעשות?! זה מה יש!" המשיכה כמשלימה עם מצב נוראי שאין לו תרופה
׳הנמשים שלי׳, נחמץ ליבי, תפסתי בידיי את שתי לחיי וניסיתי לתלוש אותם מפניי, ׳כמה שאני מכוערת!׳ הסקתי לעצמי את המסקנה הבלתי נמנעת
׳א-באבקטע-פונים׳ , ׳א-באקאקטע-פונים׳ שבתי ושמעתי את צמד המילים המגעילות האלה מהדהדות לי בראש.
״באיזה גיל אפשר להתחיל להתאפר?" שאלתי את אימא כשהתאוששתי מהעלבון הראשוני

״להתאפר?!״ התפלאה אימא על השאלה
״מה השאלה הלא מתאימה הזו?! חסידי גור לא מתאפרים בכלל, ואת בכלל ילדה בת 10, זו שאלה לא מתאימה!״ אמרה בכעס על חוצפתי
״אני רוצה להסתיר את הנמשים שלי!״ גמגמתי
״אי אפשר להסתיר נמשים!״ ענתה והתרככה מעט כשהבינה את מצוקתי, היא התיישבה על הכיסא השחור במטבח ופתחה במונולוג ארוך שכלל סדרת עצות של אימא פולניה:
״נמשים זה רק חיצוניות! תהי ילדה טובה מבפנים – זה הכי חשוב! תתחילי להתנהג ׳כמו בן אדם׳, תפסיקי לבכות על כל דבר, תתרכזי בלימודים, ולא בפרצוף שלך. החיצוניות לא מעניינת אף אחד! תכיני שיעורים כל יום, תצליחי במבחנים, תהיי רצינית!! זה מה שחשוב!!!״
הרכנתי את ראשי בהסכמה ויצאתי מהמטבח. נכנסתי לחדר השירותים, הפינה האישית שלי.
׳אימא הצדיקה צודקת! החיצוניות יותר מידי חשובה לי!׳ ייסרתי את עצמי כשאני יושבת על מכסה השירותים וראשי שמוט בתוך ידיי
׳אלוקים הטוב שלי׳ פניתי אל האחד שתמיד נדמה לי שהוא מקשיב לי
׳אני יודעת שלא מתאים לדבר אליך בשירותים, אבל אנא סלח לי, זה המקום היחיד שאף אחד לא מפריע לי לדבר אתך׳
׳כולם חושבים שאני אפס!׳ המשכתי וליקקתי את הדמעות המלוחות שזלגו על לחיי
׳אני מכוערת גם מבחוץ א-באקאקטע-פונים וגם מפנים כל הזמן רוצים שאני אהיה יותר טובה ויותר טובה
מי כמוך יודע כמה שאני משתדלת!
אלוקים הטוב, תעשה בבקשה שיהיה לי יותר קל להיות חרוצה. תיקח ממני את היצר הרע הזה שעושה לי כל-כך הרבה צרות. תעשה שיהיה לי פחות אכפת שאני מכוערת. בבקשה ממך אלוקים שלי שאני כל-כך אוהבת, תעזור לי להיות יותר רצינית! כבר לא יהיה לי אכפת להיות א-באקאקטע-פונים מכוערת, אם אהיה טובה אמתית מבפנים כמו שאימא אומרת כמו חני, הבת של דודה חיה או כמו חוי, הבת של דודה שפרה.
למה דווקא אני יצאתי כזאת פרא אדם.? למה?׳ מיררתי בבכי עוד שעה ארוכה, עד שהעייפות השתלטה עלי
התגנבתי החוצה מחדר השירותים ונשכבתי במיטה שלי תוך שאני מתכסה בשמיכה עד מעל לראשי
נרדמתי.
-
״עכשיו את מבינה מה זה א באקאקטע פונים?״ שאלתי את דוקטור תמר
״ואת מבינה למה זה כל-כך חדש לי, שאת אומרת שאני יפה?״
לא היה לי אומץ להגיד ״פיפייה׳, אפילו המילה ״יפה׳ נראית לי שקר. למרות שחמותי, אימא של יעקב, אמרה לי כמה פעמים שאני יפה, אבל היא טיפוס שמחלק מחמאות בקלות, כך שאני מתארת לעצמי שהיא אומרת את זה כמעט לכל אחת.
וכמובן יעקב. יעקב מחמיא לי המון. טוב, יותר מידיי הרבה.
אבל יעקב זה משהו אחר. עדיף לא להיכנס לזה, לא עכשיו!׳ מיהרתי לסגור את תיבת הפנדורה שנפתחה ברגע של חוסר תשומת-לב ונעלתי במנעול תוך שאני מחייכת בעצב לדר׳ תמר
״את יודעת מה אני חושבת?״ פניתי אליה עם תובנה חדשה

"יכול להיות שהתייחסו אלי כאל מכוערת, לא בגלל שבאמת הייתי כל-כך מכוערת, אלא שביחס לאחיות שלי, שהן באמת יפיפיות 'אמתיות, לא כמו שאת אומרת עלי" הוספתי הערה חשובה בחיוך

"ביחס אליהן, אני באמת הרבה פחות יפה. וכנראה גם פחות 'מוצלחת' על פי הקריטריונים של חסידי גור" הוספתי עוד הערה, עוד יותר חשובה

"וגם במקרים שהרגשתי שאני ממש מוצלחת, ועשיתי דברים בצורה מיוחדת, איכשהו את המחמאות קיבלו אחיות שלי ואני נפלתי בין הכיסאות ונשארתי דסי הקטנה והלא מוצלחת" המשכתי והפלגתי בעצבות במחשבות המדכאות שכבר התרגלתי אליהן בזמן האחרון

"את יודעת במה אני נזכרת עכשיו?" פניתי פתאום לדר' תמר

היא הביטה בי במבט שאומר 'אני ממש סקרנית לשמוע' ואני התחלתי לשחזר סיפור שהחזיר אותי 25 שנים אחורה

<u>למי מגיע?</u>

ההורים שלי אנשי חסד ונושא 'עזרה לזולת' הוא ערך חשוב ומרכזי בבית שלנו.

העיסוק שלהם היה בהתאם לערכים שלהם: ניהול בית תמחוי לאנשים בודדים.

'בית תמחוי' זה סוג של 'מסעדה', אבל אצל החרדים המושג 'מסעדה' הוא מושג מגונה, משום מה, לאכול במסעדה זה כמו לאכול ברחוב, ואצלנו אומרים ש'רק כלב אוכל ברחוב', לכן הפתרון הוא 'בית תמחוי' שבו האורחים מזמינים מראש מקום לארוחות, משלמים מחיר סמלי, ונהנים מחברה ומתשומת לב של המלצרים האדיבים.

כשהייתי בסביבות גיל 15, אחותי שמעליי הייתה בת 17

ההורים נסעו לשבועיים לחו"ל, ויפי אחותי קיבלה את האחריות המלאה על ניהול בית התמחוי שבניהולם.

התפקיד שלה היה, לקבל את ההזמנות, לדאוג לאספקה שוטפת של המוצרים, לוודא שהטבחים מכינים ארוחות בהתאם למספר האורחים המיועד, שהאולם נקי, שהמלצרים מגיעים בזמן ומבצעים את תפקידם כראוי ושהאורחים מרוצים.

"וואוו!" אמרה דר' תמר בהפתעה "זו אחריות גדולה מאד עבור ילדה בת 17!"

"נכון. ללא ספק הגיע לה 'כל הכבוד'" פרגנתי ליפי

"היא נקראת 'הסוייחערטע' של המשפחה, הכוונה 'סוחרת', פיקחית וממולחת, הבעיה היא, שבפועל, יפי הייתה אחראית על כל-כך הרבה דברים, שאני הפכתי להיות סוג של 'סו-שף', אלי התנקזו כל ה-בלצ"מים – בלתי צפויים מראש,

היא ניהלה את המערכה מהבית ואני רצתי הלוך וחזור מבית התמחוי הביתה בהתאם לצורך ולפקודות שלה.

זאת, חוץ מהתפקיד הקבוע שהיה לי, כחלק מהשותפות במעשה החסד המשפחתי: 'הכנת סלט תפוחי אדמה' לאירוח, לפי מספר האורחים.

כשאבא נמצא בארץ הוא עושה את השליחויות עם הרכב, אבל כשאבא בחו"ל ויפי האחראית, מי ירוץ עם קרטון עמוס במפות מכובסות לאורך רחוב רבי עקיבא ועד לבית התמחוי שברחוב חזון איש?! כמובן שאני! ילדה בת 15, צועדת ברחוב עם קרטון ובו מספר לא מבוטל של מפות מקופלות

בגדלים שונים, או עם חבילות של מפיות, פותחני בקבוקים, סבון לכלים או כל מוצר שחסר וצריך לקנות בדחיפות.
הייתי רצה ממקום למקום מזיעה ומותשת וכל זה תחת ניצוחה של המנהלת הראשית, יפי, שהייתה לחוצה בעצמה, מגודל האחריות.
ואז הם התקשרו. אבא ואימא. מאמריקה.
יפי הרימה להם את הטלפון וסיפרה להם בבכי את 'הטרגדיה' שעברה:
"כמעט חיללתי שבת" היא ייבבה לתוך אפרכסת הטלפון
"בשבת בבוקר, ישנתי חזק כנראה, וחלמתי על ההזמנות של האורחים ל'בית התמחוי', פתאום הטלפון צלצל, בשבת!! קפצתי מהמיטה וכמעט הרמתי את אפרכסת הטלפון, כדי לא להחמיץ חלילה הזמנה מאורח גלמוד או אלמן מסכן שרוצה להזמין מקום, איזה מזל שיש כיסוי של בד על מכשיר הטלפון, נזכרתי ששבת. נבהלתי כל-כך!" סיפרה להם בהיסטריה ודמעות רותחות על לחייה
אבא ואימא המסכנים, בטח היו להם נקיפות מצפון, מהעול הכבד שהם הפילו על ילדה בת 17, ובצדק.
אחרי כשבוע הם חזרו.
2 מזוודות ענקיות מילאו את תא המטען של הטנדר שהביא אותם הביתה.
חיבוקים. דמעות. מנוחה קצרה, ו - - טקס פתיחת המזוודות הגיע!
את הכבוד לפירוק המזוודות לוקח על עצמו אבא.
הוא שולף פריט אחר פריט מהמזוודה, תוך שהוא מכריז על כל פריט, למי ולמה הוא מיועד.
בדרך כלל, אבא משתדל להביא לכל אחד מאתנו מספר בגדים שהוא קונה בטוב טעם, וכן כמה 'שמונצעס', כמו מכשירי כתיבה מגניבים שאין בארץ, משחקים מיוחדים וכדו'
הוא מוציא מהמזוודה את פריט אחר פריט, מכריז בקול גדול למי הפריט מיועד, כולם מתלהבים מהיופי והטעם הטוב של אבא והוא ממשיך.. בסיום פריקת המזוודות, כל אחד מאתנו מחזיק בידיו באושר מספר פריטים, יבוא מיוחד מאמריקה!
הפעם, כשאבא ואימא חזרו מחו"ל, שתי אחיותיי הגדולות כבר היו נשואות, ולכן, מובן היה, שרוב ה'מתנות' יהיו עבור יפי ועבורי.
הבנתי שאני, דסי הקטנה, אקבל הרבה פחות בגדים מיפי, שהיא כבר 'כלה-מויעד' (*מיועדת להיות כלה)
בכל זאת, ציפיתי למתנותיי בקוצר רוח, אחרי התקופה הקשה שעברתי, בה הרגשתי כמו 'שפחה של יפי'.
הטקס החל.
אבא פתח את המזוודה הראשונה בהתלהבות, שלף מעיל כחול שבמרכזו שתי שורות של כפתורים גדולים ויפים והכריז: "זה ליפי"!
'ברור. יפי הולכת להתחתן בקרוב, זה טבעי שהיא תקבל מעיל' הסברתי לעצמי
אבא התכופף שוב אל המזוודה, שלף מתוכה שמלה בצבע ירוק טורקיז, הרים אותה והכריז: "גם זה ליפי!" יפי חייכה, כולנו התפעלנו ואבא המשיך..
הוא רכן שוב אל המזוודה, הוציא מתוכה ערמה של חולצות מכופתרות בגוונים שונים, הרים אותם לגובה והכריז:
"וגם זה ליפי!"

בלעתי את רוקי בחוסר סבלנות. ידעתי שעוד מעט אבא יגיע אל ערימת הבגדים שלי, ׳נו, שיגיע כבר הרגע הזה׳ היה לי קשה להתאפק.

אבא הרים שמלה בצבע תכלת, מבד רך ונעים למגע

׳אוווחח, אני אוהבת את השמלה הזו, וגם הצבע שלה, מתאים לגיל שלי! איזה טעם טוב יש לאבא!׳ פנטזתי לרגע׳

״זו בטוח שמלה בשבילי!״ קראתי בהתלהבות והושטתי את ידי לכיוון השמלה..

אבא הסתכל עלי במבט של: ׳אופס, לא!׳ והניף את השמלה היפה לכיוון של יפי, שכרעה תחת כובד משקל הבגדים הרבים שנשאה

בשלב הזה, אבא הרגיש צורך להתנצל: ״דסי׳לה, יפי היא ׳כלה-מויעד׳ לכן כמובן שרוב הדברים שהבאנו הפעם הם בשבילה!״ אמר ברגישות האופיינית לו

״חוץ מזה, יפי הייתה אחראית על ׳בית התמחוי׳ בתקופה שלא היינו, מגיע לה!״ אמרה גם אימא

״מה השאלה?!״ הוסיף שוב אבא ״יפי עשתה ניסים!! היא כמעט הרימה את הטלפון בשבת, כזאת אחריות!!״ קרא והמשיך להוציא מהמזוודה פריטים מפריטים שונים כשכל פריט מלווה בקריאה זהה: ״גם זה ליפי״ , ״גם זה ליפי

המזוודה התרוקנה.

עמדתי בצד, והרגשתי את שהדם מתרוקן לי מהפנים יחד עם המזוודה

יפי כבר מזמן הניחה על הספה את ערימת הבגדים הענקית שאבא הביא לה, הערמה הייתה הרבה מעבר ליכולת הקיבול של זרועותיה

אבא הבחין בי... ״רגע דסי׳לה, גם לך הבאנו דברים״ אמר אבא וקולו נשבר קצת לקראת סוף המשפט

״יש לנו עוד מזוודה, נכון אימא?״ פנה לאימא בשאלה ודאגה נכרה על מצחו

״בטח! יש עוד מזוודה״ ענתה אימא בביטחון

נשמתי לרווחה: ׳אווחח, בטח במזוודה השנייה יש את כל הבגדים שלי!׳

בסיום הטקס, אחרי שהמזוודה השנייה נפתחה, התרוקנה והוחזרה לבוידם, הסלון היה נראה כמו מכירה פומבית של בגדים ואביזרים, של יפי כמובן, ועל הזרוע השמאלית שלי הייתה מונחת שמלת פסים כחול לבן שלא אהבתי וסוודר וורוד חמוד שמתאים לילדה בת 12

״דסי׳לה״ פנה אלי אבא ברכות ״יפי עשתה עבודת קודש בזמן שלא היינו פה, מגיע לה!!״

׳מגיע לה.. מגיע לה.. עשתה עבודת קודש׳ הדהדו המילים בראשי וחתכו את ליבי כסכין

׳א-נ-י עבדתי בפרך!!! א-נ-י היא זו שרצה והזיעה כל הזמן הזה! יפי הרימה טלפונים מהסלון הממוזג... נכון, הייתה לה אחריות, אבל מכאן ועד: להביא לה שתי מזוודות מפוצצות ולי שני פריטים מכוערים?!׳

לא עניתי לאבא כלום. ידעתי שהוא לא יבין ולא רציתי להוסיף לו עגמת נפש על מה שגם ככה היה נראה לי שהוא מרגיש.

השארתי את השמלה ואת הסוודר על הכיסא בסלון ונכנסתי חרש אל חדר האמבטיה, המקום האהוב עלי בזמנים קשים כאלה.

׳אלוקים שלי׳ פניתי אל החבר היחידי שלי ׳אתה יודע הכול, גם בלי שאסביר לך, וזה כל-כך מנחם אותי שאני לא לבד בחיים האלה. תודה לך אלוקים שאתה תמיד איתי! אני בטוחה שאתה תיתן לי שכר על עמלי ועל החסדים שאני עושה, ושכר ממך, שווה הרבה יותר מחולצה מכופרת מניו יורק,

ואפילו יותר משמלה רכה ונעימה בצבע תכלת.
-
דר׳ תמר ישבה כפופה מעט, היא לא הגיבה, רק נענעה את ראשה בתנועה האופיינית לה, נותנת לרגע הזה של הכאב שלי, את הנוכחות שמתאימה לו
לאחר מספר דקות, היא אמרה בשקט:
״אז בעצם בנית לך סוג של מערכת יחסים עם אלוהים, וזה הגן עליך שלא תרגישי לבד בזמנים קשים, שהרגשת שאף אחד לא מבין אותך״ הסבירה לי
״בדיוק!״ אמרתי והרגשתי שוב עד כמה שדר׳ תמר מצליחה לפרש את מחשבותיי ולהבין אותי
דר׳ תמר הזדקפה על כיסאה, הביטה אלי במבטה הטוב ואמרה:
״אני רוצה לחזור לתחילת השיחה שלנו, ל – 8 השנים הראשונות שלך, שהייתי דסי החמודה והמקסימה,
כי מה שחשוב שתזכרי, שהיו לך שנים טובות! שהיית אהובה ורצויה ומוערכת.
השנים האלה נמצאות בתוכך, והן אלו שנתנו לך את הכוחות, להיות מי ומה שאת, עד היום!!״
אמרה ונענעה ראשה מלמעלה למטה בהתלהבות
״ועם הכוח הזה, אני רוצה שתמשיכי להיות גם עכשיו, כשכנראה את בתקופה פחות טובה בחיים, ולא משנה כרגע מה בדיוק הסיבה״ סיכמה דר׳ תמר את הפגישה המחוננת.

<u>מועדון התרבות</u>

בשעה חמש אחר הצהריים האחיות במחלקה הזמינו אותי ל׳ערב שירה במועדון התרבות של המחלקה׳.
׳אני לא מכירה כמעט אף שיר חילוני׳ חשבתי לעצמי אבל משום מה, מצב רוחי היה מרומם, תחושת העצמאות, בשהייה במקום זר, לבדי, הייתה מרעננת ומעצימה.
׳אני כבר יומיים בלי יעקב. איזו הקלה!׳ העזתי לחשוב
׳כשאני עם יעקב, אני צריכה לחבוש את מסיכת החיוך של ׳הכול בסדר׳, כדי להראות לו שנעים לי בחברתו, אני צריכה לנסות לבדר ולשעשע אותו ולגרום לכם שיהיה לנו נעים ונחמד ביחד.. עכשיו אני לבד, וטוב לי!
ניתרתי בקלילות לעבר ׳חדר המועדון׳ שהיה ממוקם בצד ימין בסוף המסדרון

שיר עם מילים בעברית התנגן בחדר המועדון הצפוף
״תעשי.. רק מה שאת אוהבת.. רק מה שאת חושבת.. שיהיה לך טוב״ נשמעו המילים ברקע
׳שיואוו.. נראה שהזמרת בחרה את השיר הזה במיוחד בשבילי!׳
״איזה שיר יפה!״ קראתי תוך כדי כניסה לחדר המועדון הקטן, ששולחן עץ גדול במרכזו, תפס כמעט את כל גודלו ומסביבו, על ספסלי עץ פשוטים ישבו צפופים מאושפזים רבים מכל חדרי המחלקה
״אני רגילה לשמוע שירים חסידיים, עם פסוקים מהתנ״ך, המילים האלה ממש אמתיות, אני מתרגשת!״ הוספתי וניסיתי להשתלב בשירה של הזמרת
״תעשי רק מה שאת אוהבת.. רק מה שאת חושבת״ דמעות צצו ועלו בעיני, ׳איזה מילים בלתי

אפשריות בחברה החרדית' חשבתי לעצמי בעצב, 'אצלנו אף אחד לא עושה מה שהוא חושב, ובטח לא רק מה שהוא אוהב' ניתחתי לעצמי במהירות את ההבדל ביני לבין החילונים שסביבי
"זאת גלי עטרי" אמרה לי אחת הבחורות הצנומות ופינתה לי מקום על הספסל ליד השולחן
"את לא מכירה?! זה אחד השירים המוכרים אם לא ההא--" אמרה כשהיא מדגישה את ההברה האחרונה ב-הא הידיעה
"אחד השירים אם לא הה!.. אם לא הה!!" חזרתי אחריה בקול וצחקתי בקול גדול כמו שלא צחקתי זה עידן ועידנים, מיום היותי מבינה את משמעות 'בחורה חסודה' בחסידות שלנו.
הצנומה נדבקה בהתלהבותי וצחקה אף היא: "אני בשוק שאת לא מכירה את השיר של גלי עטרי, איפה את חיה?!" שאלה ומשום מה דבריה לא נשמעו לי מתנשאים או לעגניים, להיפך, עוררו בי תחושה של שייכות וידידות חמימה
"במקום שאני מגיעה ממנו לא שרים שירים כאלה, אלא רק שירים חסידיים או שירים חווייתיים מתוך הוואי בית הספר, אלו שירים שאנו שרות יחד במקהלה, רק בנות כמובן!" הוספתי את ההסתייגות החשובה והסתכלתי סביב על האנשים שישבו לצדי על הספסל, בנים לצד בנות, ללא הפרדה כלשהי
'מזל שאני יושבת בין שתי בנות, הרי ברור שעם כל המבוכה שבדק, לו היה מתיישב לידי גבר הייתי חייבת לקום מיד, הן לא אפגע לעצמי בצניעות, זה חלק ממני!!' הסברתי לעצמי ותוך כדי מחשבה נזכרתי בשיער שלי
'אני גלויית ראש!! שיא חוסר הצניעות!! איך אני מעזה לחשוב על צניעות? אסור לגברים לראות את השיער שלי, ואני עוברת על: 'שיער באישה ערווה!' בכל דקה שאני יושבת בנוכחות גברים!' ייסרתי את עצמי
משום מה, הקול הדואג שלי פסק: 'השבוע את חולה! מותר לך לעשות הכול!!' המשפט הזה, שיצא מתוכי שכנע אותי
"תעשי.. רק מה שאת חושבת.. רק מה שאת אוהבת.." שרתי בקול בצורה חופשית בלי להתעסק במחשבות של: 'איזה שם יהיה לי בקהילה בעקבות השירה הספונטנית' ואפילו המחשבה שחלפה בראשי על כך שאני שרה בין גברים ו'קול באישה ערווה, כמו שיער' נתקלה בתשובה לקונית משכנעת: 'אני בחופשת מחלה עכשיו'.
השיר שברקע התחלף.. 'אוי, שיר באנגלית' התאכזבתי, אני בקושי יודעת אנגלית בסיסית ולא הבנתי דבר ממילות השיר
"את יכולה בבקשה לשים שוב את השיר הקודם? על 'תעשי רק מה שאת אוהבת'? התאהבתי בשיר הזה" ביקשתי מהצנומה וסומק קל עלה על לחיי מעצם העובדה שאני אוהבת את שיר החילוני
"את יכולה לקרוא לי אורית" אמרה הצנומה "ואיך קוראים לך? ולמה בכלל את פה? את לא נראית.. מממ, כמונו, את סייעת פה? מתנדבת או משהו?" המשיכה במטר שאלותיה ורק אז נעצרה כדי להקשיב לתשובתי
"אה..." גמגמתי והשתהיתי לרגע, מחפשת בארסנל המילים שלי תשובה ראויה ולא מסובכת
"אני 'כמוכם'!" עניתי באותה הגדרה שאורית השתמשה
"אז למה את כאן? לא נראה שיש לך בעיה" המשיכה וחקרה
"גם לכם, כלומר, לך למשל, לא נראה שיש בעיה"
"באמת?!" היא אמרה בחוסר אמון והתרוממה מהספסל "אני כבר באמצע טיפול, היית צריכה לראות אותי כשהגעתי, עליתי כבר 7 קילו!! אני אנורקטית. את יודעת, אוכלת ומקיאה הכול

בכוונה.
אבל הבנתי כמה שזה מזיק לי ואני משתדלת לאכול טוב, לוקחת כדורים ותראי איך אני נראית היום, אפילו לא הבחנת שיש לי בעיה!!" סיימה את המונולוג בתחושת ניצחון אמתית
'אימא'לה! איך היא נראתה כששקלה 7 קילו פחות?! אני לא יכולה אפילו לתאר לעצמי, גם עכשיו היא ממש כחושה'
הסתכלתי עליה שוב, בחורה נמרצת וחיננית. ריחמתי עליה והערצתי אותה כאחד: 'היא נלחמת כדי לעלות במשקל! כמה קשה לי לתפוס את המושג הזה, ילדה צעירה ונחושה להתגבר על הקושי'
"אני חושבת שאת ממש גיבורה!" אמרתי לה בכנות
"ואני חושבת שאת סוג של פסיכולוגית" ענתה לי באותה מטבע ולא ידעה כמה שהיא צודקת
'מעניין, 10 שנים של לימודי 'הנחיית הורים' כנראה משפיעים על כל מגזר, גם על חילונים, לא רק על דתיים! כשלמדתי 'הנחיית הורים' הבנתי שמה שאנחנו לומדות מתאים ליישום רק בציבור החרדי
'יכול להיות שהיה חשוב להם שנטפל רק בחרדים?' נסחפתי לפרשנות חדשה שהסעירה אותי ועוררה בי חוסר אמון במוסד המיוחד הזה שלמדתי בו שנים כה רבות והערצתי כל-כך את המורות והמנהלות בו
-
"חבר'ה, תתכבדו!!" נכנס בחורצ'יק צעיר למועדון והניח במרכז השולחן קערה גדולה שעליה חטיפי מיני של 'עלית'.
'וואוו, חטיפים מקוריים של עלית!!' חשבתי לעצמי בתדהמה
'אני רגילה לאכול רק חטיפים שנקראים 'מגדים', זה ייצור מיוחד של עלית, 'למהדרין מן המהדרין'. אומרים שבחטיפים של 'עלית' יש סוגים של שומן חזיר וג'לטין מדגים טמאים, והנה פה, באופן חופשי מניחים על השולחן את החטיפים האלה
'חבל שאין פה 'אגוזי'! הייתי רוצה להיזכר בטעם שלו.
'אווחח' את הסיפור שלי עם ה'אגוזי' לעולם לא אוכל לשכוח.

<u>אגוזי של עלית</u>

בחנות המכולת השכונתית של אברום, ברחוב חזון איש בלב בני ברק, היה מספר עלוב של מדפים שעליהם מונחים מספר מיני מתיקה קבועים: וופלים של 'מן' בטעם שוקולד ובטעם לימון, ביסלי של 'אוסם' בטעמי פלאפל, גריל ובצל, סוכריות של 'עלמה' ומספר חטיפי שוקולד של 'מגדים' – ייצור מיוחד של 'עלית' – לטובת שומרי כשרות "הבד"ץ - למהדרין מן המהדרין".
מלבד חנות המכולת של אברום, היה את ה-קיוסק.
הקיוסק שבפינת הרחובות רבי עקיבא-רשי, ה-קיוסק ב-ה הידיעה, זה שמוחרם על ידי רוב תושבי השכונה משום שהוא מוכר עיתוני 'ידיעות אחרונות' ו'מעריב', ומשמש כמה מפ"אייניקים שעדיין גרים באזור רחוב הרצל הסמוך.
יום אחד, בדרכי חזרה מבית הספר הביתה, העזתי להעיף מבט ישיר לכיוון הקיוסק המוחרם.
"וואוו!" התפעלתי "יש כאן את כל החטיפים שאברום מוכר, אבל כל החטיפים הם של חברת 'עלית' – ה'מקוריים' – לא של 'מגדים' – ייצור מיוחד למהדרין מן המהדרין, אלא הכשר רגיל, בחתימה רגילה של 'עלית'!"

'מעניין אם יש להם את אותו טעם' הרהרתי ורוק של תאווה התעורר בחיכי
לא התאפקתי, וחזרתי שוב, בכיוון ההפוך, כאילו בדרך לבית הספר, כדי לבחון שוב מקרוב את החטיפים השונים – דומים כל-כך ובטח ממש שונים!
בנוסף לחטיפים שיש במכולת השכונתית של חיים, צד את עיניי חטיף קטן וצהוב, שצבעו בלט מכולם: 'אגוזי'.
מעניין מה הסיבה לכך ש'אגוזי' זה החטיף היחיד, שבמכולת של אברום אף פעם לא ראיתי ב'ייצור מיוחד של מגדים'?
הגעתי הביתה, ולמרות שאכלתי שניצל עם פירה, הרגשתי טעם של חטיף 'אגוזי' של 'עלית' על שפתיי. לא הצלחתי להתרכז במשהו אחר:
מה מכיל ה'אגוזי' של 'עלית', שלא ניתן לייצר אותו בייצור של 'מגדים' למהדרין מן המהדרין?!?
אולי יש בזה שומן חזיר? כמו שאומרים שיש במסטיק 'בזוקה'?
יכול בכלל להיות שומן חזיר במסטיק 'בזוקה'?! העזתי להטיל ספק בדבר שהיה עד אז אקסיומה עבורי, עצם העלאת הספק הטריפה אותי.
'אני חייבת לטעום את ה'אגוזי' הזה!' אמרתי לעצמי
'השתגעת?!' קפצו עלי כל 'שומרי החוק' הפנימיים שלי, 'את רוצה לאכול שומן חזיר?' 'ואולי יש בזה בשר וחלב ביחד?!?'
ככל שהפכתי בדעתי בעניין כך הבנתי בצער רב שעלי לוותר על ה'אגוזי'.
'תלכי בצד השני של הכביש, כך יקל עליך לוותר עליו' נידבתי לעצמי רעיון לטובת הפחתת הסבל שבוויתור על יצר הסקרנות.

-

את הרמזור בצומת הרחובות רבי עקיבא-הרצל אפשר לחצות ישר ולהמשיך הביתה בבטחה ואפשר גם לחצות באלכסון, ולחזור לרחוב רשי, לקיוסק הפינתי המפתה.
ירוק.
התחלתי להתקדם בקו ישר, בדרך הסלולה, זו שתוביל אותי רחוק מהקיוסק האסור לעבר הבית הבטוח
'אני לא יכולה להמשיך ללכת' לחש בתוכי קול קטן של יצר סקרנות רע
'יש לי כסף בכיס הצדדי של הילקוט, זה יהיה מהיר ופשוט, אני חייבת!' דרש הקול המפתה,
בהחלטה גורלית, הפניתי את גופי לכיוון המעבר באלכסון וחציתי בריצת אמוק את הכביש אל הקיוסק.
חטפתי את 'האגוזי' הראשון שראיתי על הדוכן ומסרתי למוכר שטר של עשרים שקלים.
לא חיכיתי לעודף, דחפתי את החטיף האסור לתוך הכיס הצדדי של הילקוט והמשכתי לרוץ כשהילקוט שעל גבי הופך למעמסה כבדה יותר ויותר בכל פסיעה, וליבי עמו, נעשה כבד עד מאד.
'תיפטרי מזה' לחש לי קול מעשי שניסה למצוא פתרון
'תמצאי פינה בטוחה ותחסלי אותו בשנייה, כך תכירי לפחות את טעמו' אמר לי מנגד קול אחר 'זה לא ייגמר טוב!' הרגשתי תוך כדי החלטה.
פניתי לעבר אחד הבניינים עם העמודים הגדולים שם השטח נראה שקט ודליל מעיניים לא רצויות שעלולות לחשוף את הפשע, ובידיים רועדות הורדתי מעלי את הילקוט הכבד מאד, ולא בגלל הספרים והמחברות הרבים שהיו בתוכו, אלא בגלל חטיף 'אגוזי' קטן שהיה מונח בכיס הצדדי.
'אמממ... טעימממ והנה, לא קרה לי שום דבר רע ואין לזה בכלל טעם של שומן חזיר!' התענגתי

על הרגעים הקסומים

החטיף, שהתחמם קצת מהשמש, נדבק לעטיפה ואני ליקקתי בתאווה גדולה את שאריות השוקולד האחרונות

"דסיייייי!!" קול חזק ונורא נשמע מאחוריי ולאחריו טפיחת כתף משפילה

"מה את עושה?!?" שאל הקול וראשה של יפי אחותי צץ מעלי, פיה נצמד לאוזני השמאלית, בעודה חוטפת את עטיפת ה'אגוזי' מידיי

"טננננ אגוזי אגוזי אגוזי של עלית" זימרה בקול שקט שחדר לתוך אזני ונתקע עמוק במוחי

"טננננ אגוזי אגוזי אגוזי של עלית", חזרה שוב וצרפה נענוע ישבן מתגרה שאומר: "חכי חכי.. את הולכת לשלם מחיר יקר על פשע זה"

"נתפסת!!" אמרה-פסקה, העיפה את העטיפה המתוקה על הרצפה ועזבה את המקום בקלילות.

'פרוווחחח' שמעתי את ישבני מוטח על המדרכה תחת גופי הנשמט

פרץ של רגשות תדהמה-זעזוע-חרדה בקע ממני ובראשם תחושת אשמה מרכזית אחת: "מגיע לך!!!"

ואז כמו אלף חיצים שחודרים לתוך לב פועם ומפוצצים אותו מבפנים קפצו וננעצו בי משפטי תוכחה מייסרים: "פרא אדם! חתיכת יצר רע ונורא כמוך! כולך חתיכת רשע, אין לך תקנה! את אבודה. אפס. אפס. אפס" הלמתי באגרופי על מצחי שוב ושוב

כשהתאוששתי מההלם הראשוני, קמתי מהרצפה במהירות, ובעטתי בעטיפה הזרוקה על המדרכה..

העטיפה המלוקקת דבקה לסוליית נעלי השמאלית בשאריות שוקולד מרוח..

'איכס, איכככככסססס' צרחתי ורקעתי ברגלי השמאלית שוב ושוב על המדרכה, מנסה להיפטר מהדיבוק העקשן שנטפל אלי, תפסתי בשתי אצבעות את פינת העטיפה המקוללת, העפתי אותה לעבר העצים שבפינת הבניין ורצתי במהירות לכיוון הבית

'לאן את רצה הדסה?!?' פנה אלי הקול החוקר שלי

'אני בכלל לא רוצה להגיע הביתה לפגוש את יפי, ואולי אבא ואימא כבר מחכים לי ואוי ואבוי איזה עונש אחטוף' הצטרף הקול השומר שלי בדאגה

האטתי את קצב הליכתי, ליבי הלם בפראות ורגליי נגררו בכבדות בפסיעות מדודות, וכל כמה שניסיתי להתעכב, הדרך הביתה הייתה קצרה מידיי.

'מוטב שאקבל את העונש המגיע לי משמיים באופן מידי ואלוקים יסלח לי על פשעי' ניחמתי את עצמי מראש ועליתי הביתה בתחושת השלמה עם המצב.

שקט. אף אחד לא במטבח.

ניצלתי את רגע החסד הזה, פתחתי את המקרר והוצאתי שתי ביצים להשקיט את רעבוני בחביתה חמה

יפי נכנסה למטבח ולהפתעתי היא נראתה עליזה מתמיד, הסתובבה סביבי, וזמזמה לעצמה את 'המנון המחנה'(*שיר שהבנות מלחינות במחנה-קיץ) האהוב עליה

עמדתי בגבי אליה, פניי אל השיש ושקשקתי את הביצים בקערה

ואז שמעתי את קולה צמוד לאוזני:

"טננננ אגוזי אגוזי אגוזי של עלית" - "ניקיון-פסח במטבח בבקשה!!" ציוותה עלי תוך שהיא מקשרת בין ה'אגוזי' לבין ערימת הכלים שכיסתה את הכיור

האסימון נפל. הבנתי את הרעיון.
'אני הולכת להיות השפחה שלה בתקופה הקרובה' הסברתי לעצמי את המצב העגום והפשלתי שרוולים
"יופי! אני רואה שהבנת מהר!" אמרה יפי במנגינה מעצבנת ויצאה מהמטבח.
'יופי!' חזרתי על דבריה לעצמי
'לך יופי! לי בכלל לא יופי, ולא רק בגלל הכלים, וגם לא בגלל כל שאר התפקידים שמן הסתם תטילי עלי בתקופה הקרובה, תוך ניצול ענין ה'אגוזי'.
לא יופי-לי, כי אני כל-כך מתחרטת, על היצר הרע שהשתלט עלי וגרם לי לעבירה הנוראה שעשיתי, הכנסתי לפה שלי מאכל 'טריפה!'
המושג 'טריפה' שייחס מוחי ל'אגוזי', גרם לי לצמרמורת של זעזוע ולפרץ של מילות חרטה והבטחה לאלוהים:
'אלוקים הטוב, אנא סלח וכפר לי על העוון הנורא הזה, עזור לי לספוג באהבה את ה'צרות צרורות' שיפי תפיל עלי בעקבות פשעי ואני מקבלת על עצמי בזה הרגע לשמור יותר מ-6 שעות בין אכילת בשר לחלב ולהקפיד לומר 'ברכת המזון' מילה במילה מתוך הסידור, בכוונה רבה במשך כל השבוע!' הבטחתי
משפטים אלה, על העונשים שיכפרו על עוונותיי הנוראים, ועל המצוות שאקפיד למלא השבוע, הקלו במעט על מכאובי.
-
"היי, קחי משהו, רוצה 'מקופלת'?" דחפה לידי אורית את סלסלת החטיפים הצבעוניים
"אה, מה?!" התעוררתי מהחלומות על המטבח בבית בבני-ברק והסתכלתי סביבי על שולחן העץ ועל המאושפזים שסביבו
"לא, תודה. אני לא רוצה" גמגמתי וקמתי מהספסל, הסתובבתי ויצאתי במהירות מהמועדון

-

פלורי לא הייתה בחדר.
'הוו, איזה שקט' השתרעתי על המיטה ושיבחתי את עצמי: 'אני גאה בעצמי! לא לקחתי אף חטיף של 'עלית', כמה שפחות עבירות, לעת עתה, יותר טוב!'
המחשבות על ה'אגוזי' נמוגו והתמוססו אי שם בתוך ראשי, שהתחיל לחשוב על יעקב.
היום חופש. יעקב לא יגיע לביקור. אוח, איזו הקלה!
הוא התקשר בצהריים והתנצל, יום עמוס בעבודה. שאל אם זה בסדר שלא יגיע, הדגיש שאם מאד חשוב לי, הוא יעשה מאמץ.
מיהרתי להרגיע שאני בסדר, שדואגים לי יפה במחלקה ושהוא יכול לישון בשקט.
'אם רק היה יודע כמה נעים לי להיות פה לבד' חשבתי לעצמי והזדעזעתי מהמחשבה המודעת החדשה, על כך שטוב לי בלעדיו.
'אני ב'חופשת מחלה' אמרתי לעצמי וחיוך על פניי,
'אני יכולה להתנהג טבעי, להיות נטו אני למען עצמי, בלי שום גורם מפריע, שמחייב קוד התנהגות מסוים, וערנות מתמדת 'להיות בסדר' 'לרצות' 'להיות עסוקה בלגרום ליעקב להיות מאושר'
אוח, תחושה משחררת חלפה באיטיות בכל עצם מעצמותי וליטפה את בשרי מכף רגל ועד ראש,

נרדמתי כשחיוך שלוו על פניי.

-

"שמעת את הצעקות של 'החדשה' בלילה?" שאלה אותי פלורי ברגע שפקחתי את עיני בשבע בבוקר
"שמעתי משהו" עניתי בקול צרוד וקמתי ליטול את ידי, 8 פעמים כמתחייב
'בינתיים אמשיך לקיים מצוות כרגיל, בהמשך אבחן את עמדתי לגבי המעשים הטכניים שכרגע נראים מיותרים בעיניי, שכן איני מאמינה שאלוהים החליט אותם, כמו כן נוכחתי לראות, במיוחד לאחרונה, שאין המצוות גורמות לאדם להיות טוב או נעלה יותר'
'השיניים שלי צהובות, אני חייבת לקבוע תור לשיננית' הסיט הקול ההגייני שלי את המחשבות הפילוסופיות האינסופיות שבתוכי
"את שומעת", המשיכה פלורי בדבריה ברגע שפתחתי את דלת האמבטיה
"'החדשה' היא אישה בהריון, הגיעה אחרי שניסתה לחתוך לעצמה את הוורידים.
בעלה אלכוהוליסט וההורים שלה גם הם לא אנשים שאפשר להיעזר בהם"
"את שומעת?" המשיכה כשהיא בודקת את הערנות שלי, מאחר שלא הגבתי במילים והייתי עסוקה בבחירת בגד מתאים להיום, 'כנראה שאפגש היום עם דר" דן שולמן, הבנתי שהוא אדם דתי, ואני, מממ.. מה אני בעצם?! לא חשוב, אני רוצה להיות צנועה, יחסית, לידו' הבחנתי שאני מבולבלת מחוסר יכולת ההגדרה העצמית שלי את עצמי
"בקיצור" המשיכה פלורי והתקרבה אלי למרחק המאלץ הקשבה, אף אם פסיבית
"שמעתי אותה צועקת: 'אני לא רוצה את ההיריון הזה! אני בודדה בהריון הזה! לבד! לבד בכל ההיריון הזה' ככה היא צעקה שוב ושוב והאחיות ניסו להרגיע אותה, מסכנה" סיימה פלורי את התיאור ופנתה אלי בשאלה:
"מה את אומרת על זה? הא?? את דוסית, אני ראיתי אותך כאן ביום הראשון שהגעת, אני לא 'קונה' את זה שהורדת פה את המטפחת, לא יודעת מה עובר עליך מסכנה, אבל אני בטוחה שאת צדיקה, מסכנה, אז מה את אומרת על זה שהיא רוצה להפיל את ההיריון שלה? נכון זה מזעזע???"
"מממ" נהמתי ונענעתי את ראשי למעלה ולמטה לאות 'הן'
"וואלה איזו שקטה את אפשר להשתגע!" קראה פלורי ויצאה מהחדר

-

'בודדה בהריון הזה, לבד, לבד בהריון הזה' שבו והדהדו בראשי המילים שפלורי תארה את ה'חדשה' ולא יכולתי שלא להתחבר לעצמי, להריון הראשון שלי.

-

<u>אלוהים שמע את תפילתי!</u>

שתי פסים אדומים על מקלון הבדיקה הוכיחו ללא ספק שאני בהריון.
אני, דסי הקטנה, בקושי בת 19, ובחלק הנשי שלי, עמוק פנימה, מתחוללת התפתחות של זרעון קטן שיעקב החדיר לתוכי, ובעוד כמה חודשים, יצא מתוכי לאוויר העולם ייצור מושלם ויישאר איתי לנצח!
'אלוקים הטוב, תודה לך על כל החסד שעשית עמדי ועל כל אשר אתה עתיד לעשות' התפללתי בהתרפקות על הפסוק המהלל, 'אני מבטיחה במשך כל ההיריון להתפלל בכל יום בכוונה רבה את

כל ברכות השחר, רק תשמור לי על הנס המופלא הזה, שימשיך ו׳יעבור הכול כשורה׳, העזתי לבקש לאחר הבטחת-הכרת-הטוב שלי.

-

דינה, שהתחתנה אחריי, נכנסה להריון לפניי. אני זוכרת את הרגע הקשה, בו היא סיפרה לי בחשאי, שבעקבות שהם ׳עשו את זה׳(*קיימו יחסים) מספר פעמים מעבר למה שהרב מאשר, היא ׳נקלטה׳ באופן מידי.

כמה מגוחך להיזכר במילים הצנועות שהשתמשנו בהם אז, נשים-ילדות בנות 18 שמתחתנות ומנהלות בתים ויולדות ילדים ושומרות על שפה נקייה, ׳עושים את זה׳, ׳לקיים יחסים׳ זו אמירה בוטה מידיי לחסידת גור צנועה, שלא לדבר על מילה גסה כמו : ׳סקס׳, מילה שלא העזתי לומר עד היום כמדומני

ושושי, בת כיתתי, זו שהוריה רכשו לה דירה בבניין הסמוך לבניין שלי, כמו לכולנו, ברחוב החדש בשכונה הירושלמית הקטנה, היא ׳נקלטה׳ בנס, בשבוע הראשון אחרי החתונה!

חודשיים עברו מחתונתה והיא כלל לא ידעה שהיא בהריון, סיפרה שלא קיבלה מחזור חודשי וחושבת ללכת לרופא,

הרב אמר לחכות עד שיגיע המחזור, ״יכול להיות שמההתרגשות של החתונה המחזור נעלם לתקופה׳ הסביר הרב, בינתיים הם ׳לא עשו את זה׳ כי ׳אסור לקיים יחסים ללא מחזור חודשי׳ כך הורה הרב לבעלה הטרי של שושי, ׳ממילא היא לא תוכל להיכנס להריון׳ הוסיף

במשך חודשיים הם ׳עשו את זה׳ רק פעמיים, פעם אחת בלילה של החתונה ופעם שנייה, כמה ימים אח״כ, וזאת, בציווי הרב שאמר שמכיוון שהיא לא דיממה בשעת קיום היחסים בפעם הראשונה, כנראה שעדיין ׳לא קיימו את המצווה של ביתוק הבתולין׳ כנראה שבאותו לילה היא ׳נכנסה להריון׳.

שיואו, היא הייתה נשואה שלושה חודשים והם לא ׳עשו את זה׳, מעבר לפעמיים הראשונות אחרי החתונה!!!

חסידי גור לא עושים סקס בשלושת החודשים הראשונים להריון, הרבנים אומרים שזה לא בריא לעובר. הרב קובע את מספר הפעמים שמקיימים יחסים ואת התאריכים, ולמרות שגם אנחנו ׳עשינו את זה׳ פחות מ-10 פעמים בחצי השנה הראשונה שהיינו נשואים, בכל זאת, קשה לדמיין מצב שבו שושי לא קיבלה מחזור מהחתונה, כלומר, לא טבלה עדיין במקווה אחרי החתונה, לא בדקה את עצמה ב׳מוך דחוק׳ (*סמרטוט לבן שאישה דוחקת לתוך הנרתיק אחרי שמסתיים המחזור, נשארת אתו כ-40 דקות, מלפני שעת השקיעה ועד לאחר צאת הכוכבים ואז מוציאה אותו ובודקת אם הוא לבן צח כשלג ולא נשאר בנרתיק חלילה שמץ של דם) ולא ספרה את ׳שבעת הימים הנקיים׳ שצריכים לעבור כשהיא בודקת פעמיים ביום שהיא נקיה לגמרי מכל שבב של דימום או כתם, לפני שמגיע היום השביעי שהיא הולכת לטבול במקווה כדי להיטהר מטומאת המחזור החודשי.

קינאתי בשושי על ה׳פטור׳ שהיא קיבלה מאלוהים בחודשים הראשונים שהיא נשואה,

עניין ה׳מקווה׳ כה מעיק!!׳

לא די בכך שבכל תקופת המחזור יש להמעיט ככל האפשר בשיחה עם הבעל, אסור להסתכל עליו ישירות בעיניים במבטים שעלולים לעורר אצלו חלילה תאווה ל׳דברים אסורים׳ ולא כל שכן להיראות ׳נאה׳ בסביבתו,

׳מה כבר יכול לקרות?!׳ אומרים שיש דבר כזה אצל גברים ׳זרע לבטלה׳ – אם חלילה הם חושבים

׳מחשבות זרות׳ כשהם ישנים, כלומר, מחשבות על האישה שלהם בזמן שהיא במחזור חודשי, עלול ׳להישפך להם זרע בטעות׳, זו אחת העבירות החמורות בתורה!! אסור חס וחלילה שלאישה יהיה חלק בעבירה כזו, היא צריכה מאד להיזהר ולא להתחנחן או להתייפייף בפני בעלה בתקופה שהם ׳אסורים זה לזה׳, כלומר בתקופה שהיא מקבלת את המחזור החודשי ולמשך כל השבועיים עד שעובר השבוע של המחזור ועוד שבוע שבו היא בודקת את עצמה עם ׳מוך דחוק׳ ועוד פעמיים נוספות ביום במשך 7 ימים ועד אחרי שהיא טובלת במקווה טהרה,

אוף, אם יום המקווה לא היה ׳סודי׳ כל-כך, הכול היה הרבה יותר קל ופשוט.

אבל חכמינו ציוו שליל המקווה הוא קדוש, ומכיוון שכולם יודעים שבלילה הזה כשהאישה חוזרת מהמקווה הם ׳עושים את זה׳, לכן אסור בשום אופן שמישהו יידע על אישה שהיא הולכת למקווה באותו יום, זה לא צנוע!

זו גם הסיבה לכך שאישה צנועה לא מספרת לחברתה שהיא במחזור חודשי, כי, נניח שדינה תדע עלי שאני במחזור, היא עלולה ׳לעשות חשבון׳ ולהבין מתי בערך אני צריכה ללכת לטבול במקווה, די בכך שאתחמק באחד הימים מהישיבה המשותפת על המעקה למטה בהמתנה לבעלים שיחזרו מהכולל, ודינה תשער לעצמה שאני בטיפול של ׳מוך דחוק׳ בבית, ואז היא תספור בראשה 7 ימים ותדע חלילה באיזה יום אני טובלת במקווה! כלומר, היא תדע שאני ובעלי ׳עושים את זה׳ באותו לילה, זה ממש אסור!!

אישה צנועה מפתחת מיומנות מיוחדת, להסתדר בחברה, בהסתרת פדים בזמן מחזור חודשי, ובהחבאת ׳עדי הבדיקה׳ (*הסמרטוטים הלבנים שבהם בודקים את הנרתיק פעמיים ביום) בכל ׳שבעת הימים הנקיים׳ ואבוי אם תיתפס ובידה אחד מהעדים המפלילים את מצבה המיני, הסוד הוא בפני כל אדם! גם בפני אימא, אחיות וחברות קרובות.

וביום המקווה, מצטווה האישה לאלתר תירוצים שונים על כך שנבצר ממנה להגיע לאירועים חברתיים, מסיבות ואספות שונות, כך הורתה לי מדריכת הכלות לפני החתונה.

אוף, בכל חודש כשקיבלתי מחזור, לא די בכך שהתאכזבתי מכך שלא נקלטתי להריון, התווסף על גבי הצעיר העול הכבד של שבעת הימים הנקיים והיום הקשה מנשוא של ליל הטבילה.

אבל שתי הפסים על המקלון הוכיחו שאני בהריון!!!!

זה אומר: שלושה חודשים ללא ׳מוך דחוק׳, ללא שבעת ימי ספירת נקיים, ללא הליכה בסתר למקווה וללא טבילה מביכה בעירום מול אישה זרה,

כמה חבל שבכל שלושת החודשים האלה אסור ׳לעשות את זה!׳ נזכרתי והעצב שב וחזר לעומקי לבבי,

הרגע הזה שבו יעקב מגיע, עולה על מיטתי ורוכן מעליי, נושם ונושף לתוכי וגורם לי להרגיש לכמה רגעים שאנחנו קרובים, הוא רגע מאחד, שאין שני לו!

שלושה חודשים של ריחוק פיזי טוטאלי, מאיים ממשית על מעט הקרבה שהצלחנו לייצר בחודשים הבודדים שאנחנו יחד!

תחושת בדידות כואבת תפסה את גופי ולפתה את ליבי בתחושת חנק,

חיבקתי בשתי ידיי את בטני השטוחה וליטפתי את שדיי בהתרפקות, עוד מעט אהיה אימא, אניק תינוק או תינוקת מדהימים, ולא ארגיש את תחושת הבדידות הנוראה הזו, פנטזתי בעונג.

-

״את עדיין שוכבת באותה תנוחה?״ התפלאה פלורי והניחה על השידה שליד מיטתה עציץ קטן שקיבלה כנראה במתנה מאורח שהגיע אליה לביקור

"את כבר שעה שוכבת ככה, עם הפנים לתקרה, מה את מחפשת בתקרה? הא? את מתפללת לאלוהים או משהו?" שאלה ברצף ויצאה שוב מהחדר, משאירה אותי במחשבות על ההיריון הראשון שלי, לפני 25 שנים.

-

כשהייתי בתחילת חודש רביעי, הגענו אל ההורים שלי לשבת.
כהרגלי, וכמו כל הנשים, במשך כל השבת, הייתי לבושה ב'חלוק של שבת', חלוק שחור רחב ומהודר, שמשתרך עד לכפות הרגליים.
סעודת שבת התארכה כרגיל, מנה ראשונה, שניה ושלישית התחילו לתת את אותותיהם על בטני הקטנה, שהחלה לתפוח.
למרות החלוק הרחב, קלטתי את מבטיה של אחותי ציפי, שהגיעה אף היא להוריי לשבת, תקועים על החלק התחתון של החלוק שלי,
'שיואו ', ציפי בעלת עיני הנץ הבחינה בהריון שלי, חשבתי לעצמי במבוכה,
'האמת היא שזה בדיוק 'הזמן המתאים' לספר לה, אני בחודש רביעי, וגם היא את הריונותיה הייתה מגלה בסביבות השלב הזה, אמר הקול המתחשבן שלי בביטחון.
בעצם חוץ מההורים שלי ושל יעקב, ומהרופא כמובן, לא היה שותף נוסף לאוצר הקטן שבתוכי, אישה צדיקה צריכה להסתיר את העובדה שהיא בהריון בחודשים הראשונים, לסימן מזל וברכה.
לאחר די זמן שבו שזפה ציפי את עניה בבטני ועיכלה את מה שהיא רואה, פנתה אלי בעומדי במטבח, מרוקנת את שאריות הבשר מהצלחות, ולחשה לי בקריצה רבת משמעות: "את רוצה לספר לי משהו??!"
"כן", חייכתי אליה והושטתי את לחיי לנשיקה של נימוס, כמקובל אצלנו בעת בשורה טובה
"את צריכה ללכת עם אימא בדחיפות, לרכוש 'בגדים מיוחדים'(*בגדי הריון), זהו חוסר צניעות שהבטן מציצה וההיריון בולט מבעד לחולצה!" הטיפה לי בתפקיד האחות הגדולה
'בגדים מיוחדים!' התרגשתי, סוף סוף הסוד יוכל לצאת לאור באופן רשמי
"אימא, אני חושבת שצריך ללכת לקנות בגדים" ניגשתי לאימא שישבה על הספה בסלון וקראה את מוסף 'משפחה' בעיתון השבועי
אימא הרימה את עיניה בחיוך, העברתי יד רכה על הבטן הקטנה שהציצה מבעד לחלוק הרחב, ודחפתי את בטני קדימה בהבלטה כדי להקצין את התוצאה
"תכיני רשימה של כמה 'מכירות'(*מקומות שמוכרים בגדים באופן פרטי, לאחר שהביאו אותם במזוודות מחו"ל) ונלך" אמרה אימא
בד"כ ב'מכירות' ישנם פריטי לבוש מוקפדים, מיוחדים ויקרים מאד, פריט אחד מכל דגם, הבגדים נמכרים בשעות הלילה, שעות הנוחות לאימהות עמוסות מטלות וילדים
"כבר בדקתי והכנתי רשימה" אמרתי לאימא מיד
מכיוון שהמרחק ממכירה למכירה הוא מספר רחובות ויותר, בדרך כלל, אבא לוקח אותנו ברכב ממקום למקום, ממתין לנו בחוץ וממשיך למקום הבא, בסיום הערב, אנו עמוסי שקיות ממספר מכירות ברחבי העיר.
"נבקש מאבא שייקח אותנו מחר בערב ל'סיבוב מכירות'" אמרה אימא
"מחר בערב! יש!!" צהלתי כמו ילדה קטנה ולרגע שכחתי שבעוד פחות מחצי שנה אהיה אני בכבודי ובעצמי אימא לילד או ילדה.

-

ציפי צדקה.
ביום ראשון בבוקר, עוד לפני שיצאנו לקנות 'בגדים מיוחדים להריון' ניגשתי לארון הבגדים כהרגלי ושלפתי מתוכו את החצאית החומה המתרחבת ואת חולצת הפסים התואמת לחצאית.
לבשתי את החולצה והרגשתי שהיא צפופה עלי מעט באזור החזה, 'נראה שהחזה שלי התנפח, זה חוסר צניעות' חשבתי לעצמי ופתחתי שוב את הארון, בחיפוש אחר עליונית שתסתיר את החולצה הצמודה.
'הו, האפודה הזו מתאימה בדיוק לחולצה ולחצאית האלו' שמחתי לגלות אפודה בצבע בז' דהוי מקופלת בעמקי הארון, שלשלתי את החצאית מעל לראשי והצמדתי אותה למתניי, ניסיתי לסגור את הרוכסן מאחורה, 'אופס', החצאית נמתחה אך שני צדי הרוכסן לא התחברו, התפתלתי בניסיונות לרכוס את הרוכסן, זכרתי שזו אחת החצאיות הרחבות שלי, שיואו, באמת שמנתי'' קול של הפתעה עלה מגרוני,
המסקנה המתבקשת הזו שימחה את לבבי:
'שיואו, אני בהריון 'אמתי'!! התחלתי להשמין!!!' ציפי צדקה, באמת 'מתחילים לראות עלי' התלהבתי והתחלתי לענטז מצד אל צד כשהחצאית הפתוחה שעלי מתנפנפת עם כל תנועה,
הערב נקנה 'בגדים מיוחדים' וכבר מחר אני מתכוונת ללבוש אחר כבוד את אחד מהסטים היפים שמן הסתם נקנה הערב.
אתמול, במוצאי שבת, אימא הודיעה לכל המשפחה המצומצמת שאני בהריון, כדי שחלילה אף אחת לא תשמע מצד שלישי את הבשורה ותיפגע שלא הייתה חשובה מספיק בשביל לקבל עדכון אישי על הבשורה המרנינה,
אבל החברות שלי!! שיואו, איזו הפתעה תהיה לחברות שלי! גם אני הצלחתי! גם אני ב'מצב מיוחד' כמו דינה ושושי.

-

כמצופה וכמתוכנן, בשעת לילה מאוחרת שבתי הביתה מן ה'מכירות' וידיי עמוסות בשקיות.
נכנסתי בטיפוף על קצות אצבעותיי, לבל אעיר את יעקב, שישן כמובן מ 'האלב-ציין'(*שעה תשע בערב), כפי שקבעו רבני גור ב'תקונעס'(*תקנות התנהגות מיוחדות שנקבעו בחסידות גור)
רוקנתי את השקיות בחושך ופרשתי בחרדת קודש את הבגדים החדשים על הספה בסלון לבל יתקמטו. בשקט מוחלט עליתי על מיטתי ועצמתי את עיניי תוך שחזור הבגדים וספירתם:
'שמלה ירוקה לאירועים ולהזדמנויות מיוחדות, חליפה שחורה לשבת קודש, ומספר פריטים לשאר ימות השבוע: חצאית פסים עם גומי במותן וחולצה מתרחבת תואמת, בעלת מלמלה חמודה וורדרדה מתחת לחזה, 'הו, אני אוהבת את הסט הזה, אלבש אותו מחר', זרחתי באושר בחדר החשוך, חצאית שחורה בסיסית נוספת, שתי חולצות צבעוניות, שיואו, מלתחה שלמה חדשה מונחת על הספה בסלון, ומחר, כן מחר יהיה היום הגדול, בו אצא לרחוב, לבושה ב'בגדים מיוחדים' ובכך אכריז קבל עם ועדה: 'אני בהריון!'
השמועה תפרוס כנפיים ומפה לאוזן תעבור בכל השכונה ותוך כמה ימים כל הקהילה תדע ש דסי שטיין ב'מצב מיוחד!'
נרדמתי כשחיוך ענק מרוח על פניי.

-

בשש בבוקר התעוררתי, לקול המים שנשפכו מה 'נייגל-וואסער'(*ספל לנטילת ידיים) של יעקב.
קפצתי מהמיטה, נטלתי אף אני את ידיי, 8 פעמים, 4 בכל יד לסירוגין, ברכתי את ברכת 'מודה

אני' בכוונה רבה ובשמחה גדולה: "מודה אני לפניך, מלך חי וקיים, שהחזרת בי נשמתי, בחמלה רבה אמונתך"
'אוח, אלוקים הטוב שלי, מודה אני לפניך, כמה רבה אמונתך!' שבתי ושיננתי את המשפט המוכר באהבה רבה מתמיד, מבלי להבין את משמעות המילים 'רבה אמונתך'
יום גדול לפניי. אני יוצאת לרחוב ב'בגדים מיוחדים!'
ובערב, בערב אערוך טקס 'תצוגת אופנה' ליעקב, אמדוד בפניו את הגרדרובה החדשה, אחליף תלבושות בזה אחר זה, אצעד לפניו בסלון, בגב זקוף ובטן קטנה ומתוקה תציץ מהחולצה בגאווה גדולה, משותפת רק לשנינו.
אוח, איזה יום מושלם!! ברברתי לעצמי משפטים של מציאות מעורבת בפנטזיה שטרם ידעתי שלא תתממש.

-

"אתה מבחין במשהו שונה בי?" שאלתי את יעקב, כשחזר מהכולל להפסקת צהריים,
וכדי להקל עליו בפענוח החידה, הוספתי רמז בצורת סיבוב של 360 מעלות ונופפתי בחולצתי הענקית בעלת המלמלה הוורודה
"מה?!" הוא שאל בסקרנות, ולפני שהאכזבה אחזה בי, על חוסר הבנתו ב'בגדים המיוחדים' שלי, הוא הביט בי בחיוכו המבויש, וזקף את אזניו הארוכות שבערו מאודם, משום מה, מראהו המובך העלה בי רגשי רחמים,
"בגדים מיוחדים!" פיצחתי עבורו את החידה
"פשש" הגיב וסומק עלה על פניו במבוכה גוברת "יפה" הוסיף באי נוחות גלויה
"נכון?!" שאלתי-אמרתי תוך שאני משתפת פעולה עם השקר שחוויתי זה עתה
"בערב אמדוד ואראה לך את כל הבגדים החדשים שקניתי אתמול עם אימא שלי" הוספתי ואמרתי, אך קולי ירד בכמה אוקטבות, הפערים בינינו זעקו בקול גדול בחלל המטבח הקטן.
הוא נענע בראשו בהסכמה שבשתיקה ואני הרגשתי את האשליה צורבת לי את הלב. המוח סרב לקבל את ההבדל העצום בין התשוקה שלי ל איך שאני רוצה שזה ייראה לבין איך שזה קורה במציאות. בלעתי את רוקי, יחד עם כל התסכולים והאכזבות והתרכזתי בדבר אחד, שהיה העיקר והחשוב בעיני: 'זה בעלי. ההיריון הזה הוא של שנינו! אני אכניס אותו לתמונה, בין אם הוא בשל לכך ובין אם לא. עדיין. זה רק עדיין. בינתיים'. אמרתי לעצמי בקול הכי משכנע שיש בי וחיכיתי לערב בכיליון עיניים.
משום מה, בשעות אחר הצהריים, הרגשתי שהבגדים שממלאים את הסלון מפריעים לנוף הפסטורלי של הבית. משהו בתוכי אמר לי שעניין 'תצוגת האופנה' הוא פאתטי, ועדיף לוותר על הטקס המזויף הזה.
אספתי בידיי את השמלה, את החליפה, את החצאית ואת החולצות ותליתי אותן בדממה, בזה אחר זה, מסודרות בארון, כחיילים צייתנים, שמצווים לעמוד בדממה, בעוד חבריהם מוטלים מתים לידם בשדה הקרב.

-

זה קרה במפתיע.
בשעת צהריים של יום שלישי רגיל, עת שכבתי במיטתי וחלמתי על צבע העגלה העדיף עלי.
גל קטנטן כמו שריר בלתי רצוני, זע בתוכי.
'תנועה!, קבעתי מידית. העובר שלי זז!! יש! הוא מתפתח יפה, הוא כנראה נורמלי והכל בסדר.

אוח, איזה אושר!! חסידי גור לא עושים בדיקת 'אולטרה סאונד', כך שאיני יודעת אם העובר שבתוכי מתפתח כראוי, וזה גם לא משנה, אישה צדיקה לא תפיל את וולדה גם אם ייוודע לה שהוא מעוות, נכה או פגוע באופן כלשהו, נפש יהודית שגדלה ברחם של אימא יהודייה, דינה לצאת לאוויר העולם בשלום ולחיות את חייה בנתונים שאלוהים נתן לה.

אבל תנועות עובר הן סימן ברור לכך שיש חיים בתוך הבטן הקטנה שתופחת לאיטה בגופי.

נשכבתי שוב בדממה, לא זעתי ולא נעתי, חיכיתי לגל הקטנטן שבתוכי, שיחזור ויאמת את הרגשתי.

'פרוך!' הרגשתי פרפור קטן נוסף בתוכי. קפצתי על המיטה, הפעם זה היה ברור!!! 'אני מרגישה תנועות!!!' חיבקתי את הבטן התפוחה שלי באהבה רבה מתמיד.

-

"אתה שומע?!" פניתי ליעקב בערב

"היום הרגשתי את תנועות העובר" בישרתי לו בשמחה

"יופי!" הוא הגיב "אני משער שזה סימן טוב, נכון? שאל כשספק קל בפניו

"בטח! זה אומר שהכול ברוך השם בסדר!" עניתי בהתרגשות

"נו, ברוך השם! והשם יעזור שימשיך ויעבור הכול בשלום!" סיים בברכה הרגילה שאומרים החרדים זה לזה במקרים כגון אלה.

'כנראה שזה לא כזה 'ביג-דיל' העניין הזה של התנועות, חשבתי לעצמי באכזבה אבל קול הגיוני בתוכי התנגד להשבתת השמחה, ואמר בביטחון, שמדובר בשלב קריטי בהתפתחות העובר, ושיש סיבה למסיבה!

תחושת הבאסה הלכה וגברה, 'אווף' למה התגובות של יעקב צחיחות כמדבר שומם?! אני טיפוס של הרים וגבעות, של התלהבות וקפיצות, הייתי רוצה 'לחגוג' עכשיו לצדו של מישהו אהוב את הרגע הזה!

תנועות!! אני!! הדסה הקטנה!! חווה תנועות בתוך גופי, של מישהו קטן בתוכי!!

'אווף, אני כל-כך לבד בכל הדבר הנפלא הזה' סיכמתי לעצמי אירוע נוסף שהשתבש, התמוסס והתבזבז בחיי.

-

החודשים עברו, אני בחודש שביעי.

ערב אחד, כשעמדתי באמבטיה, בדרכי להיכנס להתקלח, התרוממתי על קצות אצבעותיי, כדי לנסות ולראות את גופי הערום, מבעד למראה הקטנה שמעל הכיור,

זוג שדיים ענקיות נחשפו מולי. 'מה זה?! כל זה שלי???' נחרדתי.

אמנם הרגשתי שהחזה הלך ותפח עם הזמן, ואף רכשתי בהמלצת אחותי ציפי, חזיות הנקה בחנות מיוחדת, בלי למדוד כמובן, נכנסתי, אמרתי שאני צריכה שתי חזיות הנקה, המוכרת הציצה עלי מכוסה בערימת בגדים ענקיים, לא שאלה שום שאלה, שלפה זוג חזיות מתוך שקית ניילון שקופה ונתנה לי. מאז אני לובשת אותם. הם נוחות, קלות ומתאימות למידה שלי, אבל לראות 'אותם' במציאות?! אימא'לה!! נעשיתי כאותן הזקנות הערומות שעומדות תחת זרם המים במקלחות של חוף 'שרתון' הנפרד, בעע! התחלחלתי בגועל

'מעניין מה היה חושב עליהם יעקב, אם היה מסתכל עליהם כמובן. פעם שמעתי שיש גברים שאוהבים חזה גדול, מעניין אם הכוונה ל'כזה' גודל, או שזה מוגזם לכל הדעות. טוב, מן הסתם לעולם לא אדע מה חושב עליהם יעקב, חבל. אולי הוא דווקא מסוג הגברים האלה, שאוהבים

חזה גדול' התעורר ואמר לי פתאום קול מפחיד בתוכי
'מה פתאום?!' ענה כנגדו מיד קול מאזן 'ליעקב אין מושג קלוש במראה של גוף אישה, וודאי שלא בצורתם של איברים מוצנעים, וגודל כזה היסטרי של חזה היה מוזר עד מאד בעיניו' המשיך והיסה אותי הקול המשתיק שלי
'זה לא רלוונטי!' סיכם הקול האחראי וחסם כל אפשרות של המשך התעסקות ביעקב והחזה שלי.
לקחתי נשימה חדשה ורעננה, נקייה ממחשבות זרות ומכבידות ונכנסתי להתקלח.
בכל זאת, כשיצאתי מהמקלחת ונכנסתי למיטה השלווה הייתה ממני והלאה.
הגוף שהשתנה לפתע כל-כך, הלהיב והפחיד אותי לסירוגין, סוג של דחייה, מהייצור שהפכתי להיות יחד עם תחושת אושר וגאווה אמתיים בהיותי נושאת את הדבר המפלצתי אך המופלא הגדל בתוכי.
כל-כך רציתי שליעקב יהיה חלק בקסם המבהיל הזה!
רציתי שיראה אותי, שיראה את השדיים הענקיים שצמחו לי, ולא אכפת היה לי שייגעל מהם, ובלבד שיהיה שותף פעיל לחוויה הארוטית המתרחשת בתוכי,
רציתי שנעקוב יחד, אחר קצב תפיחת בטני המכילה את פרי המצווה המשותפת, דמיינתי את התחושה הנעימה במגעו, בליטופו המתעניין ובאוזנו הנרכנת על בטני בניסיונות לחוש את תנועות העובר.
הדודות המבוגרות במשפחה אמרו שהתינוק יהיה שובב גדול, כגודל התנועות שחוויתי.
אמרו שאולי יהיה שעיר מאד, כעוצמת הצרבת ששרפה את גרוני,
סיפרתי ליעקב. כל דבר סיפרתי לו, קטן כגדול, והבטתי בעיניו, המקשיבות בניסיון להבין לליבי, אך בכל פעם מחדש, נחמץ ליבי והתכווצו כליותיי כשראיתי מעבר לעיניו המביטות בי שמוחו עסוק בניסיונות להסית את הנושא לאזור בטוח ומוכר יותר עבורו.
וככל ששיתפתי אותו בפרטים הקטנים של ההיריון הגדול, כך ויתרתי בהכנעה על מילים מרגיעות ומרעננות, מסוג המשפטים שכשמבטאים אותם על השפתיים מסתכלים לתוך העיניים, והתחושה היא שהכול בסדר!

איני כועסת. הוא לא ידע להיות בשבילי, מאיפה שידע? בחור ישיבה תמים, שעד ליום חופתו אף לא ידע איך מגיע העובר לרחם אמו, תמימות של חסיד גור ממוצע.
לא שוחח מעולם עם נשים זרות לפני שהכיר אותי, ופתאום אני. אשתו שלו, נמצאת במצב כל-כך קיצוני, משתנית מולו חיצונית ורגישה כל-כך פנימית.
גם אם היה רוצה בכל מאודו, לא היה לו שמץ של מושג איך מגיבים לאישה, אף לא במצב רגיל, לא כל שכן, במצבי המיוחד, בו ההורמונים השתלטו עלי וכל מה שבקשו אוזניי היה, לשמוע משפט, כמו: התינוק שלנו מושלם! אין מקום לדאגה!
לא יהיו לו את הכלים להיות שותף אמתי להתלהבות ולפחדים שלי ברגעים סהרוריים אלה.
-
איכשהו, בהקשר עם הבדידות הזו, של ההיריון הראשון שלי, אישה צעירה בת 19 וטיפה, אני נזכרת באפיזודה שממחישה ביותר את עוצמת הפער שחוויתי בין הפנטזיות שלי, לבין מה שקרה בפועל.
יום מעונן אחד, מאותם הימים בהם הגשם מסרב לרדת ולהפשיר מעט את הקור המקפיא שבירושלים רבתי, עליתי על אוטובוס ברחוב ירמיהו הסמוך לביתי, במטרה להגיע למרכז רחוב

יפו, שם החנויות צבעוניות ומפתות במיוחד והאנשים זרים ורב גוניים ללא שייכות לקהילה מגבילה כזאת או אחרת.
היו אלה הימים הראשונים בהם התהדרתי ב'בגדים מיוחדים' לכבוד ההיריון, כשבטני העגלגלה בולטת קלות בתוך חולצת המלמלות הרחבה. גבר צעיר קם ופינה לי מקום ישיבה על הספסל הסמוך לדלת היציאה. האוטובוס טרטר ברעש מעצבן ונעצר בכל כמה מטרים, שם מסומנת לו תחנת איסוף והורדת נוסעים.
בתחנה השנייה שברחוב שטראוס ההומה, עלו לאוטובוס זוג צעירים חילונים חביבים למראה. הם נכנסו לאוטובוס יד ביד, 'הו, מראה מלבלב במיוחד!' אני מקנאה ומודה בזה גלויות.
הגבר במכנסי דגמ"ח אפורות וחולצת טריקו מפוספסת וזוגתו במכנסי ג'ינס צמודים וחולצת בד כתומה. מקצה האוטובוס קמה בחורה קצוצת שיער בחולצה ירוקה ומקומטת וקראה אליהם בהתלהבות: "אני לא מאמינה! מה אתם עושים פה?!"
ותוך רגע הורעפו חיבוקים ונשיקות של שמחה הדדית משולשת, ללא הבדל בין הזכר לנקבות 'אוף, כמה טבעי וחמים המגע שלהם זה עם זה' אני שוב בולעת רוקי בכמיהה והפער שב לגרד את עצמותי בכאב.
הגבר, כנראה הבעל, חיבק את האישה כתומת החולצה שלצדו ואמר לקצוצת השיער בשמחה: "אנחנו בהריון! יש לנו בת, ונלד כנראה בסביבות אוגוסט". וכאילו כדי לזרוע מלח על פצעיי השורפים, העביר יד בליטוף מפנק על החולצה הכתומה של הצעירה הצמודה אליו.
לא ידעתי מתי זה אוגוסט, אבל השיחה הפתוחה ותחושת ה'ביחד' ששידר הזוג שמולי גרמו לכל אבריי לתחושת צריבה ועלבון חסר רחמים,
בחנתי את האישה הצעירה, ולא הבחנתי, אף לא במאמצים מרובים, בשום בליטה בחולצה הכתומה, המעידה על תינוק, תחת מכנסי הג'ינס הצמודים. אבל העובדה הזו לא הפריעה לגבר ללטף את בטנה של אשתו באהבה מעוררת ערגה.
ליטפתי את חולצתי הענקית, שהסתירה בטן קטנה של אישה בחודש רביעי, ואמרתי לעובר, שלא ידעתי אם הוא בן או בת, שאני אוהבת אותו/אותה הכי בעולם, גם בשבילי וגם בשביל מי שיהיה האבא שלו/שלה בעתיד, הבטחתי לו או לה, שאהיה אימא נהדרת, שאתן לו המון תשומת לב, חיבוקים ונשיקות, כי מאבא שלו הוא כנראה לא יקבל נשיקות, חסידי גור לא מנשקים, גם לא את הילדים שלהם, בטח לא את הבנות, ובוודאי לא כשהן גדלות ומתחילות להתפתח, כך שאם אלד בת, אני מבטיחה לחבק ולנשק אותה כפליים, גם כשתגדל ותתפתח, גם בשביל אבא שלה!
האוטובוס נעצר בצומת הגדולה של רחוב הנביאים פינת רחוב יפו. הזוג החמוד 'אנחנו בהריון', ירד יחד יד ביד מהאוטובוס ואני נשארתי לשבת, בוהה בהם מהחלון עד שנעלמו בין ההמון ברחוב יפו .

-

'לבד בהריון הזה, לבד בהריון הזה' שבו המילים הקשות שאמרה לי פלורי על 'החדשה'.
'אוי, כמה שאני מכירה את ההרגשה הזו' נאנחתי ויצאתי לאכול ארוחת בוקר דלוחה על מגש פלסטיק כתום דהוי בחברת המאושפזים האחרים.

-

יום רביעי. הערב יעקב יגיע. יום עבודה מקוצר, בטח יגיע בשעות אחר הצהריים המוקדמות וישהה פה כמה שעות הגונות
'אוף, לא מתחשק לי שהוא יגיע', הציק לי קול ממורמר 'אבל שטויות, אשים את מסיכת ה-'הכול

בסדר, התגעגעתי אליך מאד׳ אליה אני רגילה כל-כך והערב יעבור׳ ניחם אותי קול מעשי והקל על הרגשתי.

״מחכים לך אורחים בחוץ״ קראה לעברי אחות מתולתלת קצרת רגליים וחסרת סבלנות תוך כדי הצצה חפוזה לחדרי ומיד נעלמה כלעומת שבאה

׳אורחים?!״ התפלאתי, כלומר יעקב מגיע עם עוד מישהו, או שמא לא מדובר ביעקב,

׳הלוואי שהאורח הנוסף הוא נועם!׳ העזתי לקוות

׳לשים עלי את המטפחת? או לצאת ׳ככה׳, עם השיער היפה הגולש על כתפיי? הרי אני לא בטוחה שאכן מדובר ביעקב ובנועם, ואולי ציפור קטנה לחשה לאוזן סקרנית בקהילה על אישה מסכנה שאושפזה במחלקה סגורה עקב משבר חמור, ומיד נרתמו אנשי החסד לשלוח אלי לעומקי קודש הקודשים של החופש שלי בבית החולים הסגור, נשים צדקניות כדי לנחמני בצרתי? עפו דמיונותיי הרבה מעבר לגבולות ההיגיון,

׳זה לא משנה!!׳ פסק הקול ההחלטי שלי, ׳סיכמנו שהשבוע אני חולה ומותר לי להתנהג בחופשיות מלאה!!׳ ההכרעה נפלה.

יצאתי אל האורחים ללא כיסוי ראש.

-

הם חיכו לי במבואה הגדולה שבכניסה,

ישבו רחוקים זה מזה, רק שניהם, סביב שולחן עגול גדול, שמיועד לכ-8 אנשים.

יעקב ונועם. שחור ולבן.

יעקב לבוש כמו תמיד, בחליפה השחורה המסורתית של חסידי גור, בידו האחת החזיק את מגבעתו ובידו השנייה מרט שיערה שוררה מזקנו הארוך והצר, תנועה שגרמה לפיו להתעוות באופן שחוטמו ארוך הממדים זלג לכיוון שפתו התחתונה, גבו הדקיק שפוף מעט קדימה והוא מתנדנד קדימה ואחורה על כיסאו באי נוחות, ונועם בפנים וורדרדות, שפתיים אדמדמות, ילדותיות משהו, זקנקן מקוצץ ומטופח להפליא, כיפה סרוגה שחורה, בעלת עיטור אדום-שוליים, תואמת להפליא את חולצתו המשובצת.

כשראה אותי מרחוק, דחף לכיס מכנסי הג׳ינס המשובחים שלו את מכשיר הטלפון הצבעוני המשוכלל וקם לקראתי בפנים זוהרות.

מעניין איך הגיעו יחד, כאילו תיאמו ביניהם את המהלך, דבר שלא נראה מתקבל על הדעת, אם נתייחס לזרות שנכרה במרחק הגדול ביניהם, שעה שהתקרבתי לעברם.

נועם התקדם לעברי בחיוך רחב ובזרועות פרושות ו- חיבק אותי!! אחי האהוב, וודאי הרגיש בחושיו המחודדים שזה ב-ד-יו-ק מה שאני צריכה ברגעים האלה.

חיבוק.

מושג כל-כך לא מקובל בחסידות שאני משתייכת אליה, ועוד עם גבר!! הרי למרות שמדובר באח שלי, חסידי גור לא מתחבקים! זו קרבה פיזית רבה מידי, וכנראה שמשהו בצמצום המרחק בין שני בני אדם בשעת חיבוק, חוצה את גבולות המסגרת והחוקים הברורים, דבר שהוא בראש סולם המעלות אצלנו בחסידות.

כך עמדנו יחד דקות ארוכות, שני אחים מחובקים בשתיקה.

לא היינו צריכים לדבר, הוא כנראה שמע אותי אומרת לו ׳אתה הבן אדם היחיד שאני רוצה לראות פה עכשיו, המצוקה שלי רבה, קשה לי שיעקב יושב וצופה בנו, ובכלל מזה שיעקב הגיע, ובכלל מזה שקיים בעולם מישהו כזה כמו יעקב!׳ ואני שמעתי אותו אומר לי ׳הכול בסדר, ומה

שלא בסדר, נדאג שיהיה בסדר. את לא לבד, אני אתך'.
יעקב כחכך בגרונו בקול גדול, כדי להסב את תשומת ליבנו לנוכחותו, (כאילו שיכולתי לרגע לשכוח), הוא התכופף אל מתחת לשולחן ושלף מתוך שקית נייר מהודרת בצבע שחור, אריזת מתנה עטופה בסרט ורוד.
"זה בשבילך" אמר וסומק של מבוכה הציף את פניו, "קניתי לך פיג'מה! אני יודע שאת חולמת כבר שנים לישון עם פיג'מה–מכנסיים ולא עם הכתונות הארוכות הרגילות שלך, החלטתי ללכת לקראתך!" אמר בתחושת חשיבות כמלך שמניף את שרביטו ומאשר לנתינו לצאת לחופשה לשבת.
הדימוי הזה, למלך עם שרביט תעתע בי לרגע, משום מה, כשנזכרתי בסיפור על אסתר המלכה במגילת אסתר בעת משתה היין שאסתר עשתה לאחשוורוש ולהמן, נראה היה שיעקב, הוא לא המלך, אלא הוא ה- המן הזה, שנבעת מפני אחשוורוש - נועם - המלך, כשאסתר – אני – הדסה - מצביעה לעברו ואומרת 'איש צר ואויב המן הרע הזה'.
תחושת בהלה אחזה בי לרגע, בעודי מדמה את המן הרשע לצדי, אך כשידיי מיששו את אריזת המתנה המרשרשת, עם הסרט הוורוד לא יכולתי שלא להתפעל: "פיג'מה אמתית!!" איזו הפתעה, מי היה מאמין?! הרי פיג'מה זה פריט שהילדים בבית עלולים לראות, ואנחנו מקפידים מאד שלא לגלות כלפי חוץ אף התנהגות שאינה ראויה לחסידי גור כמונו, כל פעילות, לבוש ושיחה שאינם עולים בקנה אחד עם התאקונעס(*תקנות) של חסידי גור, אנחנו עושים בסתר, בחדרי חדרים, דואגים להסתיר את הפשעים ואת עקבותיהם, כמו תמונות שמנציחות רגעים מביישים חסידות מעטירה, גם ובמיוחד מהילדים!
'אויש, אם היו הילדים יודעים את כל מה שעבר עלי בשנתיים האחרונות' נאנחתי לרגע, אבל מיד התעשתי, שלחתי לעבר יעקב את החיוך הכי מתחנף שלי ולקחתי את העטיפה המרשרשת בידי כדי לפתוח את האריזה , לחזות במו עיניי ולחוש בידיי את הפיג'מה החדשה שיש לי, בפעם הראשונה בחיים שלי.
בום. תחושת ההתרגשות החזירה אותי באחת, אל כתונת הלילה שאבא קנה לי בניו יורק כנדוניה לחתונה.
כתונת בצבע שמנת, עשויה מבד משי חלק ועטויה רקמה בעלת חורים גדולים באזור החזה ופתח עמוק שנרכס ע"י שלוש לולאות ושלושה כפתורים בצורת כדורים קטנים ועדינים.
כשלבשתי אותה בלילה של החתונה, הרגשתי כל-כך נבוכה, כששמתי לב לפתחים הגדולים שמקדימה, בעודי באמבטיה, מסירה את שמלת הכלולות.
אבל אחר-כך, בתקופה שכמהתי לטיפת תשומת לב, אחרי כמה חודשים שכבר היינו יחד, הו, הייתי נותנת את ראשי, על מנת לזכות במבט אחד מהיר של תשוקה מהגבר האדיש שהיה בין לילה לבעלי, עת יבחין בכתונתי היפה, המכסה חלקית את גופי המושלם בברק סטן רך.
יום אחד החלטתי בהחלטה נחושה, שהגיע הזמן שזה יקרה.
תכננתי את הערב, כך שאהיה לבושה בכתונת הלילה מוקדם מהרגיל, עוד בטרם ייכנס לחדר השינה, ויכבה את החשמל, ולא ידבר אף מילה, כמתחייב ב 'תקונעס'(*תקנות) של חסידות גור.
אפתיע ואכנס לסלון המואר, לבושה בכתונת הקסומה, 'הן בסלון הגדול אין תאקונעס של חדר שינה, מותר לו להסתכל עלי ולהחמיא לי', שכנעתי את עצמי תוך שאני מחליקה את הכתונת מעל גופי הדק, הנרעד בצמרמורת נעימה מתחושת המגע בבד המשי החלק
'אבל מה יועיל ומה ייתן מראה הכתונת, הרי ממילא לא 'נעשה את זה' (קיום יחסים) ללא אישורו של הרב, ולא יתכן שהרב יאשר 'לעשות את זה' פעם שלישית החודש!!' הסביר לי הקול הורס-

השמחות שלי ושוב התגנב הייאוש לליבי

'לא אכפת לי!' עניתי לקול המייאש 'אני רוצה שיראה אותי. רק שיראה. גם אם לא יקרה דבר מעבר למבט אחד מהיר שיאיר את עיניו, די לי בכך, בשביל פעם ראשונה של חשיפה', שכנעתי את עצמי בנחישות.

-

הוא ישב על הספה וקרא מאמר בעיתון "המודיע", על העלייה התלולה במחיר העופות לקראת החגים.

נכנסתי לסלון בצעדים מהוססים והתנענעתי בחינניות תוך כדי ליטוף עדין של הכתונת בידיי, ייחלתי לרגע, בו אבחין בו נע בחוסר נוחות חיובית, עת ישמע את האוושה הנעימה של חיכוך הבד בגופי, אך הוא היה מרוכז בעיתון, וכשהרים את עיניו אלי, ולרגע נדמה היה לי שהנה הוא יראה, ואזהה את פניו משתנות, ואת עיניו נפקחות בשקיקה, הוא רק שאל "מה השעה?" כדי לדעת מתי זה 'האלף ציין'(*תשע וחצי), שזו השעה שהרב קבע שנלך לישון.

'תרחפי מעליו! תנועי מעל ראשו כך שלא יראה דבר, מלבד שלושת הכפתורים העגולים והחורים הנדיבים שביניהם' פקדתי על עצמי בניסיון נואש אחרון והיטיתי את גופי מעט יותר מידיי לתוך המרחב האווירי הדרוש לו,

הוא קם מהספה בתנועה מהירה ואמר "נלך לישון?"

"בוודאי, אני כבר עם כתונת!" אמרתי באיטיות, מבליטה כל הברה מהמילים החשובות, התקווה האחרונה שלי לתגובת ניחומים משפילה, ולסיום האקורד הצורם, החלקתי בפאתטיות את ידי על הכתונת, מקו הצוואר, לאורך הרווחים הנדיבים שבין הכפתורים ועד לאזור הטבור, החלק המבריק של הכתונת, זה שיוצר את הרשרוש הנעים של בד המשי החלק.

"לילה-טוב" הוא אמר ביובש, ופנה לחדר השינה.

-

"את לא רוצה לפתוח את המתנה? לא רוצה לראות את הפיג'מה?!" שמעתי את קולו של יעקב, מעיר אותי מהמחשבות שעפו להן לרגע לירושלים של פעם,

"בטח! בטח!" עניתי מיד וניערתי את מחשבות האבל שבתוכי, תפסתי את האריזה וקרעתי אותה בשתי ידי במהירות

היו שם שתיים.

שתי פיג'מות פלנל, אחת וורודה ואחת צהובה.

כמה אופייני ליעקב, כשהוא כקונה, זה תמיד כפול!

מי היה מאמין שבשנה הראשונה לנישואינו האשמתי אותו בקמצנות. כל פריט שביקשתי לרכוש, הצריך דיונים וחישובים כלכליים מסובכים, שבדרך כלל הסתיימו באמירה כמו: 'לכשיירווח!' עם הדגשה על שני ה-י' באמצע, והפירוש הוא – כשתהיה לנו רווחה כלכלית.

היה נוהג לומר שמכיוון שגדלתי בבית 'באלאבאטישע'(*בעל-של-בית – הכוונה: משפחה שמתפרנסת בכבוד) וודאי הורגלתי לשפע שאינו עולה בקנה אחד עם מצבנו כזוג צעיר, דאג שמא ניכנס להוצאות מיותרות שיגררו חלילה התחייבויות כלכליות גדולות מידיי.

מאז עברו שנים רבות, ומצבנו השתנה מקצה לקצה.

יעקב מרוויח כיום הרבה מעבר למה שהיינו יכולים להעלות בדעתנו, כבר אז, בשנה הראשונה לנישואינו, כשהוא החליט ללמוד שחיטה, כדי לשפר את מצבינו הכלכלי, המצב היה מאוזן, אבל היום, טוב, היום המילה 'באלאבאטישע' עלובה ביחס למצבנו הכלכלי.

אמנם יעקב לא נחשב ל'גביר', כזה שממש 'כבוד להשתדך אתו', מכיוון שמסחר בתחום הבשר, אינו נכלל בארסנל סוגי הפרנסה המכבדים את בעליהם, להיפך.

כמה חבל שמורות בית הספר, מטיפות לתלמידותיהן, כלומר לי, ש "אין עבודה המבזה את בעליה", הן לא ניתן להכחיש את המעמדות בחסידות גור, כמובן לפי כמות המזומנים שיש לכל אחד בארנק ולא פחות חשוב, איך הגיעו אליו המזומנים,

אחרי הכול, אי אפשר להשוות בין ראש-כולל שמתפרנס כפליים, ראשית, ממשכורת הגונה כיאה לבעל תפקיד רם ונישא ושנית מתרומות ומחוות שונות מהורים שמאמינים שכגודל המטבעות שישלשלו לכיסו של המלמד, כן ייטב לילדם הפעוט תחת ידיו,

לבין אדם שעמל ביושר לפרנסתו כשוחט ומשווק בשר, יהיה הבשר טרי ככל שיהיה, יהיו עסקיו הגונים ככל שיהיו, ההגדרה 'מכיבעדיקע-משפוחע'(*משפחה מכובדת) חייבת לכלול בתוכה ראש משפחה שעובד בעבודה 'נקייה', רצוי בעבודת קודש.

אבל יעקב לא מתלונן. הוא אוהב את העבודה שלו, מקפיד לומר ש'הכסף לא מסריח' וקם כל בוקר בחמש וחצי לשחוט תרנגולות 'למהדרין מן המהדרין' ולהעביר את הסחורה ביושר למשווקים.

-

"אז איך הפיג'מות?" החזיר אותי שוב יעקב מלב שכונת גאולה לחלל בית החולים.

"וואו! תודה! הן מקסימות, נעימות כל-כך!" הצמדתי את הבדים הרכים על לחיי בליטוף משכר.

"אני רוצה לדבר עם דר' דן שולמן!" קם יעקב ופנה לכיוון חדר האחיות

"עדיין לא נפגשתי אתו" קראתי אחריו בהתנצלות, "כבר 3 ימים שהוא עסוק בעניינים דחופים יותר כנראה, האחות אמרה שבכל מקרה מחר הוא ייפגש איתי, כי 'צריך להתקדם ולדעת מה לעשות איתי'

"אם הוא נמצא פה עכשיו, אני אדבר אתו!" ענה בתקיפות והתרחק לכיוון חדר האחיות.

כשיעקב רוצה משהו – הוא משיג! זאת ידעתי, ובעיקר שמחתי על שסוף סוף אני יכולה להתאחד שוב עם נועם אחי האהוב.

"מה שלומך אחותיתי?" שאל והישיר אלי מבט

דמעות הציפו את עיניי, למראה עיניו הכחולות, שהכילו את כל הדאגה והאהבה שבנאדם יכול להכיל

"דיברתי היום עם אבא בטלפון" אמר בשקט "אבא ואימא מאד דואגים לך, הם כל-כך מצטערים על שנסעו לארצות הברית, ולא יכולים להגיע לבקר"

"אני יודעת" אמרתי בהרהור "חשבתי על זה, שכאשר 'הבשורה' תגיע אליהם הם בדיוק ינחתו בניו יורק, ריחמתי עליהם, שיצטרכו לחזור מיד את כל הדרך בחזרה" לחשתי לו והדמעות שבעיני פרצו למעיין סוער

"שיואו", הזדקפתי פתאום, "אבא היה הראשון שהזהיר אותי!"

"לפני שנים, אולי לפני 20 שנה, בהיותי אם צעירה לתינוקת ראשונה ורכה, החלטתי ללכת ללמוד את מקצוע ה ספרות-פיאנות, זו פרנסה טובה בשכונה כמו שלנו, בה לכל אישה יש לפחות 2 פאות לסירוק בכל שבועיים או מקסימום בכל חודש, והילדות, כמובן, רובן ככולן מסופרות רוב הזמן בתספורת קצרה, לנוחות האימהות-עמוסות-הילדות, ובפרט עקב העובדה כי שיער ארוך מצריך איסוף הדוק או צמה קלועה, מפני הצניעות.

"אתה זוכר שלמדתי ספרות בתל אביב?!"

"מממ, אני זוכר משהו כזה" אמר נועם במנגינה של 'נו, תמשיכי, אני סקרן לשמוע לאן ההקדמה

הזו מובילה'
"טוב, אז אני לא זוכרת מה סיפרתי לאבא בדיוק, אבל התלהבתי באזניו על כך שאני נוסעת לבד לתל אביב בכל בוקר ללמודים, ושהמקום מעורב, בנים ובנות ביחד,
נראה לי שזה היה הדבר שהדאיג את אבא, לעולם לא אשכח את התגובה שלו כשאמרתי:
"אבא, אני מרגישה שפתחתי את העיניים!!"
הוא היטה את גופו אלי, קרב את ישיבתו עד לקצה הספה, צמצם את עיניו לכדי סדק, הביט בי ישירות לתוך העיניים ואמר לי את המשפט:
"הדסי'לה, מ לפתוח את העיניים, ועד לפתוח את הרגליים – המרחק הוא 'כזה' קצר!"
וכדי להדגים לי עד כמה קרוב הוא המרחק, הצמיד את אגודלו לאמתו והניף את ידו אל מול עיניי.
שיואו, שכחתי מזה לגמרי, וכמה שהוא צדק!" אמרתי מהורהרת
"טוב, את לא באמת פתחת את הרגליים, שנינו יודעים את זה, ואני אחד שיודע הכול, נכון?" אמר נועם והביט בי בחשש, "נכון?" חזר ושאל והגביה מעט את קולו והרים את סנטרי כך שעיניי חדרו לתוך עיניו
"ברור שלא!" עניתי נחרצות, "ממש לא!!"
"אז מה היה שם בבית ספר הזה, שכל-כך הלהיב אותך?" הקשה הוא אז בסקרנות

<u>בית הספר לספרות בתל אביב</u>

תמיד אהבתי את הרעיון להיות 'ספרית'.
ולא מסוג הספריות שמספרות ילדות מכונמות קצרות שיער המצווחות לצד אימהותיהן,
אלו פוקדות: 'הסירו כל שיערה אפשרית' ואלו לעומתן מתחננות: 'כמה שפחות בבקשה',
אלא ספרית כזו, שעומדת בביטחון מעל לקוחותיה, וגוזרת ביד מיומנת תלתלים, או פוני מגניב,
רצוי כזה שאסור לחסידת גור כמוני להתהלך בו בעצמי.
ספרית שמפטפטת וצוחקת בקולי קולות מכל דבר, תוך כדי הסתערות על רעמה שובבה,
ספרית כמו ויקי. ה-ספרית ב-ה הידיעה, אצלה צריך להזמין תור כשבועיים מראש ועבור ידי הזהב שלה שווה להיטלטל באוטובוסים כשלושת רבעי שעה בכל כיוון, מלב רחוב רבי עקיבא בבני-ברק ועד לדרום תל אביב, רחוב לוינסקי המפחיד, קומה שלישית בלי מעלית.
הייתי בת 20, אימא צעירה לתינוקת בת כמה חודשים, החלטתי להגשים את החלום.
בקשתי מיעקב רשות ללמוד את מקצוע הספרות-פיאנות, הסברתי לו שמדובר במקצוע שאפשר לעבוד בו מהבית, על טהרת הצניעות, וניתן להתפרנס ממנו בכבוד.
לאחר שהסכים, נסללה דרכי למציאת בית ספר הולם, שיהיה מצד אחד על טהרת המהדרין מן המהדרין, ומצד שני, מעניין באופן שאוכל ללמוד להיות 'מקצועית' כמו ויקי.
לצערי, לא מצאתי מקום שענה על ציפיותיי. בתי הספר החרדיים לספרות היו אפורים, משמימים וצפופים, ובנוסף לכך, אף יקרים באופן מפתיע,
כעבור מספר ימים של התחבטויות וייסורים, בהשלמה אחר העובדה שאצטרך לוותר על החלום, או להתפשר על לימודים בבית ספר עלוב,
יום אחד, ברגע סתמי, באמצע היום, בעודי מקלפת גזרים למרק חלפה במוחי מחשבה מפלצתית שהפכה להיות מכת ברק – אל חזור: 'אלך ללמוד 'ביג-טיים'! כלומר, כמו ויקי, כלומר, במקום לא חרדי!'

נבהלתי מעצמי, ומהרעיון שעלה במוחי
אבל החיידק הזה דבק בי ולא הצלחתי להפסיק לחשוב עליו, וככל שהפכתי שוב ושוב במחשבותיי כך הלכה וגברה התלהבותי, החלטתי.
בזק 144 מצא לי מיד כמה מספרות שהם גם בתי ספר, אך ללא ספק מקום אחד כבש אותי מהרגע הראשון: ״אבי בית הספר לספרות ברחוב דיזנגוף בתל אביב״. סטופ. פה אני לומדת. נקודה.
בוקר רגיל אחד, כשיעקב יצא לתפילת שחרית ב׳שטיבל׳(*בית כנסת) הסמוך לביתנו, יצאתי אף אני. לתל אביב.
כשחזרתי, כבר הייתי תלמידה רשמית של ״אבי בית הספר לספרות״, כל שנשאר היה, לעדכן את יעקב בחדשות שהפכו את מעיי וגרמו לי להתרגשות מטורפת ולחוסר סבלנות בהמתנה עד למועד פתיחת הקורס, שבוע לאחר מכן.
״מצאתי בית ספר לספרות״ אמרתי את המשפט ששיננתי שוב ושוב בטרם הגיע
״יופי״ הוא ענה ״איפה?״
״בתל אביב, אבל התנאים מעולים אז התפשרתי על מרחק״
״תל אביב?!״ הוא התפלא
״כן״ עניתי סתמית, תוך שאני מכרסמת עוגיית פרחים עם ריבה כדי להסוות את המתח העצום שאני שורה בו
״זה ׳בסדר׳ המקום הזה?
״ברור״ עניתי ״מקום קטן, שקט, נראה מעולה״
״בסדר. אני סומך עליך שעשית את הבירורים הנדרשים. בהצלחה!״
״מתחילים בשבוע הבא״ מיהרתי להמשיך לכיוון הפרקטי
״בסדר גמור״ הוא אמר וחזר לעיין בעיתון ״המודיע״.
סיימתי ללקק את שאריות הריבה מאצבעותיי ויצאתי מהחדר בצעדים רגילים, שאינם משקפים ולו במעט את הריקוד המטורף שמתחולל בגופי
׳אני הולכת ללמוד בתל אביב!׳ צהלתי בקול אוהב הפתעות וריגושים
שבוע עבר.
היום הראשון של הקורס התחיל כמו כל יום ממוצע שבו אני נוסעת ל׳סידורים׳
שני אוטובוסים, פקקים של בוקר, הליכה קצרה ברגל, קצת זעה והמון סקרנות לעולם החדש שהולך להתגלות בפניי
הגעתי לרחוב דיזנגוף בתל אביב.
כבר הייתי כאן כשהגעתי להירשם, אני יודעת איך נראה המקום פיזית, אבל היום זה יהיה שונה. היום אפגוש את שאר התלמידים, כן. הפעם לא מדובר רק בתלמידות, כמו שאני רגילה, הוו, הלוואי שיהיו שם גם ׳בנים׳, לא מכירה יותר מידיי את המין השונה, המוזר, האחר כל-כך.
נכנסתי בצעדים מהוססים לחדר המדרגות הישן, בעל מדרגות האבן השבורות, מנסה להתנהג ׳רגיל׳, טוב, מה שרגיל כאן, בטח לא דומה בכלום למה שאני רגילה מחיי הארוכים ברחוב רבי עקיבא בבני ברק, או מחיי הקצרים, שנתיים של נישואין, בירושלים.
טיפסתי במדרגות הגבוהות, כשאני גוררת את רגליי בגלל כבדות הראש, שכמעט התפוצץ מרוב לחץ, ו מצאתי את עצמי בפתח של המספרה.
״אהלן״ שמעתי את קולו של אבי פורץ-מתנגן לקראתי
״שלום״ עניתי בשקט

"כן, שלום גם לך" חייך אבי ועשה פרצוף של 'אויש שכחתי שאת דוסית וצריך לדבר אליך בעדינות'

"תרגישי חופשי, כנסי למטבח תעשי לך קפה"

'איפה להניח את התיק?' חשבתי לעצמי, 'האנשים כאן חילוניים, מן הסתם יגנבו לי דברים מהתיק, אם אשאיר אותו מופקר על הכיסא'

נכנסתי למטבח כשאני שומרת באדיקות על התיק צמוד אלי.

"היי, אני עומרי" שמעתי קול מכיוון המקרר הפתוח, ומיד לאחר מכן, נסגרה דלת המקרר וגבר שמנמן וחמוד, לבוש בחולצת טריקו כחולה ומכנסי ג'ינס רחבים ניצב מולי והושיט לי את ידו ללחיצת שלום

"אהה סליחה, לא נהוג אצלנו, כמו שאתה רואה" אמרתי והעברתי באיטיות את ידי הימנית לאורך גופי, כדי להדגיש את הבגדים הגדולים, הסגורים והארוכים שעלי

"אוי, אני הוא זה שצריך להגיד לך סליחה, איזה אטום אני, לא שמתי לב!"

"זה בסדר" אמרתי בחיוך ביישני

"אז את לא כועסת עלי או משהו, נכון?" שאל והביט בי בפרצוף של ילד מתחנן

"מה פתאום?!" הסמקתי בפעם הראשונה מתוך עשרות במהלך היום

"טוב, אז תרשי לי לפצות אותך בכוס קפה!" אמר-פסק והושיט לעברי את הכוס שהייתה בידו, כוס חרס אדומה מקושטת בלבבות קטנים לבנים

אהבתי את הכוס. היא הייתה חצופה, מזמינה, אדומה! הצבע הכי 'אסור' בחסידות שלנו, וריח הקפה המהביל כמעט וגרם לי להושיט יד ולקחת

'אסור לקחת מהיד של החילוני הזה כלום כי הוא גבר' אמר לי הקול הצדקני שבי 'חוץ מזה, דין כלי חרס הוא טריפה לאחר כל מגע עם אוכל שאינו כשר, ואולי בתוך הכוס החצופה הזו בעצמה שוכן חלב שהוא טרפה? חלב נוכרי שכל השותה ממנו גורם צער לאלוקים וצרות לעם ישראל?'

'לא אגע בחטא הזה' החליט קולי השפוי

תפסתי את התיק בחזקה בשתי ידיי ונענעתי בראשי מצד לצד באופן שגרם לעומרי לסגת צעד לאחור בבעתה

"שוב אמרתי או עשיתי משהו לא בסדר?"

"לא, א, כן, כלומר אתה בסדר גמור, זה פשוט אני!"

'אסביר לו במילים, שיבין, הלוא בתקופה הקרובה נבלה כאן יחד זמן רב, בחלל הצפוף, בקומה הראשונה של רחוב דיזנגוף בתל אביב, 'הם' יהיו חייבים לדעת' אמרתי לעצמי

"תראה, אני חרדית כמו שאתה רואה"

"אהה" הוא נענע בראשו למעלה ולמטה במרץ כדי להמחיש לי שהוא כמובן כבר ראה, וחיכה להמשך

"אז כאישה חרדית, אני לא יכולה להסתמך על הכשרות פה, ואני לא לוקחת דברים מגבר זר, סליחה, כאילו מגבר אחר שהוא לא נגיד אבא שלי או אח שלי"

"או בעלך" הוא המשיך, מנסה לעזור לי לצאת מהמבוכה, "אני לגמרי מבין"

'אויש, כמה שאתה לא מבין' חשבתי לעצמי

'בעלי. דווקא ממנו אני לא יכולה לקחת דברים, זוגות חסידי גור לא מעבירים ביניהם שום דבר ישירות מיד ליד! בגלל שיש לנו, הנשים, שבועיים שאנחנו 'טמאות' ושבועיים שאנחנו 'טהורות', לפי המחזור החודשי כמובן, אזי מקפידים חסידי גור, וכדי לא להתבלבל בין התקופה ה'מותרת'

לתקופה ה'אסורה', לא מעבירים אף פעם אחד לשני שום דבר! לא חפצים, לא כלים ואפילו את התינוקת הקטנה שלנו, לא מעבירים אחד לשני ישירות, מניחים את הקטנטונת על הספה, על הכיסא, ואפילו על הרצפה אם אין ברירה, העיקר שלא להעביר, חלילה, מיד אל יד, אף פעם!!'
"אז אפשר לשאול איך קוראים לך?" קטע עומרי את מחשבותיי
"דסי. קוראים לי דסי" אמרתי.
הוא חייך ושתק לרגע
ניצלתי את ההזדמנות שאין איזה משפט פתוח באוויר, ויצאתי במהירות מהמטבח.
כשחזרתי לסלון הגדול, שהיה בעצם מרכז המספרה, כבר הייתה תנועה רבה בחדר, סקרתי במהירות את הנמצאים, ולתדהמתי ראיתי 4-5 גברים שנראו כמו תלמידים, כמוני, שהגיעו ללמוד ספרות.
אף אישה מלבדי לא הייתה בחדר.
'אויש, איך יתכן הדבר שכל התלמידים בקורס הם גברים? אצלנו כמובן אין מושג כזה, ספר-ממין-זכר, גברים מסתפרים במכונת גילוח, באורך אחיד, ללא עיצוב חלילה, ונשים לא תתנה לגבר זר לגעת בשערן כמובן, ופה, כמו שנראה כרגע, אהיה אישה יחידה בין הגברים?' אלוהים עדי שלא העליתי בדעתי אף לא השובבה ביותר תרחיש מאיים שכזה,
'את רואה?! לא היית צריכה לקחת סיכון, ללמוד ספרות במקום חילוני?' הטיף לי קול שופט והטריד את שלוותי
פתאום היא הגיעה.
גבוהה ותמירה, בלונדינית עם עיניים כחולות, בדיוק כמו שמתארים בספרים, יפה כלבנה ברה כחמה קלה כאיילה, מכנסיים לבנים קצרצרים ורגליים אינסופיות, דקות ובהירות שיצאו מתוכם ונכנסו בסופו של אורך לקפקפי אצבע בגוונים טבעיים, גופיה וורודה בעלת תחרה בפינה העליונה שמעל הכתף הוסיפה וסיכמה סופית את המראה המלאכי משובב הלב של מי שבעוד רגע תאמר:
"הי, אני נטלי"
היא הייתה כל-כך מושלמת, שמשהו באווירה של החדר השתנה, האוויר נהיה דחוס ומתוח במתח מתקתק ומסנוור וקולה נשמע כצליל פעמונים המתנגנים על הרי וונגן בפסגת שוויץ
הפער בינינו היה כה צורב, עד שהרגשתי שאני נחנקת
'תנשמי' אמר לי קול פנימי בניסיון להרגיע אותי,
'את דוסית. היא לא' המשיך הקול לשכנע
בלעתי את הרוק שנתקע לי בגרון, בעודי אוספת את החצאית הארוכה המשתרכת שעלי, וחיפשתי את הכיסא הכי צדדי בחדר, כדי לשבת כמה שיותר רחוק מהגברים שהפכו בתוך רגע ללהקת מחזרים מחוצ'קנים
"אפשר לשבת פה?" פנה אלי אחד הגברים בקול קליל ולא חיכה לתשובה אלא התיישב צמוד אלי, קרב את הכיסא עוד טיפה, פנה אלי בקפיצה, חייך, ו - - הושיט אלי את ידו בחביבות
"ערן" אמר
'טוב זה לא יעבוד הדבר הזה' אמר לי קול שופט וקפדני
'אני לא שייכת לכאן, לא אהיה שייכת לעולם, ולא אוכל להמשיך בהצגה המביכה הזו'
'זה רק היום הראשון, הם יכירו אותי וילמדו לאהוב את הביישנות שלי' ליטפתי לעצמי את האגו
"אני דסי" אמרתי בחיוך 'ואני חרדית-חסידית אז אני לא לוחצת יד"
"סבבה" אמר. "הכול טוב"

פתאום היה כל כך פשוט להגיד בכנות את הדברים.
'הם אנשים ממש נחמדים, החילונים האלה, בכלל לא 'מפחידים' כמו שלימדו אותי תמיד, להיפך, הם כל-כך מנומסים, הלוא אם בחורה חילונית תעז להושיט ידה לגבר חרדי, הוא יפנה אליה גב ואולי יוסיף אי אלו משפטים מעליבים על ה'בורות' בחוסר הבנתה את כללי החסידות,
משום מה, פה, בלב רחוב דיזנגוף בתל אביב, מעוז החילונים, אני מגלה אנשים שמתייחסים בהבנה ואפילו בכבוד אל השונה מהם, מעניין איך מסתדר הדבר עם מצוות של 'בן אדם לחברו' שנחשבות למצוות חשובות ביותר אצלנו, החרדים, כי בפועל, נראה שהחילונים מקיימים את מצוות 'ואהבת לרעך כמוך' הרבה יותר מאשר החרדים, שממהרים להשפיל את השני על כל תנועה שנראה להם שאלוהים לא אוהב.
'אוקי', סיכמתי לעצמי את המצב, אם כך, העניין הוא פשוט: הם פונים, אני עונה שאני דוסית והכל בא על מקומו בשלום, מעולה!' נרגעתי

ואז, קרה משהו שהפך את הכול:
ערן ועומרי ישבו זה לצד זה ובהו בנטלי שחלקה עם אבי המורה חוויות שעוררו בשניהם פרצי צחוק משוחררים
"הייתי מת לראות אותה עם בגד ים!" שמעתי את ערן אומר לעומרי בעיניים מכווצות בערגה
"אני חושב שהיית מת לראות אותה בלי בגד ים!!!" ענה לו עומרי
ושניהם פרצו בצחוק מתגלגל שהפך לי ברגע את הבטן והיכה בי בפעם הראשונה בחיי עם רעיון חדש שעד אז לא חשבתי עליו:
'אז אצל חילונים זה פשוט. הם מתלהבים אפילו מאישה שהם לא מכירים, פשוט רואים בחורה יפה, ר-ו-א-י-ם, מ-ס-ת-כ-ל-י-ם, מ-ת-ל-ה-ב-י-ם. ככה זה עובד אצל החילונים!
ובהחלטה של רגע נשבעתי לעצמי: 'אני אעשה הכול, אבל ה-כ-ל-! כדי שיעקב בעלי יסתכל עלי!!'"
-
נועם הביט בי בשפתיים פעורות קמעה ובעיניים המביעות פליאה וחוסר הבנה
"נו, ומה הבעיה?" שאל
"את רוצה להגיד לי שהייתם חסידי גור ברמה כזו שהוא לא הסתכל עליך?!?"
"ברור!" עניתי בביטחון
"בדיוק לפני כמה רגעים, כשיעקב הביא לי את הפיג'מות, נזכרתי באפיזודה מזעזעת, אחת מיני רבות, שניסיתי למשוך את תשומת ליבו, שיסתכל עלי, על הכתונת היפה שאבא הביא לי מארצות הברית, הוא לא ידע שלגוף של אישה יש משמעות מיוחדת" ניסיתי להסביר לנועם דברים שהיו מעל ומעבר ליכולתו לעכל, נועם הבחור 'עם ראש על הכתפיים', אף פעם לא היה 'פראייער' כמו יעקב, אף פעם לא האמין בשיטה המחייבת את קיום התקונעס(*תקנות) של חסידות גור, אצל נועם לא היה קורה מצב כזה, שהוא יודע איך מביאים ילדים לעולם, רק ביום החתונה שלו! ביום החתונה שלו!! רק אז המדריך הסביר ליעקב מה הוא צריך לעשות כדי 'לקיים את מצוות פרו ורבו'
"מה שהכי הזוי זה, שבמשך השנים הוא נהיה כל-כך אובססיבי במבטים שלו עלי, ב איך שהוא רצה שאתפשט לפניו בכל לילה, עד שהדבר הפך להיות מטרד מעיק ומאוס וכל שרציתי היה שיניח לי מידי פעם להתפשט בשקט ולהיכנס למיטה בלי טקסים והפרעות מייגעות" אמרתי לנועם בשקט, כשאני יודעת, שנועם הוא הבנאדם היחיד שאני יכולה לומר לו את המשפטים האלה

בצורה ברורה, הרי הוא היחיד שיודע באמת מה קרה כל השנים האלה ביני לבין יעקב.

-

יעקב חזר וחיוך גדול היה מתוח על פניו מקצה לקצה.

"כמובן שהשגתי את דר" שולמן. דיברתי אתו שיחה ארוכה, הוא איש יקר!! הסברתי לו שבסך הכול 'חטפת קריזה', אולי עברת משבר רגעי בלחץ החיים, אבל את בהחלט 'בסדר גמור' עכשיו. ביקשתי שישחררו אותך הביתה עוד לפני שבת, הילדים בבית מתגעגעים אליך מאד, הם לא יכולים בלעדייך, זה לא נורמלי שאת כבר כמעט שבוע פה, אני חושב שחזרת לעצמך לגמרי, כמובן, אני מקווה שהשיגעון הזה שאת הולכת פה גלויית ראש זה משהו שקשור למשברון הזה שעברת, תחזרי הביתה והכל יחזור על מקומו בשלום!" אמר בלהט ומשך את חוטמו

"בקיצור, דר" שולמן לגמרי הבין אותי! תפגשי אתו ותחזרי הביתה!" סיים את נאומו בנימת ניצחון והביט עלי ועל נועם, כאדם שניפץ וואזה מקריסטל על הרצפה המבריקה בסלון, אסף במהירות את שברי הזכוכית שעפו לכל עבר, החליק את הרסיסים מתוך היאה אל פח האשפה הגדול וסקר בשביעות רצון את הרצפה שחזרה להיות מבריקה כתמיד, מתעלם לגמרי מכך שהוואזה היקרה שבורה לעד, מרוסקת בתוך פח האשפה הגדול.

*

-

כבר 5 ימים שאני פה, ועדיין לדר' דן שולמן לא היה זמן לפגוש אותי.

במקומו, פנתה אלי דר' תמר גולדשטיין ישירות, בלי שום תיווך של אף אחות, נכנסה אלי לחדר וקראה לי לשיחה נוספת בחדרה הקטן.

-

"מה את חושבת לעשות, הדסה, לאחר שתצאי מכאן?" שאלה וכמו תמיד ניכר ברוך שבקולה שהיא משתתפת איתי בצערי ובדילמה הגדולה שאני נמצאת בה

"שאלת השאלות!" עניתי לה בחיוך דומע

"מצד אחד, אני לא מסוגלת לחזור ולחיות את ההצגה הזו יותר, אבל מצד שני, המחיר שהמשפחה שלי תשלם על כל שינוי שאעשה, הוא עצום! הרי קודם כל אני אימא! וכאימא אני מחויבת לדאוג לאושר של ילדיי!!"

כששמעו אוזניי את מה שפי דיבר נעצרתי בצרחה דוממת.

עוד אסימון.

תובנה חדשה נוספת נופלת להכרה שלי ומתווספת לערימת האסימונים שאני צוברת כאן, במקום השקט ובזמן הפרטי, שמאפשר לי לעצור ולחשוב קצת על המרוץ המטורף שאני חיה בו במשחק של החיים.

"את יודעת מה אני חושבת פתאום?" שיתפתי את דר' תמר

"אני עושה 'הכול', אבל באמת 'הכול!', מקריבה את גופי ואת נפשי למען מטרה, שכשאני חושבת עליה עכשיו, אני לא בטוחה שהיא נכונה בכלל! כל ניסיונותיי לשמור על שמה הטוב של משפחתי, עלולים להביא לכך שילדיי יעברו את מסלול החתחתים שאני עברתי,

הם יתחתנו עם בני זוג חסידיים ממשפחות מכובדות ויעברו מסכת של חיים לא פשוטים, שאי אפשר לשער מראש מה יהיו תוצאותיהן, ויכול להיות שבסופו של דבר, יקרה להם מה שקרה לי חלילה, ורכבת הייסורים של ה'תאקונעס'(*תקנות) תסתיים גם אצלם ברכבת הרים סחרחרה שהתדרדרה עד לתהום והתרסקה.

"יכול להיות שעדיף שהם יהינו 'סוג ב' ויתחתנו עם 'הילדים של הזבל!!" אמרתי לדר' תמר וחיוך

קטן של ניצחון עלה על לחיי שהסמיקו קמעה

״הבן של הזבל!?״ חזרה אחריי דר׳ תמר ובזווית פיה נתגלה קצה חיוך סקרני

״טוב, אני רואה עליך שאת כבר מבינה שיש פה סיפור. אז, כן. הסיפור הוא כזה:

<u>שידוכים</u>

׳תקופת השידוכים׳, לפני שהתארסתי עם יעקב, לא הייתה קלה להורי כלל ועיקר.

היה לי שם של: ׳בחורה ריקנית שאת ראשה ממלאים בבגדים ותכשיטים עד שלא נותר בו מקום לתוכן רוחני׳.

הסיבה לכך הייתה, שילוב של: גוף גבוה, רזה, הליכה תמירה ומבט מתנשא (שמכפה על תחושת נחיתות של ילדה בודדה) והבגדים המיוחדים שהביא אבא בטוב טעם ודעת, בנסיעות התכופות שלו לארצות הברית

ידעתי שאני ׳חתיכה׳, אמנם לא חשבתי שאני יפה, כפי שאמרת לי בפגישה הקודמת שלנו, אין לך מושג איזו השפעה הייתה לכינוי שלך עלי ״פיפייה״, אני עדיין מתקשה לעכל את המחמאה ההיסטרית, אחרי שנים כה רבות של הסתתרות תחת שכבות מייק-אפ מייגעות בניסיונות נואשים להסתיר ׳בקאקטע-פונים׳ מפלצתיות שייחסתי לעצמי״

דר׳ תמר צחקה בקול גדול, עת הזכרתי את הכינוי המכוער על הנמשים שלי, הצטרפתי אליה בהנאה גלויה, צחוק של כאב על המציאות המעוותת שבהגדרות של החיים,

כשנרגענו, חזרתי אל המציאות, כלומר אל הסיפור והמשכתי:

״בקיצור, ב׳שוק השדכנים׳ יצא לי שם של ריקנית, לא חרוצה בלימודים ברמה שמייעדת אותי להיות מורה, לא מוכשרת בתפירה, נגינה, ציור או תחום אחר, שמאפשר לאישה צנועה וצדקנית לעסוק בו בעתיד, בהעברת קורסים לנשים ובנות בתוך ביתה פנימה, ובעצם לא בולטת בשום תחום מלבד מראה חיצוני מושך עין, דבר שרק גרע בהצדיקו את האמרה השכיחה של: ״כשהראש מלא בבגדים אין בו מקום לתוכן רוחני״.

הזמן בו ייעדו הוריי להביאני בברית האירוסין, כיאה לבחורה נאה מבית מכובד, היה בגיל 17.5, הגיל המדויק לדעתם לאירוע זה,

אך כבר בתקופת שלהי החורף, כחודשיים לפני חג הפסח, החלו השדכנים להקדים ולהתקשר לאבא ולנסות את מזלם לפני שיקדים אותם שדכן אחר, זריז אף יותר, בעל אומץ להקדים את הזמן בהצעות שונות, תוך שכנוע במידת התאמת החתן המיועד למשפחתנו המדוברת

בכל לילה, משעות הערב המוקדמות ועד לאחר חצות הלילה התקשרו בזה אחר זה השדכנים המנוסים, בהכירם את אבי, שממהר ׳לסגור עסקה׳ שמצטלצלת באוזניו, שלא כהורים המייגעים שמבררים שבועות ארוכים אצל כל קרוביהם ומיודעיהם על כל שידוך וממהרים לפסול כל הצעה בשל פגם שולי כזה או אחר שנתגלה באחד מצאצאי המיועד

-

אבא היה מאוכזב מאד מהצעות השדכנים

״מה יהיה?!״ אמר בכאב באחד מהלילות הקרים בהם הירח חיוור במיוחד,

״יש לך שם של: ׳בחורה מודרנית׳! השדכנים אומרים שאת מתגנדרת, מצטעצעת ומתקשטת ובולטת יותר מידיי, מציעים לי משפחות שאני ממש מתבייש להיות המחותן שלהם״

״הבן של הזבל!!!״ קרא בקול גדול, קיפל את ההדום בכורסת הריקליינר, קם ופסע הלוך וחזור

בסלון הגדול תוך שהוא סופק כפיו בצער
"בידרמן לא מתבייש להציע לי את הבן של קובלסקי מהזבל!!!" הוסיף וצעק והתיישב על הספה באנחה שוברת לבבות שכיווצה את ליבי בכאב
"עוד לא פסח!" קראה אליו אימא מתוך המטבח, "מה אתה ממהר? סבלנות! יבוא ה'באשערט'(*המיועד משמיים) בעזרת השם!" המשיכה והטיפה לאבא מרחוק
"כן, כן," ענה אבא בזלזול,
"למה הבאשערט מגיע דרך הצעות כאלה מבזות, האז! הבן של הזבל!??" המשיך שוב ושוב וצעק את המשפט שהוציא אותו משלוותו
יצאתי באיטיות מהסלון, מקפידה לבל יישמעו צעדיי וייחשפו דמעותיי המתוסכלות מכאבו של אבא האהוב שסופג עלבונות בל כורחו ובאשמתי,
'אלוקים' פניתי אל החבר היחיד הכי טוב שלי, 'אנא עשה נס, ושלח לאבא שדכן טוב לב שיציע לו הצעה 'מכובדת', כזו שתשפר את אווירת הנכאים בביתנו' התחננתי
עליתי על מיטתי והשינה ממני והלאה, הוצפתי בנקיפות מצפון שעלו והתפשטו מכפות רגליי, ונעצרו בעומק הלב, שם חדרו בכאב לגופי וצרבו את גבי על המזרון הקשיח,
'אני גרועה! גרועה!' הלמתי באגרופי על הלב, 'לב רע!' עלבתי בו,
'איפה יצר הטוב שלי?! כזה שיש ל שריתי ולחווי בנות דודותיי הצדיקות, החרוצות, המוכשרות והאהובות,
למה אני בעלת יצר רע, שמפתה אותי לענוד שתי טבעות בסמינר במקום אחת?! הרי אני יודעת שהמנהלת אוסרת על התקשטות מוגזמת, טבעת אחת בכל יד זו הגזמה שקשה לה לספוג, אבל שתי טבעות על אותה יד?! זו חוצפה ועזות פנים!
וכל כמה שאני אוהבת להביט על ידיי המקושטות, כך עומק מהות הבעיה! הרצון להתייפייף, זה חילוני!! 'כל כבודה בת מלך פנימה' זו השאיפה!
מעניין של שריתי ולחווי אין שום חשק לענוד טבעות ושרשת לסמינר,
שרשרת! כמה חבל שאסור לענוד שרשרת צבעונית, שרשרת הזהב הדקיקה והעדינה שסבתא קנתה לי לכבוד בת המצווה נראית כה עלובה לגילי, שתמיד מתחשק לי לדחוף שרשרת צבעונית מתחת לחולצה, לגוון מעט את התלבושת האחידה המשעממת שאני מבלה בתוכה כמעט בכל שעות היום כבר 4 שנים, אחרי 8 שנים של תלבושת דומה,
אז מה אם מתחשק לי?! חסידת גור צדיקה לא עושה מה שמתחשק לה!! אני אמורה לעשות מה שמצפים ממני, כדי לשמור על השם הטוב שלי ועל הכבוד של אבא!
אוף, אבא המסכן! שב הכעס וצרב את גבי,
רעה! רעה! רעה! המשכתי והלמתי באגרופי על הלב עד שגופי התקפל מכאב
'זהו! זה מה שמגיע לך! שיכאב לך! למה שיכאב רק לאבא?!'
איכשהו הרגשתי שהסבל שלי מכפה על הרוע,
נרדמתי.
-
למחרת בתפילת 'שמונה עשרה' עמדתי ברגליים צמודות והתפללתי בדבקות מרובה:
'אנא אלוהים תשלח לאבא שדכן שיציע לנו בחור ממשפחה מכובדת ויחזיר לאבא את כבודו ושלוותו' כיסיתי את פניי בסידור התפילה הפתוח, לבל יבחינו חברותיי בדמעותיי ויעלה על ליבן רעיון זדוני על איזו צרה שמתרחשת בביתנו ויצא למשפחתנו שם רע של אנשים מסתירי-סוד-

כתם-או חולי חלילה, סיבה מספקת לקלקול השידוך שלי, בבוא הרגע המיוחל,
'אנא השם! לב טהור ברא לי אלוהים ורוח נכון חדש בקרבי, עשה עימי אות לטובה ויראו שונאיי ויבושו' בכיתי בתחנונים
איכשהו, הוקל לי. ובאמצע שיעור תורה, עלה לי רעיון.
-
"אבא, אולי תפנה ל'בידרמן' ותבקש ממנו שיציע 'אותנו' ל וייס, נראה לי ש וייס הוא ה'באשערט' שלי!" אמרתי תוך נגיסות קטנות ומהירות ב 'פולקע'(*שוק) העסיסי שאימא שלפה עבורי ממרק העוף הפולני הרותח
"אני?! יפנה לשדכן?!" קפץ אבא "את יודעת איזה בושה זה?!" הזדעזע
"בושות-שמושות! הבושות ייעלמו כשנעשה שידוך עם וייס!" הכרזתי
"אתה לא חושב שזה נס מיוחד משמים, ששמעתי היום שיחה בין המורה צילה והמורה ורדה:
"למורה וייס יש בן ממש 'פתוח'!" לחשה המורה צילה למורה ורדה, והמורה ורדה הזדעזעה ואמרה: "באמת?!, איך זה יכול להיות?! הורים כאלה צדיקים ו'ככה' יצא הבן?!?!"
"הוא לא 'פושטק', אבל יחסית למשפחת וייס, יש להם ממש בושות ממנו!" סיימה המורה צילה את ההסבר
"אז הנה, 'נעשה שידוך' - בושות עם בושות!!" סיימתי בניצחון את הטיעון המשכנע
משכנע אמרתי, כי להפתעתי, אבא קנה את הרעיון.
-
'אני. דסי רובינשטיין, הולכת להיות כלה של המורה וייס!!' החלה מסכת הפנטוזים שלי במערכה ראשונה,
'איזה 'כבוד' יהיה לי בסמינר!' הפלגתי במערכה שניה של דמיונות
'והבחור בטוח יהיה נחמד, אם אומרים עליו שהוא לא הלמדן הכי גדול של הישיבה,
כנראה שהוא יתייחס אל ה'תאקונעס' בגמישות, כמו בעלה של ציפי, שעוזר לה להעלות את העגלה של התינוק כשהם עולים לאוטובוס, הוא אמנם עולה עם העגלה דרך הדלת הקדמית והיא עם התינוק מהדלת האחורית, בהתאם לכללי הצניעות של האוטובוסים ה'נפרדים' שהוקצו במיוחד לחרדים כמונו, אבל הוא לא 'חניוק'(*חסיד אדוק) כמו אריה, בעלה של שרי, שלא נוסע כלל באותו חלל אוטובוס עם אשתו, למרות שכאמור מדובר באוטובוס נפרד, היא עולה על האוטובוס של שעה שתיים והוא של שתיים ועשרה וכיוצא בזה, זאת, כשהיעד זהה!
'בושות עם בושות' נזכרתי שמשפט המנצח שמכרתי לאבא וכל כמה שהפכתי בדעתי בצירוף המקרים של שיחת המורות במסדרון הסמינר כך גמרתי אומר עם עצמי שזה ולא אחר הוא השידוך שלי משמים
טעות.
טעות חמורה הייתה להביא את אבא ל'בושות-שמושות' על לא עוול בכפו וללא תועלת ביוזמתו, שכן עוד באותו הערב, בו השליתי את אבא ברעיון המטופש, הוא פנה ל'בידרמן'.
בידרמן לא היה מרוצה בלשון המעטה מבקשתו של אבא,
"אתה מבקש ממני לעשות משהו שמקלקל את השם שלי כשדכן!" טען בידרמן
"משפחת וייס לא תעשה שידוך עם משפחת רובינשטיין, הרבנית וייס היא מורה והרב וייס הוא משגיח בישיבת 'קדושת ישראל', מדובר במשפחה מכובדת מאד, לרב וייס אין רכב ואף לא רישיון לרכב, הוא לא יצא מארץ הקודש מימיו ולא אכל מעולם ב'מסעדה' או נסע ל'בית מלון' חלילה,

וזה לא שאני מזלזל במשפחתך המכובדת, ניהול 'בית התמחוי' ביד רמה, בחסד וברחמים מרובים, אין זה עניין של מה בכך, יחד עם זאת, בשורה התחתונה ישנו פער בין מעמדות שלא יאפשר את השידוך" כך מנה בידרמן לאבא בלהט רב סדרה של סיבות בבקשה לחסוך ממנו את אי הנעימות הזו

"אבל הבן שלהם 'פתוח'!!" התעקש אבא ושכנע את בידרמן,

"רק בגלל שזה אתה ואני כל-כך מעריך ומכבד אותך, אנסה"

אי אפשר לסרב לאבא! אבא הוא בנאדם חביב, בעל חסד, מקדים שלום לכל אדם, אוהב שלום ורודף שלום ממש כמו אהרון הכהן, צעיר ברוחו ומתחבר עם כל אדם, בכל גיל ב'בית המדרש', החל מהקשישים, הנגררים על ידי מלוכסן עיניים בכיסא גלגלים, ועד לעלם צעיר שזה עתה נישא ומגיע לתפילה, מסתיר פניו כאילו אות קין על מצחו, מתוך ידיעה שהסובבים מבינים ש'עשה את זה'(*קיום יחסים) לילה קודם, בהתאם ל'תאקונעס'.

אבא סיים את השיחה עם בידרמן וליבו טוב עליו

"יש לך הברקות לפעמים, הדסה!" השתמש בשמי הבוגר כמחמאה על התנהגותי

המתח בביתנו היה בשיאו.

'אני הולכת להתארס!' עלץ ליבי, 'עוד לפני פסח! איזה כבוד! 'חטפו אותה!' יגידו בקהילה, ועוד מי!!'

-

"היום את לא נשואה ל וייס" קטעה אותי דר' תמר וקימטה את מצחה בחוסר הבנה

"היית נשואה פעמיים?!" שאלה בהפתעה

"חחח לא ולא!!, נראה לך ש וייס שמעו 'דסי רובינשטיין', הרימו כוס לחיים ו'סגרו' אתנו שידוך?! אם יש לנו זמן, אמשיך ואפרט, אבל אוכל לסכם במשפט אחד ש.."

"מה פתאום?! יש לנו את כל הזמן שבעולם, תספרי לי כל פרט!" אמרה וסללה את דרכי חזרה למחוזות העבר האפל

-

כילדה בת 17.5 הבנתי הדלוחה בגברים הסתכמה בהיכרותי את אבא, בן ארבעים ומשהו, ואת גיסיי, איתם לא דיברתי מעולם וכל מה שידעתי עליהם היה ניסיונות התאמה של חלקי פזל מתוך קטעי שיחות של אחיותיי, בהם הזכירו את שמו המקודש של בעליהן, יוצא, שהעיסוק בחתן המדובר בעצמו, הופך לבלתי רלוונטי, נומה שנותר הוא, התעסקות בזוטות בתחום הבנתי, כמו: כמה 'כבוד' השידוך יביא להוריי ולמשפחתי, מה תהיה כמות ואיכות התכשיטים שאקבל מהורי החתן ומה יגידו על כך חברותיי, והכי חשוב, מה אלבש לכל אירוע בסדר האירועים הרשמי הקבוע והידוע מראש.

"מה כדאי ללבוש בפגישה עם ההורים ומה בפגישה עם החתן?" שאלתי את אימא

חסידי גור נפגשים פעם אחת בלבד עם ההורים של החתן / הכלה ופעם אחת בלבד החתן והכלה המיועדים בעצמם, שזו כבר פגישה שבה הכלה לבושה מוכנה ל'וורט', הלוא זו השמחה עצמה, כי מיד אחרי הפגישה של הזוג, ההורים שותים 'לחיים' על גמר השידוך, כך בד"כ, אלא אם כן, קורה לעיתים רחוקות מאד, שאחד מבני הזוג מעז ואומר שהוא לא מעוניין בשידוך, דבר נדיר מאד שכן במקרה מביש כגון זה, השדכנים מתרחקים מהורי הילד הבעייתי ולא 'עובדים בשבילם' כדי לא להסתבך עם שידוך שמתקדם ולא נגמר באלף דולר טבין ותקילין שכר טרחה על שיחות הטלפון

שעשו לצורך השידוך
אימא הייתה סקפטית וציננה את התלהבותי בבחירת השמלות
"מוקדם מידיי לתכנן! עד שזה לא נגמר, זה לא נגמר!" דקלמה באוזניי את המשפט הידוע והמוכר בכל בית ש'נמצא בתקופת שידוכים'
כי שידוך נקבע בזכות אנשי הקהילה, הממליצים על המשפחה ו/או על הבחור, ועד הרגע האחרון, עלולים הורי כל צד המברר לשמוע על פגם, שיהווה סיבה מספקת לביטול הצעת השידוך
חזרתי לחדרי, פתחתי את הארון וחיבקתי את שתי השמלות היפות שאבא הביא לי לאחרונה מניו יורק, החלקתי את לחיי בד סטן של שמלת פסים מבהיקה וגופי עלץ מאושר,
'שידוך עם הבן של הרבנית וייס! סוף סוף אני 'עושה 'נחת' לאבא ואימא', בפעם הראשונה בחיי אבא ואימא יהיו גאים בי!! אוח, איזה אושר!!'
-
3 ימים עברו, ולא שמענו מבידרמן.
חשד של אכזבה מבעיתה צץ והזדחל לאיטו לתוך מוחי הקודח,
'הלוא בידרמן אמור היה לחזור לאבא עם 'תשובה ראשונית' מיד באותו יום, או מקסימום בתוך יומיים
תשובה ראשונית אומרת קודם כל, אם השידוך על פניו, לפי שם המשפחה, מצטלצל לצד ב כמשהו שיש לו סיכוי להמשך חיובי.
במקרה שצד ב הביע התעניינות בשידוך שהציע להם השדכן, השדכן חוזר לצד א, ובפיו תשובה בנוסח: "ההצעה נשמעה להם מעניינת, הם מכירים את האבא וגם את הסבא וביקשו מספר ימים כדי לברר לעומק על החתן/הכלה"
במקרה שצד ב לא רוצה 'לטרוק לגמרי את הדלת' מהשידוך, אבל עדיין לא מולהב מספיק כדי להתקדם, הם יענו לשדכן תשובה מתחמקת, כגון: "אנחנו בדיוק עסוקים עכשיו בהצעה אחרת, אם לא תשמע 'מזל-טוב' בימים הקרובים תחזור אלינו" אז יחזור השדכן לצד א, ויאמר להם בעדינות שקר, כמו: "הם עסוקים כרגע בעניין שלא קשור לשידוכים ובקשו שאחזור אליהם בעוד חודש חודשיים", תשובה שלא פוגעת בצד א וגם משאירה פתח לשינוי, אם במידה שיעבור זמן ושני הצדדים לא יצליחו 'לגמור שידוך' כל אחד בנפרד, וירצו זה את זה בעתיד.
אבל במקרה שצד ב עונה לשדכן תשובה שלילית לגמרי, כמו: "לא, לא נשמע לי טוב משפחת-- תן לי הצעה יותר מעניינת", יחזור השדכן לצד א ויאמר להם בפשטות שצד ב לא התלהב מההצעה, ומיד ימהר ויציע להם הצעה נוספת שתלהיב אותם מחדש ותפצה מידית על האכזבה שבסירוב.
מצב בלתי נסבל כזה, בו שדכן בכלל לא חוזר לצד א, זה מצב אבסורדי שמעורר תהיות וריצות היסטריות למכשיר הטלפון בכל פעם שהוא מצלצל, מתוך תקווה שהמתקשר הוא בעל-הבשורה.
-
"אולי תתקשר אתה לבידרמן" ביקשתי מאבא לאחר שסבלנותי פקעה
"יש גבול למה שאני יכול לעשות דסי! את יודעת כמה שלא היה לי קל לפנות אליו לכתחילה" אמר, ולמרות זאת, למחרת הוא התקשר לבידרמן.
ישבתי לידו על הספה, רגליי המסוכלות התנענעו בפראות קדימה ואחורה בדריכות, דחפתי את ראשי לתוך אפרכסת הטלפון שהחזיק אבא וניסיתי לשמוע את דבריו של בידרמן
אבא שאל את בידרמן "מה נשמע?"
לא הצלחתי לשמוע את תגובתו של בידרמן, וגם לא הייתי צריכה.

ראיתי את פניו של אבא מתכרכמות, מצהיבות ומאפירות, הוא מלמל משהו כמו ״בסיידר, במבטא אידישאי, ״ישר-כוח׳ בכל מקרה״ וסגר את הטלפון בשתיקה.
שמחתי על שתיקתו, העדפתי לחסוך מעצמי את המילים המעליבות שאבא ידקלם לי משיחתו עם מבידרמן, אבל אבא לקח נשימה עמוקה ואמר בקול רפה את המילים הדוקרות הבאות:
״וייס ממש נעלב מההצעה, איים על בידרמן שהוא ׳יפסיק לעבוד אתו׳ אם זה ההצעות שהוא מציע לו״
שוק. בידרמן העז ואמר לאבא את כל האמת! הוא אפילו לא ׳מרח׳ את אבא באיזה שקר! החזיר לאבא מידה כנגד מידה על חוצפתו בבקשה לפנות לרב וייס!
קמתי מהספה ורצתי אל חדרי, בדרך שמעתי את קולו של אבא צועק לעברי:
״אני אומר לך הדסה, כשמגיע פסח, מי שיבוא וירצה אותך אני נותן!״
לא הגבתי. עליתי על המיטה, והרשיתי לעצמי להתפרק לרסיסים בזעם עצמי,
׳אני שונאת את עצמי, שונאת, שונאת׳ התהפכתי מהגב לבטן ומהבטן לגב בבכי תמרורים, דפקתי על הכרית שוב ושוב: ׳מילא לי, מגיע לי הסבל הזה! אבל אבא ואימא המקסימים, למה אלוקים אתה מעניש אותם בחטאים שלי?׳
השתתקתי לרגע והבטתי בתקרה, סופרת את הגבשושיות האפורות הזעירות, שאריות של עודף מגע-מברשת בצביעה שהייתה פעם לבנה, ומוחי קודח בתיאוריות מתסכלות שרק החמירו עם כל גבשושית וגבשושית:
׳מה חשבתי לעצמי?! שהמורה וייס תסכים לעשות שידוך עם דסי רובינשטיין?! הלוא חדר המורות הוא קן צרעות מלא בווירוס של לשון-הרע ורכילות, המורה וייס בוודאי שמעה על הציונים שלי בנביא, שלא לדבר על הציון הגרוע במבחן בתהילים, דווקא למבחן בתהילים למדתי אחר צהריים שלם וגם בשיעורים, אהבתי את הסיפורים של המורה, אבל ברגע האמת, מול דף ה איי4 הלבן, עם השורות העמוסות במילים שחורות קטנות ומאיימות, החומר פרח מזיכרוני, וכל מה שהצלחתי היה שרבוט של אי אלו משפטים מגובבים של פסוקים בלתי מובנים ויציאה מהירה אל האזור שאני ה-כ-י טובה בו, משטח החצר בו החבל המתגלגל מכניס בי כוחות, הצלחות וגאווה.
אבל איזו משמעות חיובית יש בעיני המורות, לתלמידת בית ספר חסידי לבנות, גמישה ככל תהיה, בתחום ה׳חיצוני-יווני׳ הזה, ספורט?! הן כתוב: ״ובחוקותיהם אל תלכו״ והכוונה ליוונים שטיפחו את גופם במקום את נשמתם.
המורה לתהילים החזירה את המבחנים וקראה בקול לעיני כל הכיתה: ״הדסה, ׳לא יגעת ומצאת אל תאמין׳, אל תצפי להצלחה ללא השקעה!״׳
׳אבל אני כן למדתי! כן למדתי!!׳ שבתי ודפקתי באגרופי על המיטה
׳אלוקים שלי, תעשה עמדי חסד, תמצא עבורי שידוך ׳נורמלי׳ ואני מבטיחה להתחזק ולהתפלל ממש בכוונה לפחות פעם אחת ביום, יותר ממה שאני מתפללת עד עכשיו!׳
אוח, איזו הקלה, עכשיו, כהבטחתי לאלוקים להתחזק בתפילה, ישועתי קרובה לבוא, כי אלוקים קרוב לכל קרוביו, לכל אשר יקראוהו באמת, ואני בטוחה שקראתי לו, ב-א-מ-ת!
ובמחשבות מעודדות אלה נרדמתי.

-

מאז ׳מקרה וייס׳ הטלתי על עצמי וטו, שלא לפעול או לשוחח עם איש בנושא השידוכים, התחום האסור מפני סיכון לפעילות עוינת שעלולה להסתיים בכישלון מוחץ נוסח בידרמן.
שבוע לפני פסח אבא ואימא קראו לי לחדר השינה.

פניו של אבא הסגירו בשורה טובה המרחפת בכותלי חדר השינה ודי היה לי בשבריר שניה של הצצה לעבר פניה של אימא ויכולתי לחתום בחותמת דם על שידוך שקם ועולה על הפרק.

"יש שידוך!" אמר אבא בקול תרועת ניצחון ואישש את השערתי

"אנחנו ממש מרוצים! משפחה טובה, בחור טוב, אנחנו מכירים את ההורים של אימא של החתן עוד מתל אביב מלפני 30 שנה" אמרה אימא

"יש לך מזל יותר משכל!" סנט בי אבא

'שיואו, יש לי שידוך!!!' קפצתי על המזרון של אימא, מתעלמת לחלוטין מהערתו של אבא,

"איך הוא נראה?" בררתי פרט חשוב בנתוני החתן המיועד

"עוד לא ראינו" אמר אבא, אבל השדכן אמר שהוא נראה נחמד מאד

"נחמד מאד?!" חזרתי אחרי אבא על ההגדרה תוך שאני מנסה להבין למה התכוון המשורר בהגדרתו הפושרת,

"גבוה? רזה?" שאלתי במהירות שתי מילים שהן שאלות אודות שני הפרמטרים שהיו קריטיים בעייני לגבי גבר, מעבר לזה אני ממילא לא מבינה איך גבר צריך להיראות או להיות

"לא ראינו אותו" ענתה אימא בזהירות, "אבל הערב אנחנו נפגשים אתו ועם ההורים שלו ונראה. מחר ההורים יפגשו אותך, ואת, כנראה, בעזרת השם, אם הכול ילך כשורה, תפגשי אותו במוצאי שבת אצל סבתא וגם את תראי!"

"במוצאי שבת, וואו !! צריך להחליט מה ללבוש מחר, בפגישה שלי עם ההורים, נראה לי שאת השמלה הסגולה שאבא הביא לי מניו יורק, נכון?" אמרתי והורדתי רגל ראשונה מהמיטה של אימא בדרכי לחדרי כדי למשש את השמלה הממתינה לאירוע המיוחל

"השמלה הסגולה היא לפגישה 'שלכם'" אמרה אימא והתכוונה לפגישה שלי עם החתן המיועד

"שם את כבר תהי מוכנה ל 'וארט'(*טקס שתיית 'לחיים' בסגירת החלטה על שידוך)

הרי בעזרת השם שהכול יהיה בסדר נשתה לחיים מיד בסיום הפגישה אצל סבתא, חשוב שתתלבשי יפה כשיבואו אורחים להגיד 'מזל-טוב'"

"ל'וארט' יש לי את שמלת הפסים המבריקים עם סרט הקטיפה השחור" הקפצתי את רגלי השנייה מהמיטה ורצתי לכיוון הארון בחדרי

"בואי נראה את שניהם ונחליט" קראתי תוך ניתורים עליזים

כעבור רגע חזרתי לחדר השינה כשאני מחזיקה קולב בכל יד, על קולב אחד תלתה השמלה הסגולה, עשויה מבד רך, בחלקה העליון תפורים שורת כפתורים פצפונים מקצה הצוואר ועד המותן ובחלקה התחתון חצאית כפלים רודפים שתפורים עד לחצי מאורך החצאית, ולקראת סיום משתחררים בבד חופשי המתנפנף בחן. על הקולב השני תלתה שמלת הסטן האלגנטית, חצאית עשירה בפסי אפור וכסף מבריק, מותן צרה וחגורה שחורה דקיקה ופפיון קטיפה שחור מסוגנן תולה בסיכת ביטחון זהב קטנה, במרכז פתח הצוואר, להשלמת מראה הקסם.

נפנפתי בשתי ידיי בקולבים והצמדתי אותם בזה אחר זה אל גופי תוך נענוע הגוף מצד אל צד אל מול המראה שעל הטואלט בחדר של אבא ואימא

"נוו," אמרתי במנגינה של "ברור ששמלת הסטן יותר מתאימה ל 'וארט'"

"שתי השמלות יפות! אבל האפורה יותר אלגנטית, תשמרי אותה ל'וארט' ומחר תלבשי את הסגולה" פסקה אימא ומיהרה להוסיף "בעזרת השם שהפגישה היום תעלה יפה ונקבע להמשיך למחר".

"אנחנו מכירים כבר שנים, אין שום סיבה שהשידוך לא יעלה יפה, אנחנו באמת מתאימים!" סיכם

אבא בביטחון

"איך אני?!" הוסיף בהתלהבות של ילד והסתכל בהערצה בשתי השמלות,

"איזה אבא יודע לקנות לבת שלו שמלות מדויקות, להביא אותם הביתה במזוודה, שיהיה בול עליה, ובטעם שלה!! הא?!"

"אין כמוך בעולם אבא, ואתה יודע את זה!!" פרגנתי מכול הלב, חיבקתי את השמלות ויצאתי בריקוד אל מול המראה הגדולה

"אני כלה! אני כלה!" פיזזתי וקיפצתי תוך נפנוף בקולבים

"מוקדם מידיי" הסתה אותי אימא, "עד שזה לא נגמר זה לא נגמר" צטטה כהרגלה את האמרה הידועה על שידוכים בגור

'אויש, אימא צודקת!' נבהלתי לרגע ונזכרתי בסיפורי הזוועה שנשמעים מידי פעם בשכונה, על שידוך כזה או אחר ש'נהרס' ברגע האחרון, בגלל חטטנות-יתר של שכנה, אחות, או קרובה של החתן ששמעה על השידוך המתקרב ונזכרה שהדוד של המדוברת היה פעם גרוש והתחתן פעם שניה 'לא עלינו', לא יתכן שמשפחה מכובדת 'תסגור שידוך' עם משפחה שיש בה 'כתם' כמו דוד שהתגרש פעם, במצב בזוי זה, לא תועיל העובדה שהמדובר כבר נשוי באושר 20 שנה ויש לו 10 ילדים מאשתו הנוכחית, הכתם נשאר קיים לעולם!!

"אם זה ה 'באשערט' שלי, אף אחד לא יקלקל" שמעתי את עצמי מכריזה בקול את אחד השקרים הכי גדולים שלי,

רמת החרדה בתוכי קפצה ונתקעה לי בגרון כמו עצם עבה של קרפיון באמצע הסעודה בשבת, אתה רוצה לכחכח בגרון ולשחרר את העצם אבל אתה בין אנשים אז זה לא מנומס, וזה גם לא מתאים לקום מהשולחן באמצע הסעודה, אז אתה נשאר לשבת, שותה מים, לוקח 'ביס' חלה ומקווה שזה יעבור.

זאת ההרגשה בימים האחרונים לפני 'סגירת שידוך', אני מתה מפחד שמישהו "יקלקל' את השידוך אבל אין לי מה לעשות בנידון, מלבד להגביר את קצב פרקי ה תהילים שגם ככה הפכו לחלק בלתי נפרד מהפה שלי.

"ואם אנחנו נשמע בשלב המתקדם הזה של השידוך משהו רע על משפחת שטיין, נבטל את השידוך? ביום של הפגישה?! לא נראה לי!" שאלתי ועניתי לעצמי בטיעון משכנע תוך שאני הולכת בסלון הלוך ושוב בפסיעות גדולות, בטח גם הם ככה!

חוץ מזה, שלב הפגישות מתחיל רק אחרי שמסתיימות החקירות, הבדיקות והבירורים המעמיקים על הכלה, כלומר עלי, ועל כל תולדות משפחתה, כלומר על המשפחה שלי, וכל עניין השידוך נשמר בסודי סודות עד לרגע שתיית ה'לחיים' על גמר השידוך, לאחר שכל צד ברר רק אצל אנשים טובים, שאין להם אינטרס 'לקלקל' אחד לשני, שהם יראי שמיים ואנשי אמת וסביר להניח שיאמרו 'את האמת, רק את האמת ואת כל האמת' על מה שהם יודעים על הצד השני כבר מהרגע שישמעו על ההצעה

"אם הם מסכימים להיפגש 'אתנו' הם בטח כבר בררו ושמעו דברים טובים" אמרתי לאבא ואימא ולא הייתי בטוחה שאני מאמינה למה שאני אומרת, כי הרי עד הרגע האחרון הם עלולים לשמוע עלי איזו השמצה מאיזו מורה שנכשלתי אצלה במבחן, או חברה שהסתכסכתי אתה אולי אי פעם, אמנם אני בכלל לא טיפוס שמסתכסך עם חברות, משתדלת להיות נחמדה וחייכנית לכולם, גם אם מעליבים אותי, אני מה: "נעלבים ואינם עולבים, שומעים חרפתם ואינם משיבים", אבל מי יודע, אולי מישהי נעלבה ממני בלי שאני יודעת..

על אבא ואימא אין סיכוי שהם ישמעו שום דבר רע! אבא ואימא הם אנשים ישרים וטובים ומגיעים ממשפחות מכובדות, כולם צאצאי אנשים צדיקים, פולנים חסידי גור לעילא ולעילא, אם מישהו חלילה ׳יקלקל׳ זה רק מישהו שיגיד משהו רע עלי!

״בעזרת השם הכול יהיה בסדר ובמוצאי שבת דסי שלנו תהיה כלה!" סיכם אבא באופטימיות התמידית השמורה רק לו

אימא קמה אל המטבח להמשיך בעיסוקיה ואני יצאתי אל המסדרון לחדרי בצהלות סוס ותוך כדי כך פצחתי בשירה פרועה ״עו-עו-עוד ישו-מע בהריי יהו-דה, ווב-חו-צות ירו-ש-ליי-ים״ ליטפתי את השמלות היקרות והחזרתי אותם בזהירות לארון.

׳דינה תשתגע!!׳ אני מתארסת לפניה! היא לא תאמין, שיואו!׳

העניין של: ׳מי מתארס קודם׳ הוא ה-עניין בהא הידיעה בימים אלו בסמינר.

דינה חברתי הטובה החל מכיתה ו׳ בבית ספר העממי, משוויצה כבר תקופה ארוכה בכך שהיא עתידה להתארס לפניי, הוריה מהירי החלטה ואת אחותה ׳ארסו׳ בגיל 17 , ״בטוח שגם אותי הם יארסו בקרוב״ חזרה והצהירה כבר בחג החנוכה, והנה אנחנו שבועיים לפני חג הפסח, ועדיין לא נמצא לה הזיווג המתאים.

ופתאום אני!! ככה!! פשוט אעקוף אותה ואודיע לה שאני מתארסת!!

אני. הדסה. עם כל החסרונות שלי! מתארסת בשידוך הגון! לא עם ׳הבן של הזבל׳, אלא עם ילד טוב ממשפחה טובה!

תהילים. כבר כמה שעות שלא הודיתי לאלוהים במזמורי תהילים. אסור לי להיות שאננה, עלי להוסיף ולהפציר באלוקים שיביא את השידוך לסיומו המהיר והמוצלח!

״אשירה להשם כי גמל עלי! כוס ישועות אשא ובשם השם אקרא" התפללתי בדבקות, והפעם התפילה הייתה מכל הלב, לא בגלל שהוא שבור, כמו תמיד, אלא מתוך הודיה לאלוהים הטוב והמיטיב על החסד שעשה עמדי, אני בת 17.5 בדיוק. ערב פסח. ממש כמו שתכננו, אוח, סוף טוב הכול טוב! הנה מסתיימות להן השנים של הסבל ומעכשיו יהיה לי אך טוב וחסד כל הימים

׳תודה לך השם הטוב! תודה! תודה! תודה!׳ חזרתי ומלמלתי שוב ושוב

-

״את מבינה איזו נאיבית הייתי? פניתי לדר׳ תמר

״חשבתי ש׳שידוך מכובד׳ יעשה אותי מאושרת. נראה היה לי, במושגים של ילדה בת 17, שאם השידוך הזה יצא אל הפועל ׳עשיתי את עסקת חיי׳!״

״היום אני תוהה, אולי עדיף היה להתחתן עם ׳הבן של הזבל!׳״ אמרתי ושוב צחקנו יחד, דר׳ תמר ואני, צחוק מר, על העיוות הנוראי שבהסתכלות על החיים.

״כל מה שהעסיק אותי אז, הייתה העובדה שסוף סוף אני מצליחה במשהו! מביאה חותמת רשמית שמראה למורה וייס ולמורה לתהילים ולמנהלת ולכל מי שהשמיץ אותי כל השנים, כולל המורה מרים ברגמן בכיתה ה׳, שהם טעו! שאני לא סתם בחורה ריקנית, אלא בחורה טובה, ש׳עושה׳ שידוך מכובד!

-

״יש לנו עוד זמן? או שהפגישה שלנו לקראת סיום?״ שאלתי, מקווה בכל מאודי שאוכל להמשיך ולפרוק בפניה את סיפורי הטרגדיה-קומדיה שלי, ממבט אמתי, ללא מסכות של שקרים של ׳הכול בסדר׳

״בטח!״ ענתה דר׳ תמר ונראה היה שהיא מרותקת מדבריי

שתי פגישות ועוד אחת

אבא ואימא חזרו מהפגישה שלהם עם החתן המיועד והוריו נלהבים מאד.
"הם אנשים מקסימים!" אמרה אימא
"והבחור גבוה ורזה, כמו שרצית!" הוסיף גם אבא
"יש!!" גבוה ורזה, פעמיים 'וי', על שני הפרמטרים החשובים לי.
"בקיצור, דסי'לה, עשית עסקה טובה!" אמרו שניהם באושר, מחר בבוקר אתקשר לשדכן ונאשר את הפגישה הבאה, שתהיה אצלנו בבית, אתך כמובן.
כך מקובל. הפגישה של החתן המיועד והוריו מתרחשת בביתם והפגישה של הכלה והוריה בבית הכלה, כך יש לצד השני הזדמנות לראות את הדירה בה גרים ההורים ולהתרשם מסגנון ורמת החיים של המשפחה.
למחרת בערב.
שמלה סגולה. פגישה קצרה. מבוכה רבה. חיוכים ולחיצות ידיים הדדיות, והמון מילים חמות מאימא של מי שמיועד להיות חתני בעוד כמה שעות.
הפשטות שבה היא חלקה לי מחמאות בנדיבות כה רבה הביכה אותי, 'אל תסמיקי עכשיו' הזהיר אותי הקול השומר שלי, 'אבל אני לא רגילה שמחמיאים לי ישירות מול הפנים' ענה הקול המתנצל שלי, "יכול להיות שאני באמת יפה?!' העזתי לחשוב
המבוגרים שוחחו על תל אביב של פעם ועל בני ברק וירושלים של היום ואני הפלגתי במחשבות של ילדה קטנה שמתרגשת לאחר שקיבלה סוכריות בצורת מילים טובות ומפרגנות שמכניסות שמחה ותקווה לעתיד וורוד.
נפרדנו מהם בכאב לחיים מהפגנת החיבה ההדדית הארוכה והמתנו בקוצר רוח לקבלת האישור הסופי מהשדכן, לכך שאני מוצאת חן בעיניהם ואפשר להתקדם לשלב האחרון והמכריע, של פגישת ההורים עם החתן והכלה, הפגישה שבסיומה מרימים כוס "לחיים" וסוגרים סופית את העסקה.
השדכן צלצל דקות מעטות לאחר שהם עזבו את ביתנו. הם ויתרו על המשחק של 'אנחנו צריכים לחשוב לפני שאנחנו מאשרים סופית' ובחרו בדרך הישירה והאופיינית לאם החתן: נתינת 'אור ירוק מידי' להמשך התהליך.
הפגישה נקבעה בביתה של סבתא היקרה, שהתרגשה מאד מכך שהיא זוכה לראות 'נחת' מנכדה נוספת במשפחה.
אבא ואימא היו נינוחים למדי.
הם מכירים את ההורים, נפגשו כבר עם החתן המיועד ומבחינתם לא צפויות הפתעות בשידוך ההולך ונסגר בשעה טובה ומוצלחת, אני לעומתם, עמדתי דרוכה, על נעלי העקב החדשות שקנינו ב'מיקולינסקי' בתל אביב במיוחד לערב זה, ומוחי קדח באיתור נושאי שיחה יצירתיים שאעלה בפגישה עם 'יעקב', שלא יהיו חלילה שתיקות רבות ומביכות מידי במהלך הפגישה, שהאורך האידיאלי שלה אמור להיות כשעה.
'יעקב', שם חביב. שגרתי. שם מהתנ"ך. טוב, לפחות לא מדובר בשם מכוער באופן חריג, כמו שאלתיאל או גדליהו, שמות של בחורים ששמעתי ששדכנים הציעו לאבא בימים הקשים של 'השידוכים', הימים האלה מאחוריי! בעוד שעה-שעתיים אני 'כלה', לא עוד 'שידוכים, הצעות

וכאב לב.

צלצול הפעמון נשמע, בלוויית נקישות על דלת העץ הלבנה בביתה של סבתא.

'כמה אופייני לאימא של החתן, כנראה כבר אינה מתאפקת לראותי' פרגנתי לעצמי והרגשתי איך אני מתחילה לאהוב את האישה הזו, חמותי לעתיד, מושא השנאה של כל כלה,

'אני אהיה שונה!' הבטחתי לעצמי, 'אני אוהבת את אימא של 'יעקב', וכך זה יישאר!'

"שבוע טוב" ברכו אבא ואימא במאור פנים את הנכנסים,

"שבוע טוב ומבורך" ענו להם 'ההורים'

"ושבוע טוב גם לך!" פנתה אלי בחיוך רחב, מי שתהיה בעוד שעה קלה ה'שויגער'(*אם החתן) שלי,

"סיפרתי לאבא שלי על השידוך, אמרתי לו שהוא מאד יאהב אותך, אבא שלי אוהב אנשים יפים, אני בטוחה שההורים שלי יהיו גאים בך!"

נשארנו לעמוד כולנו כשפנינו אל הפתח, מודעים לכך ש'החתן המיועד' יכנס בעוד רגע. אלו הכללים, קודם נכנסים ההורים, אומרים מספר מילות ברכה ואז נכנס הבחור.

והוא נכנס.

גבוה ורזה כל-כך, שגם כשהיטה את גופו קדימה, תנועה שהייתה אופיינית לו מאז ועד היום, עדיין הייתי צריכה לקחת פסיעה אחת אחורנית, כדי לסרוק את דמותו המלאה מכף רגליו הארוכות ועד לקצה כובעו השחור והמבריק.

הוא חייך, וחוטמו הארוך והמחודד כמעט נגע בשפתו. משום מה, המבוכה הרבה שעל פניו גרמה לי לאהוב את מראה ה-שרוך הארוך שלקראת סופו מתקפל מעט, כמו מחכה שיקשרו אותו לנעל כדי שיהיה יציב, או אולי דומה היה יותר לגבעול ירוק ורך בקצה נחל, מכופף מעט, ספק בהכנעה ספק בכבוד, קד קידה כלפי המים המזרימים לו חיים.

הוא הרים מעט את עיניו ונעץ אותן ישירות בעיניי. הצטמררתי.

'הוא הסתכל עלי!!' קרא בתוכי קול מופתע, 'הוא כנראה גם חסיד, וגם 'מענטש'(*בנאדם)'

מצאתי את עצמי מתחילה לאסוף נקודות זכות על הבחור חסר האונים שבפתח.

"אני כל-כך מתרגשת!" קראה אימא של החתן המיועד וצחקה בקול רם

"לא ישנתי כל הלילה מרוב התרגשות" הסבירה את מה שהיה כבר ברור לכולנו

"נו, בואו תכנסו!" התעשת אבא "היום זה הזמן שלכם, חתן וכלה, אה, כלומר, חתן-מויעד וכלה-מויעד" אמר ותיקן מיד את הנוסח שהקדים קצת את זמנו ולא היה הולם את הרגע

"בואו לא נקדים את המאוחר ולא נלחיץ את הזוג" אמרה אימא של החתן המיועד

'כמה שהיא מדברת' פסק הקול השופט שלי

'אבל זה נעים שיש מישהו ששובר כל הזמן את השתיקה' הגיב הקול המרגיע

"אתם יכולים להיכנס לסלון" אמר אבא והצביע 'עלינו', כלומר על החתן והכלה המיועדים

"יש לכם שעה. קחו את הזמן, בלי לחץ! תיהנו!"

הוא הורה בידיו לכיוון דלת הסלון ועפעף כלפיי בעיניו, כאומר: 'תיכנסי והביישן ייכנס אחרייך'

נכנסתי ראשונה, יעקב היה עדיין תקוע על מקומו בכניסה

"יאללה" האיצה בו אמו במנגינה קופצנית, נגשה אליו ונתנה דחיפה קלילה בגבו הארוך

'נראה שאבא שלו אילם או משהו, הוא לא מוציא מילה מהפה! טוב, 'היא' מדברת בשביל כולם' חשבתי לעצמי ולא הצלחתי להסתיר את החיוך שעלה על פני

למרבה האירוניה, החתן המיועד חשב שאני מחייכת אליו, הוא חייך אלי בחזרה, ניתק את רגליו מהכניסה ונכנס אחריי אל הסלון.

אבא מיהר וסגר אחרינו את דלת ההזזה הכבדה, העשויה מסגרת עץ וזכוכית חלבית בתוכה דממה השתררה בחדר הגדול. התיישבתי בקצה אחד של השולחן המרובע הגדול, המכוסה מפת תחרה לבנה ועליו עציץ קטן, נבול למחצה, יעקב התיישב בקצה השני של השולחן, בזווית בצורת האור ריש, נראה לי ששמעתי שזו ההוראה שהבחורים מקבלים, לגבי אופן הישיבה בפגישה "איפה את לומדת?" הוא פתח בשאלה הבנאלית, הידועה כ'שאלה הפותחת את הפגישות הזוגיות בחסידות גור'

"בגור. כמובן". עניתי את התשובה הברורה והידועה מראש לשנינו

"את יודעת שב 'גור' יש תקונעס (תקנות)" אמר וקולו רעד

'הו, עכשיו יבוא ה'נאום' שסיפרו לי עליו, על כמה שקשה לשמור על כל התקונעס וכמה שזה חשוב ובלה בלה בלה' חשבתי לעצמי וריחמתי על הבחור הדק שמולי, יושב בכתפיים שמוטות ידיו אוחזות זו בזו בקדמת גופו והוא מתנועע קמעה בחוסר נוחות

ה'פאות' הבהירות שעיטרו את פניו, היו מסולסלות בצורה מדויקת ושווה וירדו עד כתפיו, בדיוק באורך המדויק שהוא נעים לעין, משדר רצינות אך לא מוגזם או אובססיבי באורכו, לחייו בערו בסומק מבויש ומראהו הכללי, הרחוק מלהיות מושלם, אך הנוגע ללב במבוכתו, גרם לי להרגיש נינוחה לידו.

'אני אסכים לשידוך כמובן' ידעתי באותו רגע באופן סופי.

"אני מקווה שאת מודעת לכל הקשיים שיש בקיום כל החומרות של חסידות גור" התחיל את 'נאום החסידות' הידוע

'אני ממש נביאה' החמאתי לעצמי וחייכתי אליו בהקשבה, מודעת לכך שלמרות שדבריו משעממים, קולו נעים לאזניי

"ושזה ברור שצריך לקיים את כל ה'תקונעס' למרות הקושי " המשיך ודקלם

וככל שהנאום התארך כך הפך קולו לקול צוללן שמדבר תוך צלילה במים העמוקים כשבועות יוצאות מפיו בכל פעם שהוא מדבר והצלילים נשמעים חזקים אך עמומים

ניצלתי את הזמן ושקעתי בחלומות.

אני הולכת להיות כלה! הוא הולך להיות בעלי!!

בעוד דקות מעטות יגיעו ציפי ושרי ודודה חיה ודודה שפרה ועוד הרבה דודים, דודות ואחייניות. חבל שבנים לא מגיעים לאירועים עד אחרי שהם מתחתנים, בטח שמוליק, הבן של שרי, היה שמח להשתתף בחגיגה, אבל לילד מעל גיל שלוש-עשרה, גיל בר-מצווה, אסור להגיע לשמחות משפחתיות של דודים ודודות, זה ביטול תורה והוא עלול לראות בנות ונשים במקום צפוף, ללא 'מחיצה' המפרידה ומסתירה את הבנות היפות שמגיעות לאחל 'מזל-טוב', החברות שלי. שיוואו! כמה שהחברות שלי יתרגשו, אין להן מושג שזה הולך לקרות! חוץ מ-דינה, חברתי הטובה בלב ונפש, שלה כבר סיפרתי אתמול. מסכנה, היא כל-כך הופתעה, וכששמעה שמדובר ביעקב שטיין כמעט שהתעלפה, ההורים שלה 'שמו עין' על הבחור הזה, אבל צד החתן לא הסכים. כלומר, אני היא זו שזכיתי בבחור הזה, שיושב עכשיו מולי, כשבעצם את דינה הם לא רצו! את דינה לא ואותי כן!! שיואו! טוב, כלומר, זה בטוח לא בגללי, זה בזכות ההורים שלי. בכל זאת, המשפחה שלנו הרבה יותר מכובדת מאשר המשפחה של דינה

דלת הסלון נפתחה מעט, אימא של החתן המיועד דחפה את ראשה לכיווננו: "נו?! איך אתם?!" שאלה וחייכה חיוך ענק מאוזן לאוזן

"הכול בסדר" ענה יעקב "כמה דקות מסיימים"

"כמה דקות ויאללה, אנחנו מחכים!" נופפה בידה בחוסר סבלנות כאומרת 'קדימה תזדרזו' וסגרה שוב את הדלת, משאירה כאילו בטעות, חריץ קטן פתוח, לאות שזמן ה'יחוד' שלנו בפגישה הסתיים

"אימא שלי מדברת הרבה, כל הדרך לכאן היא שפכה עליך את כל המעלות ואת כל החסרונות" בלעתי את רוקי בתחושה מעורבת, 'מעניין איזה חסרונות היא אמרה עלי, אבל כנראה שלא מדובר בחסרונות גדולים, כי למרות החסרונות, החתן המיועד יושב עכשיו פה מולי, מוזר שהוא בחר לספר לי את עניין החסרונות ישר בפנים! בשיחה האחת והיחידה שנשוחח בשנה הקרובה, ועד החתונה

'הוא לא חכם גדול' הסקתי בעצב את המסקנה ונזכרתי שגם קודם היו איזו תגובה או שתיים שצרמו לי

מוללתי את המפה באצבעותיי והצטערתי שלא קמנו וסיימנו את הפגישה ברגע שאימא שלו נכנסה לחדר, דקות אחדות קודם למילים המציקות שאמר לי יעקב

"עברה כמעט שעה" אמר אבא ופתח את דלת הסלון לרווחה

יעקב קם מכיסאו, "אנחנו מוכנים!" אמר בשביל שנינו

"כן. אנחנו מוכנים" אמרתי גם אני והרגשתי שוב שאני לא אוהבת את התגובות שלו

'הוא חסר טקט! עונה גם בשבילי!' צרח במוחי קול מזהיר

יעקב הרים אלי שוב את עיניו וחייך את חיוך החוטם-נוגע-באף שלו

'אבל הוא חמוד' סיכמתי לעצמי

יצאתי אל המטבח של סבתא ו'הם', כלומר 'צד החתן' נשארו בסלון.

זה הרגע שההורים מבררים מול החתן והכלה, כל אחד בנפרד, אם הם רוצים לסגור את השידוך באופן מידי. לעיתים רחוקות החתן או הכלה יבקשו 'לישון לילה' לפני ההחלטה

"מבחינתי אפשר לשתות לחיים" אמרתי לאבא ואימא במטבח, "הבחור חמוד, הוא ממש לא חכם, אבל הוא בסדר"

"אפשר לחשוב שאת הכי חכמה בעולם!" פסק אבא וסיכם: "אז מבחינתנו זה סגור!"

לא יכולתי שלא לחשוב על דינה, ועל כל החברות והמשפחה, כל-כך רציתי להיות כלה, עוד הערב! כבר עכשיו!

"כן. זה סגור" אמרתי לאבא

חזרנו לסלון.

חיוכה הרחב של אמו הסגיר את ההחלטה של יעקב.

בנענועי ראש הדדיים, הבנו כולנו שהעניין סגור ותוך שנייה אחת הפך המתח לשמחה אחת גדולה מלווה בקריאות "מזל-טוב" קולניות

כוסיות עם "לחיים" הונפו באוויר, מגשי עוגות שהיו מוכנים מבעוד מועד במטבחה של סבתא הוכנסו אל הסלון והשמחה הייתה גדולה!

אירוע ה'וורט'(*חגיגת סיום עסקת השידוך) נערך עוד באותו ערב בביתנו.

לבשתי את שמלת הסטן עם הפסים והפפיון השחור, הבטתי במראה ופתאום הרגשתי שאני נראית ממש יפה! דבריה של אמו של יעקב חדרו לתודעתי ושימחו אותי מאד, 'היא אמרה שאני ממש יפה, שאבא שלה ישמח לראות אותי' קרבתי את פניי אל המראה, בחנתי מקרוב את ה'באקאקטע-פונים' שלי והייתי מרוצה משכבת המייק-אפ שעשתה את העבודה כמו שצריך.

הם הגיעו. הסבא והסבתא, האחים והאחיות הדודים והדודות, כולם הצטופפו בביתנו, הנשים

פטפטו בקולי קולות בחדר הקטן והגברים חגגו ושרו בסלון הגדול.
ההתרגשות הייתה עצומה.
ישבתי בראש השולחן הצר, בתוך החדר הצפוף ומסביבי קולות וצהלות שמחה וראשי עסוק במחשבות על התגובות של כל קרוביי ומיודעיי על השידוך, ישיואו, מה יאמרו על זה המורות, ומה תאמר המורה הרבנית וייס, ואיך תגיב שריתי, חברה שאני מאד מעריכה ואוהבת וחני, בת דודתי המקסימה שטרם התארסה לצערי, השם יעזור לה ושימצאו לה שידוך במהרה, התפללתי, איפה היא?! מדוע איננה כאן עדיין?
כך מניתי בראשי בהתלהבות את כל הדמויות המשמעותיות שאני מכירה בחיי ואת התגובה שלהן על הבשורה.
אימא של יעקב התרוממה ממושבה, במרכז השולחן, הוציאה בגאווה מתיקה שרשרת זהב כבדה וענקית, מתחה את גופה כדי להגיע אלי, פינתה בקבוק קוקה-קולה מהשולחן, הזיזה מספר כוסות לצדדים והשרשרת תלתה על צווארי
"זו שרשרת מיוחדת, 18 קראט, הזמנתי אותה ביבוא מיוחד, תוצרת בלגיה!" אמרה תוך שהיא נועלת את הסוגר של השרשרת
התכשיט הראשון שהכלה והחתן מקבלים מעידה על המצב הכלכלי שלהם.
עובי השרשרת העיד בהחלט על כמות רבה של מצלצליו בכיסם של משפחת שטיין,
השרשרת הייתה כבדה ועבה מאד ואני הרגשתי איך יחד עם השמחה הפכתי ברגע אחד מנערה צעירה לאישה מבוגרת.
-
מסיבת האירוסין זה אירוע נפרד שמתקיים באולם אירועים כחודש אחרי ה'וורט' ובו 'שוברים צלחת' ומקריאים 'תנאים' לחיבור בין החתן לכלה.
ערב מייגע של חיוכים ומתנות, כשבמרכז אירוע זה, מתרחש טקס חלוקת תכשיטים מורחב במלוא תפארתו.
קיבלתי תכשיטים רבים ויקרים, אבל את החתן, מי שיהיה בעוד 9 חודשים בעלי, לא ראיתי בכל האירוע, כי ה 'מחיצה' בין הגברים לנשים הייתה הרמטית, מהכניסה לאולם ועד לקצהו השני, הרבה אחרי אחרון השולחנות הערוכים.
כשמסתיים טקס האירוסין, החתן והכלה מתקרבים לרגע, משני עברי המחיצה, ההורים יוצרים פתח קטן בין המחיצות ומאפשרים לרגע קל לחתן ולכלה להניד ראשם זה לזה לאות שלום ולהתראות בעוד מספר חודשים, ביום החתונה, כשהחתן ניגש לכסות את הכלה.
-
החודשים הארוכים, בהם הכלה והחתן חיים בנפרד, מבלי להתראות זה עם זה ואף מבלי לשמוע זה את זה, בשיחת טלפון, שלא קורית חלילה, יוצרת ריקנות ומתח אצל הכלה.
תפקיד ההורים בחודשים אלו הוא לשעשע את הכלה באירוח הדדי של הורי החתן והכלה, בליווי הכלה, (ללא החתן כמובן), ביקור חוזר ונשנה של הכלה בבית הורי החתן, כשהוא לא נמצא כמובן, חלוקת מתנות קטנות וגדולות בכל חג ובכל סיבה למסיבה, ושיחות טלפון של הכלה עם אם ואחיות החתן, זאת, כאשר אם הכלה מתקשרת לבית החתן, מוודאית שהחתן לא ענה לשיחה, וכשהקול שמעבר לקו הוא קול האם, או אחות החתן, או כל אחד אחר, מלבד החתן, שכאמור אסור לו חלילה לדבר עם הכלה בכל התקופה, ומעבירה לכלה את האפרכסת כדי לאחל ברכת 'שבת-שלום' או 'חג-שמח' לאם החתן או לאחיותיו.

-

יוצא, שכלה, ילדה בת 18, מתרכזת בעיקר במתנות, בביקורים, ובעיקר והכי חשוב: מה שמעניין כלה לקראת חתונתה, וזה מה שהיה גם אצלי, זה: שמלת הכלה שלי!!

-

"טוב, זה כבר בטוח לא מעניין אותך!!" אמרתי לדר' תמר בספק גלוי, מעורב בתקווה לקבל אישור להמשיך

"להיפך!" ענתה ונענעה ראשה במרץ

"דווקא דרך הסיפורים האמתיים האלה, על החיים שלך, עם כל הניואנסים הקטנים, אלו הסיפורים שעוזרים לנו להכיר אותך טוב יותר על מנת לאבחן אותך" אמרה בקול של רופאה

'אוף' רטנתי לעצמי ללא קול 'שכחתי שהיא מקשיבה לי רק כדי 'לאבחן אותי'

'היא לא מבינה שאת הסיפורים ה'אמתיים' אני שומרת לעצמי' המשכתי והרגשתי קצת כמו 'גנבת זמן', אני מורחת אותם בסיפורים על החיים שלי, כדי להימנע מהחלק שאני לא רוצה להגיע אליו, 'אבל מה אכפת לי' שמעתי את הקול השובב מתעורר ומחזק אותי, 'יש לי הזדמנות של 'פעם בחיים' לספר את החיים שלי, על כל הדילמות שלהם, בלי לחשוש מ'מה יגידו'

"תספרי לי על 'שמלת הכלה'" הפצירה בי דר' תמר

<u>שמלת הכלה שלי, ומה שמתחת</u>

תמיד אהבתי לשכב במיטה ולפנטז איך תראה שמלת הכלה שלי.

השמלה הלבנה הארוכה, בפעם היחידה שמותר לי ללבוש שמלה באורך 'מקסי', ולא שמלה שהמכפלת שלה נעשית בדיוק בקו האמצע שבין הברך לקרסול.

ואז זה הגיע.

"צריך לגשת ל'בלומה' לראות שמלות כלה" פנתה אלי אימא 4 חודשים לפני החתונה

"אצל 'בלומה'?" שאלתי בפרצוף שמטיל ספק גדול ב"בלומה", מנהלת סלון הכלות הידועה בכל בני-ברק ביכולת ההתאמה המושלמת שלה, בין הכלה לשמלה.

"למה לא?!" התפלאה אימא, כולם עושים שם

'אבל אני לא כמו כולם' אמרתי לעצמי ולאימא עניתי במשפט פשוט, שלא היה פשוט בשבילה כלל וכלל:

"אני רוצה שמלה מסוימת, שיש לי בדמיון, וצריך כנראה לתפור אותה אצל תופרת, כזאת שתבין מה בדיוק אני אוהבת!"

אימא בהתה בי, השתהתה רגע ואז שמטה את כתפיה והפילה את האחריות 'להסתדר איתי' – כהרגלה – על אבא באמרה: "לא מבינה אותך. נדבר על זה עם אבא!"

"מה יש לדבר עם אבא? מה הבעיה לקנות בד וללכת לתופרת? זה יכול אפילו אולי לעלות זול יותר".. רטנתי

אימא שתקה ופנתה לעיסוקיה

'שטויות, אסתדר עם אבא' ניחמתי את עצמי.

-

"אז מה, דסי? מבלבלת ת'מוח?" פנה אלי אבא בערב במשפט הרגיל והמוכר שלו

״כן!״ אמרתי גם אני, מורגלת בתשובה לספק שאלה הזו
״יש לי בראש שמלה ואני רוצה שזה יצא בדיוק כמו בראש שלי!״
״יש לך ראש בכלל?!״ המשיך אבא במשפטים הכול-כך לעוסים שלו
״א-ב-א!״ נימת קולי כאילו נזפה בו, ״מתי נוסעים ל״פמינה״?״ לקנות בד?
״נראה, אולי ביום שישי״ ענה אבא
ידעתי!! העניין סגור.
איזה כיף להתנהל מול אבא! הכול כל-כך פשוט!

-

שמלה הכלה שדמיינתי הייתה עשויה מבד שעליו דיגום עדין, אולי תחרה, אולי חומר אחר, משהו שיהיה כמובן בצבע לבן על לבן, על טהרת הקדושה, אבל שיהיה שונה מהשמלות שכולן רגילות לרקוד בתוכן בחתונות שמתקיימות באופן כמעט יומיומי בשכונה.

-

יום שישי הגיע, ואבא דפק על דלת חדרי וקרא : ״יאללה, קומי! אין זמן, רצית ׳פמינה׳, לא?!״ וואו, קפצתי מהמיטה באושר ״בטח! באה!!״ צעקתי מעבר לדלת וקפצתי מהמיטה להתארגן.

-

נכנסנו לחנות ׳פמינה׳ הצפופה, התרגשות של ציפייה וסקרנות אחזה בי
ניגשתי הישר לאזור הבדים ׳הלבנים׳, תרתי בעיניי אחר משהו ש׳יתפוס אותי׳ בדוגמא שלו, לבן על לבן, משהו עדין אך דרמטי
״אפשר לראות ׳את ז-ה׳?״ שאלתי והצבעתי על בד מגולגל באופן שונה משאר הבדים, כנראה בגלל שהיה רך וגולש מידיי, ולא היה מתאים לקיפול המהודק של שאר הבדים
המוכרת הרימה את הבד הכבד והטילה אותו על השולחן כמשחררת מעמסה כבדה מעליה, תפסה את קצה הבד ושחררה אותו בגלגול מהיר על השולחן
חמימות התפשטה בגופי, עת רפרפתי בידיי לאורך הבד והרגשתי את עיגולי הקטיפה הקטנים והנעימים שהיו מפוזרים באופן שווה על הבד
״זה בד כבד״ הזהירה המוכרת ״אם תרצו שהשמלה תהיה מנופחת תצטרכו טול חזק מאד מתחתיו, אולי תצטרכו אפילו להיעזר בחישוק ברזל מתחת״
״אני לא חושבת שזה מתאים!״ שמעתי פתאום את קולה של אימא, הורסת השמחות, מאחוריי ״זה בכלל לא נראה בד של כלה!״ פסקה
רכנתי אל השולחן והרחתי את הבד, ליטפתי אותו ברכות שוב ושוב, הזדקפתי ואמרתי בקול הכי החלטי שהצלחתי:
״זה הבד!!!״
וכדי להדגיש עד כמה אני בטוחה בעצמי, חטפתי את הבד המושלם מהשולחן, חפנתי אותו היטב בשתי ידיי ויצאתי בראש מורם מאזור ה׳בדים הלבנים׳ לאזור הבדים היוקרתיים תוך שאני קוראת אחריי לאבא: ״יש פה בדים מהממים בשביל שמלה לאימא, כדאי לנצל את ההזדמנות ולבחור גם לה בד״
״נכון! אמר אבא בהתלהבות וקרא לאימא, ״בואי תראי איזה בדים יש פה, אם כבר אנחנו כאן, נקנה גם לך!״
״יופי״ אמרתי לעצמי בשביעות רצון מלאה, ׳עניין הבד שלי לחתונה סגור!׳

-

התופרת אמרה שהחזה שלי נראה קטן מידיי בתוך השמלה הכבדה.
"תקני לה חזייה מרופדת!" הסבירה לאימא.
-
יצאנו יחד ל'משביר לצרכן', מקום שבו אף אחד לא יראה אותנו ולא יידע שאימא קונה לי 'חזייה מרופדת'.
אימא הסתובבה באזור ההלבשה התחתונה בחוסר נוחות בולט וניסתה למצוא בעצמה את ה'חזיה המרופדת' שעליה המליצה התופרת
'למה זה כל-כך מביך לקנות חזייה?' חשבתי לעצמי תוך שהעיניים שלי בולשות אחר העוברים ושבים מתוך תקווה שלא תצוץ אורחת מוכרת בלתי קרויה ותראה אותי באזור 'כזה'
'חזייה זה בסך הכול כיסוי לגוף, שנמצא מתחת לבגדים, אין סיבה לבושה, ובכלל, תמיד אבא ואימא אומרים לי שרק במעשה רע צריך להתבייש, אז למה היא כל-כך מתביישת לבקש מהמוכרת 'חזייה מרופדת'? ולמה אני כל-כך נבוכה להישרך אחריה ב'אזור הזה'?'
"אפשר לעזור לכם?" שמענו מאחורינו את קולה של המוכרת
"אה, כן" גמגמה אימא
"היא מתחתנת", אמרה והצביעה עלי, כאילו מאשימה אותי במשהו
"התופרת אמרה שהיא צריכה ללבוש 'חזייה מ-רו-פ-דת', אמרה וכיסתה את פיה כשביטאה את המילה ה'לא הולמת אישה צנועה חסידת גור', היא אייתה את המילים 'חזייה מרופדת' באופן שיהיה מספיק ברור שאלו המילים של התופרת, ולא יוזמה של אימא בעצמה חלילה
"ברור!" אמרה המוכרת בביטחון והורידה את מפלס הלחץ שלנו ב-50%
"בואי מיידאלע" פנתה אלי ברכות "תמדדי את זה, ותקראי לי, שאראה אם הגודל מתאים, ואם לא – אביא לך משהו שיתאים לך יותר"
'תקראי לי?!' חזרתי בראשי על המשפט של המוכרת 'היא מתכוונת שאכניס אותה לחדר ההלבשה?!? היא תראה לי את החזה?! נכון ש'הוא' יהיה בתוך חזייה אבל עדיין' שוב עלה מדד הלחץ בתוכי ל-100.
נכנסתי לחדר ההלבשה הקטן וניסיתי לפשוט מעלי במהירות את החולצה, לפני שהמוכרת תספיק להגיע, הסתבכתי עם הצווארון והשרוולים מרוב לחץ 'תתלבשי מהר ותחזירי עליך את החולצה' פקדתי על עצמי
עודי מתפתלת בניסיון לשחרר את הקרסים בחזייה בלי לסובב ולהפוך אותה, ראשה של המוכרת נדחף מכיוון הווילון וחדר לתוך חדרי הפרטי
"אאממ אני מסתדרת" גמגמתי ובלעתי את רוקי במבוכה
המוכרת לא התרגשה מההתרגשות שלי ואמרה בקול רם תוך שהיא ממששת לי את החזיה כדי לראות אם היא 'יושבת טוב' על החזה: "זה בסדר, אני רגילה לבחורות הדוסיות, תמיד אתן באות לכאן וחושבות שאתן היחידות בעולם שיש לכן 'ציצי' אמרה את המילה הגסה בפה גדול ללא בושה
"זה נראה בסדר!" פסקה "אבל אביא לך עוד משהו, של חברה אחרת, ותראי מה יותר נוח לך"
"לא לא! זה נוח לי! זה בסדר! אני מתלבשת, ניקח את זה!" אמרתי מיד
'זה מה שחסר לי, להיות תקועה שניה אחת מיותרת במקום המביך הזה' אמרתי לעצמי תוך שאני מסיימת להתלבש
'אווח, מזמן לא הערכתי את הבגדים הטבעיים שלי, מרגישה פתאום כ"כ נוח בהם' סיכמתי

לעצמי את החוויה.

"תבחרי לך תחתונים לבנות יפות ונסגור את הפינה של ההלבשה התחתונה לחתונה" אמרה אימא

'תחתונים!!' התרגשתי

תחתונים זה פריט אהוב עלי.

הם מכסים את המקום הכי רגיש שלי, כשהם יפים, הם מלטפים אותי באהבה לאורך כל היום, בכל חיכוך שלהם עם גופי.

רציתי את אלה שעיניי צדו כבר קודם - התחתונים עם הפרח הוורוד והתחרה העשירה בחלק העליון, אבל איך אלבש תחתונים עם פרח וורוד ביום הקדוש, שבו כל מה שעלי חייב להיות לבן, ואך ורק לבן צח כשלג?!

התחלתי לרפרף במתלה עמוס התחתונים הלבנות אבל העיניים שלי ראו רק דבר אחד: את התחתונים עם הפרח הוורוד!

עברתי לידם, כאילו באקראי, קרבתי אותם לאפי, והסנפתי את הבד הקטן עם התחרה היוקרתית, כאילו שאפשר להריח את הפרח, ניסיתי לבדוק אם אפשר יהיה, רק ליום אחד, כלומר לערב אחד, כלומר לליל כלולותיי – להסיר בעדינות את הפרח הוורוד, אולי להחליף אותו לפרח לבן, כך שיהיה כשר למהדרין מן המהדרין, צח כשלג, ללא רבב צבעוני כלשהו

"אף אחד לא יראה את זה ממילא" מלמלתי לעצמי בקול שובב

"את יודעת שזה לא משנה, את לא תוכלי להרגיש טהורה, כשהפרח הוורוד יהיה חלק מגופך ברגע הקדוש" הגיב הקול האחראי

הזזתי את עיניי מהתחתונים המושלמים, הבטתי אל אימא וקיוויתי שהיא לא הייתה שותפה לשיחה שניהלתי זה עתה עם עצמי

תפסתי את התחתונים הלבנות הראשונות שראיתי, הושטתי אותם לאימא בחיוך ואמרתי: "את אלה. אני אקח את אלה ליום כלולותיי"

אימא חייכה, לקחה את התחתונים מידיי, חפנה אותם בצניעות בידיה, הסתירה אותם תחת תיקה הגדול, יחד עם ה'חזיה המרופדת', וניגשה לקופה.

-

"זמן צהריים!!" הציץ ראשה של האחות עם הקוקו השחור הארוך והטוסיק הקטן לתוך חדרה של תמר

"וואוו!!" אמרה דר' תמר והתעלמה לרגע מהאחות שקטעה את פגישתנו הנעימה

"זה נשמע כמו סיפורי אגדות משנות השישים, קשה להאמין שיש בימינו, במרחק של כמה קילומטרים מאתנו, החילונים, 'עולם כזה, שמתנהל ככה'

אני יכולה להבין את התשוקה שלך לנסות להכיר את מה שקורה 'מעבר לגדר', ואת המצוקה שלך כשזה אסור ובלתי אפשרי"

סיימה וקמה מהכיסא לאות שהפגישה הסתיימה

יצאתי מחדרה של דר' תמר לכיוון חדר האוכל כשאני רואה בדמיוני תחתונים וחזיות לבנים עם פרחים וורודים.

<u>אצל דר" שולמן</u>

סוף כל סוף, לאחר שבוע שאני כאן, האחות נכנסה לחדרי ובישרה לי שדר׳ דן שולמן מוכן לראות אותי.
היא חיכתה לי בפתח החדר, כדי להוביל אותי לחדרו.
קמתי בזריזות מהמיטה, סגרתי את מכשיר ה-די-וי-די שצפיתי בו, בדיוק בקטע הקישור שהלהקה שרה ביחד : ׳עוד תראה שיום יגיע, כולם יבואו ויריעו לכבודך׳ והצטרפתי אליה
-
חדרו של דר״ שולמן היה רחב בהרבה מחדרה של דר״ תמר גולדשטיין, אך לא שונה ממנו במהותו, קירות לבנים ללא שום תמונה או תוספת צבעונית כלשהי, או שמא היו, אך לא חדרו לתודעתי, מה שראו עיני כשנכנסתי היה חדר גדול ריק ולבן.
החדר כלל ריהוט מינימליסטי : שולחן כתיבה בצד ימין של החדר, כיור קטן בצד שמאל, עדות לכך שבעבר המקום שימש כחדר טיפולים ובמרכז החדר שני כסאות עץ, אחד בזווית המכוונת למרכז החדר והשני ממולו באלכסון.
וילון לבן דקיק היה תלוי על החלון והתנפנף מעט מהרוח הקלילה שנכנסה דרכו.
האחות שהובילה אותי אל לתוך החדר אמרה לי להמתין עד שדר״ שולמן יבוא ויצאה לעיסוקיה ואני התיישבתי על כיסא העץ הזהה לכיסאות שבחדרה של דר" תמר, הכיסא שנראה היה לי ששייך למטופלים וחיכיתי בדממה ובקוצר רוח לראות מי זה דר״ שולמן, הפסיכולוג הראשי של המחלקה, רופא דתי, שכבר שוחח עם יעקב ומן הסתם קיבל עלי התרשמות ראשונית, עוד לפני שראה אותי.
הוא נכנס לחדר בחיוך רחב.
׳אני לא סובלת גברים שמחייכים חיוכים רחבים מידיי״ עבר בראשי קול ביקורת ראשונית ׳הוא כנראה ׳מיזרוחניק׳, לפי גודל הכיפה הסרוגה הגדולה שעל ראשו, הזקן הקצוץ בצורה מסודרת, לא מגולח לגמרי אבל גם לא כזה שלא מסדרים אותו, כמו אצלנו למשל, שאסור לגעת בזקן, לא במספריים ובטח שלא בשום מכשיר.
לבש חולצה מכופרת בצבע תכלת, בסגנון שאחי נועם לובש בדרך כלל ומכנסי בד כחולים שמגדירים אותו כנראה כ׳חנון׳ אמתי.
אוקי, הוא באמת דתי. טוב, כמובן לא חרדי, בטח שלא משהו שדומה לחסידי גור, אבל בהחלט דתי שמקפיד כנראה על קלה כבחמורה׳ סיכמתי לעצמי את ההתרשמות הראשונית שלי.
״אני דר״ שולמן ואני הפסיכולוג הראשי של המחלקה״ הציג את עצמו דר״ שולמן במבטא אמריקאי כבד
׳הוו, אני אוהבת את ה׳חוצניקים׳(*לא ישראלים), הם אנשים פתוחים בדרך כלל, זאת כנראה הסיבה שלמרות שהוא דתי הוא עובד ב׳כזו׳ עבודה׳ חשבתי לעצמי ואיכשהו ההתנגדות בתוכי שכחה לרגע
״שלום! אני מצטרפת לפגישה״ נשמע קול וראשה של דר״ תמר גולדשטיין הציץ מהדלת היא הגיעה מצוידת מראש עם כיסא, כמובן, מעץ, כמו כל הכיסאות כאן, הציבה את הכיסא ליד דר״ שולמן, שילבה את ידיה והוסיפה : ״אני כאן כמו תמונה, תתעלמי ממני, דר״ שולמן ידבר אתך ואני משתתפת הפעם כצופה בלבד״ הסבירה לי ונענעה את ראשה כהרגלה מעלה ומטה כאומרת : ׳כולי אוזן ואני אתך גם ללא מילים׳
״אז אני מבין שאת אימא ל-8 ילדים. וואוו, ויש לך כבר נכדים שיהיו בריאים! הרבה נחת ברוך

השם! מה קרה שהביא אותך למעשה כל-כך קיצוני?" שאל במבטא כבד שהעלה חיוך על פניי
הוא לא המתין לתשובה והמשיך
"אני מבין, שלהיות אימא ל-8 ילדים זה בטח לא פשוט, הרבה ניסיונות מהשם יתברך, וזכית
ברוך השם ויש לך כבר נכדים, וואוו!" חזר שוב על אותו משפט בשינויים קלים
"פגשתי אתמול את בעלך. הוא נראה איש טוב. סיפר לי על הילדים הנפלאים שיש לכם, וכמה
שהם מתגעגעים אליך ושאת חסרה להם"
דמעות הציפו את עיניי כשהוא הזכיר את ילדיי
ילדיי הנפלאים, יפים ומקסימים, מחונכים לתפארה, גאווה לכל המשפחה!
"הוא מאד דואג לך!!" אמר דר" שולמן.
"דואג???" התפרצתי
"איך אתה יכול להגיד שהוא דואג לי?! אתה מכיר אותו?! אתה מכיר אותי?!" שאגתי בכאב
ופרצתי בבכי מר
דר" שולמן שתק. פניו הרצינו ומבטו הפך למתעניין
"מה קרה?" הוא שאל שוב, ומשום מה הרגשתי שיושב מולי מישהו שבאמת מתכוון להקשיב לי
'הוא ותמר, טיפוסים דומים, שקטים ומבינים, אוי, הלוואי שיבינו אותי' חשבתי לעצמי והרשיתי
לדמעות שצצו בעיני להמשיך ולזלוג בחופשיות במורד לחיי
"במה להתחיל?! איך אפשר בכלל להתחיל?! הכול כל-כך מסובך" השתנקתי בבכי וגופי החל
לרטוט בהתפרקות חסרת מעצורים
דר" תמר הבטיחה שלא תתערב, אך בשלב הזה היא אמרה בקול רך:
"הדסה, פשוט תספרי את מה שעולה לך קודם כל לראש, לא משנה הסדר, כמו שעשית כשנפגשנו,
זה היה מצוין" עודדה אותי בציון טוב על הפגישה הקודמת ובכך עזרה לי לאסוף את עצמי, לעצור
את הדמעות ולנגב את פניי בממחטות שהיו מונחות על השולחן בצד, מוכנות מראש לשימוש
עתידי צפוי
'מה לספר? לספר להם את האמת?!' העז קול של חופש לעלות לרגע לראשי
'שלא תעזי!! אין לך יכולת לדעת מה הם יעשו עם המידע הזה!!' הזדעזע קול נוראי בתוכי וצרח
עלי בדממה, אסור!! אסור לי לספר!!' אמר הקול הכי הכי החלטתי שלי וסגר לי את הפה בחוסר
אונים מוחלט
"את יודעת" ניסה דר" שולמן לפנות אל ליבי בדרך אחרת, כשראה שאני לא מתכוונת להתחיל
לדבר
"הרי גם אני יהודי דתי, עובד השם, משתדל לקיים את כל המצוות כהלכתן, ברוך השם, אני
מטפל במשפחות חסידיות רבות ומכיר היטב את הניסיונות שעומדות בהן נשות ישראל בגבורה,
מקדשות את בעליהן ומחנכות את ילדיהן בנאמנות. אני בטוח שזה לא פשוט להיות אישה ואימא
כמו שאת, לגדל 8 ילדים בקדושה, חסידות גור זו חסידות מאד חשובה, אנשים צדיקים, יראי
שמיים, מלאים ב'קדש עצמך במותר לך', מקפידים להוסיף קדושה על קדושה, את זכית לכך שאת
שייכת לחסידות מאד מיוחדת"
"דיייייי!!!!!" צרחתי פתאום בקול גדול לחלל החדר
"די עם נאום ההטפה הזה!! יש לך מושג בכלל מה זה חסידות גור??
אתה יכול לדמיין לעצמך מה פירוש להיות ילדה בת 17.5 מאורסת למישהו שהיא לא מכירה
ולהתחתן אתו אחרי תקופה של 9 חודשים שבהם היא לא ראתה אותו??"

דר" שולמן הזדקף על כסאו והסתכל עלי במבט מופתע שגרם לי לשפוך בפניו את כל התקופה ההיא, התקופה שבה הפכתי מילדה לאישה, בלי שידעתי בכלל מה זה חתונה.

<u>חתונה</u>

"תשאל את דר' גולדשטיין!" אמרתי לדר' שולמן והחלפתי מבטים בין שני הרופאים שמולי, יושבים ומנענעים בראשם בקצב תואם להפליא
"סיפרתי לה על השלבים הראשונים של הנישואין שלי, אמשיך בדיוק מהמקום שבו הפסקתי, כי ככל שהזמן עובר, כך המצב נהיה קשה יותר, ויש לי חדשות מאד מעניינות בשבילך!" אמרתי ונעצתי בדר' שולמן מבט חודר של תוכחה
-
כשישבתי בליל חתונתי על 'כיסא הכלה' המהודר, שהיה עטור בבד משי לבן ומסביבי פרחים שזורים כמו שער נפלא של הילה מפוארת בירוק ולבן, לא ידעתי איך יראה, מי שיהיה באותו ערב ממש, בועלי, בעלי במשך 30 השנים הבאות.
הוא הגיע מולי, נתמך באביו מימין ובאבי משמאל, ראשו מורכן באופן שלא ניתן היה להבחין בעיניו, ואפו המחודד, אותו חיבבתי בפגישתנו הבודדת, 9 חודשים קודם לכן, התחכך בשפם עבות שצמח מעל שפתו העליונה שזוויתה התהפכה מהחיוך הביישני שהכרתי, למצב מצוקה מחפיר ביותר, את סנטרו עיטה זקנקן תיש ארוך וצר בצבע חום דהוי, וכל קלסתרו היה מאורך, צמוק ומדאיג ביותר.
הם ליוו אותו במנגינת נכאים עד אלי.
אמו הנרגשת נתנה לו את ההינומה המיוחדת שהכינה התופרת, סט לשמלה המושלמת שעלי
"שיהיה בשעה טובה" אמרה לו בקול בוכים
הוא השיב לה בחיוך רפה, ששיפר לרגע את מראה פניו המבועת, לקח מידה את ההינומה והטיל אותה מעל ראשי.
אמו תפסה בפינת הבד, בטרם יחליק משערי ויגלה את פניי, שאמורות להיות מכוסות, החל מרגע זה ועד לאחר שמסתיים טקס החופה, ונעצה שתי סיכות שחורות עמוק בתסרוקתי, מהדקת את ההינומה אל ראשי.
מאותו רגע לא ראיתי דבר.
האימהות הובילו אותי אל החצר, שם עמד (כנראה) החתן תחת חופת הקטיפה השחורה ששכרנו עבור המעמד.
אנשים קראו ברכות, הקריאו מגילות כתובה, הקהל אמר שוב ושוב "אומיין"(*אמן) במנגינה גוראית מוצהרת ואבא דחף מתחת לכיסוי שעל פניי גביע יין וביקש שאלגום ממנו לגימה אחת לצורך הקידושין. מישהו לחש לי להושיט אצבע אמצעית קדימה והרגשתי את ידו הרועדת של יעקב מהדקת טבעת על אצבעי המושטת, תוך אמירת "הרי את מקודשת לי בטבעת זו כדת משה וישראל"
קולו של יעקב היה מוכר לי, אך ידיו הרועדות היו בלתי מזוהות, לא של יעקב. לא של עשיו. ידיים שקופות וחסרות הבעה ותחושה. ידיים של מי שעושה מה שאמרו לו, בלי לדעת למה, בלי לשאול למה, בלי להבין אם הן רוצות בזה או לא.
"מזל-טוב!" צרח הקהל לקול שבר עמום של כוס מתנפצת בתוך נייר מגולגל

אני אישה נשואה.

-

"אוי", פלטה דר' תמר ומיד כיסתה בידה את פיה כאילו מנסה לקחת את הקריאה בחזרה

"אוי ואבוי!" חיזקתי אותה, "אין לך מושג מה רב ה'אוי' ומה עצום ה'אבוי' שחיכה לי בשנה הראשונה של נישואינו"

"אני רואה הרבה חתונות שמתנהלות אקזקטלי ככה, אבל אף פעם לא חשבתי על הרגשות של הכלה כמו שאת מתארת " אמר דר' שולמן והקיש בשיניו זו בזו בחריקה צורמת

"מתי זה משתפר? מתי מתחילים להתקרב, לקראת הלילה? בחדר ייחוד? הרי אתם בסופו של האירוע בלילה מקיימים יחסים, כן? סליחה שאני שואל, פשוט זה זועק לי בראש, לא יכול להתעלם מהקור והריחוק שאת משדרת כשאת מדברת על אירוע שאמור להיות הכי שמח ומקרב בני זוג"

"חדר ייחוד!" קראתי אליו בלגלוג, "גם כן חדר!! 4 קירות לבנים עם עוגת שיש וכוס מיץ!" בדיוק כמו שהייתה הפגישה אצל סבתא, לפני ה'וורט'!

אמנם הייתה לי שמלה לבנה, בעלת 5 תחתיות מתנפחות, כולל טול קשיח ביניהם, במקום השמלה הסגולה עם הפסים המבהיקים שאבא הביא לי מארה"ב בנסיעה האחרונה שלו, אבל האדם שישב לצדי, בקצה השני של השולחן, היה זר לי לחלוטין, בדיוק כמו שהוא היה אז, 9 חודשים לפני החתונה, בפעם הראשונה שראיתי אותו

הזקן והשפם שצמחו לו שינו אותו לגמרי, הרגשתי שאני רואה אותו בפעם הראשונה בחיי, ולא בפעם השנייה

'הזקן שלו ממש מצחיק, כמו תיש' העזתי להעיר לעצמי

'אל תכנסי לזה!' הזהיר אותי הקול האחראי שלי

'הוא חמוד, וזה מספיק!' סגרתי לעצמי את הנושא והבטתי בכוסות המיץ המזויף שעל השולחן, הייתי אחרי צום של יום שלם, יום החופה הוא יום צום.

כמהתי לקפה, אבל קפה נמס מוגש עם חלב ואין סיכוי שבאולם "חן הפאר" בתל אביב יהיה חלב, וגם אם יהיה, לא מגישים חלב על מפה שבד"כ מוגש עליה אוכל בשרי.

שתקנו. כמו בפגישה היחידה שהייתה לנו עד אז.

ברכנו בקול 'שהכול נהיה בדברו', אמרנו 'אמן' אחד לשנייה ולגמנו בשקט מהמים

"איך עבר עליך היום?, הוא שאל – גמגם

"בסדר". עניתי בשפה רפה, "איך עבר עליך הצום?"

"אני לא בעייתי בצומות, לא הרגשתי את הצום, אבל הייתי אצל הרב בצהריים, אז לא כ"כ הרגשתי טוב אחר-כך"

"אה", הגבתי בסתמיות, כאילו לא הבנתי למה הוא מתכוון בדבריו על הביקור אצל הרב

'תגידי משהו בנושא! תנצלי את ההזדמנות לפתח את העניין הזה של הרב., איך הוא קיבל את ה'חדשות המרעישות', איך הוא מרגיש', הטריד אותי קול פנימי

'מ-מ-ש' עניתי לעצמי, 'עוד אקרא בעיניו חוצפנית כבר מהיום בראשון שלנו ביחד'

שתקתי.

ואז נכנס הצלם.

תפקידו של הצלם בחדר ייחוד הוא לנסות להפשיר במעט את הקרח בין בני הזוג

הצלחה מסחררת תהיה לו, אם יצליח להביא את ה'חתן' למצב שהוא מסתכל ל'כלה' בעיניים

ומחייך אליה

הוא הצליח.

אמנם המבט היה בראש מורכן, אמנם החיוך היה מבויש והוא הסמיק כמו ילד בן 8 שנתפס כשעשה מעשה 'רע', אבל התמונה הונצחה, אפשר לצאת מ'חדר ייחוד' אל הקהל לריקודים.

הוא יצא 5 דקות לפניי, כדי שלא נצא 'ביחד' - 'פאס-נישט' (*לא מתאים) לצאת יחד מחדר ייחוד, שמא החברות והחברים יבואו לקראתנו ולרגע תיווצר פרצה בהפרדה המוחלטת בין גברים לנשים.

הגברים קיבלו את פניו בתרועות שמחה וריקודים סוערים ואני נשארתי בחדר כדי לתקן את האיפור אחרי הדמעות הרבות שהזלתי במהלך החופה, בחרטה על פשעיי הרבים בשנים המעטות שאני חיה, תוך ידיעה שיום החופה קדוש כיום הכיפורים ואלוהים יכול לכפר על כל עוולותיי עד היום ואף יש בכוחי ככלה, כך האמנתי, לבקש מחילה עבור קרוביי וידידיי על חטאיהם.

החברות ובנות המשפחה כבר המתינו לי במעבר מחדר ייחוד אל האולם ואני הצטרפתי אליהם בחיוך מאוזן לאוזן, אחרי הכול – עכשיו 'אחרי החופה' - זה הזמן שאני אמורה להפוך מ'כלה רצינית ומתפללת' ל'כלה שמחה שמרוצה מבעלה'.

באחת עשרה וחצי בלילה, כשהסתיים הזמן שהוקצב לתזמורת בת 10 הנגנים שהזמין אבא שלי לאירוע, הצטמצמו האורחים למינימום שכלל את המעגל המשפחתי הראשון שלנו ומספר חברות קרובות. לחברים של החתן אסור להשתתף בחתונות עד שהם מתחתנים בעצמם, והוא היה ממש צעיר ובין הראשונים שהתחתנו כך שגם ככה היו מעט מאד חברים שהיו בריקודים אך כמובן אף אחד לא נשאר לחלק המרגש והאחרון של אירוע 'החתונה', ה'מצווה-טאנץ'(*ריקוד מצווה), לא מתאים שחברים ישתתפו באירוע בו רואים את הכלה זזה לצדו של החתן.

טקס ה'מצווה-טאנץ' כלל ריקוד שלי עם סבא של יעקב ועם אבא שלו, ריקוד - הכוונה – הם עמדו באמצע המעגל כל אחד בתורו והחזיקו בקצה אחד של 'גארטעל'(*חגורת בד של החליפה של הגברים) ואני החזקתי את הקצה השני והתנועעתי בעדינות מצד אל צד, שעה שהגברים זמזמו ניגון חסידי, לאחר מכן, אבא שלי ניגש אלי באהבה ורקד איתי בשתי ידיים ריקוד ארוך ומרגש, ואז הגיע רגע השיא והסיום של האירוע - ריקוד 'החתן והכלה'

הגברים התחילו לזמזם ניגון חסידי מלהיב במרץ ויעקב קם ממקומו, ניגש קרוב אלי והושיט את ידו לעברי, בדיוק כמו שהדריכו אותו, מרחק של כמטר וחצי ממני, 'זה הזמן שאני צריכה לקום לקראתו ולהושיט לו בחזרה את היד' דקלם בתוכי הקול המעשי שבי.

קמתי בהתרגשות ממקומי והושטתי לו גם אני את יד ימין, בדיוק 'כמו שצריך'.

ידינו נגעו זה בזו, האצבעות נכרכו, חום גופנו התאחד לרגע. הנשימה נעתקה. לא הבטנו זה בפני זו, למעשה, גופנו היה מופנה אחד אל הגב של השנייה, אבל כל רמ"ח אברינו חווה את הרגע הנדיר הזה, ששנינו ידענו שבשנים הקרובות יהיה הרגע הבודד והיחידי שידינו יהיו זו בכף ידו של זה.

סיבוב וחצי של ריקוד משותף הסתיים, רצתי חזרה למקומי ודמעות בעיניי., סגרתי את כף ידי הימנית והצמדתי אותה לבטני בחוזקה לדקות ארוכות, מנסה לשמר את הרגע, לשמור על החום הזה, על ה-ביחד הזה, על הקדושה הזו, שכה האמנתי בה, בבניית בית יהודי בישראל.

לא רציתי שאף אחד ייגע ביד הזו, שהמגע שלו יישאר בי לנצח!

האימהות שלו ושלי ניגשו וחיבקו אותי בחום, אולי בגאווה, אולי באהבה, אולי בדאגה ובחשש ואולי בכל הרגשות האלו גם יחד

האירוע הסתיים. אני כבר לא דסי רובינשטיין. אני דסי שטיין, אשתו של יעקב.

אני כבר לא גרה בלב רחוב ר' עקיבא המרכזי בבני ברק, אני גרה בדירה זמנית שהורינו שכרו לשבוע של החתונה, ולאחר מכן אגור בירושלים.

אני כבר לא נתונה למרות הוריי האהובים, אני נתונה למרותו היחידה והמלאה של בעלי, שאותו אינני מכירה.

אני בת שמונה עשרה וחצי ובעוד שעות אחדות כבר לא אהיה בתולה,

כנראה.

-

הדרך מאולם השמחות אל הבית הקטן ששכרו לנו לשבוע של ה'שבע-ברכות' הייתה מענגת.

נסענו באוטו של אבא וההורים 'הושיבו אותנו יחד', כדי לקרב בינינו, לקראת רגע הקרבה האמתית ההולך ומגיע

נצמדתי אליו ככל שיכולתי, אך התחתיות הרבות שבשמלתי הרחיקו אותי לקצה הספסל

'אימא צדקה בעניין השמלה, אמנם הייתי יפה כל-כך, אבל חישוק-הברזל שהתופרת נאלצה להוסיף לתחתיות, כדי שהשמלה תתנפח, מרחיק בינינו כל-כך, איני מצליחה להתקרב אליו כדי לחוש את צווארו, אפילו במעט' הצטערתי והטיתי את ראשי לכיוונו, מנסה להריח את גופו

"הגענו" אמר אבא ויצא מהרכב בעקבות אביו של יעקב, שישב לידו ברכב

האימהות כבר חיכו לנו מחוץ לבית. הגיעו במונית.

עלינו בדממה במדרגות, בזה אחר זה, בשורה עורפית, כמוכנים לקרב.

אבא פתח את דלת הדירה, ולקח צעד אחורנית, מאפשר לנו, החתן והכלה, להיכנס.

"הכול בסדר?" שאלה אימא שאלה רטורית מפתח הדירה "מקווה שלא יחסר לכם שום דבר, אולי תאכלו עוגיות, יש שקית על השולחן במטבח עם עוגיות ממש טעימות שהבאתי לכם" הוסיפה וניכר היה שקשה לה לעזוב את הדירה ולהשאיר 'אותנו' כלומר, אותי, הבת שלה בת ה-18 ורבע עם בעלי החדש שגדול ממני בפחות משנה, לבד.

"ואולי תדליקו לכם תנור, שיהיה נעים בחדר!" הציעה, ויצאה בעקבות אימא שלו לכיוון חדר המדרגות בראש מורכן כמו שר הנתון למרותו של מלך ושלם עם החלטותיו למרות שהם לא פשוטים עבורו.

"שיהיה לכם 'לילה-טוב!" קראו שתי האימהות תוך ירידה איטית במדרגות ומבטים לכיוון הדלת הנסגרת.

נשארנו לבד.

זוג ילדים בני 18-19, זרים זה לזו, כשמה שמאחד בינינו כרגע זו המשימה המשותפת שאנחנו צריכים לבצע הלילה.

"דירה נחמדה" זרק לחלל הבית, בניסיון לשבור את השקט המעיק שהשתרר בבית עם לכתם של ההורים.

"כן, סידרתי קצת, שיהיה לנו נעים בשבוע שאנחנו פה" אמרתי וחשבתי פתאום על כך שיעקב לא היה בבית הזה עד עכשיו ואין לו מושג איך הוא נראה

'מעניין איזה זוג היה פה בשבוע שעבר, והאם גם הם עשו מה שאנחנו הולכים לעשות עכשיו' המחשבה הזו הטרידה אותי וגרמה לי לתחושת חנק ובחילה

'זה לא משנה' הרגיע אותי הקול המנחם שלי 'בדיוק בגלל זה ניקית את המיטות והחלפת מצעים' שכנעתי את עצמי בדממה

"את רוצה עוגיות?" הוא שאל

'אני רוצה כבר להיות אחריי - -' רציתי להגיד, אבל בלעתי את רוקי ורק אמרתי:
"לא, כבר מאוחר ואני עייפה!"
'אוף, שיבין שאני רוצה כבר 'לגמור עם זה' שיוועתי.
המילים 'אני עייפה' אמורות לרמוז לו שאני מוכנה ל'שלב המעשה', אני מקווה שהרב הדריך אותו והסביר לו מה אומרים הרמזים ומה צריך לעשות
"אז תתארגני ואגיע בעוד כמה דקות" הגיב וסומק קל כיסה את פניו, בחלק הקטן של הלחי, שלא מכוסה בשפם ובזקן
"בסדר גמור. אתארגן ואהיה מוכנה!" עניתי בקול ברור, כמדקלמת משפטים שלימדה אותה מדריכת הכלות
'חובתי כאישה לסמן באופן ברור שאני מסכימה 'לעשות את זה' ושאין הדבר נעשה עלי בכפיה חלילה' חזרתי ושיננתי לעצמי תוך כדי הליכה איטית לכיוון חדר השינה
פתחתי את הארון בתנועות מכניות, כרובוט שיודע בדיוק מה הוא צריך לעשות ואיך, שלפתי את הכתונת העליונה מהמדף, זו שהכנתי מראש, מוכנה ומזומנה לרגע הגדול, פסעתי לחדר האמבטיה כשאני מחבקת בידיי את כתונת הסטן הלבנה, הכתונת שאבא קנה לי בארה"ב במיוחד לערב זה קרבתי את הבד הרך אל פניי והעברתי אותו הלוך ושוב על לחיי
'אוח', תחושת חמימות עלתה והתפשטה בגופי, 'אני מתרגשת!' התרפקתי בערגה על הכתונת
'אנחנו הולכים 'לעשות את זה! מעניין איך זה מרגיש!' צהל קול סקרני בתוכי ומיד לאחריו צפה ועלתה כמו הד צמרמורת של חרדה מהבלתי ידוע
מתחתי את ידיי לאחור, לכיוון הרוכסן שבגב השמלה ופתאום נזכרתי:
'המדריכה אמרה ש'הוא' צריך לפתוח לי את הרוכסן בשמלה, כדי לרכך את הזרות שבינינו, איך שכחתי!'
התיישבתי על דופן האמבטיה תוך שאני מחזיקה את התחתיות הרבות שאיימו להפיל אותי אחורה לתוך גיגית האמבטיה ותפסתי את הראש בשתי הידיים
'מה אעשה עכשיו? הוא ראה שנכנסתי לאמבטיה, ואיך אראה בעיניו, כשאצא עכשיו, לבושה עדיין, ואבקש ממנו לגעת בי? לפתוח לי את הרוכסן? ואולי יסרב?'
התחלתי לרעוד. אולי מעייפות, אולי ממתח ואולי מהאומץ שהייתי צריכה בשביל לעשות את המעשה המוזר הזה: 'לבקש ממנו לגעת בי!' התאבנתי בישיבה על האמבטיה
'אני חייבת לפעול מיד! אני לא יכולה להיתקע כל-כך הרבה זמן באמבטיה, הוא עלול לחשוב שמשהו לא בסדר!' קרא לי הקול המלחיץ עוד יותר שלי וגרם לי לצאת מההלם, להתרומם ולצאת מחדר האמבטיה לכיוון הסלון.
הוא עמד ליד השולחן בדממה. גוף-השרוך-הארוך שלו הסתיר את העציץ עם הפרחים האדומים שאימא שלו הניחה על השולחן, משום מה הגובה העצום מחד והשברירי מאידך שלו גרם לי לתהייה באשר לאופיו הזר לי בינתיים
התקרבתי אליו, עודי לבושה בשמלה המפוארת, רבת התחתיות. כשהגעתי ממש קרוב אליו, הסתובבתי, הפניתי את גבי אליו ואמרתי ברגליים כושלות ובקול רפה מילה במילה את מה שאמרה לי מדריכת הכלות לדקלם:
"אתה יכול לעזור לי עם הרוכסן של השמלה? אני לא מצליחה לפתוח לבד, משהו כנראה נתקע ברוכסן"
נשארתי לעמוד ללא תנועה, מודה לאלוהים על שאני עם הגב אליו, 'לפחות הוא לא רואה את פני

הסמוקות מבושה מהשקר הנורא שאמרתי הרגע, 'הרוכסן נתקע, הרוכסן נתקע' חזרתי ושמעתי בראשי את קולי המשקר

'שקר ראשון של אחרי החתונה' סיכמתי לעצמי בכאב את הרגע

דממה. הוא לא הגיב ולא זז.

'נו!!' התפתלתי בתוכי מרוב לחץ מהעמידה הזו, שנדמתה לי כנצח, 'לו רק ראיתי את פניו, הייתי יכולה לנחש את תגובתו, אבל אז היה רואה הוא, את מבוכתי בשקריי הנבזים'

'רק שלא יסרב' נבהלתי פתאום מהרעיון הנורא שצץ בראשי

'זו תהיה פסגת ההשפלה לכל הדעות!' דמיינתי והסומק שעל פני כבר גרם לי לשריפה ולגירוד מרוב עוצמה

ואז הרגשתי את חיכוך הרוכסן בבד השמלה והחלק העליון של השמלה הקשיחה התרחב מעט ושחרר לי את הלחץ בחזה

'הוא פתח לי את הרוכסן!!' צהלתי בניצחון

מדריכת הכלות אמרה שאם המבחן הראשון, 'מבחן הרוכסן' עובר בהצלחה, סימן שהגבר מסוגל 'לעשות את זה' בהמשך הלילה, 'אווווחח' בלעתי את רוקי בציפייה, בעוד דקות אחדות זה יקרה, כשאהיה 'מוכנה' על המיטה.

חזרתי בדילוג קליל לחדר האמבטיה, תוך שאני מחזיקה בשתי ידיי את השמלה הפתוחה שאיימה ליפול ממני מכובד התחתיות, שחררתי את האחיזה ונתתי לשמלה להחליק לכיוון הרצפה.

חדר האמבטיה התמלא בשמלה ותחתיות, מיהרתי לחפש את הכותונת כדי לכסות את גופי שנחשף בחלל האמבטיה הצפופה והזרה.

'אויש, החזיה עדיין עלי!' הבחנתי בחזייה המרופדת שהייתה מהודקת לצלעותיי

-

"סליחה דוקטור, שאני ככה מדברת" נעצרתי לרגע והתנצלתי במבוכה

"זה לא נעים לי שאתה דתי ואני משתמשת במילים ובחוסר צניעות, אבל אתה רופא, אז זה בסדר, נכון?" שאלתי-אמרתי בתקווה שהוא יאשר לי להמשיך, כי הרגשתי שאני נמצאת עמוק בתוך החוויה של הסיפור הזה ולא רציתי להפסיק

"זה בסיידר גמור" אמר דר" שולמן במבטא האמריקאי המעודד שלו

למרות דבריו, הרגשתי יותר בנוח, לפנות בסוג כזה של שיחה, לעבר דר" תמר גולדשטיין. דיברתי אליה, כאילו שדר" שולמן הדתי לא נמצא בחדר.

-

בקיצור, עמדתי ככה עם החזיה, וסוגיה חדשה צצה בראשי : 'האם אני צריכה להישאר עם חזייה בלילה, או שאני יכולה להוריד אותה, כמו בבית? אולי זה לא מספיק צנוע, שהפטמות יבלטו מבעד לכתונת' התלבט הקול הצדקני שלי

'אוף, לא אכפת לי, הצלעות כבר כואבות לי מהחזייה הלוחצת' התמרדתי והלחץ הכריע, שלפתי את החזיה, החזקתי אותה בידיי, ומצאתי את עצמי בסיטואציה מוזרה, אני עומדת במרכז ערימת הבדים-שמלה-תחתיות באמבטיה בבית זר ומנוכר

'איפה לשים את החזיה בלי שהוא יראה? זה לא צנוע' התכופפתי לעבר ערימת הבדים והתחתיות ודחפתי את החזיה בתוכם, לבשתי במהירות את הכתונת המושלמת ושוב הרגשתי לבושה ובטוחה.

צמרמורת נעימה חלפה בגבי, תחושה חמימה, ביתית ומלטפת

'אוח' גרגרתי בהנאה והתרפקתי על הכתונת המבריקה, החלקתי בידי לאורך בד המשי המבריק של הכתונת
'אופס!' נבהלתי, תוך כדי ליטוף הכתונת גיליתי לתדהמתי שבכל החלק הקדמי שלה ישנו מחשוף ענק, שסגור בכפתורים קטנים ולולאות אך ישנם מרווחים ממש גדולים ביניהם!
'מה זה הפתחים הגדולים שיש בכתונת הזו!? זה ממש לא צנוע! איך אצא 'ככה' מהאמבטיה?!' חשבתי במבוכה, 'חייבת למצוא פתרון!' הורה לי הקול האחראי שלי
יצאתי מהאמבטיה בגב כפוף כשאני מסתירה בשתי ידיי בתנוחת איקס, את אזור החזה 'מה שבטוח בטוח, ככה אני בטוח מספיק צנועה, גם אם הוא יעבור במסדרון, בדיוק כשאני בדרכי למיטה, הוא לא יראה לי הגוף!'
נכנסתי לחדר השינה וכיביתי את האור, בדיוק כפי שהדריכה אותי מדריכת הכלות, כי אין זה צנוע שגבר יראה חלילה את אשתו ברגע הזיווג, זה עלול להעלות לו מחשבות זרות, אולי פניי יעוררו אותו לתאווה חלילה, גבר חסיד גור צריך 'לעשות את זה' ביראת שמיים ולשם שמיים – כדי 'לקיים את המצווה כהלכתה' ולא מתוך התלהבות בגלל מראה חיצוני!
נשכבתי על המיטה השמאלית, זו שייעדתי בשבילי, גבי על המיטה ופניי אל התקרה, בדממה ובחושך מוחלט וחיכיתי.
שמעתי את פסיעותיו מטופפות לכיוון החדר.
'אוח אני מתה! אפשר לשמוע את דפיקות הלב שלי פה בחדר הדומם, עוד שניה אני זוכה לקיים את המצווה!' פרפר ליבי בהתרגשות
פסיעותיו היו קרובות כל-כך.
למרות שלא ראיתי דבר בחושך הגדול, יכולתי לחוש באוושת החיכוך של רגליו, שנגעו זה בזה בתוך מכנסיו הרחבות
'הוא נמצא עכשיו ממש לידי' ניחשתי תוך שאני עוצמת את עיניי, מוכנה לחוש במגע גופו
'אני אמורה להרגיש את גופו בחלק הכי צנוע שלו, נוגע בחלק הכי צנוע שלי, ואז אעשה את מה שהמדריכה הסבירה לי'
חזרתי והכנתי את עצמי בהכנות אחרונות לקראת 'המשימה הגדולה!'
מעניין איך הוא ייגש, מרחף באוויר ויגיע בצניחה, כאילו מהתקרה, הרי גם לו בוודאי אמרו שצריך לגעת אחד בשני במינימום ההכרחי, ואיך ארגיש, כשהוא יקרב את 'שלו' ל'שלי', אני מצדי אעשה בדיוק את מה שהמדריכה אמרה לי – להושיט יד, למצוא את ה'זה' שלו ולכוון אותו ישירות אל ה'זה' שלי, ואז זה יקרה!
הוא יחדיר בתנועות איטיות את 'שלו' ויחד נקיים את המצווה וגופותינו יעשו 'כבשר אחד', בדיוק כמו שכתוב בתורה! 'אוח, איזה רגע מרגש זה יהיה!' נסחפתי במחשבות
אבל מה קורה?! למה הוא עדיין לא 'הגיע'? התעוררתי לרגע מהפנטזיות על העתיד, תוך שאני מבחינה בצלליתו, שהייתה מעט כהה יותר מהחושך ששרר בחדר, הבחנתי בו פוסע לצד המיטה, הלוך וחזור בחוסר מנוחה
'מה קרה?' נבהלתי 'אולי פספסתי משהו ממה שהמדריכה לימדה אותי חלילה? אולי יש איזו תפילה מיוחדת שצריך להגיד לפני ש'עושים את זה', ואולי הוא מתפלל אותה עכשיו, או שאולי הוא לא אזר עדיין מספיק אומץ כדי לעלות אל המיטה ולבצע 'הלכה למעשה' את המוטל עליו?
'אני מקווה שאין איזו בעיה שאני לא מודעת אליה' התכווצתי בפחד בדממה, 'חבל שאני לא יכולה לשאול אותו, כי אסור לנו, חסידי גור, לדבר בחדר השינה, זה אחד מה'תקונעס' (*תקנות) של גור:

׳אין מדברים בחדר שינה אלא תוך כדי תשמיש המיטה לצורך הכוונה או הדרכה
׳אין מצב שאדבר עכשיו ואתפס בעיניו כפושעת׳
התחלתי לנוע בחוסר נוחות על המיטה, הידקתי את הכיסוי הדק שמעלי, ׳אולי אני לא מספיק מכוסה׳ חשבתי בניסיונות להבין את הסיבה
לפתע דלת חדר השינה נפתחה והוא יצא מהחדר.
רציתי לקפוץ מהמיטה אחריו, לברר מה קרה אבל גופי לא זז. הפכתי למשותקת. מאובנת.
כשהצלחתי לאסוף את עצמי וכבר כמעט קמתי מהמיטה, נזכרתי בכתונת ה׳לא צנועה׳ שעלי, ויתררתי.
כעבור רגעים מועטים, שנדמו בעיני כנצח, דלת חדר השינה נפתחה שוב ויכולתי לזהות את צדדיותו כשהוא מצויד בכיסא ובבד כהה שנראה כמו כיסוי או מגבת.
הוא פנה אל הדלת הנוספת שהייתה בחדרנו, דלת יציאה אל המרפסת, עלה על הכיסא ותלה את המגבת או את מה שזה לא יהיה, ככיסוי לחלון הקטן שבמרכז הדלת, תוך שהוא ממלמל ספק לעצמו ספק אלי, משהו כמו ״אור חודר לחדר מבחוץ, כנראה שפנס מהרחוב מגיע בדיוק לכאן, הרב אמר שצריך ׳לעשות את זה׳ בחושך מצרים. עכשיו יותר טוב!״
ירד מהכיסא, הוציא אותו מהחדר ושב אל החדר כשהוא סוגר אחריו את הדלת היטב ומוודא שחושך מוחלט שורר בחדר.
שמעתי את נשימותיו, ואת רשרוש מכנסיו שעה שהוריד אותם בכבדות
ואז זה קרה.
המיטה חרקה, שעה שהוא עלה עליה, בכל אורכו, רכן על ארבע מעליי וניסה להתאים את גופו לגופי המחכה על המיטה
להפתעתי, גופי החל להתרגש לקראת גופו, נשימותיו הכבדות כמו הפעילו את חושיי, התפתלתי בכמיהה למגעו, גופי חשק בו ביותר, רציתי שייפול עלי בטעות ויתרסק מעלי, הצמדתי את ידי אל המזרון, לבל יתפסו בצווארון כותנתו וימשכו את גוף הנחש שלו לתוכי בפראות
לפתע, אצבעות רגליו, נגעו בטעות ברגלי, מגע מחשמל במקום שלא ציפיתי., ברגל!!
זה לא אמור היה לקרות, הרגליים שלנו לא אמורות לגעת אחת בשנייה!
גל של רגשות צפו וגאו בי
׳אוח׳ נשימתי נעתקה, הרגשתי את הזרם עולה מרגלי, זורם עד למעלה הרגל, משם אל הירכיים ומתפוצץ בהתפוצצות אדירה שלא יכולתי לדמיין או להסביר קודם לכן, כל גופי רטט והתכווץ בהתכוצויות הולכות וחוזרות שהרעידו את כולי
חשמל. זרמים. תשוקה. טירוף חושים. ערפול
׳אוח איזה אושר׳ עצמתי את עיני והתמכרתי לרגע המתמשך
בדחף הרגע, הייתי מוכנה לוותר על כל ה׳תקונעס׳ ועל כל המצוות בתורה, לשכוח את ההבטחות הרבות שהבטחתי לאלוהים כמה שעות קודם לכם, בעודי עומדת בוכה תחת החופה, מכוסה בהינומה לבנה, ולעשות ה-כ-ו-ל, כדי להצמיד את גופו אל גופי בחום ולהדביק את פניי אל פניו, לנשום את נשימותיו הקולניות לתוך ראותי ולהתפוצץ שוב ושוב ביחד אתו בשיכרון חושים לא זזתי.
״יש לי תפקיד חשוב במשימה!״ שמר עלי הקול השפוי ושלי ופקד עלי להמשיך בתפקידי כאישה צייתנית, חסידת גור למופת, כמצופה ממני.
ניערתי מעלי את גל הרגשות והתרכזתי ב׳תפקיד׳.

הושטתי את ידי בחושך הגדול לכיוון המקום שאמור להיות ה'זה' שלו, מיששתי את קצה כותנתו הארוכה, הרכוסה בכפתורים עד ירכיו, הרמתי אותה מעט וגיששתי בניסיון למצוא את מה שאמור להיראות כמו מלפפון גס ועבה, כפי שהסבירה לי המדריכה

'אויש', ידי נתקלו בבשרו הרך

'זה אמור להיות 'זה'?' שאלתי את עצמי בעודי נוגעת במשהו, שלא היה דומה כלל וכלל למלפפון מתוק וקשה

'זה מרגיש יותר כמו מלפפון בחומץ שהתייבש במקרר בלי רוטב' חשבתי לעצמי וטעם חמוץ של מלפפון עלה בשפתיי וחדר בעלבון לליבי

ניסיתי לקרב את ה'דבר הזה' לתוכי, אך המרחק בינינו היה רב

'זה לא יכול להגיע 'ככה' אלי, כנראה שמשהו לא בסדר, אצלי או אצלו'

פיתלתי את גופי בניסיון נואש להגביה את עצמי ככל הניתן, לרגע נראה היה שאנחנו נוגעים זה בזו במקומות הנכונים,

הוא החל להתנועע מעלי הלוך ושוב בגופו הארוך והאינסופי, אך המלפפון הסרבן התחכך קלות בפלומת שערי ומאן להפוך לגס או קשה ובטח שלא הפך למשהו שמזכיר מתיקות כלשהי

נשימותיו נעשו כבדות יותר ויותר ועם כל נשימה ונשימה שלו עלו בי רגשות הולכים וגוברים של אכזבה ודחיה

התכווצתי מתחתיו על המיטה וחיכיתי לרגע שהסיוט הזה יגמר ואוכל לסגור את פינת הסתרים שלי, שרק כמה רגעים קודם לכן נפתחה בתשוקה

גופי וליבי גוועו באחת.

כשהבין שוויתרתי, קם בסערה ויצא אל חדר האמבטיה, כשהוא סוחב אחריו את מכנסיו ואת ה'גאטקעס'(*תחתוני בד לבנים) שהוריד לצורך המצווה

התיישבתי במהירות על המיטה, אספתי בשתי ידי את התחתונים שדחפתי מתחת לכרית דקות אחדות קודם לכן, לבשתי אותם במהירות, סידרתי שוב על גופי את הכתונת הארוכה והתכסיתי בשמיכה עד מעל לראשי

נשכבתי על הצד, פני אל הקיר, הידקתי את המטפחת החדשה לראשי, עצמתי את עיני ונשכתי את שפתי בתסכול

'סביר להניח שזה 'לא יצליח לכם' בפעם הראשונה, וכנראה שגם לא בפעמים הראשונות' נזכרתי בדבריה של מדריכת הכלות, שהכינה אותי לאפשרות הזו

דבריה לא ניחמו אותי

רציתי שזה יצליח.

חשבתי שזה יצליח.

מלפפון חמוץ, זה מה שזה. סיכמתי לעצמי בעצב ונרדמתי.

-

"אתם מבינים?" עצרתי והבטתי בדר' שולמן ובדר' תמר

הם ישבו שותקים, כאילו מאובנים.

"ממ, וואו!!" התאושש דר' שולמן הראשון ופלט קריאה של פליאה במבטאו הכבד

"זו חוויה לא פשוטה, כחוויה ראשונית של אישה עם גבר, אני יכול להבין את ההשפעה של זה על החיים אחר כך.

"כן" אמרתי בעצב וחשבתי על המשפט שדר' שולמן אמר : 'ההשפעה של זה על החיים אחר כך'

"אבל זו הבעיה הקטנה יותר, כי זה משהו שנפתר, בתוך כמה חודשים כל הגברים, למרות שהם חסידי גור ולמדו מה זה סקס רק ביום של החתונה, כולם יודעים בשלב מסוים איך עושים ילדים" אמרתי בחיוך
"עיקר הבעיה אצלנו, זה המרחק! חוסר התקשורת!! העובדה שכמעט אין שיחה בין הבעל לאשתו בשנה הראשונה, אין חיבור!!
אתם יודעים שבעל ואישה לא משתמשים אחד בשם של השני כל עוד הם מקפידים על ה'תקונעס'(*תקנות)?" שאלתי והבטתי בהם, מחכה לתגובתם, נהנית בכל פעם מחדש מפרצופיהם המופתעים
"מה זאת אומרת?" התעוררה דר' תמר ושאלה את השאלה שאני כבר רגילה לשמוע, שאומרת בעצם: 'אין לי מושג על מה את מדברת, פרטי, נמקי והסבירי כי אני ממש סקרנית'

קוראים לי דסי

תמיד הייתי דסי.
בכל מקום קראו לי דסי.
בבית דסי, מול חברות דסי, במשפחה המורחבת דסי, רק המורות הקפדניות בבית הספר קראו לי הדסה.
אבל בעלי, כמו כל חסידי גור, קרא לי בשם: 'בואי רגע', או: 'תגידי' ,
זה היה השמות שלי אצל בעלי, בשנים הראשונות שלאחר החתונה.
באותו זמן לא ידעתי מה פירוש המילה 'רומנטי', אבל הרגשתי, בכל מאודי, שהייתי רוצה לשמוע אותו מבטא את השם שלי על שפתיו.
לפעמים הייתי הולכת אחריו בבית כמו צל, ומדמיינת איך פתאום הוא מסתובב ואומר את מילת הפלאים הזו – דסי.
הייתי נרעדת כולי מלדמיין את הרגע הזה, מעין אורגזמה שממלאה את הגוף מהחזה ועד לכפות הרגליים, לשמוע את הקול שלו מבטא את השם שלי! אפילו לא אכפת לי שיקרא לי 'הדסה', למרות שזה שם שרק רופאים ומורות משתמשים בו, אבל אם ממש קשה לו לקרוא לי בשם חיבה, זה יכול לעזור. הדסה. שם רשמי, אבל השם שלי!

אני זוכרת את הפעם הראשונה שהוא התקשר לאימא שלו, לאחר שהתקינו לנו טלפון בבית ולא היינו צריכים לרדת לטלפון הציבורי בשכונה כדי לדבר, הייתי סקרנית עד מוות, לשמוע איך הוא מדבר עלי, האם הוא מזכיר אותי בכלל?! ומה הוא יספר לה עלי? והכי הכי חשוב, האם כשהוא מדבר עלי, הוא מזכיר את שמי? האם אשמע את השם 'דסי' יוצא מפיו? עד אז, הוא אף פעם הוא לא התבלבל, ולא השתמש בשמי מעולם.
הסתובבתי סביבו בסלון, יישרתי את המפה, הזזתי את העציצים מצד לצד, והקשבתי לשיחה הוא דיבר אתה בהתרגשות על זה שסוף סוף יש לנו טלפון, הקריא לה את המספר, סיפר לה קצת על הכולל, ואז היה רגע של שקט, כנראה שהיא שאלה אותו משהו, כי אחרי רגע של שתיקה, שמעתי אותו אומר במבוכה את המשפט: 'מי? אה, 'היא'?! 'היא' חזרה היום יותר מאוחר, 'היא' הלכה לעזור ל'אחותה', אמר, תוך שהוא מדגיש את המילים 'היא' ו'אחותה' ונמנע מלהזכיר את שמותינו

ליבי נחמץ.
התקווה נגוזה ופרחה לה מהחלון החוצה, הלב, שהיה בסוג של ריחוף-תקווה נחמץ, התכווץ, ונפל עמוק, עד לתחתונים וצנח בכבדות עד לכפות הרגליים.
גם בטלפון הוא כינה אותי 'היא', כאילו אין לי שם. כאילו אין לנו שם, לא לי, לא לאחותי, שיחה על מושגים, במקום על אנשים!

'מתי כבר אהיה אימא!?!?' ייחלתי בשקט לאלוהים בחדר האמבטיה, בעודי יושבת על מכסה האסלה הסגור וכפות ידיי אוחזות בראשי השמוט בין ברכיי, תנוחה ומקום מוכרים לי עד מאד 'כשיהיה לנו ילד, הוא יקרא לי אימא! כלומר, לא 'הוא-הילד' אלא 'הוא-יעקב', ככה נהוג אצלנו' הסברתי לאלוהים ולעצמי את הטריגר לרצון ולבכי שהתעוררו בי בעוצמה כזו לילד
'כשיהיה לנו ילד?!' שמעתי את עצמי חוזרת על המשפט, 'לנו?!'
כמה מוזר הביטוי הזה, ילד. דבר משותף לשנינו, משהו אחד משותף לשנינו!
'אוח, אלוקים, בבקשה!! הנה עוד סיבה חשובה לכך שאני כבר כל-כך רוצה ילד! ילד יקרב אותי ואת יעקב!'
המחשבה על משהו משותף שיקרב בינינו ויקל על הבדידות שלי עוררה גל של דמעות חמות על לחיי, שלאחרונה התרגלו לטיפות המלוחות האלה שמתגלגלות להם בטבעיות על פניי בתסכול 'אנא ממך אלוקים הטוב, אני מבטיחה לך שהחל מהשבוע הקרוב, אתחיל להדליק נרות שבת חצי שעה לפני הזמן שקבעו חכמינו, מבטיחה!! רק אנא ממך, עשה שאכנס להריון באחת מהפעמיים שהרב מאשר לנו 'לעשות את זה!' אני יודעת שזה כמעט חסר סיכוי באופן טבעי, כי כנראה שהביוץ שלי לא מתרחש בדיוק בפעמיים האלה שאנחנו עושים את זה, אבל הרב מרשה להתחיל לבדוק את זמן הביוץ במקלונים מיוחדים ו'לעשות את זה' לפי המקלונים, רק כשעוברת שנה מלאה מהחתונה, ואנחנו בקושי נשואים חצי שנה ואין לי כבר כוח לריחוק ולבדידות האלה, אלוקים הטוב, הרי אתה כל-יכול, עשה נא למעני והושיעייני' התפללתי תוך הדגשת שני ה –י' במילה הושיעני
ההבטחה החדשה שלי לאלוהים עודדה אותי,
זהו. בקרוב זה יקרה!
בעתיד הקרוב יעקב יתחיל לקרוא לי אימא, אני בטוחה בזה! אני מרגישה את זה!
וגם אני, כמובן, אקרא לו אבא, כי עד עכשיו אין לו בכלל שם ואני תמיד צריכה להגיע עד אליו כדי לדבר אתו
ישש!!!! צהל ליבי וקמתי מהאסלה בניתור קל, כאילו ראיתי זה עתה שני פסים אדומים על מקלון לבדיקת הריון.

<u>מירה</u>

דווקא למירה הוא קרא בשם!
והיא קראה לו בחזרה, במבטא אידישאי, שהתנגן באוזניי כמו שם חיבה מפנק: יענק'לה.
קראה בשם? כל הזמן קראה בשם! או שאולי כך היה נדמה לי
בכל פעם שנפגשנו, אצל ההורים שלהם, או אצלנו / אצלה בבית- כל מה ששמעתי זה רק 'מירה קחי' , 'מירה תעבירי' , 'יענק'לה תראה' , 'יענק'לה אתה חייב לשמוע'

וכאילו לא די בכך, הם - העבירו ביניהם דברים, 'מיד ליד!', לא הניחו על הספה כדי להעביר, כמו שהוא נהג לעשות בכל מה שקשור אלי, אלא פשוט 'מירה תעבירי' – והושיט לה, לעיתים אף בנגיעה ממש – את החפץ שרצה להעביר, אלי, למשל – אשתו, כי אסור להעביר דברים לאישה!
השיא היה באירוסין של פסיה, אחותם הצעירה.
אירוע ה'וורט' של פסיה היה בבית ההורים.
הגברים ישבו בסלון הגדול סביב שולחנות עמוסים בכל טוב, כשהרווח בין הכיסאות בקושי מספיק לכניסה ויציאה מהחדר והנשים הצטופפו בחדר הקטן הסמוך לסלון, על הספה ועל כסאות פלסטיק לבנים סביב שולחן מתקפל קטן.
הגברים זימרו מנגינות חסידיות והנשים פטפטו כדרכן של נשים, משתדלות לשמור על השקט, אך מידי פעם, מתלהבות, מרימות קול, צחוק או גערה על אחד מהפעוטות הרבים המתרוצצים בין הכיסאות , קול כזה, גורר אחריו מידית חבטות מהדלת המקשרת בין הסלון לחדר, שפרושן הוא 'נשים, שקט! שומעים אתכן בגברים!'
רק מירה ויענק'לה הסתובבו חופשי בהול שחיבר את שני החדרים.
היא מוציאה מגשים מהמטבח והוא לוקח אותם מידיה ומכניס לסלון.
ויש גם את רבקה, האחות הגדולה. היא עמדה ראשה ורובה מעל הסירים המהבילים ויצקה את האוכל החם על המגשים.
ואני?
אני המלצרית של הנשים!
רצה מהמטבח לחדר הנשים ומגישה מנות חמות לאורחות הכבודות
ורק מירה – מירה היחידה שמעבירה את המגשים מהמטבח ליענק'לה, תוך קריאות אינסופיות:
"יענק'לה, יש מספיק חלות?" , "יענק'לה, כולם כבר קיבלו מרק?"
והוא: "מירה, חסרות שני כפות" , "מירה, תביאי מפיות"
ואני מזיעה מהמרוץ מהמטבח לחדר הנשים ועוד יותר מזיעה מהתסכול.
אני אשתו!! למה מירה היא זו שמעבירה לו את המגשים?! למה לא אני?! וכמה פעמים הוא יכול לקרוא לה בשם, בקולי קולות, כשכולם שומעים, כשאת שמי הוא לא מזכיר לעולם, גם לא בחדרי חדרים, כשאף אחד נוסף לא שומע?!
אני מחכה שהארוחה תגמר, ואתה הסיוט המתמשך של הזעה הבלתי פוסקת ושל הקול הפנימי שגורם לי לסערה על הדבר הזה שקורה פה ואני מרגישה שהוא לא נכון, לא בסדר, לא תקין.
כשהגברים מסיימים לאכול, הם קמים לרקוד, זה רגע שמח, וברגעים כאלה מורשות הנשים לעמוד בפתח של הסלון מרחוק, ולהסתכל על הגברים רוקדים.
עמדתי בפתח, יחד עם קבוצת הנשים, כששמעתי את יעקב: "מירה, מירה, איפה המצלמה?!"
אני נמצאת בתווך, בין מירה שמחפשת את המצלמה ובין יעקב שמחכה לקבל את המצלמה, אני שקופה שם! הוא לא רואה אותי ברגעים כאלה, בהם אני אחת מהקהל הנשי, שאליו הגברים לא מסתכלים, ואני שומעת את הקול שלו צועק מעבר לראש שלי:
"נו, מירה, מהר!"
והיא מגיעה, מתנשפת, נמוכה ממני בראש וחצי, מנסה להעביר לו את המצלמה מעל לראשי "יענק'לה, קח!" והוא מותח את גופו הארוך מעלי ולוקח מידה של מירה את המצלמה המיוחלת כשהמצלמה אצלו, מירה הודפת אותנו, הנשים מהפתח, ואומרת שנלך קצת אחורה, כי אנחנו מידיי קרובות לגברים וזה חוסר צניעות!

-

"שנאתי את מירה!" הסברתי לדר' תמר ולדר' שולמן
היא 'קיבלה ממנו' כל מה שאני חלמתי ולא היה לי סיכוי לקבל!
הוא קרא בשמה! הוא העביר לה דברים מיד אל יד ולפעמים אפילו נגע בכתפה!!
ולי, לאשתו, הוא מעולם לא קרא בשם, לא הגיש לי דבר ישירות בידי וודאי שלא נגע בי בשום צורה, מלבד בחושך המוחלט, פעם בשבועיים, בעת 'קיום המצווה' כלומר 'קיום יחסים' , סקס.
הייתי חיה 'מפעם לפעם' , פעמיים בחודש. וכל פעם מתכננת לעצמי ימים ושעות, איך אני רוצה שזה יראה הפעם, וכל פעם מתאכזבת מחדש!

<u>נשיקה ראשונה</u>

ערב אחד, כשהגיעה ה'פעם נוספת' בחודש, שהרב מאשר 'לעשות את זה',
העז קול חצוף בתוכי להציע לי:
'יש לי הזדמנות, כשאנחנו 'עושים את זה' ומותר לי לדבר בחדר שינה- אני יכולה לבקש!'
חסידי גור לא מדברים בחדר שינה, אלא רק בזמן שעושים סקס, לצורך העניין בלבד
'אם לא עכשיו – אצטרך לחכות שבועיים נוספים להזדמנות, ואנחנו כבר 4 חודשים ביחד!'
זה היה אחרי שסוף סוף 'הצלחנו' לעשות את זה 'כמו שצריך'!
יום הטבילה החודשי שלי יצא בדיוק בליל שבת שבה התארחנו אצל ההורים שלי.
הרב קבע שלא אדחה את ליל הטבילה, מכיוון שליל שבת זהו 'זמן קדוש' ואפשר להיכנס ל'מצב' (*הריון) בלילה כזה, ובאמת יעקב תפקד מעולה, המלפפון אמנם לא היה ממש גס ועבה כמו שדמיינתי, אבל יכולתי להרגיש בוודאות שהוא מגיע לאן שצריך, וכנראה גם עשה את מה שצריך, כי הרגשתי את הכאב שהסבירה לי מדריכת הכלות, כאב קצר, חד, ונסבל בהחלט! ואפילו הרגשתי את הלחלוחית שהיא תארה, נוזלת מכיוון האזור האינטימי שלי, לאורך הירך. מיהרתי לנגב בטישו, את הנוזל החם מרגליי, כדי לא ללכלך חלילה את הסדין של אימא.
חבל שאסור להשתמש במטלית לחה בשבת, הפעולה עלולה לגרום לעבירה של 'סוחט', במקרה שהמטלית רטובה מידי, לבשתי את התחתונים ונשארתי עם הרגשה דביקה כל הלילה.
גם יעקב נבהל מה'הצלחה' הפתאומית שלו, לאחר הניסיונות הכושלים והמביכים שהיו לנו מהחתונה, ומיד כשהבין שהפעולה נגמרה, קם והסתלק בבהלה ממיטתי ועבר למיטתו בדממה.
שיואו! מזל שלא קרה לי מה שקרה לדבורה, חברה שלי, המלפפון שלו עבד כל-כך מהר שהוא הרטיב לה את הרגליים עוד לפני שהצליח לחדור אליה לסתר הסתרים!
דבורה המסכנה חשבה שבעלה משתין, כנראה לא הבינה את הסבר המדריכה, על המנגנון של הגברים ועל ה'זרע' שיוצא להם לפעמים בלי שליטה, לפני שהמלפפון מגיע ליעדו.
אני ברת מזל, ההורים שלי שלחו אותי למדריכת כלות מנוסה מספיק, שסיפרה לי את כל האפשרויות שיכולות לקרות בחודשים הראשונים של החתונה!
באותו ערב, עליו התחלתי לספר, עברו בדיוק שבועיים מאותו ליל שבת בבית ההורים, והרב הורה ליעקב 'לעשות את זה' שוב, פעם שנייה בחודש זה.
התחלתי לחשב חישובים עם עצמי: אם נכנסתי, או אכנס ל'מצב'(*הריון) החודש, לא 'נעשה את זה' 3 חודשים!
חסידי גור לא עושים סקס כל שלושת החודשים הראשונים של ההיריון וגם לא בחודשיים

האחרונים של ההיריון, אלא רק בחודשים האמצעיים, פעמיים בחודש בדיוק,
אם לא אבקש היום, יתכן שלא אוכל לגעת ביעקב חודשיים לפחות, ואצטרך לדחות את הבקשה עד לאמצע ההיריון! אין מצב!!'

-

"אני יכולה לנשק אותך?" שאלתי אותו, בעודו רכון מעלי, כותנתו הלבנה מופשלת, והוא מתחיל לכוון את 'שלו' ל'שלי'
"בשביל מה?!" הוא ענה והקשיח את גופו ברתיעה
'בשביל מה?!' נהמתי בתוכי, 'אולי כי אני אוהבת אותך, ואת מי שאוהבים – מחבקים ומנשקים ואפילו יותר מזה'
"בשבילי! לא קשור אליך" גמגמתי
השתהיתי לרגע, יכולתי להרגיש שמבטו מופנה ממני הצידה, למרות שלא ראיתי כלום בחושך הגדול, חושיי הורו לי שהוא מתלבט
'אלוקים, תעזור לי! אני הולכת 'לעשות את זה', תדאג בבקשה שהוא לא יכעס, שלא ירוץ לרב להלשין אותי, לספר עלי שאני פרוצה, מנסה להפר את ה'תקונעס' של גור'
קרבתי את שפתי לצווארו ונישקתי אותו קלות, על הלחי.
גופו נרעד בתגובה, חשתי את הצמרמורת שחלפה בגבו וחיכיתי חסרת נשימה לתגובתו
להפתעתי, הוא רכן קלות לעברי והשיב לי בנשיקה חזקה על הלחי!

-

התעוררתי בשעת בוקר מוקדמת, ונזכרתי בנשיקה של אתמול.
גל של חום הציף אותי, עת שחזרתי לעצמי באיטיות פרט אחרי פרט את כל מה שהיה, את ה'שיחה', את התהייה ואת התגובה שלו!
וככל שחשבתי יותר, כך גופי התכסה זעה והתכווץ בערגה, ולמרות שהיה חורף וצינת בוקר שררה בחוץ, נכנסתי להתקלח, כדי להסיר את הזעה ואת המחשבות שהטריפו אותי:
הוא נישק אותי!!!

-

דר" שולמן היה מופתע מאוד
"וואו, וואו," חזר וקרא שוב ושוב
"ידעתי שחסידות גור זו חסידות קיצונית, אבל מה שאת מספרת כאן זה ממש 'הקיצון של הקיצון!' נשיקה, חיבוק, זה צורך מינימלי של בנאדם! וואו, טוב, סליחה שקטעתי אותך, תמשיכי, וואו, וואו" גמגם דר" שולמן והתנצל על ההתפרצות
"האמת היא, שאני ממש מופתעת שאתה מבין אותי!" הסתכלתי על דר' שומן, רופא דתי עם כיפה סרוגה גדולה, שמבין את המצוקה שלי, אישה צעירה ובודדה, חסידת גור שמנסה לזכות בטיפת תשומת לב מבעלה.
"האמת היא, שאחת הסיבות המרכזיות שהייתי כל-כך מתוסכלת מההקפדה שלו על כל התאקונעס(*תקנות) הייתה: שמצד אחד, הוא הקפיד באדיקות על כל ה'תקונעס' של חסידות גור, כמו: לא קרא בשמי הפרטי, לא הסתכל על גופי, ולא ביטא בשום צורה יחס של קרבה או אהבה כלפיי, לא ראה 'אותי', כבנאדם, אלא התייחס אלי כאל אישה שגרה אתו בבית, מבשלת ומנסה להביא יחד אתו ילדים לעולם, בציווי ובהוראת אלוהים והרבנים. אפילו כשביקשתי, וקיבלתי ממנו בחזרה נשיקה, הרגשתי שהוא מבצע את חובתו מתוך נימוס

מצד שני, בכל מה שקשור למצוות ולהלכות 'אמתיות', שאני הקפדתי עליהם מאד, כמו : נטילת ידיים ואמירת ברכות בכוונה, תפילות לאלוהים ויחס של כבוד לאנשים, בכל אלו היה נראה לי שהוא מזלזל מאד ואפילו את קיום המצווה הכי חשובה ויקרה של גבר, מצוות הנחת תפילין, הוא היה דוחה הרבה פעמים לשעות המאוחרות של היום ולפעמים שוכח לגמרי להניח תפילין, דבר שהוא הכי חמור אצל גבר!

הפער הזה, בין המצוות שהוא מזלזל בהן, לבין התאקונעס, שהוא מקפיד עליהם צרם לי מאד והביא את מצב רוחי לכדי דכדוך וחוסר התלהבות בשמירת החוקים של גור.

קינאתי בנשים הצדיקות, החברות החסידות שלי, שהבעלים שלהם היו 'צדיקים אמתיים', מקפידים על קלה כבחמורה, וכן, גם על התאקונעס, אבל הם עשו זאת בלב שלם, הם לא הרגישו את הזיוף שאני הרגשתי!

כנראה שזה השפיע עלי.

-

דר" שולמן הנהן בראשו בהבנה ודר' תמר נאנחה אנחה של 'משתתפת בצערך'

הפידבק שלהם הכניס בי אדרנלין, כבר לא אכפת היה לי, שיושב מולי בחור דתי.

כל מה שראיתי מול עיניי זה - בנאדם. מישהו שמבין אותי, שאני יכולה באמת לסמוך עליו!

"אבל תאמינו לי שזה עוד כלום" אמרתי וניצלתי את ההפוגה כדי להעביר טישו על פניי המזיעות משחזור השנים האלה

<u>אני רוצה פעם נוספת</u>

כמו כל אישה חרדית צעירה, רציתי 'להיכנס להריון' מיד אחרי החתונה!

אבל אצל חסידות גור, כמו שכבר הבנתם, כל העניין הזה של ה'תאקונעס'(*תקנות), ש'עושים את זה', כלומר, שמקיימים יחסים רק פעמיים בחודש, מקטין בהרבה את הסיכוי של האישה להיכנס להריון.

אמנם הבעל נמצא בקשר צמוד לרב, מראה לו מול לוח השנה את תאריך הווסת של האישה בכל חודש, והרב מומחה עם ניסיון רב לדעת מתי הסיכוי הגבוה ביותר שיש לאישה ביוץ ולפי זה הוא קובע מתי הם 'יעשו את זה', בפעם האחת הנוספת בחודש, חוץ מאשר ב'ליל טבילה', אחרי שהאישה טובלת במקווה ונהית טהורה ומותרת לבעלה, בכל זאת, נשים רבות, לא נקלטות בפעמיים אלה ורק לאחר שנה מלאה של נישואין, הרב מאשר לאישה להשתמש במקלוני בדיקה לזיהוי ביוץ, כדי לקיים יחסים על פי תוצאות המקלון.

ערב אחד, כשהייתי נשואה כ 5 חודשים, ישבנו דינה חברתי הטובה ביותר ואני, כמו בכל יום, בשעה רבע לשבע בערב, וחיכינו על גדר האבן המקיפה את הבניין, לטנדר שיביא את ה'בעלים' שלנו הביתה בחזור מהכולל.

זהו הרגל קבוע אצלנו בשכונה, כנשים צעירות, שעות אחר הצהריים ריקות ומשעממות ומטבע הדברים, כל אישה בנפרד יוצאת מביתה עם חלוק טריקו רחב ונוח ויורדת אל הרחבה שמחוץ לבניין, שם מתכנסות שכנותיה המשועממות אף הן ויחד ממתינות כל הנשים לשעה שבע בערב, עת מגיע הטנדר שמחזיר את הגברים מהכוילל.

לפתע דינה הפתיעה אותי. היא נצמדה אלי, רכנה מעט וסימנה לי בידה, שהיא רוצה שנתרחק מעט מקבוצת הנשים. שפת גופה שידרה הפתעה ודיסקרטיות

נדרכתי כולי, 'אני אוהבת סודות, מעניין באיזו רכילות מדובר' חשבתי לעצמי והקול הסקרני שלי והקול השובב שלי התאחדו להקשבה מלאה מול דינה

היא מיהרה לקצה הפינתי של גדר האבן כשאני נחפזת בעקבותיה, אוספת בידי את המפתחות והטישו מהגדר

"אני בהריון!!!!!" לחשה ועיניה זוהרות

"מה???"

דינה התחתנה אחריי! איך היא 'השיגה אותי' ו'הצליחה להיכנס להריון' כל-כך מהר?!

"מזל-טוב!" אמרתי לה בלחש ולחצתי את ידה תוך בדיקה בזווית העין שאף אישה מהנשים שעל הגדר לצדנו לא קולטת את המתרחש

"איך 'הצלחת להיכנס להריון' כל-כך מהר?" שאלתי אותה בפליאה גלויה ובקנאה מוסתרת

"עשינו' את זה' כמה פעמים בחודש" ענתה לי דינה בפשטות. ככה. כאילו שלא מדובר בעבירה קשה ובפגיעה ממשית ב'תאקונעס'.

"מה?! איך יכול להיות? מה אומר על זה הרב?" הגבתי בתדהמה

"הוא לא יודע! לא צריך לספר לו כל דבר" ענתה בשלווה, כאילו מדובר בעובדה יבשה, שאין לה משמעות מיוחדת

"לא צריך לספר לו כל דבר?????" חזרתי כמו הד על דבריה והרגשתי איך אלפי סימני שאלה עפים לכל עבר מתפזרים באוויר ושבים ומצליפים על פניי בחוצפה

"מה זאת אומרת לא צריך לספר לרב? חסידי גור 'עושים את זה' רק לאחר אישור של הרב!!" צרחתי סמוקה מהלם

"ממש לא!" קבעה בפשטות ולרגע דמתה בעיני לרבנית מדופלמת, אשת רב מפורסם

"דוב אומר שלרב יש דברים חשובים יותר על הראש ולא צריך להטריד אותו בעניינים פעוטים כמו כמה פעמים 'לעשות את זה' ומתי, ואם זה מה שבעלי אומר, אז אני "אישה טובה עושה רצון בעלה" אמרה והניעה את ידה כמנצח על תזמורת באקורד הסיום של המארש המרכזי של הקונצרט.

הטנדר שמביא את הגברים הביתה מהכולל נעצר בחריקה לידנו.

רגע לפני שדלת הטנדר נפתחה קמנו במהירות מהמעקה ונכנסנו פנימה אל הבניין, מפני הצניעות, שלא לעמוד בדרכם של החסידים כשהם יוצאים מהרכב ועולים לביתם.

עליתי הביתה כשליבי הולם בפראות

"עשינו את זה כמה פעמים בחודש! זה אפילו בסדר, כדי לא להטריח את הרב יותר מידיי!" שבו וזמזמו המילים הנועזות של דינה כלהקת דבורים בראשי

יעקב חיכה לי כבר בבית, עלה לפניי.

"ערב טוב" אמר בחיוך, "איך עבר עליך היום?"

"ברוך השם" עניתי "הכול בסדר"

"אומרים שבקרוב יפתח 'שטיבל'(*בית כנסת) חדש מעבר לכביש בשכונת ש' החדשה, אני מקווה להתקבל לשם" אמר

"בעזרת השם, בטוח תתקבל!" עודדתי אותו ומזגתי פטל מרענן מקנקן זכוכית בעל ידית מתכת לכוס גבוהה תואמת לקנקן.

הגשתי לו את המשקה והתיישבתי על כיסא לצדו, מכיוון שהוא הקדים והתיישב על הספה, ואין זה מקובל שאישה צנועה תשב באותה הספה שבעלה יושב עליה

״זה ממש לא בטוח״ ענה, וענוה כיסתה את פניו
"אומרים שמדובר בשטיבל חזק שרק מי שמוכן להתחייב לבוא לשיעור בדף היומי בכל בוקר לפני הכולל יוכל להתקבל אליו״
״נו, ומה הבעיה? אתה הרי קם ממילא מוקדם כל יום"
״זה לא רק זה", הוא נאנח, ״עיקר הבעיה היא, שצריך להיבחן פעם בחודש בגמרא על מסכתות שלמות"
״אבל אתה חרוץ! אתה קם כל בוקר מוקדם, לומד המון, אין סיבה שלא תצליח לעבור את המבחנים האלה"
״אני לא! אני לא טוב במבחנים!!" הוא גמגם וקם מהספה
הבנתי.
נזכרתי בניסיונות הנואשים שלי להצליח במבחנים, על השעות הרבות שהשקעתי בלימודים ועל הכישלונות והעלבונות שחטפתי בגללם!
׳אז גם הגברים עוברים את הסיוט הזה של המבחנים׳, והסיוט הזה ממשיך אתם גם אחרי החתונה, לא כמוני, שהנישואין פטרו אותי מהצרה הזו
׳צרת רבים חצי נחמה׳ , משפט טיפשי ולא נכון! ׳לא יקבלו אותו לכולל שהוא רוצה, רק בגלל שהוא לא יצליח במבחנים?!׳ זעם קול שופט בתוכי
׳הוא קם כל בוקר בשש בבוקר, רץ לכולל ולא מפספס אף יום! איזה משמעות יש לתוצאות של המבחנים? איך זה גורם לו להיות שווה פחות מאחרים? מתאים פחות להתקבל לכולל שלהם?׳ התקומם קול של צדק בתוכי, נגד חוסר הצדק הזה
יעקב התעכב זמן רב בשירותים.
׳יש לי רעיון מצוין לעודד אותו! אני הולכת לגרום לזה שאכנס בקרוב להריון!
אוח, כמה אשמח אותו כשאכנס להריון ואהיה כמו כל הנשים המצליחות, ש׳זה הולך להם בקלות׳ והן בהריון כבר במהלך השנה הראשונה של החתונה׳
הלב ניתר בתוכי בהתרגשות, ׳אני הולכת לבקש ממנו עכשיו!׳
זהו. הבטחתי לעצמי שהלילה זה יקרה!
כמו שאמרה דינה, לא צריך לערב את הרב בכל פעם, ויכול להיות שהתאריכים שהרב קובע לא נכונים לגוף שלי! אולי בכלל הגוף שלי ׳עובד אחרת׳ והביוץ אצלי מגיע בשבוע השלישי של המחזור, ולא דווקא בשבוע השני? עובדה שכבר כמה חודשים שאנחנו ׳עושים את זה׳ בימים שהרב מחליט, ועדיין לא נכנסתי להריון!
הוא חלף על פני במסדרון, בין המטבח לסלון
״אני יודעת שאסור לבקש באופן ישיר, אז אני לא- -" זרקתי משפט לחלל הבית
״מה זה?!?" הוא שאל במנגינה של מישהו שלא הבין משפט ורוצה שיחזרו עליו שנית
״אני חושבת שזה מעט מידיי פעמיים בחודש, ואין סיכוי שאני ׳אהיה במצב מיוחד׳"
אמרתי, תוך שאני מקפידה על שפה נקיה ונמנעת מלהשתמש חלילה במילים ׳לא צנועות׳ כמו הריון
הוא נעמד בפתח הסלון, נעץ בי זוג עיניים חדות כסכין ואמר בקול שקט: ״אני לא עושה שום דבר בלי לשאול את הרב, את יודעת את זה, כן?"
השתהה לרגע, וכשראה שאני לא מגיבה, המשיך ואמר:
"מחר אכנס לרב ואשאל אותו״

"ומה עם היום?" העזתי ופלטתי ברוב חוצפתי

"אני לא יודע מה להגיד, אני ארד להתקשר לרב!"

באותם ימים של לפני שלושים שנים, לא היה לנו טלפון בבית, הטלפון הציבורי היחיד היה בקצה הרחוב, והתור אליו היה באופן קבוע ארוך ומייגע, אבל יעקב היה נחרץ, וגם אני, אז הוא החליף את ה'שלופרוק'(*חלוק שחור שחסידי גור לובשים בבית מעל הבגדים) בחליפה, חבש כובע וירד להתקשר לרב.

המתנתי בבית חסרת סבלנות. הייתי בהלם מעצמי! איזה אומץ יש לי, לעשות את מה שהחלטתי! נכנסתי להתקלח, שפכתי על עצמי חצי בקבוק 'קשרל' ולבשתי, איך לא, את כתונת הסטן שאבא קנה לי בארה"ב, 'הזדמנות מצוינת לתפוס שתי ציפורים במכה', חייכתי לעצמי, אם כבר אנחנו הולכים 'לעשות את זה', אז זו הזדמנות נוספת שהוא "יראה אותי!" אותי!! את דסי!! לא את 'אשתו', כאילו שאני תפקיד בחייו.

נשכבתי בסלון בתנוחה שהייתה נראית לי מפתה למדיי, סידרתי את הכפתורים העגולים, כך שהרווחים הנדיבים שביניהם יכסו טפח אך יגלו טפחיים מבשרי, בחלק הכי מושלם של גופי, הרמתי את השד השמאלי והצמדתי אותו לשד הימני, כך שדיי יהיה במבט קצר של יעקב, והמראה ייחרת עמוק בראשו, וחיכיתי. וחיכיתי. וחיכיתי...

-

"סליחה שאני מפרטת בפניך את כל התיאורים! אתה אדם דתי, זה אולי לא מתאים, אבל אני חייבת לפרוק הכול! זה בסדר?"

"הכול בסיידר!" ענה לי דר" שולמן במבטא האמריקאי המרגיע שלו

מבט נוסף אל דר' תמר, שישבה מרותקת, נתן לי את האישור הסופי, המשכתי

-

עברה כשעה, בה לא זעתי ולא נעתי, שוכבת מוכנה בתנוחה המושלמת לקראתו.

לאחר כשעה וחצי, הרפיתי את זרועותיי, וויתרתי על התנוחה האופטימלית והחלטתי להסתפק בשכיבה נוחה על הספה, ראשי נשמט לאיטו אחורנית ומצב רוחי התדרדר מרגע לרגע.

השעון הראה את השעה 'האלף-ציין' (*תשע וחצי), שעת-השינה שלנו על פי התאקונעס, אך יעקב טרם שב.

לאחר כשעתיים!! שמעתי את הדלת נפתחת.

החזרתי בתנופה את גופי לתנוחה שבחרתי והוספתי מבט חתולי ומוכן בעיניי, ידעתי שבשביל 'לעשות את זה' נצטרך להיכנס לחדר השינה ולכבות את החשמל ל'חושך מצרים' אבל קיוויתי שהרגע הזה שהוא ייכנס הביתה ויראה אותי, ייחצר בראשו לפחות לדקות המעטות האלה שנהיה 'ביחד'.

הוא השתהה לרגע בפתח של הסלון, אפילו לא הישיר אלי מבט, וזרק לחלל החדר את המשפט שרדף אותי שנים רבות אחר כך, ועד היום:

"הרב אמר שלא מוסיפים ימים מלבד מה שהרעבע מגור קבע, שזה פעמיים בחודש וכבר 'עשינו את זה' פעמיים החודש!

לכן הרב אמר, שהחודש לא נעשה את זה שוב, והוסיף והורה, שאם תקבלי את דבריי, יופי! ואם לא - שאלך לישון בסלון, ואם גם זה לא יעזור ותמשיכי להתעקש, אזי הרב פסק שאלך לישון ב'שטיבל'!"

"לילה טוב!" סיים כאב הפוקד על ילדו להיכנס מידית למיטה כי השעה מאוחרת

"מה?!?!" הלם.

"לילה טוב!" זרקתי אליו והתרסקתי לספה מתפרקת בבכי, מחזיקה ביד אחת את ראשי לבל יתפוצץ, בידי השנייה את הלב שלא יתנפץ ומשאירה את הבטן המתהפכת ללא יד שלישית שתגן עליו

הוא נכנס לחדר השינה ונרדם מיד ואני העברתי את הלילה בבכיות ויללות נוראיות,

בכיתי על הילדות שלי שנמוגה, התגעגעתי לבית החם והמוכר ברחוב רבי עקיבא בבני ברק.

בכיתי על כתונת הסטן היפה שלי, שאין מי שיראה אותה ויחייך אלי למראה

בכיתי על ההיריון, שמי יודע אם ומתי הוא יגיע בתנאים של הרב

בכיתי על האברכים מה'שטיבל', שלא מאפשרים לבחור הגון ותמים לבוא וללמוד איתם רק בגלל שהציונים שלו לא מספיק טובים

בכיתי על הבדידות הנוראה שחשתי, לצדו של האדם שאני אמורה להרגיש הכי קרובה לידו, אך תהום עמוקה פעורה בינינו

בכיתי, כי בפעם הראשונה בחיי, לא היה בי את הכוח לפנות לחבר הכי טוב שלי, אלוהים שתמיד איתי, כי הפעם הרגשתי שהוא עזב אותי.

-

"אתם מבין כמה דמעות שפכתי ועל מה

דר' שולמן פתח וסגר את פיו חליפות, כאדם הבורר את מילותיו ולא מוצא בארסנל המילים שלו, משפט שיהלום את המצב

"סיפור עצוב סיפרת עכשיו. קשה להאמין שככה מדריכים אותם, שם, בחסידות הזאת.

ברור שאני מאמין לך, אבל זה פשוט בלתי נתפס!" אמר וזע באי נוחות על כסאו

"כמה שנים זה לוקח, עד שכל ההתנהגות הזו משתנה?" שאלה דר' תמר בעניין

"זה משתנה. כל זוג בקצב שלו. יש הרבה נשים, שכל הנושא הזה של סקס דוחה ומגעיל אותם, נשים אלה, שלא חוו מעולם אף חוויה חיובית בהקשר לסקס – נעשות קנאיות לכל החומרות והתאקונעס לעולם וגם כשבמשך הזמן, הבעל רוצה להתקרב אליהן, הן מסרבות בתוקף ונשארות צמודות להוראת הרבנים לכל חייהן!" אמרתי דבר שהיה נראה לי לגמרי נורמלי, בהתחשב בכך שזה העולם שהכרתי

"אוי ואוי!" פלט דר" שולמן ומיד התחרט על כך וריכך את תגובתו:

"זאת אומרת, זה נשמע באמת קשה! למה זה מגעיל אותן?"

"כל-כך הרבה שנים אנחנו גדלות על ערכים של צניעות האישה מול גבר, מגיל קטן מאד, מפרידים את הבנים והבנות. הבנות לומדות בבתי ספר והבנים ב'חיידר', מגיל 3!

אסור לבנות לדבר עם בנים, ולהיפך, ואפילו בני דודים לא מדברים ביניהם מגיל קטן מאד!

כנראה שתת ההכרה שלנו מפרשת את ההפרדה הזו כמו סוג של דחיה,

מעבר לזה, ההדרכה המפורטת של מדריכת הכלות, לקראת ליל החתונה, מסבירה מפורשות כי הדבר עלול לכאוב ויש צורך בשמן מיוחד כדי להרטיב את המקום, דבר שמביא אתו את הרעיון כי סקס זה דבר כואב!

אישה חסידית צנועה וחסודה לא יודעת שיש מושג כזה: אורגזמה, ובכלל, אינה מעלה בדעתה שהיא יכולה להרטיב את המקום מתוך הנאה, מה אם כך, יכול לגרום לאישה תמימה לרצות לעשות סקס? המצווה נעשית ללא חיבוק, ללא מילה טובה, ללא שום קשר, מלבד המשימה המשותפת שמתרחשת במשך דקות מעטות בחושך מצרים, לצורך מצוות 'פריה ורביה',

אז כן. נשים רבות פשוט סולדות מתפקיד מכביד זה שנכפה עליהן כחלק מהיותן נשים בישראל.

-

״אבל לך זה היה קשה, כמו שאני מבין״ הנהן דר׳ שולמן בראשו באמפטיה

״אני שיוועתי לחום ואהבה!!״ ניסיתי להסביר בעיניים זולגות עצב מלוח

״הייתי זקוקה להכרה הזו! שהוא רואה אותי, שאני קיימת!!״

דר׳ שולמן הזדקף על כיסאו ושאל בהתעניינות: ״מה קרה במשך השנים?״

׳אוי׳ נבהלתי מהשאלה

׳זו שאלת השאלות!! מה קרה לנו במשך השנים׳ הנדתי לעצמי בראשי בעצב, הזדקפתי מעט אף אני, ותכננתי בדקדוק רב את דבריי:

״תראה, במשך השנים, ועם לידת הילדים בזה אחר זה, יעקב התרכך ובהדרגה התחלנו לוותר על רוב התאקונעס. זה התחיל בחושך חלקי שהחליף חושך מצרים, זה המשיך בחיבוקים, נשיקות וגילויי חיבה הדדיים, לא לעיניי הילדים כמובן, אלא רק בחדר השינה הסגור, אבל נוצר חיבור אמתי של זוגיות בינינו.

בהמשך, נחשף יעקב למחמאות ששמע סביבו מהמשפחה, על המראה החיצוני שלי, אחרי לידת שני הילדים הראשונים, בהפרש של שנה ביניהם, הוא הסתקרן, והתחיל להתעניין בי, וכשטעם את טעם התאווה המתוק, התמכר לרגעים הקסומים, בהם התפשטתי באיטיות מולו ומול המראה, חושפת טפח ואף טפחיים מבשרי הענוג אל מול האור הדולק בשלווה בחדר.

כל התאקונעס נפרצו ונמוגו, כבר לא הקפדנו על שום חומרה ושום תקנה מהחסידות, להיפך, הבלבול, בין חומרה שהיא מנהג חסידי, לבין עבירה אמתית שהיא איסור מהתורה, יוצר מצב, שכשמפסיקים להקפיד על התאקונעס, מתחילים לעשות עבירות! כי אם ׳נשיקה׳ זו עבירה כל-כך חמורה בתפיסה שלנו, מה ההבדל בינה לבין ׳נגיעה בזמן שהאישה אסור על בעלה?!׳ על שני הדברים האלה נקפיד בכל מאודנו, עד שנפסיק להקפיד, על שניהם! אתה מבין?!

מאבדים את ההבחנה בין עבירה להחמרה.

אז הגענו למצבים קיצוניים שאי אפשר אפילו לתאר אותם!

אני בטוחה שרוב החילונים לא עושים דברים שאנחנו העזנו לעשות, אבל אני מעדיפה לא לדבר על זה, גם ככה כבר דיברתי מידי הרבה לדעתי״

התכווצתי על כיסאי תוך שחזור המשפטים האחרונים שהעזתי לומר: ׳אז הגענו למצבים שאני בטוחה שרוב החילונים לא מגיעים׳ חזר והדהד קולי בראשי

׳הדסה, תזהרי!׳ קרא לי הקול השופט

׳את מתחילה לגלוש לדברים שאסור לך בשום אופן להוציא!!׳ הזהיר אותי הקול האחראי

׳תסיימי את הפגישה הזו עכשיו!׳ פקד עלי הקול המעשי.

״אני כבר ממש עייפה״ אמרתי לדר״ שולמן

״בסיידר גמור״ אמר דר״ שולמן את צמד המילים המוכר

״תלכי לנוח, ניפגש שוב בהמשך״

קמתי מהכיסא ויצאתי מהחדר עייפה ומוטרדת.

-

הם לא אישרו שחרור לשבת.

למרות ההסברים של יעקב, ולמרות תחנוני והבטחותיי שאשמור על עצמי, אוכל טוב ואנוח הרבה, אבלה עם ילדיי ואחזור מיד במוצאי שבת, הרופאים החליטו שלא לאשר לי שחרור.

אכזבה מתסכלת.

'לחזור הביתה פרושו להתמודד עם מצב מורכב, איך אתנהג? הרי החלטתי שלא להמשיך ולהישאר שקרנית בתחפושת של חסידת גור למראית עין, ועניין הנישואין עם יעקב עוד פתוח! מצד שני הילדים הנפלאים שלי מחכים לי בבית, ובכלל, ההתעקשות של הרופאים מוגזמת ומקוממת!

ניגשתי לחדרו של דר" דן שולמן וחיכיתי בפתח שיצא

"דר' שולמן, למה אתם לא מאשרים לי לצאת הביתה לשבת? אני מתגעגעת מאד לילדים שלי!" פניתי אליו בקול מתחנן.

דר' שולמן רכן לעברי, הביט בי בעיניו הנינוחות והסביר במבטאו הכבד :

"תראי הדסה, בשלב זה אנחנו חוששים שלא יהיו לך מספיק כוחות להתמודד במשך שבת שלמה בבית! את מבינה, את שומרת שבת ברוך השם, את לא תוכלי לקום ולנסוע בחזרה לכאן אם יהיו בעיות בבית, ואת יודעת יותר טוב ממני עד כמה שזה יכול להיות לא פשוט בשבילך"

לא היה לי מה לענות לו.

הוא צדק.

-

כשהשבת נכנסה, אפפה אותי שלווה מוזרה.

הידיעה הברורה שביממה הקרובה לא יפתיעו אורחים בלתי קרואים, הרגיעה אותי.

כל קרוביי ומיודעיי הינם שומרי שבת כהלכתה, אני לבד פה! חופשיה ועצמאית לעשות ככל העולה על רוחי, ולא שיש לי תכנית זדונית לעשות משהו נפשע, אבל ההרגשה היא, שאני יכולה להתנהג טבעי, ללא העמדת פנים, בלי לרצות בתחפושות ובמסכות אף אחד על פי גחמותיו! השקט המוחלט הזה בראשי, היווה עבורי חוויה עילאית חדשה ומרעננת.

-

'מעניין מה עם נילי' נזכרתי פתאום בחברתי הלוא שגרתית, 'מעניין איפה היא, הרי ברור שאם יוודא לה שאני כאן, היא תמהר להגיע, גם אם זה שבת כמובן!'

פתאום כל-כך התחשק לי שנילי תגיע לביקור!

חחח רק לפני רגע התענגתי מהרעיון שיש לי שקט ואף אחד לא יכול להגיע בשבת והנה בתוך שנייה התהפכתי ואני מייחלת לכך שנילי תגיע!

טוב, נילי היא משהו אחר! נילי היא החברה האחת והיחידה ה-לא חרדית שלי!

ליד נילי, אני אני! כמו שאני! אין מסכות ואין הצגות!!

נילי מקבלת אותי איך שאני, לא משנה באיזה מצב!!!

-

ככל שהרביתי לחשוב על נילי, כך הלכו וגברו געגועי אליה

מי יודע איפה היא היום, מסתובבת כנראה איפשהו בעולם הגדול!

החיים שלי השתנו מאז שהכרתי את נילי, בסדנת הפסיכודרמה הראשונה שהשתתפתי בה בחנוכה לפני כמה שנים, איך הזמן רץ!

"שיואו, אליאב!!!" שמעתי את קולי לוחש לעצמו בהתרגשות

אני חייבת ליצור קשר עם אליאב!

<u>פסיכודרמה, נילי ומי אני?</u>

הכול התחיל במודעה קטנה שפורסמה בעיתון "השכונה" המקומי:

תני לעצמך מתנה לכבוד חג האורים
הכניסי את האור לביתך והרחיבי אופקים
במפגש היכרות בשיטה הפסיכולוגית:
"פסיכודרמה", בהנחיית אליאב נהרין,
מחבר הספר "במה במקום ספה"

'ממ מוזר, סדנה באולמי 'הנביאים' החדש, עם מנחה! גבר!!
אליאב נהרין, מחבר ספר!
איך מאפשרים לגבר להעביר סדנה לנשים?' התפלאתי
'זה נשמע מעניין! גבר שמעביר סדנה לנשים חרדיות,
אני נרשמת!' החלטתי וחייגתי למספר שהופיע במודעה.

כמו תמיד אני הראשונה להגיע לכל מקום! תמיד מקדימה בחצי שעה לפחות, כדי לכסות כל פקק או עיכוב אפשרי וגם בלתי הגיוני
נכנסתי לאולם 'הנביאים' החדש בפסיעות מדודות, שומרת על השקט ששרר בשעה מוקדמת זו באולם
'כמובן, כמו תמיד אני הראשונה שמגיעה!' התבאסתי
'מי יודע כמה זמן אצטרך לחכות לכל הנשים עד שתגענה, נשים חוצפניות! תמיד מאחרות!! שעת ההתחלה היא להמלצה בלבד' רטנתי כצופה את העתיד מראש

לא חשבתי שכשנילי תגיע, בכלל לא יהיה לי אכפת מתי מתחילה הסדנה.
לא ידעתי באותו זמן מי זאת נילי!

הן נכנסו יחד, כמו משב רוח רענן, מנדי ונילי.
"שלום" אמרה הגבוהה, כלומר, הגבוהה מאד, כי שתיהן היו ממש גבוהות!
"היי" אמרה בנגינה מפתה זו שלצידה, הגבוהה קצת פחות
"שלום וברכה" השבתי והבטתי בשתיהן
'האישה הגבוהה נראית מרושלת למדיי' חשבתי לעצמי תוך שאני סוקרת קודם כל את האישה הגבוהה מאד, אותה יותר קל לי לסווג בראשי, בכל זאת, היא חרדית!
'חולצת הבד המכופתרת לא מגוהצת, סיכת ביטחון מחליפה את אחד הכפתורים שנפל והגרביונים מעוטרות ברכבת שהתחנה הראשונה שלה נמצאת עמוק מתחת לחצאית אך היא בעיצומה של נסיעה לכיוון הקרסול'
'היא לא חסידת גור' הוספתי לסווג את האישה לפי קריטריונים מוכרים
'חצאית הטריקו השחורה שעליה ארוכה מידיי וגם ה'פאה' שעל ראשה עוברת את אורך הכתף כנהוג בקהילתנו'
לסיום המראה, הרגליים הדקיקות עם הגרביונים בעלות הרכבת היו מוכנסות לתוך נעליים מסוג

'נעלי הבריאות' שהולכת דודה חיה, כלומר נעליים 'של זקנות'
מצד שני, היו לה פנים שהזכירו ילדה קטנה ורגשנית: עור בהיר ולחיים סמוקות, עיניים ירוקות ושפתיים עבות וחיוך שובה לב שחושף טור שיניים לבנות ומושלמות, מעניין בת כמה היא,
'כנראה אישה 'ליטאית', אימא לאיזה 3 ילדים. חמודה!' סיכמתי לעצמי את הניתוח המקיף.
'השנייה – היא בחורה!! לא נשואה!!' ציינתי לעצמי כשעברתי לחקירת הבחורה הפחות גבוהה, שהייתה שונה כל-כך מהגבוהה
'רואים מיד שאינה חובשת פאה' התחלתי לאסוף את ההוכחות,
'היא נראית כל-כך משוחררת ושמחה, השמלה הפרחונית שעל גופה, אוח השמלה כל-כך מושלמת!! עוטפת את גופה המושלם אף הוא ויוצרת מראה כללי של גיטרה מקושטת, וקול הפעמונים שלה, כשאמרה 'היי', אוח! קולה נשמע כמנגינה ערבה שבוקעת ממיתרי גוף הגיטרה שלה
התענגתי בכאב מהתחושה האמביוולנטית שעטפה אותי
'היא כל-כך יפה, כל-כך מושלמת! אבל היא לא נשואה!! וגרוע מזה – היא לא חרדית!! רגליה הדקות, דומות בצורתן באופן מפליא לרגלי הגבוהה, אך הן חשופות! היא לא גורבת גרביונים כלל ולרגליה סנדלים! כן, סנדלים פתוחות שהאצבעות מציצות מתוכן'
'אוח' המשכתי להיסחף אחר תחושת החופש ששידרה הבחורה, גל של קנאה הציף את גופי, הפכתי לפרפר שרוצה לעוף כשהוא במצב של גולם.
'הן דומות להפליא! בצורת הרגליים, בעצמות הלחיים ובצבע העיניים, למעשה הן דומות בכל מבנה גופן, הן בטח אחיות ואולי תאומות, אבל הן שונות לחלוטין בלבוש, וכנראה גם באופי, ומה שהכי משמעותי – הפחות גבוהה לא חרדית! היא במקרה הטוב – דתיה-לייט, ואני רוצה להכיר את הבחורה הזו! אני רוצה להיות חברה שלה!!'
לפתע הרגשתי, איך הגולם יוצר בקע קטן בפקעת שעוטפת אותו.

"מאיפה את?" פנתה אלי הגבוהה והמשיכה "אני מביתר! אהה, וקוראים לי מנדי" חייכה את חיוכה הכובש והמשיכה: "וזאת אחותי, נילי!"
"איזה יופי! אחיות!" הגבתי, כאילו מופתעת, כאילו לא סיימתי זה עתה לחקור כל אבר בנפרד של כל אחת מהן, כאילו לא הסקתי כבר את כל המסקנות שבעולם בכל מה שקשור אליהן
"אנחנו דומות ממש, לא?!" הצטרפה נילי לשיחה
"אהה דומות אבל שונות" עניתי ונענעתי את ראשי כאומרת 'תלוי על איזה פרמטר מסתכלים'
"אנחנו דומות בפנים וגם די באופי, רק שהדרך של כל אחת מאתנו שונה" הסבירה מנדי
"אז גם את גרה בביתר?" שאלתי כדי לאמוד את המרחק שהולך להיות ביני לבין החברה החדשה שלי
"אהה, אני גרה" אמרה נילי והשתהתה לרגע "בכל מיני מקומות!" המשיכה באותה מנגינת גיטרה שובבה
"בקיצור, אני לא ממש גרה בבית אחד! כרגע אני בירושלים, אבל בסוף השבוע אהיה כנראה בראשון לציון, ויכול להיות שבקרוב אעבור לצפון"
גיטרה. גיטרה מקושטת מנגנת. זה כל מה שהצלחתי לראות מול עיני, כשהשמלה הפרחונית התנועעה מולי ופטפטה בנונשלנטיות ממכרת
"את נילי צריך להכיר" הסבירה מנדי

"נע ונד – זו היא!" פסקה

"אז השבוע את בירושלים?" שאלתי את השאלה שהכי סקרנה אותי

"כן. רוצות עוגיות?" ענתה ושלפה מתוך תיק בד שחור עם רקמה צבעונית, קופסא קטנה של 'עוגיות אסם'

"תודה!" אמרתי ולקחתי את עוגייה, ברכתי "ברוך אתה, בורא מיני מזונות, בלחש ונגסתי בעוגייה הפריכה

"תראי לי רגע את הקופסא' ביקשה מנדי ולקחה את קופסת העוגיות, סובבה אותה לצדדים וחיפשה את חותמת הכשרות שעל המוצר

'היא בודקת את ההכשר, אבל זה של 'אסם' – זה אמור להיות כשר!' נלחצתי

הבדיקה של מנדי הטילה בי ספק

'מנדי צדיקה אמתית, הרבה יותר ממני! היא בודקת את ההכשר לפני שהיא אוכלת! מבאס שאני לא מספיק צדיקה, סליחה אלוקים שלי! אני מבטיחה להקפיד להבא ביתר תשומת לב לפני שאני אוכלת משהו שמגישה לי מישהי לא חרדית. סליחה אלוקים שלי'

"מצוין! זה בהשגחת הבד"ץ למהדרין" הכריזה, הוציאה עוגייה מהקופסא והתחילה לברך בקול רם "ברוך אתה אדוניי אלוהינו מלך העולם בורא מיני מזונות"

"אמן" ענינו יחד, נילי, אני ועוד כמה נשים שבשעה זו כבר היו באולם

'ואני קוראת לעצמי 'צדיקה!' מנדי מברכת בקול ובכוונה רבה על העוגייה ומזכה את הרבים בברכת 'אמן!' ייסר אותי קול שופט ומטריד

'או קי. אבל תראי את אחותה!' ניחמתי את עצמי בהשוואה וקבלת פרופורציה

ב-10.00 בדיוק, נכנס לאולם אליאב, המנחה של "הפסיכודרמה"

הופתעתי.

גבר גבוה וחסון, הליכתו זקופה ומלאת ביטחון, כנראה מגבו הוא נראה בחור צעיר להפליא, אך פניו הסגירו את העובדה שמדובר באדם בשלהי שנות השישים

על פניו הוא לא צעיר, אבל משום מה, אי אפשר להגיד עליו 'זקן', הגובה, היציבות, החיוך,

'אוקי, הוא מבוגר אבל לא זקן!' קבעתי לעצמי

"בוקר טוב" פתח ואמר ועיניו האירו בחיוך קורן

"אני לא רגיל להשתתף בסדנה של 'המין היפה' בלבד, כבוד הוא לי! נעשה היום כמה תרגילים בסיסיים, כדי שתכרנה את עולם הפסיכודרמה"

'המין היפה' הוא הגדיר אותנו, הנשים.

'מעניין, אצלנו בחסידות, אנחנו 'המין הפחות חשוב', אצלו כחילוני, אנחנו 'המין היפה', איזה הבדל!

ובכלל, אליאב הוא גבר. והוא יושב אתנו סביב המעגל, אישה מימינו ואישה משמאלו, איזה אומץ יש להן, לנשים שהתיישבו לידו, אמנם הרחיקו מעט את הכיסאות, אבל בכל זאת!' הרהור של קנאה עקץ את לב פקעת הפרפר שלי והדגיש בפניי עד כמה הוא רחוק מלעוף.

אליאב הסביר בכמה מילים מה זה 'פסיכודרמה'- גם פסיכו – פסיכולוגיה וגם דרמה – הצגה.

"יואו, אני כל-כך אוהבת הצגות. מאז שהייתי קטנה התלהבתי מכל תפקיד, קטן ככל שיהיה, ובלבד שאוכל לעלות על הבמה ולבטא את עצמי" עפתי במחשבותיי

'מעניין איך באה לידי ביטוי הפסיכולוגיה בתוך הדרמה!'
"מדובר במשחק תפקידים של אנשים ומצבים בחיים, הפעלת כל החושים! במהלך סצנה, אנחנו זזים, מתנועעים, צורחים, צועקים וצוחקים" הסביר אליאב ושאל:
"מי רוצה להיכנס למרכז המעגל ולשתף אותנו בנושא לא פתור/בכאב שלא עובר/בדילמה שהוא מתמודד אתה עכשיו, כלומר, מתמודדת, אתן רק בנות! אני לא רגיל לזה" אמר בחיוך וגירד בראשו המקריח
'הוא בנאדם כל-כך עדין, לא מתנהג 'כמו חילוני' ממוצע כנראה' ציינתי לעצמי את העובדה המפתיעה הזו, כי מבחינתי, יש שתי אופציות: חרדי צדיק וחילוני רשע.
'אולי אקום ואבקש לדבר על אימא שלי, ועל זיכרונות הילדות שעברתי' חשבתי לעצמי את המחשבה הכי רגילה והכי באנאלית שלי
'עוד פעם אימא?!' עניתי לעצמי בתוכחה
'מספיק עם זה! כמה שנים עוד תתעסקי בילדות, את יודעת שאת כבר לא שם, כבר סלחת לאימא, בטיפול אצל חנה רבין'
הייתי רוצה לקום ולהעלות את מה שבאמת מציק לי: את התסכול שאני חווה, מהעובדה שאני יושבת עם 20 נשים בחדר גדול, במטרה לעבור חוויה של שיטה חדשה בפסיכולוגיה – פסיכודרמה, אבל כל מה שמעסיק אותי זה מחשבות על החילוני והחילונית שנמצאים בחדר'
'ממש! גיחכתי לעצמי
'זה מה שחסר לי! לפתוח נושא כל-כך רגיש - פה, ליד הנשים החרדיות הרבות שבמעגל, הרי זה ברור שלהעלות נושא כזה, שיש עליו 'וטו' – עלול מידית להרוס את השידוכים של הילדים שלי ושל כל המשפחה שלי' אמרתי לעצמי ונשארתי לשבת בשקט.
-
מנדי התנדבה להעלות 'אתגר' לטיפול בפסיכודרמה.
אליאב ביקש ממנה לבחור את הנשים שאיתן היא תרצה לעשות את הסצנה
'הלוואי שהיא לא תבחר בי ואוכל לנצל את ההזדמנות ולהתחבר יותר לנילי' התפללתי בליבי מן תפילה אסורה, נילי היא הבחורה הלא חרדית היחידה פה בחדר, חוץ מאליאב כמובן, עצם הרצון שלי להתקרב אליה, זה 'לא כשר' התנהגותית.
'אני מתפללת ומבקשת מאלוהים שיעשה משהו שיכול 'לקלקל אותי', לגרום לי לעשות עברות חלילה' חשבתי לעצמי על הדיסוננס.
התפילה עזרה. נשארתי במקומי, ליד נילי, כשסצנת הפסיכודרמה של מנדי התחילה.
הרמתי את עיניי אל נילי בחיוך, כאומרת לה 'אנחנו חברות, נכון?'
רציתי פשוט להגיד לה: 'אני רוצה שנהיה חברות' אבל לא היה לי אומץ, לומר בכנות ובאופן ישיר את העובדה ההגיונית הזו,
'אולי אגיד לה שאשמח שניפגש בהזדמנות' ניסיתי למצוא דרך יצירתית לקדם את הקשר
'כן. נשמע פשוט' החלטתי וכבר הפניתי את ראשי לכיוונה
היא ישבה מרותקת לסדנת הפסיכודרמה שאחותה הייתה במרכזה
"אבל אימא, למה אף פעם אי אפשר לדבר אתך פתוח?" בכתה מנדי כשהיא יושבת לצד מי שגילמה את תפקיד 'אימא שלה', "למה את כל-כך סגורה אלי? למה כשאני פונה אליך את מושכת בכתפיים ולא מגיבה?!" המשיכה ודמעות נוצצות זלגו על עצמות לחייה המושלמות
-

נילי הביטה באחותה מנדי ועיניה הטהורות והירוקות נצצו אף הן, ודמעות דומות להפליא לדמעות אחותה התגלגלו על קלסתר פניה הזהה
שתי אחיות. צער משותף.
רציתי לקום ולחבק אותה, את נילי, החילונית היפה, הגיטרה המקושטת שסדקים עלו בגופה
רציתי להתקרב אליה, ללטף את מיתרי שיערה הרך,
אבל לא זזתי. לא אמרתי לה דבר ולא הצעתי לה להיפגש בהזדמנות כמו שרציתי ותכננתי.

הייתה זו דווקא מנדי, שניגשה אלי בסיום הסדנה וביקשה את מספר הטלפון שלי.
"תקשיבי, את ממש נחמדה ואני רוצה שנהיה חברות" אמרה, ככה. בפשטות, בדיוק את מה שאני כל-כך רציתי להגיד לנילי אך לא היה לי את האומץ
"מאמי אני חייבת לעוף" שמעתי פתאום את קולה המתנגן של נילי, היא נצמדה למנדי אחותה, נתלתה קלות על כתפה השמאלית, חיבקה אותה וקראה בקול "בייי לכולם", נופנפה אלי לשלום
"היה כיף להכיר אותך!" קראה תוך כדי ריצה ונעלמה מחוץ לאולם
'זהו! זה נגמר!' שמעתי קול בתוכי והרגשתי איך אבן כבדה נופלת על ליבי וגורמת לי לתחושת אבל כללי
"אז נמשיך להיפגש?" קולה של מנדי דיבר אלי
"אהה, כן. בטח!" אמרתי ורעיון הבזיק במוחי: 'אני יכולה לבקש ממנדי את הטלפון של נילי! שווה להיות בקשר עם האישה הזאת!'
וכך התחילה חברות אמיצה של שנים רבות.
-
בפעם הראשונה שנפגשנו, מנדי לא הבינה, למה אני מציקה לה עם שאלות על נילי:
"מה עם נילי?" "למה היא לא באה אתך? אני רוצה לפגוש אותה שוב"
"נילי", חזרה אחריי מנדי באיטיות על מילת הקסם ונראה היה שהיא מנסה לארגן בראשה משפט שיהיה מנוסח באופן שירצה אותי
"אין לי מושג איפה היא!" אמרה ופרשה ידיה לצדדים לאות שאין הדבר כלל בשליטתה
"מה זאת אומרת אין לך מושג?" הקשיתי, "איפה היא יכולה להיות?"
"אני לא יודעת ואני לא עוקבת אחריה!" התחילה מנדי לאבד סבלנות
"איזה נושאים משותפים יכולים להיות לך עם נילי?" רטנה בפליאה
"היא חילונית רווקה שמחפשת את עצמה ואין לה דבר אחד יציב בחיים, ואת חרדית חסידת גור עם 8 ילדים! מה לך ולה?!" המשיכה ושאלה שאלה פשוטה שחדרה כמו אלף חיצים מטרידים למוחי
'באמת, מה לי ולנילי? למה אני רוצה להיפגש אתה?'
לא מצאתי בתוכי תשובה מניחה את הדעת
שתקתי.
ומנדי המשיכה בשיחה על דא ועל הא, כאילו שנילי היא הדבר הכי פחות מעניין בפגישה שלנו.
-
ואז זה קרה!
מנדי התקשרה וקולה נלהב ומתנגן במיוחד: "נחשי מה?!"
"נוו?" שאלתי כאומרת – דברי, כי בטח יש לך משהו ממש מעניין לספר!

"מתארגנת קבוצת נשים, לקורס 'פסיכודרמה' אצל אליאב בביתו ב'רמת ישי'" אמרה בהתלהבות
"וואלה?!" הופתעתי
"וואלה!!" ענתה, "אני נרשמת מיד! ונחשי מה?!" המשיכה וקולה הפך לשקט ומפתה
"נו, מה?" שאלתי בחוסר סבלנות והרגשתי סוג של מתח נעים-מציק בגופי, 'מה עוד יכול להיות מעניין?'
"מי עוד נרשם?" הגיבה וקולה הולך ומתנגן מרגע לרגע כמו בפזמון של המנון ידוע
"נילי!" צרחתי בכל כוחי
כי על מי מנדי יכולה לדבר בקול מתלהב כל-כך, חוץ מאשר על נילי?!
"נכוווון!" צרחה אלי חזרה
"תראי מה זה 'משמים', הייתי אצל ההורים שלי וגם נילי הגיעה!
בדיוק אז, התקשרה גולדי, זו שארגנה את הסדנה בחנוכה והודיעה לי על הקורס.
בכלל לא חשבתי שנילי תרצה להשתתף, אבל היא התלהבה ושתינו נרשמנו, את באה?" סיכמה בשאלה שכמעט שאין בה סימן שאלה
"ברווור!" צהלתי בהתלהבות לתוך הנייד
"אני עכשיו מתקשרת לגולדי להירשם!" אמרתי, ותוך כדי ניתוק השיחה כבר חיפשתי בקדחתנות את הטלפון של גולדי שהיה שמור לי בנייד
רק אחרי שנרשמתי , הנחתי את הטלפון והתיישבתי על הספה בסלון להירגע
'פסיכודרמה. בבית של אליאב ב'רמת ישי' איזה אושר! הסדנה הייתה כל-כך מעניינת!
חשבתי כבר אז, שבבוא היום אעמיק את הידע בתחום, לא תכננתי איך ומתי,
ועכשיו, סדנה עם אליאב! הגבר החילוני, שכל סצנה מרגשת שבעתיים, כשהוא מתקרב אל השחקנית ומסביר לה בקול שקט ובמבט חודר מה היא צריכה לעשות בשלב זה של הסצנה ומעבר לפסיכודרמה, נילי תהיה שם!
נילי. ליבי מחסיר פעימה בכל פעם שהשם שלה חולף בראשי
'אני כל-כך מתגעגעת אליה' חשבתי לעצמי בערגה
ואז הכתה בי ההכרה: 'אני מתגעגעת למישהי שהחלפתי אתה בקושי כמה מילים! ראיתי אותה כמה שעות ואני לא מכירה אותה בכלל!'
הרגשתי את הכמיהה שאוחזת בגופי, לופתת אותי ונצמדת לליבי כאילו רוצה להתפוצץ
'למה אני מתגעגעת?' חקרתי את עצמי במודעות
'נילי היא כל מה ומי שהייתי רוצה להיות ואני יודעת שלעולם לא אהיה!!' סיכמתי בכנות והרגשת מסכנות אפפה אותי
'לפחות עכשיו אני יכולה להיפגש אתה!' התעודדתי
'גם פסיכודרמה, וגם נילי! שתי ציפורים במכה' סיכמתי בסיפוק את המצב.

קבעתי עם מנדי שניפגש שלושתנו, מנדי, נילי ואני בתחנה המרכזית בתל אביב ומשם נמשיך יחד ל'רמת ישי', לביתו של אליאב.
זיהיתי אותה מרחוק, פוסעת באיטיות לכיווני, כל כולה רוגע ושלווה, מסתכלת מסביב, על החנויות, על האנשים, נראית מהורהרת, בדיוק כמו שזכרתי אותה, עטופה בחתיכת בד מעטפת בצבע ירוק חקי, אותו הפכה לחצאית וגופיה שידעה ימים טובים יותר זרוקה על כתפיה ברישול. לפתע היא קלטה אותי, תפסה בשתי ידיה את התיק שהיה תלוי באלכסון על גופה, הרימה את

רגליה הקלילות ורצה אלי בהתרגשות
"היי" קראה במנגינת הקסם שהזכירה לי את עונג קול הגיטרה שלה
התקרבה עד אלי, קרוב ממש, הצמידה את גופה אל גופי, את שדיה לשדיי, עטפה אותי בזרועותיה הארוכות וחבקה אותי בחום תוך שהיא מטלטלת את גופה מצד אל צד ומניעה את גופי הצמוד אליה
'אוח' דמעות צצו להן בבת אחת בזוויות עיניי
'מגעה הנעים בחיבוקה הספונטני, היה כה מנחם! חום גופנו המשותף, ברגעים צמודים אלו, היווה חידוש מרגש עבורי
אצלנו בחסידות, נשים לעולם לא מתחבקות אחת עם השנייה
,למה? למה אני מפספסת את החיים הפשוטים האלה, של חילונית רווקה בת 30, לבושה בבלויי סחבות, מאושרת בלי סיבה, מלאה בלי לעשות כלום, נצמדת אלי ומחבקת אותי בחום בלי שום מעצור' בכיתי ספק מהתרגשות ספק מתסכול על הפער העצום שבינינו ועל הכמיהה שלי להרגיש כמוה
מנדי הצטרפה אלינו בצהלה ועלינו על האוטובוס לכיוון רמת ישי.
הגענו ליישוב קטן ושקט ביום שמש סלחנית שמציצה מתוך שמים בהירים ומבטיחים.
פנינו בכניסה לרחוב השמאלי במזלג, ירדנו בסמטה שמולנו את הירידה התלולה, חצינו שני רחובות עד לכיוון הפרדס, פנינו ימינה, הכול בדיוק לפי ההוראות וחפשנו את: הבית הפרטי שנמצא בצד ימין ובחצר ישנו ביתן בצבע בז' עם שער ירוק וגג רעפים אדום קטן.
התקרבנו קצת יותר מידיי לחצר של אחד הבתים, בניסיונות איתור הבית של אליאב
'הב הב הב' נבח לעברנו כלב שחור וגדול והתקרב לעברנו בריצה
"אימא! אימא!" צרחתי "ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב לשונו" התחלתי למלמל את הפסוק שלמדנו בבית הספר שהוא מגן מפני נשיכה של כלבים.
מנדי נצמדה אלי בבעתה וצרחה אף היא בקולי קולות: "ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב לשונו"
"היי מאמי", התכופפה נילי את הכלב השחור וסימנה לו בידיה שיתקרב
'היא לא פוחדת מהכלב?' התפלצתי, 'הוא עלול לנשוך אותה! זה כלב!!'
"אל תקרבי אותו לכאן!" צרחתי אל נילי וכיווצתי את גופי בחרדה מנסה להקטין את הסיכוי לפגיעה
הכלב קשקש בזנבו אל נילי וחזר בחזרה אל החצר שממנה יצא
קול פנימי של נקיפות מצפון השתלט עלי: 'קורס במקום חילוני אצל איש חילוני, מגיע לי שכלב יינשך אותי!'
נצמדתי למנדי בניסיון לנחם את עצמי לצד מישהי שלכאורה נראית צדיקה יותר ממני ובכל זאת היא פה איתי
"הנה, זה פה!" קראה נילי לעברינו ופתחה את השער הירוק של הביתן בצבע בז' מצד ימין של חצר גדולה ושקטה.
"ברוכות הבאות!" שמענו את קולו הרך של אליאב
"בואנה תכנסנה! יש כאן 3 מדרגות, רדנה בזהירות! כאן למטה נמצא הסטודיו שלי!" אמר בגאווה בשפתו הרהוטה
חלל ענק קידם את פנינו, כסאות פלסטיק בצבע חום מסודרים היו במרכז האולם בצורת מעגל, מוכנים לסדנה

את עייני משכו מספר מסכות שתלו על הקיר בהבעות שונות ומשונות ומספר פסלים שהיו מונחים על הרצפה צמודים אל הקירות מסביב לחדר

׳פסלים׳ אמרתי לעצמי ברגשות מעורבים, ׳אסור להשתמש בפסלים!׳ אמר לי קול מצד אחד

׳אבל זה כל-כך יפה ומיוחד!׳ אמר לי קול אחר בתוכי, ׳ממש אומנות!׳

׳את מתלהבת מפסלים!׳ הוכחתי את עצמי, ׳זה אסור!׳ שוב הזכרתי לעצמי כדי לחזק את הצד ׳הטוב׳, זה שזוכר ש׳פסלים זה אסור וזה ממש לא מעניין שזו אומנות!׳

סקרתי את המסכות שעל הקיר, כל מסכה עשויה מחומר אחר: מעץ, מפלסטיק, מבד ואפילו מגבס, לכל מסכה פרצוף שונה, החל מילדה חמודה מחייכת ועד לאיש זקן וזועם, והיה שם גם ילדה כועסת ואיש זקן מחייך, עובדה שעוררה בי מחשבות על ההרגל שלנו לחיות במוסכמות ׳המוח מיד מתקומם נגד ילדה כועסת, וזה כל-כך טבעי שהזקן יהיה זועם, והנה כאן זה להיפך׳ ניתחתי לעצמי את הנתונים

״את אוהבת את המסכות שלי, הא?!״ שמעתי את אליאב בקולו העמוק והשקט קרוב לאזני

״הכול אני עשיתי! גם את הפסלים!״ המשיך והפנה את מבטו אל הפסלים

״זו הבת שלי, מקסימה! את רואה איך היא רוקדת למרות שהיא לא זזה?! שאל/אמר, וזו אשתי הראשונה, שנפטרה לפני הרבה שנים, טובה וחיננית, אישה נהדרת!״ המשיך ועבר להביט בפסל גדול מאבן, שהראש שלו נראה לא גמור, כאילו הפסיקו את העבודה עליו באמצע, לפני הפרטים הקטנים של הפנים, ״זה אבא שלי, שיש לי אתו חשבון פתוח שאף פעם לא ייסגר למרות שהוא לא חי כבר 30 שנה״ הסביר אליאב ואנחה פרצה מגרונו

״זה פסלים!״ ניגשה אלי בתוכחה אחת הנשים החרדיות שהגיע אף היא לסדנה

״את צריכה להראות לו שאת סולדת מזה, לא מתלהבת!״ אמרה לי בזעף

״הוא עשה את זה בעצמו!״ ניסיתי לגונן על אליאב

״מה זה קשור? הוא חילוני!!״ ענתה ועיניה רושפות

׳אז למה באת לסדנה שלו, אם את כל-כך כועסת על זה שהוא חילוני?׳ שאלתי את עצמי, בפנים, בלי קול, לא רציתי להעכיר את האווירה בוויכוח מיותר

הלוואי שהסדנה הזו הייתה רק של חילונים! הם אנשים ׳נורמליים׳ שאפשר להביע דעות שונות לידם!!

׳סדנה לחילונים, זה אומר גם לבנים וגם לבנות, זה יכול להיות כל-כך מעניין!׳ המשכתי להפליג בדמיונות

זה לא יקרה! מאז לימודי הספרות בתל אביב, לפני עשרים שנה, אני מקפידה שלא ללכת למקומות שעלולים להביא אותי ׳מלפתוח את העיניים ועד לפתוח את הרגליים׳ כמו שאבא הזהיר אותי בזמנו

׳לפחות עכשיו אני כאן׳ עודדתי את עצמי והסדנה החלה

״צריך להתחיל לסיים!״ אמרה האישה המעצבנת שהטיפה לי מוסר על הפסלים, מלכה שמה

״כבר שלוש וחצי, וקבענו שהסדנה תהיה עד שעה ארבע!״ אמרה

׳אוף, הורסת שמחות שכמותה! בשביל מה בכלל הגיעה?!׳ רטנתי לעצמי בשקט

׳מלכה. שם מעצבן שלא הולם אותה כלל!׳ דמיינתי לעצמי את המעצבנת לבושה בגלימה מבריקה ועטויה בכתר, מהלכת בארמון מפואר, ׳חבל שלא קוראים לך ׳אכסה׳, כמו לבת דודה של חני, השם הזה היה הולם אותך הרבה יותר׳ חשבתי לעצמי בסרקזם

״אז ניפגש שוב ביום שני הבא?״ שאל אליאב בסיום

"כן!" ענינו כולנו פה אחד, כולל מלכה המרגיזה שחבל שלא קוראים לה אכסה.

כל השבוע חיכיתי ליום שני.
וכך בכל שבוע. הסדנאות היו עבורי כמו אוויר צח ורענן לנשימה!
נהניתי בסדנה, ונהניתי להיפגש שוב ושוב עם נילי.
בכל רגע פנוי היינו משוחחות בשקט באחת הפינות בחצר של אליאב
"אולי ניפגש ביום חמישי?" היא הציעה במפתיע "אני צריכה להיות בירושלים!"
"איזה כיף!" התלהבתי תוך שאני מתעלמת מכל ההתחייבויות שיש לי בבית בימי חמישי,
'הניקיונות והבישולים יחכו ליום שישי' אמרתי לעצמי 'אקום בשש בבוקר ואדביק את הפער!'
מאז נפגשנו שוב. ושוב .
נילי ואני.
מנדי הצטרפה אלינו לעיתים, אך בדרך כלל הייתה בביתה שבביתר ובשבילה לעלות לירושלים היה פרויקט שדורש תכנון מוקדם, בעיקר מכיוון שאין לה את המשאבים, כלומר את המזומנים, אפילו עבור רכישת כרטיס לאוטובוס
לא שלנילי יש, גם לנילי אין שקל אחד מיותר, אפילו לא לצרכים בסיסיים, אבל בשביל נילי, אני היא זו שמגיעה בדרך כלל, לא משנה איפה שהיא נמצאת – אני מתארגנת ונוסעת לפגוש אותה!
בצפון, בדרום ובמיוחד בראשון לציון, שם היא נמצאת ממש הרבה, אצל שחר, החבר כהה העור והשרמנטי שלה.
בראשון לציון, אנחנו נפגשות בגינה, סמוך לעירייה, מחליקות על הישבן עד לדשא ונשענות על גזע עץ עבה במיוחד שנראה כאילו נוצר במיוחד בשבילנו
"אני מתגעגעת לים" אמרה היא יום אחד בחולמניות תוך כדי ישיבה על הדשא
"אז בואי ניסע!" הגבתי מיד "באיזה יום את פנויה?"
"רביעי הבא?" אמרה-שאלה
תל אביב עם נילי, שילוב מושלם! עלץ ליבי והתרוממה רוחי
"אבל זה יקרה?" שאלתי בספקנות, כי אחד הדברים הכי מתסכלים בקשר שלי עם נילי, זה חוסר המחויבות שלה לזמן,
היא כזאת רחפנית, שלקבוע אתה פגישה שבוע מראש, זה סוג של הימור, שיותר בטוח שלא יקרה מאשר כן, ובטח שזו לא החלטה סופית.
"בואי נראה" הזדרזה להשאיר רווחים בהבטחות שלה, היא מכירה אותי ואת הפער שבין הרצינות שאני מתייחסת לקביעת דברים לבין הדרך שבה היא רואה תכנון של משהו שבוע מראש, וכבר יש לנו היסטוריה משותפת של וויכוחים על מה זה התחייבות ואם זה טוב ועד כמה זה עוזר או הורס את החיים.
-
חוף שרתון הוא החוף הנפרד של תל אביב.
הוא סמוך לחוף מציצים, החוף שתמיד מושך אותי כל-כך להציץ לכיוונו, כשאני מתקרבת לחוף שרתון הנפרד.
אבל חשוב לי להיות צנועה וחסודה, לכן בכל פעם שאני מתקרבת לחוף, אני מאיצה את צעדיי ומזדרזת לעבור את הצומת הזו, המפרידה בין החוף 'המעורב' של החילונים, לבין החוף הסגור והמגודר שלנו, נשים חרדיות, שמגיעות רק בימים ובשעות שהמקום מוקצע לבנות בלבד.

מגיעות?! עניין של הסתכלות.

נשים חסידות גור לא מגיעות בכלל לתל אביב, אלא לצורך פגישה דחופה אצל פרופסור באופן פרטי, אישה חסידית לא מגיעה לחוף שרתון, למרות שהוא נפרד, כי תל אביב זו עיר הפריצות, עיר ללא גבולות, ולאישה חרדית אין מה לחפש במקום שאין בו גבולות!

-

הגענו לחוף, נילי ואני.

היא, כהרגלה, לבושה בשמלה צבעונית, שזרוקה עליה ברשלנות ובקושי מכסה את ברכיה ולרגליה סנדלי שורש בלויות

ואני כמובן, בחולצה אטומה ורחבה, שמוכנסת בתוך חצאית מדויקת, באורך מדוד, בנקודת האמצע שבין הברך לקרסול, ובנעליים שחורות וסגורות, לראשי מטפחת בצבע בורדו, כי 'חבל להגיע לים עם פאה, הרוח תהרוס את התסרוקת וכל סירוק אצל הפאנית כרוך בקביעת תור מראש, בהמתנה מעצבנת לטיפול וב-150 ש"ח שצריך להיפרד מהם לטובת התהליך.

"איזה כיף" קראה נילי בהתלהבות והעיפה מעליה את הסנדלים תוך שהיא מנתרת על החול החם לכיוון הים

שרכתי רגליי בעקבותיה, מנסה לצעוד על החול, כשהנעליים הסגורות עליי ומחשבות מטרידות במוחי: 'למה אני צריכה להיות חמושה בגרביונים שנדבקות לי לרגליים בחום הגדול של תל אביב ונילי רצה בחופשיות על החול יחפה?" הפער הרג אותי

הנחתי את התיק על כיסא פנוי, והתחלתי לתכנן בראשי את האופן המושלם ש'מתאים' להוריד את שכבות הבגדים שעלי, 'קודם אוריד את הנעליים ואת הגרביונים, אח"כ את החצאית ובסוף את החולצה, בזהירות על המטפחת, שלא תזוז חלילה ותחשוף שערה משערות ראשי'

פתחתי את התיק, כך שיהיה מוכן לבגדים שאדחוף לתוכו לאחר שאוריד, והנה קולטות עיניי את נילי - -

היא פתחה את הרוכסן בגב שמלתה, ונתנה לבד הצבעוני להחליק מגופה בבת אחת.

המראה שנגלה לעיניי השאיר אותי פעורת פה,

את גופה הצחור כיסו תחתונים שחורים ופשוטים מטריקו וחזייה אפורה ובלויה כיסתה כמחצית משדיה השופעים, הטבעיים והמושלמים

נצמדתי אל מקומי ובהיתי בה, ואז זה קרה, הרגע הזה, ששינה את הכול, והחזיר אותי ברגע אחד, עשרים שנה אחורה, אל רבקי חזנוביץ.

<u>רבקי חזנוביץ – חברה או אהובה?</u>

השנה הראשונה בסמינר הייתה אפורה למדיי עבורי

לימודים מעניינים יותר ופחות, הפסקות שכללו משחקי גומי וחבל בחצר וחזרה הביתה עם קבוצה של בנות שגרות סביבי בשכונה.

עד לאותו יום, שרבקי עברה לידי במסדרון, דחפה לתוך ידי מעטפה והמשיכה ללכת כאילו לא קרה דבר.

רבקי הייתה בחורה בגילי, ממוצעת, לא גבוהה ולא נמוכה, לא יפה ולא מכוערת ושיער ראשה גם הוא תאם לתיאור הכללי, לא חלק ולא מתולתל ותמיד אסוף או אסוף חלקית בסיכות מסיכות שונות באופן שנראה שהיא נאבקת בו קשות בכל בוקר לפני שהיא יוצאת מהבית ומוצאת פתרונות

יצירתיים כדי להרגיש בנוח עם עצמה
הסתובבתי אחריה בהפתעה, אך דמותה נעלמה בין הבנות הרבות שהסתובבו במסדרון,
הבטתי על המעטפה שהייתה בידי, מעטפה רגילה, לבנה וחלקה, נראה כמו מכתב.
רכנתי בספונטניות אל המעטפה, לפתוח ולהציץ במכתב שבתוכה, אך קול קטן לחש באזני "יש משהו במכתב הזה, שאומר לך לא לפתוח אותו לעיני כל, לכי לשירותים, ותקראי אותו שם, בפרטיות"
ההפסקה הייתה לקראת סיום ואני האצתי את צעדיי לכיוון השירותים, ננעלתי באחד מחדרי השירותים ופתחתי בסקרנות מלווה בחשש את המעטפה הלבנה והמסקרנת שבתוכה היה נייר מכתבים מקופל ל-4 בצורה ישרה וסימטרית.
התרגשות קלה חלפה בגופי, מן צמרמורת נעימה שעוברת בגו מקו העורף ולמטה, ועד לעכוז, עליו ישבתי מעל מכסה האסלה
פתחתי את הניר, ומיששתי אותו בידי תוך כדי מאמץ לקרוא במהירות את הכתוב על ניר המכתבים, בעל הרקע המתחלף של גווני הפסטל המרגיעים,
בכתב עגול ומדויק היה כתוב את הדברים הבאים :

הדסה יקירתי,
כבר הרבה זמן שאני רוצה לכתוב לך.
אני עוקבת אחריך בכל בוקר כשאת מגיעה לסמינר, תמירה וחייכנית, במבט זקוף ובעיניים בורקות, חולצה מגוהצת וחצאית מדויקת במידותיה, כשניכר שכל כפל שבה מטופל היטב בפני עצמו לפני שאת מתלבשת.
מעולם לא ראיתיך עם חור בגרב, כתם על חולצה או עם שיער סתור. תמיד מטופטפת!
את בולטת בין שאר הבנות, למרות שכולן לבושות באותה תלבושת אחידה, חולצת פסים וחצאית כפלים, נעליים סגורות וילקוט מרובע בצבע כהה ואחיד.
החפצים שלך, איכשהו תמיד מצליחים להסית את תשומת ליבי, ובעיקר העיניים. העיניים, שנראה כאילו הן מחפשות משהו, אולי כמהות.
למה את כמהה נערה אנונימית?
נכון, אני יודעת ששמך הדסה, יודעת אפילו את שם משפחתך, וכבר בדקתי מזמן כמה פרטים נוספים עליך, אבל את מה שמתחולל בליבך, עדיין אינני יודעת.
ואני משתוקקת.
משתוקקת לשמוע את קולך הענוג, שקולו כצליל הפעמונים,
משתוקקת לראות מקרוב את מבטך החודר ואת חיוכך הממיס.
האם גם את, יקירתי, מרגישה את אותו הדבר כלפיי?
האם בכלל שמת לב לקיומי?
ציפור קטנה לחשה לי שזה הדדי,
אבל אולי דמיינתי?
אנא, יקירתי, אם יש בליבך ולו מעט רגש, דומה לזה שלי, השיבי לי במכתב, או בכל דרך אחרת שתמצאי לנכון.
ואם סתם בזבזתי את זמנך, אני מתנצלת ואינך חייבת לטרוח ולהגיב לי כלל, אני כבר אבין את כוונתך.

ואולי בכלל לא קראת עד דברי לכאן, ולא ראית את השורה הקודמת, וגם לא את זו.
מקווה שקראת ותשיבי לי בקרוב,
שלך, לנצח!
רבקי

אוח, סחרחורת.
זעה שהתחילה בליטוף עדין בקו הגב הפכה לביצה טובענית בעכוזי המכווץ.
ניסיתי להחזיר לעצמי נשימות סדורות, לעשות סדר מהיר בראשי, להבין את החוויה החדשה שהציפה אותי,
מעולם לא פנה אלי מישהו במחמאות כאלה! מעולם לא חוויתי תשומת לב מיוחדת כזו!
'שלך?! לנצח?!' שחזרתי לעצמי את המילים האחרונות של המכתב תוך כדי תלישת נייר טואלט וניסיון נואש לנגב את הזעה לפחות מפניי הנוטפות
'מה היא רוצה ממני?!' 'ולמה אני כל-כך נסערת מדבריה?!'
קראתי הכול, את כל השורות, גם את האחרונה וגם את זו שאחריה, והמשכתי 'לנסות לקרוא' גם את מה שלא היה כתוב.
לא הבנתי כלום.
בינתיים.
-
'מה אענה לה?' הרהרתי לעצמי כשחזרתי הביתה ונשכבתי על הגב בחדרי
'לענות לה?!' קפץ הקול הפנימי שלי באזהרה
'מי בכלל קבע שאת עונה לה?!' המשיך ושאל בקול תובעני ושם סימן שאלה אחד גדול על כל הסיפור החדש הזה ששמו 'רבקי חזנוביץ'
'אני יודעת שאענה!' עודדתי את עצמי, כי עצם המחשבה שהמכתב המעניין והמדליק הזה הולך להיות חד פעמי ביאס אותי
קפצתי אל שולחן הכתיבה.
'תכתבי סתם, רק בגלל שאת אוהבת לכתוב ויש לך הזדמנות' שיקר האני שלי את עצמי בקריצה.
הוצאתי בזהירות את קופסת הקרטון של המגפיים של אימא, זו שמשמשת אותי כבר כמה שנים לשמירת חפצים יקרי ערך, כמו פנקסים, דפי מכתבים, מעטפות צבעוניות ועוד כמה מזכרות שאספתי לי עם השנים
פתחתי את הקופסה והוצאתי מתוכה את השקית השקופה שבתוכה ניירות מכתבים צבעוניים מריחים, בחרתי את ניר המכתבים הצבעוני, עם הפרפרים הקטנים המפוזרים עליו בכל מיני גדלים וצורות,
'פרפרים', זה מה שאני מרגישה עכשיו, כמה מתאים הניר!
הנחתי אותו בזהירות על שולחן הכתיבה והעברתי יד מלטפת על הדף, התכופפתי והרחתי את הריח המיוחד ששייך רק לניירות מכתבים מיוחדים.
'אוח, רבקי תאהב את הנייר הזה' התרפקתי עליו
פתחתי את המגירה של מכשירי הכתיבה כדי להוציא עט לכתיבה.
פתאום המשימה הפשוטה הזו נראתה לי כמו מבצע בפני עצמו!
'באיזו עט לכתוב?'

שלפתי כעשרה עטים, לורדים ועפרונות מכל הסוגים וכתבתי על דף ממו לבן 'הדסה' בכל אחד מהעטים, כדי לבדוק את איכות הכתיבה, שלא ימרח הצבע, שלא יהיה דק מידיי ולא עבה מידיי, בקיצור, שיהיה מושלם למשימה המאתגרת!

לבסוף נשארו שני 'הדסה' שנראו לי ברורים ורשמיים מספיק אך זוהרים מעט באופן שמשדר קרבה וידידות. החלטתי לשלב במכתבי את שני העטים.

רבקי היקרה,

פתחתי את מכתבי

'אופסס. שכחתי לכתוב בס"ד בראש הדף' נבהלתי

'את רואה?!' הוכיח אותי הקול הפנימי שלי, 'את לא צריכה לעשות את זה! את יודעת את זה שזה לא בריא לך להיכנס להרפתקה הזו' המשיך והזהיר אותי

'שטויות! זה מרוב התרגשות' השתקתי את הקול המעצבן וכתבתי באיטיות ובהדגשה ב-ס-"-ד, בראש העמוד, בצד ימין, לפי הכללים וההלכה המקובלת.

נרגעתי מעט ובחנתי את שלושת המילים שכתובות על נייר המכתבים הצבעוני עם הפרפרים

'בס"ד כתוב ממש יפה!' סיכמתי לעצמי בסיכום ביניים

רבקי היקרה,

היא כתבה לי הדסה יקירתי, האם זה תואם?

כן. אני רוצה להשיב באותה מטבע, אבל קצת פחות מתלהב, זה בדיוק זה! ספקתי כפיי, מרוצה מעצמי. הסיפוק הקפיץ אותי בהתלהבות והכניס אותי לאקסטזה של כתיבה מהירה,

'הופתעתי ממכתבך, אך לא אכחיש, ההפתעה הייתה נעימה!

יכולתי לשמוע את קולך הענוג כשקראתי את המכתב, כאילו שאת מקריאה לי אותו בעצמך.

מעולם לא כתבו לי דברים כה חמים ואינני יודעת איך להתייחס למכתב זה,

אהיה גלויה ואומר לך, שלא שמתי לב מעולם שהסתכלת עלי בדרך זו או אחרת, ובכנות אוסיף ואומר שמעולם לא בחנתי אותך בתשומת לב מיוחדת, מלבד קולך המיוחד, עת את שרה במקהלות בית הספר, קולך כקול הזמיר! פיך הקטן והקפוץ לא מסגיר את היכולות הקוליות הנדירות שלך! לעיתים אני מזהה בנות שצוחקות על כך, אך אל תיקחי ללב, תגובתן נובעת מחוסר הבנה בסיסית במוזיקה, או מקנאה. האמת היא, שאני ממש מעריכה את יכולותיך הקוליות המדהימות, ומעכשיו, גם את אופן כתיבתך.

תודה ששמת לב אלי, זה לא מובן מאליו בשבילי!

שלך,

'שלך?' עצרתי רגע משטף הכתיבה, 'אני ממש לא שלה!' אמרתי לעצמי, 'אבל היא כתבה שהיא שלך, אז תעני לה באותה מטבע' ענה הקול השופט שלי.

התרציתי, והשארתי את המילה על הנייר.

שלך,

הדסה

-

למחרת בהפסקה יצאתי אל החצר, אך הפעם, במקום להצטרף לקבוצת הקופצות בחבל, שוטטתי הלוך ושוב לאורך הגדר הירוקה המקיפה את החצר, חופנת בידי נייר מכתבים צבעוני עם פרפרים מפוזרים עליו, מקופל ל-4, שנמצא בתוך מעטפה ורודה ועליה מילה אחת בצד הנמען: 'לרבקי' ומילה אחת בצד של השולח: 'הדסה'.

'לא הייתי צריכה לכתוב כלום על המעטפה' הטרידה מחשבה טיפשית את מוחי, 'כאילו שהיא לא תדע ממי זה, או כאילו שהיא לא תבין שזה בשבילה' המשכתי לייסר את עצמי על השטות החיצונית הזו

'את מסיטה את המחשבות שלך מהדבר האמתי - לשטויות האלה שעל המעטפה!'

'אבל מה זה הדבר האמתי?'

ידעתי שיש מחשבה אחת שמזמזמת לי ברצף מהרגע שרבקי דחפה לידי את המכתב, מחשבה שהתחזקה כשקראתי את המכתב, והכריעה כשעניתי לה

'מה אומרת ההתכתבות הזו ולאן היא תוביל?' קול פנימי אמר לי, שזו לא התכתבות 'רגילה', של ידידות בין חברות, אבל התמימות הרבה שלי, לא הציעה לי שום אופציות נוספות שמוכרות לה!

'אז זה הדבר האמתי?' שאלתי את עצמי בכנות רבה והרגשתי שאני עדיין מפספסת פה איזו נקודה פנימית עיקרית, כמו מישהו שרוצה להיכנס לחצר אך לא מוצא את הדלת והוא מסתובב סחור סחור בחיפוש אחר רמז לדלת או לידית שאפשר להיכנס דרכה

'אני מרגישה שאני עושה משהו רע!!'

זהו. נפל לי האסימון.

רבקי הסתירה את המכתב, אני הסתרתי אותו עוד יותר, ועכשיו אני משוטטת בחצר ומחכה שהיא תעבור ואז אשחיל את המכתב לתוך ידה תוך כדי הליכה, כמו איזה איש שב"כ מנוסה.

אנחנו מסתירות את הקשר הזה!

'אבל למה? האם זה באמת משהו רע?' המשכתי לחטט בראשי במודעות עמוקה מתוך ניסיון להבין מה באמת קורה איתי

'מה יכול לקרות מזה? אנחנו שתי בנות! זו לא התכתבות עם איזה בן חלילה' התחלחלתי מעצם ההשוואה

ואז ראיתי אותה.

שקטה כמו תמיד, שערה משונה עוד יותר מתמיד וחיוך מאד מיוחד שיחסית לפה הקטן של רבקי חשף קצת יותר שיניים מהרגיל

היא עברה לידי, נצמדה אלי קרוב והתחככה בכוונה תחילה בכתפיי, דחפתי לידיה את המעטפה הוורודה והמשכתי ללכת

'אני באמת יכולה לעבוד בשב"כ' סיכמתי לעצמי את הפעולה ונכנסתי לכיתה.

בהפסקה הבאה לא התחשק לי לצאת מהכיתה, פתאום עניין הקפיצות בחבל היה נראה לי ילדותי ומשעמם, מצאתי את עצמי יושבת במקומי הקבוע, דבר נדיר אצלי, מלכת הקפיצות, ומשרבטת על הדף האחורי של הקלסר, בעט שחור נובע, גלים בכל מיני גדלים

לא ראיתי שהיא נכנסה, לא ראיתי שהיא התקרבה למקום שלי, לא שמתי לב איך זה קרה, פתאום ראיתי יד מניחה פתק קטן על הדף המשורבט שלי

הרמתי את ראשי בתנופה וראיתי את הגב של רבקי מתחמק ויוצא מהכיתה שלי

בתנועה אינסטינקטיבית, כיסיתי בכף ידי את הפתק הקטן המקופל שעל השולחן ובאיטיות רבה גררתי את היד יחד עם הפתק אל מתחת לשולחן.

שם, על הברכיים, פתחתי בזהירות את הפתק הקטן וקראתי שורה אחת שהקפיצה את ליבי וגרמה לו לדפוק בפראות ולצאת במחול שדים של אקסטזה

"מחכה לך אחרי הלימודים, בשעה שלוש, בפסאז' ברחוב רבי עקיבא 107"

בסיום המשפט היה ציור של לב קטן בולט, שמחוזק מספר פעמים בעט

'היא מחכה לי' ראשי הלם בפראות, 'מישהו בעולם הזה מחכה לי' לחש לי קול מתוק
'היא ציירה לי לב!!' איזה אומץ יש לה! הרי אסור לצייר לב!! לב זה חילוני!!!
'יש לה אומץ של חילונית, וזה מרתק אותי!' פרפר ליבי באלפי פרפרים צבעוניים מעופפים
שלפתי דף נקי מהדפדפת, חתכתי אותו ל-4 חלקים בדיוק מוגזם, בעזרת סרגל מתכת וכתבתי
מילה אחת : 'אגיע'.
רציתי להוסיף גם אני ציור קטן של לב, אפילו לא מחוזק שוב ושוב, אפילו חלש, אולי בעפרון,
אבל לא הייתי מסוגלת להעלות על הכתב את הסמל האסור!
קיפלתי את הנייר וצעדתי ישר לקצה המסדרון, לעבר הכיתה של רבקי
'אין לי אומץ להיכנס לכיתה שלה!' הבחנתי ברגליי הכושלות כשהתקרבתי לכיתתה
'אווף, למה אין לי את האומץ שיש לרבקי?!'
היא עמדה בכניסה לכיתה, נשענת על הקיר, כאילו חיכתה לי
'מאיפה לעזאזל היא ידעה שאחזיר לה תשובה? היא בכלל לא ביקשה תשובה' התפלצתי,
'הבחורה הזו לא מפסיקה להפתיע' סיכמתי לעצמי בשביעות רצון ובהתלהבות ובסקרנות
ובכמיהה ובעוד כמה רגשות שהתערבבו ביחד וגרמו להרגשה כללית אחת: אקסטזה!
עברתי לידה, נגעתי קלות בכתפיה, בדיוק כפי שעשתה היא לי בחצר בית הספר, וכשכף ידה נגעה
בכף ידי השארתי בתוכה את הפתק הקטן ורצתי במהירות בחזרה לכיתה שלי, לאזור הבטוח
והמוגן
'בטוח? מוגן?' זה כבר לא כל-כך בטוח, 'הלוא רק לפני כמה דקות היא הגיעה אלי עד לכאן!
למקום הפרטי בכיתה שלי' שוב הסקתי לעצמי את המסקנה המדאיגה והמדליקה כאחד:
'רבקי היא בחורה שלא פוחדת משום דבר! זה מדליק אותי מאד ואני מקנאה בה כל-כך!'.
-

רחוב ר' עקיבא היה נראה שונה מתמיד.
אנשים עקבו אחריי, הסתכלו עלי, והנהנו בראשם לעברי בדאגה, כך בכל אופן הרגשתי, כשפסעתי
לעבר הפסאז' שבמספר 107 .
'לא אכפת לי' ניסה הקול השובב להשפיע עלי
'אני נפגשת עם חברה! מה הבעיה?!' הוסיף הקול המיתמם
'אף אחד לא יכול להגיד שום דבר רע על פגישה עם חברה מהכיתה המקבילה'
'אבל היא לא בכיתה שלך, היא בכיתה המקבילה!' הגיב הקול השופט המעצבן הורס השמחות
'לא מקובל להתחבר עם בנות מכיתה אחרת! המנהלת ממש לא תאהב את זה, "חברה מהכיתה
המקבילה?!" היא בטח תגיד, "מה יש לך לעשות עם חברה שלא מהכיתה שלך? הרי אתן לא
יכולות להכין יחד שיעורים או ללמוד יחד למבחנים, אז מה עוד נשאר לכן לעשות חוץ
משטויות?!" תנזוף בנו המנהלת
'ואם היא תדע שהחברה הזו, מהכיתה המקבילה שולחת לי מכתבים שכתובים בהם דברים
משונים ומציירת לי לבבות שרק החילונים מציירים וגורמת ללב שלי לפרפר כמו שאף חברה
מהכיתה לא עושה, היא בטח גם תבין שהיא צודקת בכל מה שקשור לשטויות' הוסיף והסביר
בהתרסה הקול השופט שלי
'אבל אני לא עושה שום דבר רע!' ענה להגנתי הקול המגן שלי, 'אלוקים יודע שזה בסדר' סיכמתי
לעצמי את משפט המחץ שאמור להשתיק את כל הקולות, אבל משום מה, כל הקולות חזרו אלי
כבומרנג ואמרו בקול תקיף, עם אצבע מאשימה: 'את יודעת שאת משקרת הדסה, היזהרי!'

'זו פעם אחרונה שאני נפגשת אתה' הבטחתי לעצמי
'אני רק רוצה לדעת מה היא רוצה ולמה אני כל-כך מעניינת אותה ולמה היא מחמיאה לי בכזאת מתיקות כמו שאף אחד בעולם אף פעם לא החמיא לי' הסברתי לעצמי בקול מוטרד
'רק אברר את העניין הזה מולה ויותר לא ניפגש לעולם! לעולם!!' סיכמתי לעצמי בביטחון ותחושת הקלה של חוזר בתשובה שלמה עלתה בליבי, זקפתי את הגב והישרתי מבט אל המובלעת במספר 107, 'זה הפסאז'!'
הסתכלתי ימינה ושמאלה בחטף, וכשהייתי בטוחה שאני לא רואה אף אחד מוכר בסביבה, התגנבתי במהירות לתוך הפסאז' ונבלעתי בחדר המדרגות של הבניין הימני. התיישבתי על המדרגה הראשונה, נתתי לילקוט להשתטח על הרצפה במלוא כובדו והתחלתי להחזיר לעצמי את הנשימה שנעתקה כבר ממזמן
יד רכה נגעה בכתפי והשתהתה בו לרגע.
שוב נעצרה נשימתי מחדש. הרמתי את עיניי וראיתי את רבקי יורדת מהקומה הראשונה לכיווני. היא נעצרה על המדרגה התחתונה, עליה ישבתי, רכנה לעברי וידה לא עזבה את כתפי, היא לא התיישבה, אלא נשארה לעמוד בעודה רכונה מעליי
"שלום" אמרה וחייכה את החיוך הפצפון המשונה שלה, זה שמזכיר מקור של ציפור שמנסה להעביר תולעת לגוזליה הממתינים בתוך הקן במרומי העץ, קצוות שערה השובב הסתירו מעט את עיניה החומות, אך גם מבעד לשיער הסתור יכולתי לראות את מבטה החודר
גופי פרפר למגעה, עונג חום ידה חשמל אותי מהכתף אל הגב וחדר עד לעצם הזנב, שם נכנס פנימה אל האזורים הכי מוצנעים ברטט מוזר שהפך לי את הקרביים וגרם לי לרצות עוד, ועוד,
רציתי להרגיש את היד הזו, שמונחת על כתפיי, רציתי להרגיש אותה בכל פינה בגופי, התפתלתי 'אוח, מה קורה לי?!' השתוממתי בדממה בקול צורם והרגשתי שגופי מבקש את חום גופה, צמוד ככל האפשר, צמוד הרבה מעבר למה שאפשר
'תמשיכי, בבקשה' התחננתי בלי קול, 'רק אל תורידי את ידך הענוגה מכתפי' התפללתי בתקווה וליבי התרפק על עצמו בעונג מתמשך
היא שתקה, והשקט הזה נתן מקום לכל הרגשות שלי להתפוצץ באין מפריע
'אוח, אווחח, אני מעופפת' התמכרתי לתחושה ועצמתי לרגע את עיניי
רבקי לא הסירה לרגע את מבטה ממני, היא העיפה את שיערה מפניה בתנופה והחליקה לאיטה את ישבנה על המדרגה והתיישבה לידי במבט חולמני, ידה לא עזבה את כתפי לרגע
אוח, ידה החמה, שנוגעת בכתפי השמאלית, וגורמת גופי לפרפר ולפמפם בטירוף משכר
כמה זמן שתקנו ככה איני יודעת, איבדתי תחושת זמן ומקום
פתאום, ברגע מסוים, מבטה הפך להיות, ממ, איך אגדיר, מוזר. חושני אולי?!
היא קרבה אלי באיטיות את פניה, ופתחה את פה-הציפור שלה קרוב ממש אל פני
משהו בפניה גרם לי להרגיש מבוכה פתאומית, נסוגותי לאחור על המדרגה, היא השתהתה רגע נוסף, הטתה קצת את ראשה אל הצד ואז שבה והתקרבה אלי, פיה פעור ממש כמו מקור של ציפור, יכולתי לשמוע את הבל פיה באפי
משהו עצר בעדי באחת. קפאתי על מקומי. אחר, התכווצתי על המדרגה ונדחקתי אל הקיר 'הקרבה הזו ממש לא נעימה לי' חשבתי בחיפזון
'והריח שיוצא לה מהפה אפילו דוחה אותי' המשכתי לפרט לעצמי בבהלה
'למה היא עושה את זה?! נראה כאילו היא מנסה לנשק אותי, כמו שרואים אצל החילונים בתל

אביב, כשגבר ואישה מתקרבים ומתנשקים, אבל היא לא גבר ואנחנו לא חילונים! למה היא מנסה להתנשק אתי?!?' התפתלתי בבהלה

'היא בחורה מוזרה! סיכמתי לעצמי במהירות, 'מוזרה, מפחידה ומסוכנת!'

רמת החרדה שלי עלתה לדציבלים הכי צורמים בכינור כשמישהו שאין לו מושג בנגינה מעביר על מיתריו את הקשת בפראות

'לא, לא' פלטתי בהיסטריה, ידי האחת תפסה את הילקוט וידי השנייה הדפה במהירות את ידה מעל כתפי, קפצתי מהמדרגה ויצאתי בריצה מחדר המדרגות, המשכתי לרוץ דרך הפסאז' אל תוך רחוב רבי עקיבא ההומה, רצתי את כל הירידה של הרחוב, עד לאזור 'גן וורשא', הגן הקטן שבמרכז הרחוב, שם הרגשתי שאני נמצאת באזור בטוח ויכולה להרשות לעצמי להאט את הקצב ולחזור לעצמי בהדרגה, ליבי הלם בפראות, אולי מהריצה אבל בוודאי מהסיטואציה הטראומטית שעברתי

'היא פושעת הרבקי הזאת!' קבע הקול הכי שיפוטי שלי

'אולי היא באמת סוג של חילונית! ואני שיתפתי אתה פעולה!!' הטיף לי הקול המוסרי והציף אותי ברגשות אשם שחנקו את גרוני

'טיפשה! טיפשה! זה מה שאני!!' ייסרתי את עצמי שוב ושוב

'אלוקים שלי, הרגשתי שאני עושה טעות! שוב נגררתי אחר יצר ההרפתקנות שלי! תודה לך אלוקים הטוב שלא קרה לי שום דבר רע ואני בדרך הביתה בשלום!'

באיטיות גררתי את רגליי הביתה

'זהו. עבר. נגמר. אין רבקי, לא עשיתי כלום ואף אחד לא ידע על זה!' כך אמר לי הקול המנחם שלי ועזר לי לעשות את מה שאני יודעת לעשות הכי טוב: הדחקתי את כל מה שקרה עמוק עמוק בתוך המגירה של כל הדברים הטיפשיים, האסורים, הנוראיים והגרועים שעשיתי בחיי.

-

אבל מול נילי, בחוף הים, ברגע הזה, הכול סוף סוף התבהר!!

'כיום אני כבר יודעת שיש דבר כזה 'לסבית!' אז זהו, כנראה שזה מה שאני. אני לסבית!' חשבתי לעצמי ונתתי להתרגשות הפנימית שאחזה בי דרור

ברגע אחד הפכו נשימותיי למהירות והתכווציות קטנות החלו לפמפם עמוק בגופי, כמו פעימות קצובות שהולכות ומתחזקות מרגע לרגע

'אני רטובה בתוכי! המראה של נילי מרגש אותי' כל הקולות הצורמים צפו בבת אחת ומילאו את ראשי ברגשות, מחשבות ותהיות

יכול להיות שנילי 'עושה לי את זה'? יכול להיות שאני באמת לסבית?!

אולי זאת הסיבה שבשנים האחרונות אני חשה דחיה מיעקב?

'שטויות!! בשנים הראשונות הייתי נמסה לידו, מקבלת אורגזמה ממגע רגלו'

אז אולי אני נמשכת גם לבנים וגם לבנות? הרי ברור שהגוף שלי עבר הרגע סוג של אורגזמה מהתרגשות, למראה הבתולי הזה, של גופה הצחור של נילי,

אולי עצם הסיטואציה הזו, שאני כל-כך לא רגילה אליה, חברה טובה, שמתפשטת פתאום ככה לידי, ונשארת בחזייה ובתחתונים, אפילו לא בבגד ים תיקני, אולי האומץ הזה להתנהג בחופשיות כזו, 'זה' מה שכל-כך 'עושה לי את זה

'אבל מה שקורה לי בגוף זו תגובה מינית!' אוף, אני ממש מבולבלת'

''בואי! מים נעימים'' צרחה אלי נילי מהמים והחזיה שעליה מקפצת עם כל גל, מנסה לשווא להגן

על שדיה המפזזים בקלילות לכל עבר
'איך היא מעיזה להסתובב 'ככה' בים?' שאלתי את עצמי, כשבמילה 'ככה' אני מתכוונת לתחתונים והחזיה המסמורטטים האלה שלבשה בטבעיות כזו בלי שמץ של מבוכה
'ואיך זה יכול להיות שאני כל-כך מתרגשת ממנה, כשהיא לבושה בחזייה הבלויה הזו, אני אישה פדנטית, זה לא מתאים לי!' המשכתי לטחון את ראשי בשאלות
'ואולי דווקא החזיה הזו, שלא מצליחה לעשות את תפקידה כראוי ומשחררת זוג שדיים להתנועע בחופשיות, אולי זה בדיוק מה ש'עושה לך את זה' הסברתי לעצמי
'חופשיות', יכול להיות שזו הנקודה, חופש גורם לי לאורגזמה? זה יכול להיות?!
'דסי, בואי, מים מדהימים!' שמעתי את נילי קוראת אלי בעודה מקפצת על הגלים
'מים מדהימים, אוח', התלהבתי ונפטרתי מהגרביונים הדביקות ומהנעליים הלוחצות בחום הכבד של תל אביב
''כרגיל את נראית פיצוץ!'' צרחה אלי נילי כשהקרבתי לכיוון המים
"ברור שדסי תבוא לים עם בגד ים מושלם! יש לך גוף של דוגמנית!" סיכמה את המחמאות
''באמת?!' שאלתי בכנות
''כאילו שאת לא יודעת" הגיבה בחוסר אמון
''האמת שממש לא, יעקב הוא היחיד שמכיר אותי 'ככה', והוא רגיל להחמיא לי, אני לא מתלהבת מהמחמאות שלו" עניתי תוך שאני סוקרת את גופי המוכנס בתוך בגד ים שלם וסגור של 'טריומפ'
''את לא הולכת אף פעם אם חברות לים או לבריכה?'' התפלאה נילי
''כשאני נוסעת לים עם חברות, אני תמיד לבושה בחלוק מעל בגד הים! אף אחד לא רואה אותי כל-כך חשופה כמו עכשיו'' עניתי ואינסטינקטיבית הבטתי לצדדים בדאגה, שמא מישהו 'מוכר' נמצא בסביבה במקרה ויראה אותי
'נשים חסידות גור לא נמצאות בחוף שרתון בתל אביב' הרגעתי את עצמי 'למרות שזה חוף נפרד, בגלל שהוא סמוך לחוף מציצים החילוני, הרבנים המקפידים אסרו להגיע לכאן, תרגישי חופשי!' סיכמתי את הנושא וקפצתי למים בניתורים קלים.

כשיצאנו מהמים ונשכבנו על מגבות שפרשנו על החול, המשכתי לשחזר לעצמי את מה שקרה כאן כמה דקות קודם, לפני שנכנסנו למים, והרגשת דז'וו חזרה וחדרה לתודעתי שוב ושוב.
'הייתה לי אורגזמה מנילי, אין לי ספק בזה, אותה הרגשה בדיוק שחוויתי מול רבקי חזנוביץ, לפני עשרים שנה.
מאותו יום, בפסאז' של רחוב רבי עקיבא בבני ברק, ניתקתי את הקשר עם רבקי חזנוביץ ומאז נושא הנטייה המינית שלי סגור בתיבת פנדורה ונעול בשבעה מנעולים מברזל, לא נגעתי בעניין הזה שנים!
מעניין אם אני רק 'לסבית?' או אולי גם וגם?' כלומר, אוהבת גם בנים וגם בנות?
'ואולי בכלל אלוהים הכיר לי את נילי בשביל לבדוק את זה? הרי זה לא עבירה לנשים להיות עם נשים, אין עם זה בעיה הלכתית, כיום אני כבר מבינה את ההבדל בין עבירה לאי נעימות, כמו שהרגשתי מול רבקי חזנוביץ,
בכל מקרה, 'לסביות' בציבור החרדי, זה בטח לא משהו שאפשר להתגאות בו!'
הספקות הטריפו אותי, כמו חיידק אלים הרגשתי את התהיות מנקרות לי את המוח ומטרידות את מנוחתי

אני רוצה לבדוק את זה!

נילי היא הבחורה המושלמת, האידיאלית והטבעית לעשות את זה.

נילי היא בחורה חופשיה בעצם נשמתה, היא שוכבת עם בנים ועם בנות ולא מבינה בכלל מה הבעיה, לטענתה כולנו יצורים אנושיים וכל אחד יכול להיות עם מי שהוא רוצה מתי שהוא רוצה, כל עוד זה עושה לך טוב- תהנה היא אומרת תמיד את משפט המפתח המגניב הזה

אני בטוחה שלנילי לא תהיה בעיה לתת לי הזדמנות לנסות ולבדוק את זה 'ממש למעשה' כלומר גוף לגוף, ניסיון אמתי

'אוח, המחשבות האלה מטריפות אותי!' נסחפתי בדמיונות צבעוניים של תשוקה וחידושים

'נילי כינתה אותי לפני מספר דקות: דוגמנית, שזה אומר שאני נראית יפה בעיניה, אז כנראה שהיא נמשכת אלי, ואני נמשכת לנילי ללא ספק, לפי מה שהרגשתי עכשיו' המשכתי לנתח את הסיטואציה על כל היבטיה..

'מה שמעניין הוא, היחס שלי לגברים. מעניין מתי ולמה נגמרה לי ההתרגשות מיעקב, מתי זה השתנה? מתי זה התהפך? האם תמיד הייתי 'לסבית' והתרגשתי ממנו, מתוך רצון אמתי לחיבור? זה יכול בכלל להיות?'

'לא משנה מה היה או מה יש לי עם יעקב, אני רוצה לנסות את זה עם נילי! אני חייבת לדעת אם אני נמשכת לבנות, בקטע מיני אמתי!'

החלטתי סופית.

וכשאני מחליטה משהו, אני עושה הכול כדי שזה יקרה!

אז ביום רביעי, כשנפגשנו שוב, בגינה שליד התחנה המרכזית של ראשון לציון,
תוך כדי ישיבה על הדשא, הצעתי לה לנסוע איתי ליומיים לצפון.

"וואלה מגניב!" היא אמרה בקלילות כדרכה, "למה לא?!"

'אולי אם תדעי את הסיבה האמתית להזמנה הנדיבה, תהי קצת פחות נלהבת, ואולי בעצם זה ישמח אותך?' הרהרתי לעצמי בשובבות

-

יום רביעי.

יצאנו לדרך בשעת בוקר מוקדמת.

כלומר, אני יצאתי בשעת בוקר מוקדמת מירושלים לתחנה המרכזית בתל אביב, שם קבענו להיפגש.

'צלצלי אליה, יש מצב שהיא שכחה והיא ישנה' עבר בראשי חשש, כי נילי היא בחורה כל-כך זורמת וקלילה, עד ששעון וזמן ממש לא מתחברים אליה

'לא אכפת לי! הפעם יש לי את כל הסבלנות שבעולם! אני רוצה לשמור על אווירה טובה ולא מתחשק לי לעצבן אותה לפני ש- -'

פחדתי אפילו לחשוב על ההמשך.

חיכיתי לה כמובן כשעה ורבע בקומה החמישית בתחנה המרכזית בתל אביב, במקום שקבענו להיפגש,

ואז היא התקשרה!

"היי איפה את?" שאלה כאילו שהיא לא יודעת שאני מחכה לה למעלה משעה בתחנה המרכזית, היא הרי מכירה אותי ויודעת כמה שאני דייקנית

"אני כאן!" עניתי בקול הכי קליל ועליז שהצלחתי להוציא מגרוני

"יופי! אני מאחרת, מתנצלת, נרדמתי ב-4 לפנות בוקר, לא שמעתי את השעון"

"הכול בסדר!" עניתי כאילו הכול סבבה, 'רק לא לקלקל את מצב רוחה של נילי, חשוב שהיא תהיה ב-היי, כדי לשתף פעולה'

"אז איפה את?" שאלתי חסרת סבלנות

"תסתובבי!" היא אמרה במנגינה נעימה שסחפה אותי הישר לדמיונות הפרועים שלי

"שלום לך!" קפצתי לקראתה בשמחה ובהתלהבות, כרואה את המשיח בכבודו ובעצמו מולי!

היא בהתה בי במבטים מוזרים, ואז חייכה, ושלחה אלי את המבט הכי מגניב שיש לה

'אוח', צביטה של עונג חלפה בי והזכירה לי בייתר שאת למה אני פה היום

"את במצב רוח טוב היום!" אמרה וחיבקה אותי בחום, כמו שרק נילי יודעת

'זה חיבוק רגיל, או מעבר?!' שאלתי את עצמי בחושים מחודדים

אצלנו בחסידות גור הנשים לא מתחבקות אף פעם זו עם זו, לא אחיות ולא חברות, לא כשנפגשים, ולא כשמתרגשים, ולא כשבוכים, ובטח ובטח שאף פעם לא מתחבקים באופן כזה שמצמיד את הגוף אחת לשנייה ושממש אפשר להרגיש את החזה מתחבר בחום

'עם נילי הכול נעשה בצורה כל-כך פשוטה, ישירה וחשופה'

-

עלינו לאוטובוס, קו 841 לקריית שמונה, משם נצטרך לקחת אוטובוס לצפת, לצימר הרומנטי שהזמנתי לנו

'אז איפה נישן?' היא שאלה תוך כדי שליפת תפוח עסיסי מתיקה

"הזמנתי לנו איזה צימר קטן ונחמד, לא יקר!" עניתי את התשובה על השאלה שממנה הכי חששתי, ושעליה עשיתי 'חזרות' רבות, כדי לא להיתפס בתעלול כבר בתחילתו של המסלול

'אני שקרנית גרועה!' אמרתי לעצמי והסטתי את ראשי ממנה, לבל תבחין בסומק שעלה על פני הבוגדניות

"סבבה!" אמרה בפשטות, כאילו עניין הצימר הוא העניין הכי שולי בטיול

"העיקר שנעשה חיים!" הוסיפה ופתחה את החלון שמעליה, כך שהרוח שפרצה פנימה העיפה את שיערה וקצותיו כיסו את פניה בשובבות

דלת האוטובוס נסגרה, והוא יצא באיטיות מהתחנה המרכזית אל היעד הנכסף.

'זה הזמן!' לחש קול קטן בתוכי, 'תתחילי לספר לה על רבקי' דרבן אותי הקול בעידוד

"אני רוצה לספר לך משהו. סיפור מאד אישי" אמרתי לה והבטתי בה, כדי לראות אם הזמן והרגע אכן מתאימים לסיפור

היא הפנתה את גופה אלי, הרימה רגל אחת על הכיסא וחיבקה אותה בשתי ידיה באופן שגרם לי להסמיק בתוכי

'ללא ספק'. אמרתי לעצמי שוב 'נילי היא הבחורה שאתה אני רוצה לנסות את זה!'

"כשהייתי בחורה צעירה בסמינר היה לי איזה קטע עם אחת החברות"

"קטע קטע?" שאלה היא בפליאה, כשהכוונה של שאלתה היא: 'האם הבנתי נכון ואת מתכוונת

לקטע מיני?!"

"אה, לא ממש קטע, אבל היה משהו" גמגמתי

"מה זאת אומרת?" אמרה והרימה את קולה בחוסר סבלנות שלא אופייני לנילי

"היה קטע או לא היה קטע?" חקרה תוך שהיא מביטה לתוך עיניי בעיניה הירוקות שהתעוררו מהחולמניות הקבועה ששוררת בהם

"טוב תקשיבי" אמרתי כאילו מתנצלת

"הייתי ילדה ואני לא יודעת אפילו להסביר מה היה או לא היה, כלומר לא באמת היה משהו פיזי, אבל היה סיפור"

"טוב תספרי לי" נכנעה נילי, הורידה את הרגל מהכיסא, נשענה על גב הכיסא כשהיא מטה את פניה אלי ושילבה את ידיה לאות שהיא בהקשבה מלאה

"הייתה בסמינר, בכיתה המקבילה אלי, בחורה בשם 'רבקי חזנוביץ'.

בחורה חמודה, קצת מוזרה, קשה לי להסביר מה בדיוק היה מוזר בה, למשל: היא הייתה שרה סולו במקהלת בית הספר, בסגנון 'אופרה', זה היה בין מביך ליפה אבל הבנות, כמעט כולן, צחקו עליה וקראו לה עוף מוזר.

היה בה איזה אומץ להיות אותנטית, דבר מאד נדיר אצל בנות בגיל הזה,

היא לא שיחקה אף פעם בגומי או בחבל כמו רוב הבנות, למרות שהייתה נראית אתלטית, רזה וחטובה"

משום מה, המילים היו נראות לי ריקות מתוכן

"אוף, אני לא אצליח להסביר לך!" אמרתי לנילי באכזבה, "אבל היה בה משהו מיוחד ומאד שונה!" ניסיתי בכל זאת, שתבין אותי, ואת המשך הסיפור

"בקיצור יום אחד היא דחפה לידי מכתב"

אופס. נילי שינתה תנוחה, ושתי ידיה השתחררו בהבעת עניין גלויה כאומרת 'אוו! הסיפור מתחיל להיות מעניין!'

סיפרתי לנילי על תוכן המכתבים, ועל הפתק הקטן שהניחה על שולחני בכיתה,

סיפרתי לה על הפגישות בחצר בית הספר ועל הישיבה המשותפת על המדרגות בחצר בפאסז' ברחוב רבי עקיבא, ואיך הפגישה הסתיימה כשרבקי ניסתה להתקרב אלי יותר מידיי ופתאום הייתה לי הרגשה שהיא רוצה 'להתנשק', וכמה שזה היה מפחיד, ולא מובן לי, עצם הרעיון, שיכול להיות מושג כזה, שבת רוצה להתקרב לבת.

סיפרתי לה, על הלילות הארוכים שבהם הייתי שוכבת כשפניי אל התקרה, בוהה ומדמיינת אותי עם רבקי, ואיך שמאז אותו מקרה בחדר המדרגות בפסאז', לעולם לא העזתי להתקרב לרבקי, אבל נשארתי עם סימן שאלה ענק לגבי מה שקרה שם.

סיפרתי הכול.

וככל שהוספתי והמשכתי לספר, כך נילי נעשתה יותר ויותר חולמנית ונשימותיה הלכו ונשמעו במרחב הכיסאות שלנו באוטובוס

הרגשתי כאילו שהיא מתרפקת על הסיפור שלי, כאילו שהסיפור הוא עלי ועליה, ולא על בחורה זרה שהיא בכלל לא מכירה ושאפילו אני לא פגשתי אותה למעלה מעשור

ואולי אני היא זו שהרגשתי ככה? ולא נילי? או אולי שתינו??

"אז לא 'עשיתן משהו ממש?' שאלה בזהירות, כששתקתי והבטתי בה, מחכה לתגובתה "לא". עניתי והרפיתי את גופי על עמקי הכיסא, "מסתבר שלא! היום אני מבינה שלא באמת עשיתי משהו מיני, ואני לא יודעת מה זה אומר. אולי פשוט נבהלתי מהרעיון הזה, לא ידעתי בכלל שקיים מושג כזה 'לסבית', את מבינה?!"
היא רכנה מעט לעברי ונגעה בעדינות בכתפי, במגע שהזכיר לי שוב, את המגע של רבקי בזמנו צמרמורת הרטיטה את ליבי. התעלמתי מגופי שהחל להגיב והתמקדתי בשאלה הנועזת, שתשובתה הטרידה אותי כל-כך:
"זה נקרא שיש לי נטייה?"
לחיי בערו ממבוכה ותשוקה גם יחד, מעצם השאלה שריחפה באוויר
'את מתקרבת לשטח אש' הזהיר אותי קול בתוכי והרגשתי את מעיי מתכווצים לתוך החלק התחתון של הבטן ונעצרים בירכתי הירכיים בניסיון למנוע פרץ רגשות מרטיט בחלק הנשי שלי
'זה קורה לך שוב!' קרא קול קטן בתוכי, 'את לא יכולה להתחמק מזה' התגרה בי
"מה את מרגישה?" שאלה בקול רך שהמיס את אבריי המוצנעים
"עברו מאז הרבה שנים. מה עברת במשך השנים האלו? היו לך עוד הזדמנויות לבדוק את זה?" חקרה ברגישות אופיינית לנילי
'זה קורה לי הרגע!' רציתי ללחוש לה, ולא העזתי.
"לא! הנשים אצלנו בחסידות גור, את יודעת, הן תמיד לבושות בהמון שכבות, בצניעות מלאה, פאה קצרה מהודקת על ראשן, אין בהן שום דבר מיוחד, שמושך אותי" התחלתי להסביר, לעצמי ולנילי ביחד
"מעבר לזה, לא הייתה לי אף פעם הזדמנות לנסות ולגעת במישהי, את יודעת, נשים חסידיות אפילו לא מתחבקות ביניהן, איך ואיפה הייתה לי הזדמנות כזו?!"
"אין לי ספק שמראה חיצוני של בנות יפות 'עושה לי את זה', אבל זה קורה לי בעיקר מול בנות שאני לא מכירה, בנות חילוניות, דוגמניות ושחקניות שלפעמים אני רואה במכשיר די-וי-די שיעקב קנה ואנחנו רואים 'בסתר', דיסקים צרובים שחבר של יעקב מביא לנו "
"פששש, אז יש לכם 'חיים' שם, בתוך החסידות הזו?" אמרה נילי בקול מתגרה
"אני לא יודעת מה קורה בחדרי חדרים של כל אחד, אבל חלק מהמשפחות שאני מכירה, שומרות על כל ה'תאקונעס'(*תקנות) של חסידות גור למרות השנים הרבות שעוברות, וחלק לא.
לי באופן אישי יש כמה חברות שמספרות לי בסודי סודות שהם כבר מזמן לא מקפידים על כל הכללים ועושים בחדר שינה ככל העולה על רוחם, כולל עבירות מדאורייתא(*מהתורה) ממש, אבל, את יודעת, יעקב נוהג לומר שמה שלא יודעים כאילו לא קורה!"
"ואני חשבתי שאת ילדה צדיקה שרק מתפללת כל היום" אמרה נילי במנגינה שהיא ספק תוכחה ספק מהתלה
"אני מאד אוהבת להתפלל!" השבתי בקול מתגונן "זה לא קשור אחד לשני! אלוקים הטוב הוא החבר הכי טוב שלי, אני מתפללת אליו המון, ובלעדיו חיי לא היו חיים!! פשוט ליעקב יש חבר שהביא לו סרטים אז הוא קנה מכשיר קטן שאפשר לראות דרכו את הסרטים ומידי פעם אנחנו מסתכלים ביחד בלילה, זה כיף, כי זה לא ממש עבירה חמורה, את יודעת, אנחנו עושים את זה 'ביחד', לא מסתירים אחד מהשנייה" המשכתי בלהט בניסיון להצדיק את עצמי בעיני נילי
"אז בסרטים, אני אוהבת להסתכל על השחקניות המושלמות, ואיך שהן מלאות ביטחון עצמי,

מציגות באופן חופשי כל תפקיד! כשאני רואה אותן משחקות בסרט, אני יושבת מרותקת, עוקבת אחר כל תנועה שלהן, איך שהשיער עף להן בחופשיות על המסך, איך מציצים להן זוג שדיים מושלמים מתוך גופיה חשופה תוך כדי שהן מתנועעות, או איך בולטות להן הפטמות מבעד לחולצה שקופה" המשכתי והרגשתי איך אני נסחפת לתוך עולם של חלומות וורודים ורחוקים
"את יודעת", הזדקפתי לרגע והעליתי תובנה שעלתה בי פתאום
"אף פעם אני לא מסתכלת על הגברים! הם לא מעניינים אותי, או שאני פשוט לא רגילה להסתכל על בנים! גם אם הגבר שבסרט חתיך ממש, אני אפילו לא רואה את זה! אני תמיד מתרכזת באישה שלצדו, מן הרגל כזה כנראה, אבל כשמגיעים לרגע רומנטי, שזוגות מתחבקים או מתנשקים, אוח"
התרווחתי והתרפקתי על הכיסא ונתתי דרור לרגשות שלי להתפרע
'אוח, זוגות מתחבקים ומתנשקים בסרט
'קתרזיס מושלם לעלילה'
עצמתי לרגע את עיניי והתמכרתי לרגע הזה, כמו מתחברת לפנטזיה שלעולם לא אחווה בפועל אך יש לי את האפשרות לחוות אותה ב'כאילו'
וואוו, אני מזיעה! נסחפתי קצת בקטע הזה, צריכה לחזור 'לעניין'!
נילי בהתה בחלון ואני לא ידעתי מה היא חושבת על כל מה שסיפרתי לה עכשיו, לפתע, הזדקפה, הישירה אלי שוב את מבטה והעלתה רעיון חדשני
"יכול להיות שזה לא שאת נמשכת לבנות בקטע מיני, אלא שאת מאד מתרגשת מהאופן שבנות חילוניות מרשות לעצמן להתנהג! החופש שבהתנהגות שלנו 'עושה לך את זה'" אמרה ולרגע הקול שלה היה כמו קול של מורה שמסבירה איפה נמצאת אוסטרליה על הגלובוס
"החופש שבהתנהגות שלכן" חזרתי אחריה על המשפט המעניין
"יש בזה משהו, אבל מי אמר שאני לא נמשכת לבנות באופן מיני? עדיין לא הייתה לי הזדמנות לנסות את זה!" התעקשתי מול נילי והבטתי בה במבט שאומר 'אולי תביני דבר מתוך דבר! יש לי מטרה בשיחה הזו! נו, מתי כבר תביני!!'
"אני חייבת לדעת אם פיזית אני נמשכת לבנות!" הסברתי לה 'ברחל ביתך הקטנה', כלומר באופן הכי ברור שיכולתי
היא שתקה, והשתיקה שלה הטריפה אותי
'מה היא חושבת עכשיו?!?!'
בלית ברירה, ומכיוון שנילי לא אמרה דבר, המשכתי להסביר:
"תראי, אישה בעיניי זה הדבר המופלא ביותר!
אני מסתובבת בעולם שבו כולן מסביבי חסידות גור שלבושות בבגדים רחבים וצנועים כמו שהסברתי לך, ואני מוצאת את עצמי מסתכלת עליהן ומנסה לנחש מה קורה מתחת לשכבות הבגדים שעליהן, אני יודעת לזהות איזה קאפ יש לכל אחת בחזייה, ואם היא לובשת חזייה 'מרופדת' או טבעית, אם מישהי הולכת עם חולצה צמודה יותר, היא מסבה את כל תשומת ליבי ואני לא יכולה להתרכז במשהו אחר, ואין לי מושג אם כל זה קורה כי יש לי 'נטייה' או פשוט כי אני לא רגילה לראות בנות ב'חוסר צניעות'"
"למשל לך לדעתי יש גוף ממש מושלם! שדיים שופעים" לחשתי ונעצתי מבט ישיר אל עומק המחשוף של נילי
"וואלה!" אמרה בפליאה, משכה בכתפיה, הזדקפה על כסאה והסיטה את ראשה שוב אל החלון

'הגזמתי' פסקתי לעצמי בדאגה
'זהו. הלך הכול. היא נלחצה' נלחצתי אני בעצמי
'נראה שהיא ממש התרחקה ממני' המשכתי לפרש לעצמי את שפת הגוף של נילי, שהתכנסה לתוך עצמה בשתיקה
"אני רוצה לנסות!" העזתי ואמרתי את המשפט הכי קרוב למשפט שרציתי להגיד, שהוא: 'אני רוצה לנסות את זה אתך!'
"באמת?!" ספק שאלה ספק התפעלה
"כן". עניתי, "לכן לקחתי אותך לצפון" המשכתי ואמרתי את המשפט המכריע
היא התרוממה והביטה בי בחוסר אמון מוחלט
"אני חייבת לבדוק את זה, בבקשה! את היחידה בעולם שאני יכולה לשתף אותך בדבר כזה ובטח ובטח לבקש ממך את זה" התחננתי
היא נעה באי נוחות מוצהרת על הכיסא
בבת אחת עלו בי רגשות אשם וחרטה על הכול:
'מה חשבת לעצמך כשסחבת אותה לפה?' הוכחתי את עצמי
'זהו, איבדת את נילי' המשכתי לייסר את עצמי

"אפשר לנסות!" אמרה פתאום.
ככה! בפשטות. בלי להסמיק. בלי להתפתל על הכיסא.
כל-כך נילי.

הסתחררתי.
עצמתי את עיניי וחשבתי על הרגע הזה, שכל-כך הרבה חשבתי עליו, דמיינתי אותו,
'הפנטזיה שלך הולכת להתגשם!' הכריז בדרמטיות קול מאושר בתוכי.
-

"אז איך את רוצה לעשות את זה?" שאלה בעודנו עומדות צמודות זו לצד זו, מול המראה הגדולה שמעל הטואלט הלבן בצימר החמוד ששכרתי
בלעתי את רוקי במבוכה עצומה ולא הגבתי
היא התקרבה אלי, גופה נגע קלות בגופי והחלה להעביר את אצבעות ידיה על כתפי חולצתי הלוך ושוב בליטוף עדין תוך שהיא מרכינה את ראשה על כתפיי בחיכוך
'אוח' גנחתי.
החום הזה, הקרבה הזו, הליטוף המשכר הזה, המיסו אותי.

ואז היא הזדקפה, פסעה צעד אחד אחורנית, והחלה לפרום את כפתורי חולצתה הוורודה המקומטת, כפתור אחרי כפתור, לא מסירה ממני את מבטה אף לרגע
פטמות שדיה השופעים הציצו בהתרסה מבעד לחזייה הלבנה שעליה, והיא עמדה מולי זקופת קומה, והביטה בי, כמנסה לפרש את תחושותיי
התאבנתי.
לא הייתי מסוגלת לזוז, אפילו לא לחשוב

'מה זה עושה לך? מה זה עושה לך?' חפר קול עמוק בתוכי ולא נתן לי להתמסר לתחושות האמתיות של 'מה זה באמת עושה לי'

היא השתהתה לרגע, וכשראתה שאני לא מגיבה, פתחה את הקרס באחורי חזייתה ונתנה לה לגלוש על הרצפה ברשרוש קל תוך שחרור שדיה לחופשי בחדר הגדול

סחרחורת.

אני בוהה בשדיים המושלמים, ומשום מה, הרגשתי בחילה!

אני לא הולכת לגעת ב'דבר הזה'! ולרגש שעוטף אותי עכשיו לא קוראים משיכה!

נילי התקרבה אלי טיפ טיפה יותר מידיי, והקפיצה את שדיה בהתרסה, תוך קריצה בעיניה, כאומרת: 'תגעי!'

הופתעתי.

משהו עצר אותי, משהו אמתי, בחלק הכי עמוק של הנשמה שלי.

ניסיתי להיות כנה עם עצמי ולפענח את ההרגשה הזו: 'מה קורה לי?' שאלתי את עצמי, חוקרת את החלק המודע הכי פנימי שלי, 'מושך אותי או לא? רוצה לגעת או לא?' תבעתי מעצמי תשובה כנה

"לא!" לחש קולי וגופי נסוג לאחור, זה יפה, אבל, דוחה!

ההרגשה פוענחה למילה.

מילה אחת, שנתנה סטירה מצלצלת לשנים של תהיות ופנטזיה,

דוחה.

חלום של שנים התמוטט והתרסק לו לאט, מקדקוד ראשי ועד כפות רגליי.

התיישבתי בכבדות על קצה המיטה,

'הנה, שוב קרה לי בדיוק מה שקרה עם רבקי חזנוביץ! קרבה אמתית לאישה - דוחה אותי!'

נילי התכופפה אל הרצפה, אספה את החזיה והחולצה, לבשה במהירות את החולצה, בלי החזיה, התיישבה בקצה השני של המיטה, ברגישות לרגע, כאילו אומרת: 'אני אתך, אבל לא מתקרבת יותר מידיי'

"שתפי אותי!" ביקשה ברכות, והפנתה את פניה אלי בסקרנות גלויה, מלווה בהבנה, שרק נילי מסוגלת לשדר ברגע כזה

"אני לא באמת נמשכת לגעת או להריח או להרגיש גוף של אישה כנראה,

אני אוהבת להסתכל על אישה, כמו על הרבה דברים יפים בחיים, במיוחד על אישה שמשדרת 'חופש', כמו שאמרת לי קודם.

כך הרגשתי גם מול רבקי חזנוביץ!

אבל ברגע הזה הבנתי, ואני בטוחה בעמקי האני הפנימי שלי, שזו לא משיכה מינית!"

"את לא מרגישה הקלה?" שאלה נילי בפליאה

"לא! אני מרגישה אכזבה!" עניתי, מופתעת בעצמי מהתשובה

שתיקה.

ניסיתי לחקור בתוכי את התופעה המוזרה,

'מוזר. מוזר מאד! אני מאוכזבת שאני לא נמשכת גם לבנות! למה?' חפרתי בתוכי

לפתע נפל לי האסימון.

המצב הזה מביא אותי למסקנה אחת, והיא מרה שבעתיים מהרגע הלא נעים הזה שחוויתי לפני דקות אחדות מול נילי:

יש לי רק אופציה אחת ליהנות ממין בשארית חיי,
יעקב.
-

דמעות של תסכול זלגו על לחיי , דגדגו את אוזניי במליחות צורבת וטפטפו על הכרית, עליה מונח היה ראשי בעודי שוכבת על המיטה לצדה של נילי
"מתי התהפך המצב, שבו יעקב הפך מ-'הבנאדם הכי מושך בעולם, משאת הכמיהה והתשוקה שלך, ה'בלתי מושג!' ל - 'בעל דואג ואוהב, אבל ארוך כמו שרוך, שעיר ודוחה' כמו שאת מתארת אותו?" שאלה נילי שאלה ישירה ואמתית שחדרה ישירות אל תוך ליבי כחץ שפוגע בול במטרה
"וואי" זו שאלה קשה" עניתי ושקעתי בהרהורים
ניסיתי להיכנס ולחטט בתוך ההיסטוריה של חיי, כאדם שנמצא עמוק בתוך עלילה של ספר, ומדפדף לתחילתו, כדי להיזכר במה שכבר שכח, אך משמעותי מבחינת הבנת הסיפור.
ואז נזכרתי.
בניר הסוכן, מעצב הווילונות.

<u>מעצב הווילונות</u>

זה היה חודשים ספורים לאחר שנישאתי.
הוא הגיע לעצב עבורנו את הווילון בסלון, ועם כניסתו, פרץ ריח חזק של עשן סיגריות מעורב בבושם עדין, כזה שמשדר גבריות, עוצמה ושמץ של חספוס.
מכנסי ג'ינס, חולצה מכופתרת משובצת בגווני כחול-ירוק, שני כפתורים פתוחים מהצוואר ומטה והרבה מאד שיער מסולסל מציץ מחזה חשוף למחצה.
'אויש, איך הגיעו עיניי הצנועות והחסודות לחזהו?' נבהלתי
הוא נכנס בביטחון רב, ברגליים ארוכות ובפסיעות גדולות ולמרות שאין לי מושג מה היה גובהו, נראה היה שהוא גבוה מיעקב משמעותית, דבר נדיר ומרשים במיוחד!
"שלום, אני ניר!" אמר בקול עבה תוך כדי כניסה
"בבקשה, אפשר לשבת" אמרתי וניסיתי לייצב את קולי ולשוות לו נימה של ענייניות
"בכיף" ענה, התיישב בראש השולחן והתרווח על הכיסא ברגליים מפוסקות, רגליים בלתי נגמרות שתפסו את כל חלל הרצפה שמתחת לשולחן
שוב קפץ מול עייני סבך שערות חזהו והרהור משונה עבר בראשי:
'מעניין איך יעקב נראה כשהחולצה שלו פתוחה'
צמרמורת של התרגשות חלפה בגבי ולאחריה הכתה בי ההכרה:
'אני לא מכירה את הגוף של יעקב! אין לי מושג איך הוא נראה מתחת לשכבות הלבוש הרבות שהוא חמוש בהם בכל שעות היום והלילה'
"אז איזה בסיס תרצי לווילון? לבן או אוף-וויט?" שאל מעצב הווילונות ארוך הרגליים, תוך שהוא מישיר מבט חודר לתוך עייני וגורם לי להרגיש כאילו הוא סוקר את כל גופי דרך עיניי
"ממ, מה"?! שאלתי, מתעוררת מחלום רחוק, נבוכה לנוכח מבטו החודר
"אהה, כן. הצבע של הווילונות, ודאי! אנחנו מעדיפים אוף-ווייט"
"בעלך אמר שאת קובעת את החוקים, הוא לא מבין בווילונות ומה שתחליטי מבחינתו זה סגור" אמר והוציא מתיקו השחור והרחב קטלוג של בדים

ניסיתי להתרכז בווילונות, בבדים, בסלון,
אבל כל מה שראיתי מול עיניי היה: שיער מתולתל שמציץ מבעד לכפתור פתוח בחולצה משובצת,
וכאילו לא די בכך, זוג רגליים ארוכות תפסו את מרחב הסלון וגרמו לרגליי הצמודות לכיסאי
לבעור בתוך נעלי הבית הבריאותיות החומות שלי
'תפסיקי לבהות לו בחזה' גערתי בעצמי, תתאפסי על עצמך ותתרכזי, מיד!'
'אני חייבת לדעת איך יעקב נראה! אולי גם לו יש תלתלים על החזה ואני אפילו לא יודעת עליהם!
משהו בגופי התכווץ בערגה ופמפום עדין החל לבעור בתוכי, במקום הכי נשי שלי, פמפום הולך
וגובר, בקצב מדאיג, מול עיניו החודרות של ניר, מעצב הווילונות שנמצא בביתי
"הכול בסדר?" שאל "את לא איתי?" אמר ומבטו הפך למשועשע משהו, דבר שהעלה בי תחושת
אשמה מצד אחד וריגוש הולך וגובר מצד שני
"לא, כלומר, כן, הכול בסדר!" גמגמתי
"פשוט קשה לי להחליט בין הבדים, אני לא מבינה בזה" נאנקתי והידקתי את ירכיי בניסיון לעצור
את המהפכה שהתחוללה בעומקי סודותיי.
התפתלתי.
"את רוצה שאני אחליט בשבילך?" שאל וקולו התנגן בקלילות תוך שהוא זוקף את גבו והיה נראה
שהוא ניהנה מהקרדיט
"רעיון מצוין!" התלהבתי
'ממילא אני לא רואה הבדל בין הבדים האלה, הם כל-כך דומים!' הוסיף הקול הפנימי שלי תירוץ
משכנע
"אוקי. אז נלך על ה אוף-ווייט, יתאים יותר לחדר" אמר
"בעעבעעעבעבבעעב" שמעתי גיבובי אותיות ומילים וראיתי זוג ידיים על השולחן מסבירות
דברים ועושות תנועות
ואני הייתי בעולם אחר לגמרי!
בין שערות מסולסלות על החזה לרגליים ארוכות ואין סופיות מתחת לשולחן, בתוך קול עמוק
ומתוק ובדים של וילונות ותחרה הסתובבו סביבי במחול
ואז ראיתי אותו קם, אוסף את הדפים והבדים מהשולחן ושמעתי את קולו הגברי מתנגן ואומר
משהו כמו "אוקי, אתקשר לבעלך כשהווילונות יהיו מוכנים ונתאם הרכבה!"
התנערתי באחת מכל החלומות והדמיונות, קמתי ואמרתי בקלילות:
"כמובן. כן. תהיה בקשר עם בעלי, מעולה!"
ליוויתי אותו אל הדלת בצאתו, שניה לפני שקרסתי על הספה בהלם ממה שהרגשתי זה עתה בפעם
הראשונה בחיי מול גבר זר וחילוני!
'בוגדת!!' לחש לי קול שופט
'סוררת!!' המשיך והצליף בי באכזריות
'בררררר' הוצאתי גרגור מהפה וניערתי את הראש בכל כוחי ימינה ושמאלה כדי להוציא מתוכו
את המחשבות ה'בוגדות והסוררות'
לפתע הבחנתי שאני מזיעה לגמרי, בית השחי שלי רטוב כמו אחרי שעה של פעילות ספינינג
'מקלחת! זה מה שאני צריכה עכשיו!' פקד הקול האחראי שלי
התפשטתי במהירות באמבטיה ונעמדתי תחת המים הזורמים, ראשי מוטה מעט כלפי מטה, נותנת
לזרם המים החמים לשטוף מעלי את החטאים הנוראיים שאחזו במחשבותיי

״יעקב! יעקב הוא הבנאדם היחיד בעולם שעליו מותר לי לחשוב!״ חרץ עלי הקול השופט את גורלי ומחק מראשי את שאריות המחשבות החוטאות שדבקו בי.
׳סליחה אלוקים הטוב שלי, לא התכוונתי לחשוב על ניר, השערות על חזהו לא מעניינות אותי וליעקב יש רגליים ארוכות פי אלף!׳ שכנעתי את אלוהים, כלומר את עצמי ויצאתי מהמקלחת בהקלה.
השקט שב לראשי לזמן מה.

<u>ערום כביום היולדו</u>

״מה זה: ׳לזמן מה?׳ ״ שאלה נילי, התהפכה על המיטה, נשכבה על בטנה והשעינה את ראשה על ידה מביטה בי בעיניה הירוקות
׳כמה שהיא יפה!׳ חשבתי לעצמי והבחנתי להפתעתי שהפעם אני מביטה בנילי, כייצור מעורר הערצה, אך מבינה שאין כאן עניין של משיכה
׳סוף סוף אני שלמה עם עצמי ומודעת ליחס המיני שלי כלפי בנות, איזו הקלה!׳
״הוא המשיך להטריד אותך, ה ניר הזה? היה ביניכם איזה קטע אחר כך או משהו?״
שאלה והתיישבה על המיטה במבט שובב וסקרני
״מה פתאום?!״ נבהלתי
׳רק לנילי החילונית יכולות לעלות לראש כאלה רעיונות׳ הפטרתי לעצמי ללא מילים
״אבל מאז הביקור שלו בביתנו, הטרידה אותי המחשבה על: ׳איך יעקב נראה מתחת לחולצה׳ ניסיתי לדמיין את סוג השיער שיכול להיות ליעקב על החזה, מן הסתם לא שיער מסולסל וגברי כמו ל׳מעצב הווילונות׳, זקנו ופאותיו חלקים באופן שלא נראה שיש לשערותיו נטייה להסתלסל, אבל הוא גבר, אז יכול להיות שצומחות לו שיערות חלקות על החזה. אני פשוט לא יודעת, כי אף פעם לא ראיתי!״
את מבינה שכבר היינו נשואים כמה חודשים, ולא ראיתי את הגוף שלו בלי בגדים?!
חסידי גור עושים ׳סקס׳, אם אפשר לקרוא לזה ככה, בחושך מצריים!
וגם לא מדברים בחדר שינה, כדי שלא יתעורר בו יצר לשכב איתי פעם נוספת מעל זו שמרשה הרב
״מה?! מה זה השטויות האלה?!״ פערה נילי את פיה בהלם
״עזבי עכשיו, לא חשוב! בכול אופן, רציתי לראות את הגוף של יעקב״
ניסיתי לשכנע את עצמי שזה בסדר לראות אותו עירום, כי לגברים אין איסור צניעות כמו לנשים, ובכל מקרה הוא בעלי!
ה׳ליטאים׳, בניגוד לחסידי גור, רואים אחד את הגוף של השני בזמן שהם ׳מותרים זה לזה׳, כלומר, בזמן שהאישה ׳טהורה לבעלה׳, זו החמרה רק של חסידות גור!
מצד שני, הקול המוסרי שלי הציק לי:
׳מה זה משנה איך הוא נראה מתחת לבגדים?! זה עושה אותו לבנאדם טוב יותר או רע יותר? זה יגרום לך לאהוב או לא לאהוב אותו יותר? אלו מחשבות חיצוניות וצריך להפסיק אותם מיד!׳ פקד עלי הקול האחראי שלי
בכל זאת, בערב, כשישבנו בסלון, הוא על הספה ואני על הכיסא ליד השולחן, הסקרנות גברה עלי. קרבתי מעט את הכיסא לכיוון הספה ופניתי אליו בקול שקט: ״אתה יודע שאין לי בכלל מושג איך נראה גבר, הממ, מתחת לבגדים?" אמרתי-שאלתי והבטתי בפניו, מחכה לתגובתו בחשש

"מה זה משנה?" הוא שאל בפליאה ויישר את ישיבתו על הספה, "זה מעניין אותך?" שאל
"הממ' גמגמתי והסמקתי 'סתם, פשוט באמת אין לי שום מושג! לא היו לי בבית אחים שקרובים אלי בגיל וכמובן שלא יצא לי לראות שום בן או גבר"
הוא משך בכתפיו ושתק ואני הבנתי שהשיחה הסתיימה בזאת.
"תשע וחצי, צריך ללכת לישון" אמרתי
"לילה-טוב!" הקדמתי אותו הפעם, כדי לצאת מהמבוכה על השיחה שהעליתי ושלא הובילה לשום מקום
נכנסתי לחדר שינה, הוצאתי כתונת לילה נקיה מהארון והלכתי לחדר האמבטיה להתלבש,
כשאצא בוודאי יעקב כבר ישכב במיטתו, אולי יירדם, כמו בכל לילה, למרות שזה לא משנה,
ממילא אנחנו לא מדברים בחדר השינה!
כשיצאתי, הבחנתי בו פוסע הלוך ושוב במסדרון
'מעניין למה הוא לא נשכב' חשבתי לעצמי, נכנסתי לחדר השינה, כיביתי את האור, עליתי על מיטתי, זו שממוקמת בצד השמאלי של החדר וניסיתי להירדם
כעבור דקות אחדות, האור בחדר נדלק.
קפצתי בבהלה מהמיטה, זה מעשה חריג!
"מה קרה?" מלמלתי בבהלה והפניתי את מבטי אל פתח החדר
הוא עמד בפתח. ערום כביום היוולדו.
שתי מטר של עצמות דקות וארוכות, עטופות בבשר בהיר וכחוש ומעט מאד שיער דליל ודהוי שמפוזר בחלקים שונים ובלתי סימטריים מכף רגלו ועד קדקוד שיער ראשו המכוסה בכיפת לילה גדולה ולבנה.
"רצית לדעת איך אני נראה, לא?!" שאל בתמימות מעושה
"אויש!" פלטתי בזעזוע, 'בעע!' הוספתי בלי קול
הטחתי את פני על הכרית ודחפתי אותן עמוק עמוק בתוך הנוצות, מנסה להוציא מראשי את מה שלא אוכל לשכוח לנצח
'למה? למה? למה הוא עשה לי את זה?! למה הוא הרס לי ככה את שארית הפנטזיה שעוד הייתה בי?! למה הוא לא שאל אותי?! למה הוא אנס אותי לראות את הזוועה הזו כמו שהיא בלי שום צנזורה או הכנה?!'
טלטלתי את ראשי מצד אל צד, ניסיתי בכל כוחי לנער ולהוציא את המראה הבוטה הזה שאולצתי זה עתה לחזות, ללא רצוני או הסכמתי והבנתי בייאוש שלעולם. לעולם לא אוכל לחזור אחורנית, מהרגע חסר הרחמים הזה.
-
"אני חושבת שזה היה הרגע שהכול התהפך" אמרתי לנילי בעצב
"מאותו ערב, לא הייתי מסוגלת להימשך אליו יותר! בכל פעם שהוא התקרב אל מיטתי, שבה וצפה מולי דמותו הכחושה והדהויה, נבוכה בחוסר האונים שלה"
"אז את ממש לא לסבית ולא דו מינית ולא א-מינית" מנתה נילי בביטחון מספר מושגים שונים במיניות
"את אישה רגילה שנמשכת לגברים, כמו שנמשכת לניר, וכמו שנמשכת ליעקב בלילה של החתונה. הבעיה שלך היא שנשארת נשואה לגבר שכיום את כבר לא נמשכת אליו" אמרה נילי בעצב
"בעצם, חוץ מסקס עם יעקב, לא הייתה לך הזדמנות להרגיש איך את אוהבת סקס, ממה את

נהנית,

אבל גם עם יעקב לא הייתה לך הזדמנות ליהנות מסקס, כי בתקופה שעוד נמשכת אליו, הסקס אצלכם היה כמו עונש, עם כל התקנות והסייגים של החסידות שלכם, וכשהתחלתם לזלזל בחוקים האלה של גור, את בעצם כבר לא נמשכת אליו, אז ברור שלא הייתה לך הזדמנות אמתית להבין ממה את נהנית בסקס עם גברים"

"כנראה"

ניסיתי לעכל את דבריה הכואבים והנכונים של נילי

"אין לזה פתרון לעולם, נכון? את לא תוכלי כל חייך ליהנות בסקס עם גבר אחר, הא?!" היא שאלה שאלה שמבחינתי הייתה שאלה רטורית לחלוטין

"ברור!" עניתי בהכנעה, כאדם שנידון לחבל התלייה ואין סניגור להגנתו

"לכן אני כל-כך מדוכדכת! אני מבינה שאין פתרון למצב הזה, אלא להמשיך לחיות את חיי עד סוף ימי מבלי לחוות את אחת החוויות העוצמתיות של החיים" סיכמתי את השיחה

שתיקה שררה בחדר.

לאף אחת משתינו לא היה דבר לומר, כדי לנחם אותי ביגוני.

-

ועכשיו אני כאן. מאושפזת בשבת, במחלקה סגורה בבית חולים לחולי נפש לאחר ניסיון התאבדות.

מי היה מאמין, שמשבר הנישואין הזה יצא ככה מכל פרופורציות?

מי היה מאמין שאעבור את כל מה שעברתי בשנתיים האחרונות ושאגיע למצב כזה, שאעדיף את מותי על חיי.

אוף, אם נילי הייתה פתאום מגיעה עכשיו, זה היה נפלא!

נכון. נילי היא החברה היחידה שיש לי בעולם, והיא גם החברה היחידה שיכולה טכנית להגיע לבקר אותי בשבת, כי היא היחידה השפויה, כלומר החילונית. אופס. אמרתי שפויה.

מעניין?

-

<u>הוא לא מאמין לי</u>

מיד כשיצאה השבת התקשרתי הביתה.

רציתי לדבר עם ילדיי המקסימים, שנאלצו להעביר את השבת בלי אימא!

'מסכנים שלי', חשבתי בעצב

'אני אימא כל-כך בעייתית! כמעט נעלמתי להם לגמרי מהחיים, וגם עכשיו, מי יודע מה עוד מחכה לנו, אין לי מושג עדיין מה אעשה עם עצמי כשאשתחרר מבית החולים?'

יעקב הרים את הטלפון.

'כרגיל, יעקב מגיע הביתה מיד בצאת השבת, אין לו סבלנות לחכות לתפילות הארוכות כשהשבת יוצאת, הכול צריך להיעשות מיד?'

"שבוע טוב!" פתחתי את השיחה בקול הכי שמח שהצלחתי לבטא

"א גיטע וואך" הוא ענה לי באידיש, משחק אותה 'החסיד הכי אדוק בקהילה'

"איך עברה עליך השבת?" שאל

"היה בסדר גמור" עניתי בקוצר רוח,
"אני רוצה לדבר עם הילדים!"
"שמרת שבת?" הוא התעלם מבקשתי ושאל, ועל פי טון דבריו הבנתי שהוא מצמיד את האפרכסת קרוב לפיו כדי שהילדים לא ישמעו את שאלתו
"ברור!" עניתי, למרות שלא הייתי בטוחה בתשובתי
"מה זאת אומרת ברור? שמרת או לא שמרת?" חזר וחקר בקול סמכותי
"אני מרגישה שאתה חושב שאני לא" התחלתי להזיע
'אוף, חבל שהשבת עברה ואפשר לדבר בטלפון! הייתי שמחה להישאר מוגנת בכותלי בית החולים בלי יכולת לתקשר עם אויבים מבחוץ'
"ברור שאני לא מאמין לך! אני הרי ראיתי אותך, מסתובבת בבית חולים בחוסר צניעות ללא כיסוי ראש, וגם שמעתי את דברי הכפירה שלך כשהתעוררת מה - - מהשטויות שלך, עלי את לא יכולה לעבוד!" שטף אותי בגל האשמות
"יעקב, אני שמרתי שבת! אין לי מושג על מה אתה מדבר" התגוננתי והזעה שעל פני גלשה לבית שחיי, חודרת ומציקה, ממש כמו יעקב
"נו נו", ענה בחוסר אמון מוחלט
"לא חשוב! עזבי עכשיו", המשיך ומילותיו דוקרות ופוצעות את גופי יותר ויותר מרגע לרגע
"נטפל בזה כשתחזרי הביתה" סיכם את השיחה..
"אני רוצה לדבר עם הילדים!!" צרחתי לתוך אפרכסת הטלפון
"מי רוצה לדבר עם אימא?" שמעתי את קולו קורא בחלל הבית
"אני", "אני", "אני קודם" שמעתי את קולותיהם של ילדיי האהובים מתנפלים על האפרכסת, בהרף רגע, שכחתי את השיחה הקשה שהייתה לי עם יעקב ועברתי לארץ הפלאות של הילדים המקסימים.
כשנרגעתי קצת מההתלהבות והאושר שהציפו אותי מהשיחה עם הילדים, שבו המשפטים החודרים של יעקב: "ברור שאני לא מאמין לך!" , "עלי את לא יכולה לעבוד!"
'הוא לא האמין לי!' אמרתי לעצמי ואיכשהו מצאתי את עצמי בדז'וו מטורף שחוויתי בסביבות גיל עשר והשפיע עלי לאורך שנים רבות.

<u>איילה תישבי מכשפה!!</u>

כולם אמרו שזו אני.
עשרות בנות הצביעו בצורה נחרצת על נאשמת אחת: דסי!

בתחילה, בכלל לא הבנתי במה מדובר, שום דבר לא הכין אותי לקבלת הפנים שחוויתי לאחר מכן, כשנכנסתי כמו בכל בוקר לכיתה, כמה דקות לפני 8 בבוקר.
"ששש, היא הגיעה!" התלחששו קולות סביבי
'מה קרה? פספסתי משהו?' ניסיתי לשפוט לפי המבטים והשקט שהשתרר עם כניסתי לכיתה ניכר היה בבירור, ששנייה לפני כן, הכיתה הייתה כמרקחה!
שריתי, אחת הבנות, מהנחמדות, יחסית, שביניהן הצביעה אל הלוח, כדי להסביר לי על מה המהומה

על הלוח, בחלק האמצעי התחתון, טיפה בצד שמאל, היה כתוב בכתב יד עגול, בגיר לבן, באלכסון את המילים הבאות: "איילה תישבי מכשפה!!"
'איך זה קשור אליי?' חשבתי לעצמי בפליאה
'אמנם אני יושבת ליד איילה תישבי, אבל היא אחת הבנות הכי נחמדות בכיתה ואני ממש אוהבת אותה, למה שאכתוב עליה דבר כזה?!' השתוממתי
רציתי לצעוק, להגיד לכולם 'זו לא אני!' להגיד: 'אני דווקא ממש אוהבת את איילה!' להגיד: 'זה בכלל לא הכתב שלי!' להגיד: 'למה אתן מאשימות אותי במשהו שלא עשיתי? לא מספיק מאשימים אותי בחיים בדברים שאני באמת אשמה בהם?!'
רציתי. אבל לא אמרתי דבר.
נשארתי עומדת במקומי בגב זקוף, אולי אפילו בעמידה מתריסה ושתקתי. שתקתי כל-כך בקול, כי בתוכי בערה אש! ליבי התפוצץ מזעם ותסכול על ההאשמה הכבדה שמפילים עלי על לא עוול בכפי!
ואז נכנסה לכיתה המורה מרים ברגמן.
המורה מרים ברגמן, היא הבן אדם היחיד שלאחרונה אני סומכת עליו.
זו השנה השנייה ברציפות שהיא המחנכת שלי ומאז שהכרתי אותה השתנתה הסטיגמה שלי על מורות,
כי המורה מרים ברגמן היא כל-כך לא מורה כמו כל המורות!
למרות שהיא מבוגרת, כמו רוב המורות בבית הספר, היא גבוהה הרבה יותר מכולם, אבל לא גבוהה מסוג המורות המתנשאות שהולכות כאילו שהראש שלהם מחובר לעננים, אלא גבוהה מסוג של בן אדם שמתנצל על זה שהוא כל-כך גבוה, וזה מה שיפה בה, ולא רק זה,
המורה מרים ברגמן היא המורה היחידה שמקשיבה בשקט, שמכבדת כל תלמידה באשר היא, לא מעליבה אף פעם, לא צועקת, פשוט מכבדת.
כן. המורה מרים ברגמן היא הבן אדם המבוגר היחיד שאני מכירה, שמכבד גם את האנשים הקטנים ממנו, כלומר אותנו התלמידות, כלומר אותי באופן אישי, וזו הרגשה מיוחדת.
עם אף אחד עד היום לא הרגשתי ככה!
"מה קרה בנות?" שאלה בקול סמכותי, שהיה נשמע לי קפדני הרבה מעבר להרגלה
"המורה, תראי מה הדסה כתבה על הלוח!!" צעקה יהודית קניג, אחת הבנות המרושעות והריקניות שבכיתה והצביעה על הכתב הלבן על הלוח השחור
"הדסה, מה קרה?" שאלה המורה בקול עוד יותר רשמי מקודם
"אני לא, זה לא אני המורה!" גמגמתי
"גשי אלי בהפסקה!" אמרה בהחלטיות וניגשה אל שולחנה, כאומרת: 'העניין סגור לעכשיו, אבל 'המשך יבוא'.
"שבנה בבקשה. הוצאנה סידורים והתחלנה להתפלל"

"מה טובו אוהליך יעקב משכנותיך ישראל.. ואני תפילתי לך השם, עת רצון אלוהים ברוב חסדיך, ענני באמת ישעך" התפללתי בקול, יחד עם כל הבנות וליבי הומה בתוכי, בבכייה ללא דמעות:
'אלוקים, עונייני באמת! הדגשתי בפני אלוהים את האות 'י', כתוספת של תחנון.
אתה הרי יודע את האמת! אתה יודע שאני לא כתבתי על הלוח: 'איילה תישבי מכשפה',
הרי אתה כל יכול, תעשה שהאמת תצא לאור. בבקשה!" התחננתי אל החבר הטוב שלי, זה שתמיד

נדמה לי ששומר עלי ויכול להציל אותי.
עם הישמע הצלצול, חיכתה לי המורה מרים בפתח הכיתה.
פסעתי בעקבותיה בדממה לאורך המסדרון
׳היא בטוח תאמין לי׳ ניסיתי לשכנע את עצמי
׳היא תמיד כל-כך מבינה ומתחשבת, אני בטוחה שהיא תראה את האמת על הפנים שלי, ואלוקים, גם הוא יעזור לי, אחרי התפילה בכוונה שהתפללתי אליו בבוקר׳ עצם המחשבה על התפילה בכוונה שלי, נסכה בי ביטחון ותקווה.
היא התיישבה בסוף המסדרון, ליד כיתות ח׳, על ספסל אבן שהיה צמוד לנישה רחבה וסימנה לי באצבע מורה להתיישב על ידה
׳היא כזאת מקסימה, המורה מרים, אין לי ספק שהיא תאמין לי׳ אמרתי לעצמי בפעם האחרונה והתיישבתי במקום שסימנה לי
״תראי, הדסה, לפעמים בחיים אנחנו עושים דברים, ואחר כך מצטערים עליהם.
אני בטוחה שאת מצטערת על מה שכתבת, ובטח לעולם לא תכתבי דברים כאלה, במיוחד על ילדה טובה כל-כך כמו איילה תישבי״
״אבל המורה״ אמרתי בקול מתגונן ״זה לא אני כתבתי״
שתיקה.
׳היא בטח חושבת עכשיו איך להתנצל על זה שהיא חשדה בי׳ ניחשתי ניחוש מנותק לגמרי מהמציאות
״הדסה, ׳מודה ועוזב – ירוחם!׳, זה לא קל להודות, אבל זה חלק מהתשובה שאנחנו עושים כשקרה וטעינו״ אמרה וקולה היה עדיין רך וסובלני
״המורה, למה שאודה במשהו שלא עשיתי?״ הגבהתי מעט את קולי וזיעה עצבנית החלה להציק לפניי המאדימות מתסכול על ההתפתחות הבלתי צפויה של השיחה
״הדסה, תודי!!״ קולה הפך נוקשה ואת הסבלנות שהייתה לה קודם החליפה ארשת של אטימות שלא הכרתי בה עד אז
׳למה, למה זה קורה לי?!׳ הרכנתי את ראשי בייאוש
׳בנוסף על הסבל הרב שאני סובלת בגלל כל מיני שטויות שאני עושה, עכשיו מאשימים אותי במה שלא עשיתי!׳
״המורה, אני מבטיחה שזה לא אני כתבתי!״ אמרתי בשארית הקול הכי החלטתי שהצלחתי להוציא מגרוני הניחר מכעס ואכזבה בסיטואציה המבישה הזו
׳תזהרי דסי! המורה תחשוב שאת מדברת בחוצפה והמצב יחמיר׳ הזהיר אותי הקול השומר שלי נשכתי את שפתיי ושתקתי.
״טוב. אני רואה שאת צריכה עוד זמן לחשוב על הדברים, תישארי כאן ותחשבי על מה שעשית, וכשתחליטי להודות, תיכנסי לכיתה!״ אמרה וקמה ממקומה בכבדות
הבטתי בה, בעודה מפנה לי את גבה ומתרחקת
התרסקתי!
׳המורה מרים!! הבנאדם היחיד שחשבתי עד היום שמאמין לי, גם היא לא!! גם היא לא מאמינה לי!׳ הבן אדם היחיד בעולם שסמכתי עליו, בגד בי!! נטש אותי!!׳ ראשי נשמט לתוך זרועותיי בייאוש ופרץ של דמעות מלוחות מילא את פניי
׳אלוקים הטוב׳ פניתי אל החבר שאף פעם לא בוגד בי:

'אתה מכיר אותי, בפניך אין שום סודות, אין נסתר מנגד עינך! הרי אתה יודע שלא אני כתבתי 'איילה תישבי מכשפה', אז למה אתה לא עושה שהמורה מרים ברגמן תאמין לי? בבקשה ממך השם הטוב, תעשה נס ותכניס בליבה של המורה רחמים עלי ושהאמת תצוף. בבקשה! אני מבטיחה להגיד אחרי הצהריים שלושה פרקי תהילים לכבודך, ואת כל ברכות ה'אשר יצר' ביציאה מהשירותים לאורך כל היום, אגיד בכוונה רבה למענך. אנא, עשה אתה למעני, שהמורה מרים תאמין לי' התפללתי מכל ליבי והרגשה טובה מילאה אותי

'אולי פשוט אודה במה שלא עשיתי' הציע הקול המעשי שלי

'אקבל מן הסתם איזה עונש סביר, והעניין יסתיים' המשכתי לבנות לעצמי אסטרטגיה לפתרון המשבר

'ללא!! אני לא אודה במשהו שלא עשיתי!! זה לא אני!!! כל המורות שבעולם יכולות לנסות לשבור אותי במעשים שלהם, אבל אף אחד לא ישבור אותי ב-אמת שלי ויגרום לי להיות לא אני!!!

'אני אספוג את העונש, אבל לא את השקר!!' סיכמתי והרגשתי טוב עם עצמי, על כך שאני הולכת עם האמת שלי עד הסוף

'אוקי אלוקים, אני חושבת שגם אם המורה מרים לא תאמין לי אני אעבור את זה בשלום. אעשה את מה שהיא תצווה עלי והעניין יסתיים. תודה לך אלוקים הטוב שלי' , סיכמתי מול אלוהים את העניין.

נשארתי לשבת על ספסל האבן הקר, עד לצלצול הגואל שמסיים את השעתיים הראשונות של שיעור תורה עם המורה מרים

בהפסקה נכנסתי בראש מורכן אל הכיתה והתיישבתי במקומי, בטור האמצעי, בספסל השלישי, ליד איילה תישבי. אף אחת לא הישירה אלי מבט.

איילה המקסימה, שעד היום הייתה אדיבה ונעימה כלפיי, שינתה את זווית את הישיבה שלה והטתה מעט את גבה אלי

'עוד כמה ימים זה יעבור' ניחמתי את עצמי ורעיון חדש עלה בראשי: 'אשתמש בשיטה הרגילה שלי, שתמיד עובדת: מחר אביא אל הכיתה את החבל הצבעוני הארוך שאבא הביא לי מאמריקה, הבנות בוודאי יתלהבו וישכחו לגמרי מכל סיפור איילה גפני'

'רעיון מעולה!' החמאתי לעצמי ועפתי למחשבות הנעימות על החבל הצבעוני והבנות המקפצות עליו בקלילות בהפסקה

חיכיתי בכיליון עיניים לצלצול שיבשר את הסוף ליום הארוך

עם השמע הצלצול קמתי ראשונה ממקומי, תפסתי את הילקוט ביד אחת והתכוננתי לצאת בריצה מהכיתה. קולה של המורה מרים עצר בעדי: "הדסה, גשי אלי!" אמרה בקול יבש

עצרתי מולה ברגליים כושלות

"אני מבקשת שתכתבי משפט התנצלות לאיילה על מה שעשית לה, עם הבטחה שזה לא יקרה חלילה שוב. תעתיקי אותו 100 פעם על דף ותביאי לי אותו מחר בבוקר".

אמרה ויצאה מהכיתה

מעט הבנות שהתעכבו בכיתה כדי לשמוע את הנאמר, מיהרו לחמוק בעקבותיה והותירו אותי המומה ומבוישת

'המורה מרים ברגמן לא האמינה לכל ההבטחות והתחנונים שלי!'

משהו עיקש וחדש מאד חדר לתוכי, בפעם הראשונה בחיי, הרגשתי שבמקום לבכות ולהתפרק, הסיטואציה הזו גרמה לי להתחשל ולהתחזק!

זקפתי את ראשי ויצאתי חרש מהכיתה, גאה בעצמי, על החוסן החדש שגיליתי בי.
אחה"צ ישבתי וכתבתי בגב זקוף, בכתב יד ברור, ללא שמץ של כאב 100 פעם את השקר הבא:
"סליחה על מה שעשיתי ולא אחזור על כך".

-

'מדהים כמה חזקה אני מגיל כל-כך קטן, מתגברת כל דבר, כמעט!'
במילה 'כמעט' חשתי צביטה עזה בליבי והבטתי סביבי על קירותיו הלבנים של בית החולים הסגור שאני מאושפזת בו
הנחתי את ראשי על הכרית האפורה ונרדמתי ברגשות מעורבים.

<u>ניתוח</u>

קמתי מוקדם מהרגיל.
הייתי סקרנית לדעת האם בביקורם היום, יודיעו לי הרופאים על שחרורי מבית החולים?
הסתובבתי מחוץ לחדר האחיות בניסיונות שווא לשמוע שיחות פנימיות של הרופאים והאחיות, כדי לדלות מידע טרם מגיע זמנו לפרסום
משהתייאשתי, חזרתי למיטה והתיישבתי עליה חסרת מעש. לא התחשק לי לפתוח את מכשיר ה-די-וי-די שיעקב הביא לי מהבית, המכשיר הקטן שמוחבא אצלנו מתחת למזרון כבר תקופה ארוכה ומידי פעם בלילה אנחנו פותחים אותו בשקט ומסתכלים באחד מהדיסקים שחבר של יעקב צורב עבורו, בסתר כמובן
למרות הדיסקים המפתים שעמדו בערימה על השידה, מתגרים בי, סדרת 'השיר שלנו' המרתקת, אותה אני כבר כמעט יודעת בעל פה, קראה לי להשתמש בה, בכל זאת, המתח שבהמתנה גבר עלי ונשארתי לשבת מהורהרת
את תשומת ליבי עורר גיליון החולה שלי, שהיה קשור בחבל לדופן המיטה.
התכופפתי אליו ודפדפתי בין דפי הגיליון המלאים, בתקווה למצוא הוראת תאריך שחרור מהרופאים, כתב קטן וצפוף מילא את הדף הראשון בגיליון, ניסיתי לפענח את הכתב, שהיה בלתי קריא בעליל!
לפתע נעצרתי.
לא האמנתי למראה עיני!
באותיות גדולות, שחור על גבי לבן, היה כתוב במרכז הגיליון: "לפני מספר שנים עברה ניתוח להגדלת חזה, ללא תקלות".
'אוי, בטח יעקב נתן להם המידע הזה, כשחקרו אותו על ההיסטוריה הרפואית שלי' חשבתי לעצמי וסומק של מבוכה עלה על פני בעודי מדמיינת את יעקב מספר להם על הניתוח הסודי שלי
'מוזר. אני מתאמצת להסתיר מהפסיכולוגים כל פרט מבייש שקשור אלינו והוא מספר להם את הסוד הזה בלי בעיות' משום מה ההבנה הזו הקלה עלי קצת, מן אישור על כך שהייתי כל-כך גלויית לב אתמול בסיפורים שלי לדר' שולמן ולדר' גולדשטיין
'העיקר שאת הסודות הנוראיים אני לא מספרת' שיבחתי את עצמי בסיפוק
'מי היה מאמין! אני, דסי, חסידת גור למהדרין מן המהדרין עשיתי ניתוח להגדלת חזה!!' חזרתי וחשבתי על העובדה המפתיעה הזו
לא הייתה לי ברירה, מאז הביקור ההזוי אצל סמנטרה, לא יכולתי להפסיק לחשוב על השדיים

שלי.

הפער, בין השדיים העגולים והמושלמים של סמנטרה, שהזכירו לי כל-כך את השדיים ה'מקוריים' שלי, אלה שהיו לי לפני שמונת ההריונות שעברתי בתוך 14 השנים, לבין השדיים העלובים שנשארו לי אחרי הנקת שמונת הפעוטות, הרג אותי!

<u>טנטרה</u>

הביקור אצל סמנטרה התרחש, אחרי שנים רבות של נישואין, בהן השגרה כרסמה באיטיות בזוגיות וגרמה לנו, כזוג שאוהב ריגושים, לחפש רעיונות וחידושים לתעסוקה בלילות.

הילדים המקסימים, שנולדו בזה אחר זה, 8 ילדים ב-14 שנים!!! גדלו מעט,

כמו בכל משפחה מרובת ילדים, הבנות הגדולות שמרו וטיפלו בילדים הקטנים יותר,

יעקב היה מסיים את עבודתו כשוחט בשעות אחר הצהריים המוקדמות וגם אני עבדתי במשרה חלקית, יצא שקיימנו מן חוק קבוע: 'שנינו מבלים יחד, לבד, בכל ערב, מחוץ לבית!!'

אבל לאן?! לאן אפשר לצאת בכל ערב וליהנות כל פעם מחדש?!?!

בתחילה, יצאנו לארוחות ערב במסעדות יוקרתיות.

בכל שבוע בחרנו מסעדה שונה, 'גלאט למהדרין מן המהדרין' כמובן

היינו מגיעים למסעדה, מזמינים את האוכל, אוכלים ו – קמים ויוצאים, שבעים בבטנינו ורעבים מאד בנפשנו

כי כמה אפשר לשבת ולפטפט בכל ערב?!

ככל שעברו הימים והשנים, כך הפך כל ערב לאתגר מתסכל יותר, בחיפוש אחר מילוי השעות המתות של השעמום בתוכן שימלא את הנפש הכמהה ומחפשת ולא יודעת מרגוע,

של שנינו.

ערב אחד הפתעתי בהצעה נועזת: "בוא ניסע לתל אביב, נראה איך נראית העיר הזאת בשעות הערב".

הכרתי רחובות בודדים בתל אביב, כמו רחוב דיזנגוף המפורסם, בו נהגה אימא לקנות לי נעליים, ב'נעלי מיקולינסקי' האיכותיות, כמו שאימא אוהבת, ובו גם למדתי 'ספרות' בהיותי אישה צעירה, לפני שנים רבות מאד.

אבל בשעות הלילה?

לא הכרתי את העיר שיש בה 'חיים ללא הפסקה' בשעות הלילה, כשהאורות הצבעוניים מקשטים את הרחובות בצבעים נוצצים ומרתקים.

הוא זרם עם הרעיון ואני רצתי לחדר השינה להתלבש.

ליבי עלץ מהתרגשות, 'יופי! איזה שינוי מרענן!'

התחלתי להעביר את השמלות על הקולב בזה אחר זה, תרה אחר שמלה הולמת

כל השמלות שלי שחורות, אפורות וכחולות.

כל-כך התחשק לי ללבוש משהו צבעוני יותר, שמח, כמו ליבי ברגע זה, אבל צבעים בולטים משדרים חוסר צניעות, הם לא חלק מהגרדרובה שלי

אוף, התחמץ ליבי, אין לי אפילו בגד אחד 'נורמלי' שמתאים לרדת אתו לתל אביב!

בלית ברירה התפשרתי על חצאית בורדו עם הכפתורים מקדימה וחולצת טריקו שעליה פסים בכמה עוביים בגווני בז' וזית

עמדתי לבושה מול המראה, כשמשהו ספונטני גרם לי להעלות קצת את החצאית, כדי להרגיש טיפה יותר 'אין' בתל אביב, העיר הגדולה ללא הפסקה!

נכנסנו לאוטו, הוא מקדימה ואני, כמו תמיד, בספסל האחורי של הרכב.

יצאנו מהרחובות הצרים של ירושלים לירידה בכביש 1

בנסיעה על הכביש המהיר, בסיבובים של כביש 1 העיפה אותי לחלומות אחרים, דמיינתי לעצמי שאני נמצאת בכוכב אחר, אולי נוגה, כי הרי אני אישה

אני על כוכב נוגה הזוהר והוא מחמם ומאיר אותי, אוח נעים לי, התענגתי בדמיונות

לפתע, בלי לחשוב ולהתענות בניסיונות לנחש את תגובתו, קרבתי את גופי לכיוון הכיסא של יעקב ולחשתי באוזנו: "בא לך שאקפוץ קדימה ואשב לידך?"

הוא השתהה לרגע בתגובתו, ואני מיהרתי לפרש את שתיקתו כהסכמה

התרוממתי מהכיסא, כך שאוכל להתגלגל מעל למשענת הכיסא שליד הנהג, וקפצתי בקלילות אל הכיסא המיוחל, זה שתמיד חלמתי שאשב עליו, זה שמעורר בי קנאה בכל פעם שאחד מהילדים שלי יושב עליו, בעוד אני מצטופפת על הספסל האחורי עם שאר הילדים

מיהרתי לסדר את החצאית שעלי בצניעות, והבטתי סביבי תוך שאני מארגנת לישבני את התנוחה הנוחה במרכז הכיסא הרחב

"אוח, כמה נוח! המון מקום לרגליים! אוח" התרווחתי מעונג מהרגע המושלם

"הממ, אני יכול ממש להריח אותך מכאן" הגיב וחייך

"תראה איזה הבדל יש בינינו!" קראתי כשהבנתי עד כמה מיותר ה'חוק' הזה של חסידות גור, שאסור לאישה לשבת ליד בעלה ברכב, שמא חלילה תיגע בו כשהיא 'אסורה לו'

"תיזהרי!" אמר בהתרסה

"הריח הזה עלול להוציא אותי מהשליטה על ההגה"

"אולי בגלל זה הרבנים אסרו לאישה לשבת ליד בעלה בנסיעה!" התבדחתי

הצחוק שחרר אותנו מעט מהלחץ שהיה חלק מהאווירה ברכב, כי הרי לא בכל יום, נוסעים זוג חסידי גור לתל אביב, עיר החטאים, בשעת ערב, ללא סיבה כלשהי שמאלצת אותם להגיע לשם.

חנינו ברחוב דיזנגוף, בחניון התת קרקעי של בנין ה דיזנגוף סנטר.

זה היה הרחוב היחיד שהכרתי והוא סימל בעיניי את העיר תל אביב.

יצאנו מהרכב, ואחרי שעברנו את המבוך שביציאה מהחניון ונשמנו את האוויר הצח של הרחוב, התחלנו לצעוד זה לצד זו לאורך הרחוב, תוך שאנו שומרים על מרחק של חצי מטר בינינו, שלא נתנגש זה בזו וחלילה 'יהיה מגע' בינינו, כי אינה דומה העובדה שבתוך הבית כבר נהגנו בחופשיות רבה, שלא כמו בשנים הראשונות לאחר הנישואים, לעובדה ש'בחוץ' היה חשוב לנו מאד שלא יראה אותנו איש כשאנחנו חורגים ממנהג החסידות.

רצינו לעצור איפשהו, כדי לשתות משהו קר בחום הגדול של תל אביב, הבגדים הארוכים והכבדים הציקו לנו, למרות שיעקב הוציא את השטריימל וחבש רק כיפה ולא לבש את החליפה הרגילה שלו, בעלת הבטנה המלאה, אלא חליפה ממש דקה – שלופרוק(*חלוק) של בית, ואני, אמנם הייתי עם פאה שגרמה לי לגירוד מציק בשיער, אך את הז'קט שלבשתי מעל לחולצת הטריקו בעלת השרוולים הארוכים הורדתי, בכל זאת, הצימאון גבר והציק.

לא העזנו להיכנס לשום קיוסק שמוכר שתיה באותה נסיעה ראשונה לתל אביב, די היה לנו בכך שהעזנו להגיע לתל אביב בשעת לילה, ללא מטרה מסוימת.

המשכנו בשיטוט סתמי לאורך הרחוב וחזרנו לרכב כלעומת שבנו, מאוכזבים מהחלום הנוצץ

שהיה כה סתמי ודהוי במציאות.

-

לאחר מספר שבועות, שוב עלה רעיון הבילוי בעיר תל אביב על הפרק.

החלטנו להמר על אזור הים.

הנסיעה הפעם הייתה ספונטנית ופשוטה הרבה יותר.

מיד כשיצאנו מהעיר, קפצתי מעל למשענת הכיסא והתרווחתי באושר על הכיסא הקדמי שליד הנהג.

יעקב צחק ונהנה מהגמישות שלי.

פטפטנו בדרך על הים ועל הכוכבים ועל האין סוף והדרך עברה מהר הרבה יותר מהפעם הקודמת.

המקום שהכרתי הכי טוב בתל אביב, מלבד רחוב דיזנגוף , היה אזור נמל תל אביב, שם נמצא חוף הים הנפרד, סמוך לחוף מציצים.

יעקב לא הכיר את הים מקרוב, הלוא חסידי גור לא הולכים בכלל לים או לבריכה מפני הצניעות, הם אינם יודעים לשחות ואין להם בגד ים בכלל!

אלה שגרים סמוך לחופים, מכירים את הים מרחוק אבל הוא, ירושלמי, לא ראה את חוף הים שנים רבות

השעה הייתה שבע, החוף היה שקט ואחרוני המתרחצים נראו משרכים את רגליהם לכיוון היציאה

ירדנו לאזור הנמל והסתובבנו חסרי מעש הלוך ושוב לאורך החומה שליד המים

גם הפעם, כשרצינו לשתות משהו להרוות את צימאוננו, לא מצאנו שום בית קפה שהיה כשר בהכשר מהודר מספיק באופן שאפשר להיכנס אליו ללא חשש ש'ניתפס' חלילה על ידי עובר אורח שמכיר אותנו

לאחר כשעה מתסכלת, הבנו, שוב, כי אנחנו נטע זר, אין לנו חלק ושייכות לתושבי העיר הזאת ואין לנו מה לחפש גם באזור הזה של תל אביב בשעה הזו.

-

בפעם השלישית החלטנו לעשות 'הליכה' לאורך החוף, כדי שתהיה לנו 'תעסוקה' ולא נשוטט ללא מטרה

הפעם העזתי, ונעלתי נעלי – ספורט, כאלה שמונחים בארון רק לצורך טיולים בצפון, דבר שקורה לעיתים רחוקות מאד

יעקב נעל דרך קבע נעליים נוחות של 'סאס', כך שלא היה צורך לשנות משהו בבגדיו

חנינו בחוף הדולפינריום והתחלנו לצעוד לאורך הטיילת כשלצדנו הים הגדול והאין סופי

המשכנו בהליכה סמוך לבריכת גורדון, חצינו את המעבר הצר שליד החניון המקורה, וסיימנו סמוך לאזור המלונות, שהיו עבורנו סמל לסוף המסלול.

גם בטיול הזה, לא היה שום דבר מיוחד או יוצא דופן שהצדיק את הנסיעה הארוכה

עייפים ומזיעים גררנו את רגלינו כל הדרך חזור אל הרכב

"אז זה תל אביב? מזה אנשים מתלהבים??" העז יעקב לשאול את מה שאני חשבתי בשקט

האם באמת התענוג המפוקפק הזה שווה את המאמץ שבנסיעה מירושלים?

"אנחנו צריכים למצוא תעסוקה מעניינת! משהו שאין בירושלים וששווה לבוא בשבילו עד לתל אביב!" אמרתי

החלטנו לחפש 'אטרקציות' בתל אביב, משהו מעבר לשוטטות סתמית בחיפוש אחר מקומות שאין

לנו אפשרות להיכנס אליהם,
רצינו לחפש פרסום על מקומות בילוי בתל אביב אבל לא ידענו איפה!
-
יום אחד, כשיעקב לקח אותי לקופת חולים מאוחדת, לסניף המרכזי ברחוב החשמונאים ועצר למלא דלק, הציע לו המתדלק עיתון יומי חינם.
יעקב לא היה לוקח מיוזמתו עיתון שהוא לא גלאט-כושר, אבל המתדלק דחף לו את העיתון לתוך הרכב, והוא פשוט הניח לו להישאר שם.

מודעה קטנה צדה את עיניו :
חדש בתל אביב!
מפגש טנטרה אישי או בקבוצה
ברחוב הירקון בתל אביב
חוויה ייחודית ומעשירה
ליחידים ולזוגות.

יעקב לא ידע מה זה טנטרה, אבל חשב שזה יהיה נחמד להתנסות במשהו חדש, במיוחד שהוא ממוקם במקום שאנחנו הכי אוהבים להגיע לשם כזוג ואין לנו מה לעשות שם – רחוב הירקון בתל אביב.
כששב הביתה, הראה לי את המודעה הקטנה, לאחר שחתך אותה בזהירות וזרק לאחד הפחים שבסביבה את שאריות העיתון החילוני
גם אני לא ידעתי מה זה טנטרה, אבל עצם הרעיון של מפגש ייחודי, חוויה לזוגות הדליק אותי.
אני כל-כך אוהבת חוויות חדשות!
התקשרתי למספר שהופיע במודעה ושמעתי מעבר לקו כמה משפטים שמה שהבנתי מהם זה שמדובר בסוג של התנסות מינית.
מדובר במפגש עם מישהי, שתדריך אתכם איך לגעת זה בזו, איך לענג אחד את השנייה ואיך להגיע לאורגזמה ללא חדירה, הסבירה לי מישהי בטלפון.
לא ידעתי אם אני מדברת עם המדריכה בעצמה, או שזו פקידה ששילמו לה כסף כדי שתיתן לי את המידע הזה, אבל התוכן היה כה מוזר ומלחיץ שלא שאלתי כלום, אמרתי אוקי נבדוק תודה וסגרתי את הטלפון מבולבלת ומהורהרת
התנסות מינית. אורגזמה ללא חדירה.
הדמיון העיף אותי עמוק לתוך גופי פנימה, אל החלומות שאני כל-כך אוהבת להשתעשע בהם, גם ככה, בלי הטנטרה
"נו, מה היא אמרה?" שאל יעקב בסקרנות
"מדובר בחוויה שקשורה למגע. מגע גופני בקטע של אה, אתה יודע" גמגמתי והעברתי מבט לאורך גופי עד לאזור האינטימי שם נעצרתי והבטתי בו וביעקב חליפות כדי שיבין
"אני לא בטוחה שזה יתאים לנו, אבל יכול להיות שזה דווקא יעזור, אתה יודע, בקטע שאתה תמיד רוצה לדעת איך 'לעשות את זה' יותר טוב" הסברתי בהתנצלות
הוא הבין.
בתקופה הראשונה של הנישואין שלנו, יעקב שמר באדיקות על כל ה'תאקונעס', קיימנו יחסים

בחושך מצרים, במינימום של מגע וללא שמץ של תשוקה או אהבה, ואני הייתי נואשת, כמהה לביטוי של קרבה ומייחלת למגע ולמילה טובה מיעקב

במשך השנים, למדנו להביע אהבה, נפתחנו אחד לשנייה והפער התחלף, יעקב רצה הרבה יותר חום ואהבה ממה שאני הייתי מסוגלת להעניק לו,

בהמשך, הפך יעקב להיות אובססיבי בצרכיו הבלתי פוסקים למגעי, ואילו אני, איבדתי את התשוקה והמשיכה אליו, באופן שהקרבה הפיזית אליו, היוותה מעמסה ומטלה בלתי נעימה עבורי,

הוא ידע שאני לא נהנית מהמגע שלו.

ידע שהוא לא מצליח לענג אותי ושאם אני רוצה ליהנות 'עד הסוף' אני עושה את זה כשהוא לא נמצא לידי,

והוא כל-כך רצה לשמח אותי! רצה ללמוד לגעת בי בעדינות ולראות אותי גונחת מאושר, כמו שראינו יחד בסרט: "איך לעשות את זה ב-10 שלבים" שהעזנו ושכרנו בבלוקבסטר מספר חודשים קודם לכן, בתקווה ללמוד איך לענג אחד את השנייה

"אני חושב שזה יכול להיות טוב לנו" אמר בהיסוס ובחן גם הוא את תגובתי

"אם זה לא יתאים לנו – אנחנו יכולים לקום וללכת בכל שלב" אמרתי בקלילות, כדי להפוך את המעשה האמיץ הזה למשהו מעשי, כשמראש יש לנו פתרון לכיסוי בעיות שעלולות לצוץ בהמשך.

-

הכניסה לבניין הייתה רגילה לחלוטין ולא הסגירה בכלום את המפגש הפרטי ואת החוויה שעברנו שם, בדירת החדר בקומה השלישית, ברחוב הירקון בתל אביב.

-

היא פתחה לנו את הדלת יחפה, אמרה "נעים מאד" בלחש, וסימנה לנו בידה לבוא בעקבותיה אל החדר הקטן, שאור אדמדם בקע ממנו

התיישבה ראשונה, בישיבה מזרחית, על מחצלת משובצת בגווני אדמה והכתה קלות על הרצפה, כדי לסמן לנו לשבת לצידה

החצאית המתרחבת שעליה, נשפכה בחן על רגליה, חולצתה זהה בצבעה לחצאית, באופן שעורר בי ספק, אם מדובר בשמלה או בחולצה שמוכנסת בתוך חצאית, כך או כך, הגוונים הטבעיים של הבד השוו לה מראה פסטורלי שתאם כל-כך את האישיות הנינוחה שקרנה מפניה החיוורות

ריח חזק של קטורת אפף את החדר, והוסיף לאווירה, שהייתה דחוסה גם ככה, נופך נוסף של מסתורין

"אני סמנתה" אמרה

פרסה את כפות ידיה, הצמידה אותן זו לזו, והעבירה אותן ממרכז ליבה לאורך גופה תוך השתופפות קלה קדימה, תנועה שכנראה מהווה מחווה של 'תודה' או 'שלום' או 'ברכה' או משהו שמכיל את כל המושגים האלה ביחד

התיישבתי בעקבות סמנתה, מנסה לחקות את צורת ישיבתה

יעקב הביט עלינו במבוכה.

הוא לא גמיש באופן שיאפשר לו לשבת כמונו על הרצפה, למעשה הוא לא גמיש כלל וכלל ועצם הרעיון של ישיבה על הרצפה גרם לו למצוקה והוא נשאר לעמוד בכל אורכו מעלינו וחיכך בראשו למציאת פתרון הולם

"בוא, אתה יכול לשבת עם רגליים ישרות" הצעתי פתרון לבעייתו

הוא נאנח עמוקות והתיישב על המחצלת, קול חבטה נשמע מעצמות עכוזו, עת נפגש במחצלת הדקיקה, הוא נאנח שנית, וניסה למצוא תנוחה שתניח את דעתו ואת גופו הנבוך מהסיטואציה ומהמאמץ הפיזי גם יחד, רגליו הסתרכו לכל אורך המחצלת והגיעו כמעט עד לקצהו השני של החדר

סמנטרה התעלמה ממצבו העלוב של יעקב, נענעה את גופה קלות, הסתובבה לאחור ולחצה על כפתור שהפעיל טייפ מלבני שחור

מנגינה שקטה, ספק עצובה ספק צורמנית בקעה מהקלטת שבטייפ, מעין נעימה שהתווים שבה ארוכים ומתמשכים, ובהן גלים סוחפים ומרגשים

"תעקבו אחריי ותעשו מה שאני עושה" לחשה סמנתה והחלה לנענע את גופה מצד לצד בקצב המנגינה

המנגינה סחפה אותי.

הצטרפתי לסמנתה והתנועעתי מצד אל צד בשלווה, לרגע שכחתי איפה אני נמצאת, שכחתי שרק לפני רגע נכנסתי אל הבית הזה, שכחתי שאני יושבת לצידה של אישה/בחורה זרה לחלוטין התמכרתי כולי אל המנגינה בכיסופין ובערגה

קול צחוק נשמע בחדר. יעקב גיחך. הוא לא הצליח להתחבר אל הרגע, לא יכול היה להשתחרר ולו במעט ולא אפשר לעצמו לזרום עם הרגש ולפתוח את הנפש אל הרגע השונה כל-כך מחיי היום יום אליהם הוא רגיל

סמנתה התעלמה ממנו, וכמוה גם אני

התנועענו בישיבה על המחצלת, וככל שחלף הזמן, כך הלכה המנגינה והתחזקה, והקצב הלך וגבר ושתי גופות התנועעו מרותקות בהתאם למנגינה

רק גוף אחד, ארוך כמו שרוך, ישב מרוחק, מגחך ונבוך, לא מבין.

המנגינה הלכה וגוועה, וקצב התנועה האט.

שקט מוחלט השתרר בחדר הקטן.

סמנתה הזדקפה, מתחה את שתי ידיה לקדמת גופה, יצרה איקס בידיה, תפסה בשתי קצוות חולצתה ושלפה באחת את החולצה מעליה

השקט הפך לדממה.

נשימתי נעתקה. בלעתי את רוקי ובהיתי בסמנתה כלא מאמינה

'זה היה מהיר ומפחיד ומי יודע מה זה אומר על ההמשך' נלחצתי

סמנתה, שהייתה ללא חזייה, חשפה זוג שדיים עגולים ומושלמים ופטמות ורודות וזקורות שעמדו כמתגרות וזהרו מול האור האדום המרצד בחדר

היא הביטה בי וסימנה לי בידה כאומרת: 'עכשיו את!'

נשימותיו של יעקב הפכו כבדות וקולניות ושברו את הדממה

לא זזתי.

חיכיתי לראות מה חושב על זה יעקב 'אולי הגזמנו עם הרעיון הזה לבוא הנה' חששתי

יעקב הבין את מצוקתי, וסימן בידו, בדיוק כמו שסימנה סמנתה, לאות: 'נו!'

לקחתי נשימה עמוקה, תפסתי בידיי את החולצה ושלפתי אותה מהקצוות למעלה תוך ניסיון לחקות את תנועותיה של סמנתה אחת לאחת

חזיית תחרה שחורה שבחרתי בקפידה לפני שיצאנו מהבית התגלתה מתחת לחולצתי

'תודה לך אלוקים שחשבתי על זה מראש' חשבתי לעצמי ומיד נשכתי שפתי מבושה

'איך אני מעזה להזכיר את אלוקים הקדוש במקום הטמא הזה?!' הטפתי לעצמי
'שש, זה לא הזמן עכשיו, ואני פה יעקב. הוא בעלי. הכול נעשה בהסכמתו. 'אישה כשרה עושה רצון בעלה' נעזרתי בפסוק הידוע

רווח לי מעט

השונות ביני לבין סמנתה זעקה בכל עוצמתה אל מול חזיית התחרה השחורה שלי
סמנתה לא לובשת כלל חזייה מתחת לחולצתה, ואילו אני מקפידה על חזיית תחרה מצועצעת, מתחתי את ידיי במהירות לאחור ושחררתי את הקרס שסגר את חזיית התחרה השחורה, נתתי לה לנשור מעל גופי ולגלות את שדיי הנפולים שידעו ימים של שפע ושל פטמות קטנות וורודות אך לאחר הלידות הרבות של ילדיי היקרים נותרו מהם זוג שקיקים ריקים ומצומקים ופטמות בשרניות ובולטות יתר על המידה, או כך לפחות הרגשתי ברגע הזה בעודי משחררת את החזיה לעיני אישה זרה בחדר הקטן.

נשימותיו של יעקב החרישו את אוזניי, הוא ישב ובהה במצב ההזוי הזה, בו שתי נשים חשופות חזה יושבות לצדו והוא לא זע ולא נע כקפאו שד.

"תכירו!" אמרה סמנתה בקול שקט ובחיוך ותפסה בשתי ידיה את שדיה, שד בכל יד
"אלו השדיים שלי!" הכריזה, כמגלה סוד ידוע וברור לכולם
היא נענעה אותם קלות וגרמה ליעקב לפלוט איזו הברה בלתי ברורה לחלל החדר
התעלמה מתגובתו והמשיכה: "אני אוהבת ליקוק מסביב לפטמות, אני אוהבת מציצות קלות, ואני אוהבת ליטוף עדין סביב ההילה במרכז השדיים שלי" אמרה בחיוך
"ועכשיו, הדסה תגיד לנו מה היא אוהבת ואיך היא רוצה שיגעו בה" אמרה ופנתה אלי
'מה אני אוהבת?' ניסיתי לחשוב, אך כל מה שראיתי מול עיניי זה ריק שחור של כלום ושום דבר
'אין לי שום מושג מה אני אוהבת' חשבתי לעצמי וחשתי צביטה חזקה בליבי
'מעולם לא נגעו לי בחזה, מאיפה אדע?'
ראשי נשמט לאיטו וטעם מריר עלה בגרוני והחניק אותי
"שתפי אותנו במחשבות שלך" אמרה סמנתה
'תגידי משהו' לחץ עלי הקול המעשי
"אה, גם אני אוהבת את מה שתיארת"
'מה שטוב לה, בטח טוב גם לי' ניסיתי לנחם את עצמי על כך שאין לי שום ניסיון כדי לדעת מה אני בעצם אוהבת
"או קיי!" קראה סמנתה בקול גבוה יותר ופנתה ליעקב
"עכשיו אתה מתקרב אליה ועושה לה כל מה שהיא אומרת לך" אמרה לו במנגינה של גננת שאומרת לילדים לאסוף את הצעצועים
יעקב משך את כתפיו כאומר 'מה שתגידי, ממילא לא הבנתי כלום ואין סיכוי שאצליח לעשות את זה 'כמו שצריך'
הוא גרר את גופו הארוך לכיוון שלי, לא הוציא הגה מפיו, רק עשה מה שהיא אמרה לו
"תגידי לו איך להתחיל" הורתה לי סמנתה
"אהה, תיגע לי פה" אמרתי במבוכה והצבעתי סביב הפטמות, בחלק הרחוק יותר של ההילה, ובאיטיות תתקרב למרכז" המשכתי
עצמתי את עיניי, כדי שמראהו הגמלוני ונשימתו הכבדה לא יפריעו לי ויסיחו את דעתי, וניסיתי להתמכר לרגע הנפלא

הוא התקרב עוד טיפה, כנראה קצת יותר מידיי, הבל פיו עלה באפי. הריח הציק לי, הטיתי את ראשי לאחור, עיניי עצומות, צווארי מתוח וכולי דרוכה, מחכה לרגע המיוחל בו ארגיש את המגע הנעים ואתפתל באוושה מהגירוי המשכר

"יופי" התלהבה סמנתה, "בדיוק ככה! תמשיכי להסביר לו מה לעשות! רק ככה הוא ידע איך את אוהבת את זה" אמרה במנגינה מעצבנת שהוציאה אותי עוד יותר מהריכוז

הרגשתי את ידו של יעקב על שדיי, הוא העביר את גב ידו הלוך ושוב על הגבעות הנפולות שלא לפי הדרכתי, נתקל בפטמות הדרוכות, ונעצר לרגע סביב ההילה המרכזית

התקשחתי מעט, ניסיתי להרגיש את הליטוף העדין שכה חלמתי עליו, אך התחושה היחידה שהרגשתי הייתה מן דגדוג- גרוד מרגיז

פקחתי את עיניי, לקחתי את ידו בידי והובלתי אותה הלוך ושוב בתנועות קלות, בניסיון להדריך אותו פיזית בתנועות

'אין מצב' גנחתי באכזבה ללא קול על המחצלת המשובצת, עור ידיו המחוספס ותנועותיו הנוקשות הביאו אותי להבנה המצערת:

'לא יעזור שום קורס, כל מגע שלו יהיה מציק, לא משנה מה תהיה התנועה, אין סיכוי!'

שמטתי את כתפיי בייאוש והתפללתי לאלוהים שהסיוט הזה ייגמר, כי לא היה לי נעים כלל וכלל, לא מסמנתה וגם לא מיעקב והכי גרוע, לא היה לי נעים מעצמי ומכל הסיטואציה הבלתי נעימה בעליל!

סמנתה הבינה.

היא הושיבה אותנו בחזרה במקומותינו תוך זמזום ותיפוף קל בכפות ידיה

אוקי. אמרה, בואו נעבור שלב. נתקדם צעד נוסף באינטימיות, המשיכה והתעלמה ממה שהיה כאן רגע קודם, בתקווה להמשך טוב יותר

"אנחנו נעשה עכשיו היכרות עם ג'וג'י שלי" אמרה ושלפה בפשטות ובטבעיות את החצאית המתרחבת ביחד עם התחתונים שעליה

ישיבתה חשפה את כל סודותיה עמוק פנימה והיא הצביעה למרכז המקום הכי אינטימי שלה ונגעה קלות במה שהיא קראה לו "זה הדגדגן שלי – אני קוראת לה ג'וג'י"

"אתם רואים אותה?! יש לי שליטה עליה, תראו איך היא מתנועעת כשאני מצווה עליה" אמרה כאילו היא מדריכה עכשיו זוג צעיר בהפעלת מיקסר ללישת בצק, והזיזה את הג'וג'י שלה קלות למעלה ולמטה

דחיה. גועל.

חזרתי והרגשתי את התחושה שחיזקה את הידיעה החד משמעית שלי על עצמי: 'את לא לסבית! וגם לא דו מינית! ברגע האמת, המקומות האינטימיים האלה של בחורה ממש לא עושים לך את זה, את פשוט אוהבת יופי, וגוף של אישה זה דבר יפה בעינייך!'

הקלה. סקרנות.

מעניין, בפעם הקודמת שהגעתי למסקנה הזו, הרגשתי דכדוך, סוג של אכזבה.

השתניתי.

כנראה השלמתי עם העובדה שלא אזכה בחיי ליהנות מסקס אמתי, כזה שגונחים ונאנחים בו, כזה שהגוף מתפרץ ומתפרק ורועד ומשתנק ו--

"יאללה! עכשיו את!!" חדר פתאום קולו הנוקב של יעקב לאוזניי

הרמתי את עיני באינסטינקט וראיתי אותו רוכן מעלי ועיניו רושפות בחוסר סבלנות שלא ברור אם

הם משדרות חרמנות או אי שביעות רצון
לקחתי נשימה עמוקה וצייתי לדבריו, הסרתי לאיטי את הגרביונים הדביקים שעלי ולאחריהם את התחתונים השחורים, סט של החזיה שמונחת לצדי על המחצלת
נשארתי ללא תחתונים, כשהחצאית תלויה עדיין על מותניי ומגנה עלי מתחושת עירום מוחלטת, דבר שהקל במעט על מצוקתי
״תציגי בפני בן זוגך את הדגדגן שלך״ אמרה סמנתה, מתעלמת מהחצאית התלויה על מתניי
׳הדגדגן שלי! סתר הסתרים שלי! המקום הכי צנוע וחשוב שלי!׳
בלעתי את רוקי במבוכה גוברת נוכח מבטיהם עליי.
לא הצלחתי להתייחס לאזור האינטימי שלי, כאל חפץ, הנדרש להגדרה
ניסיתי לקחת נשימה עמוקה, להחדיר חמצן לראותי אך האוויר הדחוס שבחדר גרם לי למחנק
״אני לא מסוגלת. מצטערת!״ פלטתי
קמתי באיטיות, אספתי את הבגדים מהמחצלת, ולבשתי בדממה, בזה אחר זה את החזיה, את התחתונים, הגרביונים והחולצה
נעמדתי בפתח החדר, תוך שאני נשענת על המשקוף, ידיי מאחורי גבי, תומכות בי שלא אפול ואתרסק מגודל האכזבה
הפער.
הפער העצום ביני לבין סמנתה, קרע אותי
אני יושבת לצד אישה נוספת, ערומה כמוני, אישה שיודעת ליהנות, ובטח ידעה גברים לרוב, ואני, שגבר אחד בלבד נגע בי מעולם, מתרגשת ומייחלת למשהו שלא יקרה.
׳אין מי שיגרום לי לעונג בסופו של דבר׳ קיננתי ביגון על רוע מזלי
המקום היה נראה לי קטן ומחניק וחשוך מרגע לרגע, הרגשתי שאין לי אוויר לנשימה
ניתקתי את עצמי מהמשקוף ופניתי לדלת היציאה מהבית, מחכה שיעקב יבין את הרמז הברור ויצא אף הוא
הוא קם לאיטו התלבש בדממה ופנה לכיוון היציאה, הוציא מכיסו 3 שטרות של 100 שקל שהיו מקופלים יחד, מוכנים לרגע הזה, הניח אותם על השידה הקטנה שבצד החדר, פלט:
"תודה רבה!" ויצא מהחדר
פתחתי את דלת הבית במהירות, יצאתי לחדר המדרגות ולמרות שיש מעלית לבניין, דילגתי שתיים שתיים את מדרגות שלושת הקומות, ממהרת לשאוף אוויר צח!
כמה שניות אחריי, יעקב כבר עמד לצדי וסימן בידו ללא מילים את הכיוון שאליו צריך ללכת כדי להגיע לרכב.

-

נסענו הביתה בשתיקה.
לא היה מה לומר, וכנראה גם לא בשביל מה.

-

מאז הפגישה אצל סמנתה, גופי בעל השדיים המצומקים גרם לי לתחושת נחיתות עמוקה.
׳אני מרגישה בעלת מום. סוג של נכות!׳ זמזם בראשי יתוש קטן ומעצבן
הדימוי מצא חן בעיניי.
׳אם ההגדרה היא נכות, אולי אפשר לרפא אותה? כיום ישנם פתרונות לכל בעיה, ואני בהחלט זוכרת, שראיתי בעיתון ׳לאישה׳ כשחיכיתי בתור לרופא השיניים בתל אביב, שיש כדורים טבעיים

שממלאים את החזה ומחזירים לו את צורתו הישנה!״
בבת אחת הרגשתי איך היתוש הקטן שהטריד אותי הופך לו לפרפר צבעוני
שיואו! איך לא חשבתי על זה קודם?!
טוב, בשנים האחרונות בכלל לא זכרתי איך נראה גוף של אישה במיטבה כשהוא בלי בגדים, עד שראיתי את סמנתה!
אבל איפה אוכל להשיג עיתון ׳לאישה׳ בתוך ירושלים? ומי אמר שהפרסומת הזו מופיעה שם עדיין?
חיפוש קדחתני בראשי, בכל מאגרי המידע שלו, איתר את ׳מרכז כללי׳ כתשובה אפשרית,
ב׳מרכז כללי׳ יש חנויות מכל הסוגים! המקום גדול ואפשר בקלות להתגנב לאיזה קיוסק ולקנות עיתון ׳לאישה׳ בחשאי.
אוטובוס למרכז העיר. סיור קצר ב׳מרכז כללי׳ ועיתון ׳לאישה׳ טמון עמוק בתוך שקית ׳המשביר לצרכן׳ תמימה שהבאתי מראש בדיוק למטרה זו!
שיחת טלפון. כרטיס אשראי והכדורים הגיעו אלי הביתה.
במשך חודשיים לקחתי אותם בדבקות, כל 6 שעות שני כדורים.
בשבוע הראשון הרגשתי תפיחות קלה בשדיי, הן התמלאו, נעשו כבדים יותר ואף רגישים למגע, אך ככל שהזמן עבר הבנתי שמדובר בשינוי מזערי, ואילו השינוי שהשדיים שלי צריכים כדי להיראות ׳נורמליים׳ לא יכול להיעשות דרך כדורים.
׳ניתוח להגדלת חזה!׳ צרח קול חצוף בתוכי בשריקה צווחנית
׳כן! בעיתון ׳לאישה׳, ממש ליד הפרסומת על הכדורים, הייתה פרסומת של ׳רונית רפאל׳, אפשרות לניתוח בתהליך קצר ומהיר ובאשפוז של יום אחד בלבד׳
השריקה החוצפנית הפכה לניגון מלהיב שככל שהקשבתי לו כך התלהבתי ממנו יותר
פתאום הרעיון של ׳ניתוח להגדלת חזה אצל רונית רפאל׳ לא נראה בעיניי הזוי כלל וכלל.
׳מעניין מה יגיד על זה יעקב, הרי כיום, כשאנחנו נשואים כבר 15 שנים, הוא מכיר אותי היטב, ויודע כמה חשוב לי המראה שלי,
בנוסף, יעקב כל-כך אוהב לראות אותי מתפשטת מולו, מחליפה ׳סטים׳ של הלבשה תחתונה שאני קונה במיוחד בשבילו, אוח, איך השתנתה מערכת היחסים שלנו, מאז הלילה הראשון של החתונה, בו הוא הקפיד על ׳חושך מצרים׳ בדביקות תמימה, לא יאומן מה עשו לנו השנים!!
יעקב טוען תמיד שהגוף שלי מושלם,
מעניין אם גם עכשיו, אחרי שהוא ראה את סמנתה, הוא עדיין חושב כך.
-
הוא חטף שוק.
״אני חושב שזה מסוכן!״ הוא אמר ובקולו ניכרה דאגה אמתית
״ואת באמת מושלמת בעיניי גם ככה!!״ הוסיף לשכנע
״יעקב, אני החלטתי כבר! אני רק רוצה את התמיכה שלך! אתה לא תצטרך אפילו להגיע לביקור, לא תהיה חלק מהסיטואציה בכלל! אני אחזור תוך יום הביתה, חדשה לגמרי ואתה תמות על המראה החדש שלי!!״ הבטחתי בתקווה
״תאר לעצמך איך אראה, לבושה בסט התחרה השחור, כששדיים שופעים יבלטו מתוך החזייה, ויתפחו כשתי לחמניות מתוקות, תאווה לעיניים!״
תפסתי בשתי ידיי את שדיי עטויות החזייה המרופדת, הצמדתי אותם זה לזה בכוח והנפתי אותם

אל על בשובבות
"ככה הם יראו בלי חזייה!! אתה קולט?!" פיזזתי מולו בחדווה
"את תראי פשוט דוגמנית על!" נדבק יעקב בהתלהבותי וחייך חיוך-עמוק-חוטם עד לשפתיו התחתונות.

-

ספר טלפונים. שיחת טלפון.
מספר כרטיס אשראי ו -התור נקבע.
תהליך קצר, הרדמה מלאה ובסיומה זוג אחיות מסורות שעזרו לי לקום מהמיטה.

בשבוע הראשון הם נראו נורא!!
זוג שדיים ענקיים ומתוחים שהזכירו לי את הימים של 'הגודש של אחרי לידה'.
למרות השכבות הרבות שלבשתי, מפני הצניעות, לא יכולתי לצאת מהבית, מחשש שהסוד המביש יתגלה.
'אלוקים, תעשה בבקשה שהם יתרככו טיפה ושהנפיחות תרד כבר! יכול להיות שעשיתי עבירה בכך שעשיתי את הניתוח? אבל הרגשתי נכה בשדיי המסכנים, שעברו התעללות כה רבה במשך 14 שנים ב-8 לידות, ואתה אלוקים יודע, שהסיבה העיקרית הייתה למען בעלי היקר!
אז נכון שדר" זינגר ראה אותי בחוסר צניעות, אבל בשבילו זה כמו עניין בריאותי! בריאות הנפש! הייתי כל-כך מדוכדכת מאייך שאני נראית, נכון שאתה מבין אותי, אלוקים הטוב שלי? אז תעשה בבקשה שהם יראו נורמלי כי אני לא יכולה לצאת מהבית, בבקשה!" התחננתי לאלוהים הטוב וחיכיתי בחוסר סבלנות
אחרי כחודש, הנפיחות ירדה, והשדיים הפכו להיות הנכס הכי יקר שלי,
זוג שדיים מושלמים, או כפי שקרא להם דר" זינגר המנתח: "ציצים לתפארה!"

-

למה אני כל-כך היסטרית מכך שהניתוח רשום בגיליון הרפואי שלי?
ממי וממה אכפת לי פה, בבית החולים הסגור, מקום חילוני שאף אחד לא מכיר אותי?
'זה כתוב על הגיליון!!' זעקו אלי קול דואג וצדקני ואחראי ביחד
'אורחים עלולים להגיע אלי בהפתעה! אולי אחותי ציפי תחליט פתאום להופיע, או מישהו אחר מהמשפחה, רק זה חסר לי!! שהם ידעו שעשיתי 'ניתוח להגדלת חזה', מי ישמע דבר כזה אצל אישה חרדית?!'
פתחתי את הקשרים שחיברו את הגיליון אל המיטה, הפכתי אותו לצד השני וחיברתי אותו שוב, הפוך.
סוג של פתרון זמני, כמו פלסתר קטן שמונח על פצע גדול מלא מוגלה.

<u>יום ראשון בבוקר.</u>

המים במקלחת התחלפו בכל רגע ממים קרים עד קיפאון למים רותחים עד כוויה, רגע ירדו בזרם חזק ורגע בזרזיף עלוב
'אוף! למה לא מטפלים בצנרת של בית חולים, ודואגים לכך שלכל החולים יהיו מים נעימים, גם אם מתקלחים כמה אנשים באותו זמן באותה קומה? איך אפשר להתקלח ככה! זלזול באנשים!!"

גידפתי בליבי את הנהלת בית החולים, קמצנים חסרי מעוף!
התנגבתי במהירות ויצאתי מחדר האמבטיה, לבושה בטרנינג נוח שרכשתי לעצמי בקניון שמתחת לבית החולים, לשם לקחה אותי אתמול האחות המתולתלת החמודה, כדי להתאוורר.
המים ממש משקפים את מצב הרוח שלי, רגעים של תקווה ואופטימיות מתחלפים בשניות ברגעים של דאון או של כאוס,
'היום אני רוצה להיות חזקה!' החלטתי
'ואני רוצה לבקש מיעקב, שיביא לכאן את אליאב לביקור!!
אליאב כבר לא צעיר, הוא לא יוכל להגיע באופן עצמאי מתל אביב לירושלים, אבל אם יעקב ייסע אליו ויביא אותו לכאן 'טרמפ מבית לבית' אני מקווה שאליאב יסכים'
אזרתי אומץ, כמו שאני יודעת, חייגתי ליעקב לטלפון הנייד וחיכיתי שיענה
"בוקר טוב" הוא פתח את השיחה בהתלהבות, מופתע מכך שאני מקדימה ומתקשרת אליו,
טוב, לא פלא, כל בוקר הוא מתקשר אלי כל-כך מוקדם, כשאני בקושי מתעוררת,
אבל היום, אני רוצה לבקש ממנו משהו חשוב!
"בסדר גמור!" אמר יעקב מידית, כששמע את בקשתי
"גם אני חושב שאליאב יוכל לעזור! אתקשר אליו עוד מעט ונראה אם מסתדר" סיכם את השיחה
'איזה כיף!! אליאב יגיע לביקור!!' התלהבתי
אני מכירה את יעקב.
אם הוא רוצה משהו, הוא יצליח להביא את ההר אל מוחמד!
-
הבוקר עבר בעצלתיים.
עד מתי אהיה פה?!
אני לא מקבלת שום טיפול, מלבד כדורי 'אסיוול' שאני רגילה לקחת גם בבית, כדי להירגע במקרים של 'התקפת צער' שאני לא מצליחה להתגבר עליה
הרופאים לא מצליחים להבין מה יכול היה להיות עד כדי כך חמור בחיים שלי, שהביא אותי להחלטה כל-כך גורלית, ניסיון לאבד את החיים!
אבל אני לא יכולה לספר להם.
אני לא סומכת עליהם, שישמרו על הפרוטוקול שלי מספיק בקפדנות, שלא ייפול לידיים זרות, כלומר, למישהו מהמשפחה שלי.
וגם יעקב, אני פוחדת מתגובתו, אם ייגלה שסיפרתי עליו הכול.
מצד שני, הפסיכולוגים והפסיכיאטרים תמימי דעים, שכדי להגיע למעשה שעשיתי, צריך להיות במצב קיצון, ומכיוון שלפי הסיפורים שסיפרתי להם עד עכשיו, כמה שהם לא פשוטים, עדיין אין בהם הצדקה לכזה מעשה.
הדבר מביא את הרופאים לספקות, שמא מדובר בהפרעה נוירולוגית שהביאה אותי למצב קיצון.
הרי ברור שאם הם ידעו את האמת, הם יבינו הכול, יתנו לי מכתב שחרור, וישלחו אותי הביתה, במנוד ראש של רחמים, על ההתמודדות שיש לי מחוץ לכותלי בית החולים, בתוך החברה הקיצונית שאני שייכת אליה.
לצערי, אין תרופה לסוג כזה של בעיות,
לא בצורת כדורים.
אם אליאב יגיע לבקר בימים הקרובים, אספר לו הכול! החלטתי והרגשתי את הבטן מתחילה

להתהפך לי מעצם המחשבה על אפשרות כזאת.
הרי אליאב הוא פסיכולוג בעצמו, אם הוא ישמע את הסיפור שלי, הוא בטח ידבר עם הרופאים במחלקה ויסביר להם, בלי לחשוף יותר מידי, שאני בסדר ושאפשר לשחרר אותי!
ככל שהפכתי שוב ושוב בכל צדדי ההחלטה הזו, כך היא הייתה נראית לי נבונה יותר ויותר.
'אספר לו בכמה משפטים, לא ארחיב יותר מידי, הרי לא אוכל לדבר אתו בפרטיות, מבלי שיעקב נמצא בסביבה, אבל אנסה ליצור כמה רגעים מתאימים, שיספיקו לי כדי להעביר לו את המסר החשוב.
ההמתנה הממושכת מרטה את עצבי, חיפשתי בכל מאודי תעסוקה למילוי השעמום,
נכנסתי לחדר 'מועדון התרבות' בחיפוש אחר תעסוקה שתעביר לי את הזמן.
להפתעתי החדר היה ריק, מלבד בחורה 'חדשה' שישבה לבדה על ספסל העץ ונשענה על השולחן בחוסר מעש.
הבטתי בה, ולפי הבעת פניה הבנתי שהיא כנראה בעלת תסמונת דאון.
ברגע הראשון, נרתעתי מעט.
ברוך השם, אין לי ניסיון קרוב עם ילדים או אנשים שלוקים בתסמונת הזו, אני לא באמת יודעת מה היכולות של הבחורה החמודה הזו, באיזו רמה הלקות שלה ואיך, אם בכלל, מתאים לפנות אליה.
לשמחתי, היא הקדימה אותי, הביטה בי בעיניים מחייכות ואמרה לי בקול הכי חמוד ששמעתי לאחרונה: "איך קוראים לך? את מדריכה?"
"קוראים לי דסי, ואני לא מדריכה, אני חולה. כמוך!" אמרתי והופתעתי מעצמי, איך הבחורה הזו, שהביטה בי בתמימות תהומית הביאה אותי לומר את כל האמת הפשוטה, מבלי לנסות לייפות אותה בניסוחים מאולצים
"אני לא חולה!!" היא אמרה לי ונימת תוכחה בקולה
"אני הודיה ואני מחכה לאימא שלי שעובדת פה"
"אהה, סליחה!" התנצלתי והרגשתי איך כאילו התהפכו להן היוצרות
הבחורה שבעיני נתפסה כ-חולה, היא בעצם הבריאה פה מבין שתינו, נכון לרגע ולמקום הזה!
משהו בהודיה שידר ביטחון ונועם, לא יכולתי שלא להיזכר ב'חיילה המשוגעת' מרחוב רשי בבני-ברק, ובאימא המפחידה שלה, שהיו חלק מההוואי השכונתי שלנו בבני ברק של שנות השמונים.

<u>סלט תפוחי אדמה</u>

אחד התפקידים שלי בבית, בהיותי כבת ארבע עשה היה:
הכנת סלט תפוחי אדמה לעשרות אנשים עבור בית התמחוי שניהלו הוריי .
ילדה בת ארבע עשרה, בתפקיד של טבחית!
זה לא היה נורא כל-כך, אלמלא הייתה 'חיילה המשוגעת'.
היום היו מגדירים אותה כילדה עם צרכים מיוחדים, או כבעלת תסמונת דאון,
אבל אז, לא היו הרבה 'כמוה' וזה היה השם שלה, או יותר נכון הכינוי שלה, בשכונה שלנו.
לי באופן אישי לא הייתה בעיה עם חיילה, הבעיה האמתית הייתה עם אימא שלה!
לאימא של חיילה המשוגעת הייתה יד שמאל נפוחה מאד, כנראה סבלה מאיזו מחלה.
משום מה, מראה האישה הגדולה והרחבה מאד, עם היד הרחבה עוד יותר, גרמו לפחד מפניה,

שלא לדבר על הצעקות ההיסטריות שהייתה צועקת על הילדים בשכונה.
ולמה צעקה עליהם?! כי לילדים יש נטייה למעשי קונדס והם מזהים את החלש ומשתמשים בו כדי לגוון את אחר הצהריים המשמים, היו עוברים תחת התריס הירוק בקומת הקרקע שבבניין של חיילה, ברח' רשי, צמוד לחנות הירקות השכונתית של הירקן הכי יקרן בעיר, עוצרים, צועקים "חיילה המשוגעת! חיילה המשוגעת" ובורחים
אני לא הייתי מ'הצועקים' כמובן, וכשהייתי עוברת ברחוב רשי, תמיד הלכתי בצדו השני של הכביש, ליתר בטחון
הבעיה הייתה, כשהייתי צריכה להגיע 'למחסן.'
את 'המחסן' שכרו אבא ואימא לאחסון סחורה עבור בית התמחוי שבבעלותם.
ה'מחסן' ממוקם בדירת חדר בקומת הקרקע הצמודה לדירה של חיילה המשוגעת!
מכל הדירות בבני ברק, דווקא שם!!
ואני, ספק ילדה ספק נערה, גיל 14-15 בתפקיד 'מכינה סלט תפוחי אדמה' הייתי צריכה להגיע ל'מחסן' כמעט בכל יום!
היה שם מטבח קטן שבמרכזו, מעל שולחן עץ מרובע, עם פורמייקה כתומה, נצבה פיילה ענקית ירוקה, ועליי הוטלה המשימה הקבועה והיומיומית – להכין את סלט תפוחי האדמה בהתאם למספר האורחים העתידים להגיע.
אבל למה להקדים את המאוחר ולדבר על המטבח?! אני עדיין מחוץ לבניין.
אחרי שקיבלתי את המשימה היומית - מספר המנות שצריך להכין, הייתי יוצאת מהבית ברחוב ר' עקיבא, מדלגת שתיים שתיים את 52 המדרגות בשלושת הקומות מהבית שלי לרחוב ורצה לכיוון רחוב רשי.
כבר בפינת הרחוב הייתי מאיטה את צעדיי ומתחילה לחשב, בעוד רגע אגיע לירקן-היקרן, שזה אומר שאני קרובה מאד לבניין של 'המחסן', שזה אומר שאני אמורה לעבור את המסדרון בקומת הקרקע, המסדרון המשותף לדלת של המחסן ולדלת של חיילה המשוגעת ולאימא המפחידה שלה.
אין לי זמן להתמהמה, האירוח מתחיל בקרוב ואבא מחכה לסלט!
אני מחזיקה את המפתח בידי, מוכן לנעיצה בחור המנעול, לוקחת נשימה עמוקה, מסתכלת על התריס הירוק, שמחה על שהוא מוגף ו- - תופסת את הריצה של החיים שלי!
פותחת את דלת המחסן, נכנסת, טורקת אותה אחרי, ונועלת. פעם, וליתר ביטחון פעמיים.
רק אז, אני מעזה להחזיר באיטיות את נשימותיי לקצב רגיל.
מכשול מספר 1 עבר בהצלחה.
'תודה רבה לך אלוקים שלי!' אני לא שוכחת להודות למציל היקר השומר שלי
'מה הייתי עושה בלעדיך השם הטוב?!' אני שואלת-אומרת ומתכוננת בנפשי למשימה הבאה, שהיא – איסוף המוצרים, דהיינו קופסאות השימורים הענקיות, מתוך ערמות ארגזים אינסופיות שמסודרות בטורים בגבהים שונים שחלקם יוצרים סולם כדי להגיע לאחרים.
נשמע פשוט, לא?!
אמ, יש עוד יצורים שקופסאות השימורים האלה מעניינות אותם,
הם שחורים, הם גדולים ולעיתים הם גם מעופפים. המקקים.
אז הכלל הוא כזה: אם השחורים האלה עומדים על מקום אחד ולא זזים – אני מתעלמת מהם, אם אני רואה שחור כזה הולך – אני נעצרת ועוקבת אחריו לראות לאן מועדות פניו ומחכה שייעצר איפשהו או יעלם בין הארגזים

אבל אם לרוע מזלי מחליט שחור הכנפיים להשתמש בהם ולעוף בחדר – אין מנוס מנסיגה חד צדדית טוטאלית, כלומר: אחורה פנה, החוצה צעד!
אני נסה על נפשי מהמחסן הישר לחדר המדרגות, להתמודדות עם חיילה ואימא שלה,
כי במשקל מקק-חיילה-אימא שלה – המקק מכריע באיומו!
מחכה בחדר המדרגות עד יעבור זעם, כלומר עד שהמקק יירגע ויגיע למצב יציב או יעלם איפשהו.
חוזרת לבדוק שהעניינים נרגעו ומסיימת את המלאכה – סלט תפוחי אדמה!
עכשיו כל מה שנשאר זה לקחת את הפיילה הירוקה והענקית ולרוקן את תוכנה לגלון פלסטיק גדול אותו אני נושאת בשתי ידיי לאורך רחוב רבי עקיבא ועד לבית התמחוי שם מחכה אבא לי ולו - לסלט. בדרך אני נושאת תפילה: 'אלוקים הטוב, תעשה שלא אפגוש אף אדם שאני מכירה, את 'דסי הסבלית הצעירה בתפקיד נושאת הגלון לבית התמחוי' שלא יהיו לי בושות, שלא יחשבו שאני מסכנה, שלא יזיק לי הדבר בשידוכים העתידים לבוא בעזרת השם בבוא העת.
"אנא השם הושיע נא אנא השם הצליחה נא" אני ממלמלת בכל פעם את אותו הפסוק ומרגישה שהשם שומר עלי ומביא אותי בשלום עד לבית התמחוי.
אבא טרוד בהכנות ל'אירוח הגלמודים' שתחת אחריותו, הוא לוקח מידי את הגלון וממשיך בעיסוקיו במטבח המהביל
'תודה לך השם הטוב!' אני מסכמת את האירוע ונושמת לרווחה
עשיתי את המוטל עלי כראוי.
הסיוט היומי מאחוריי.

-

מה אני עומדת פה לבד, ב'חדר המועדון'? אפילו לא התיישבתי, ו'חיילה המשוגעת', כלומר, אופס! איך קראו לה?! כן, הודיה! בחורה חמודה! חבל שכשאני הייתי ילדה לא ידעתי שילדות עם צרכים מיוחדים הן כאלה חמודות, הייתי חוסכת לעצמי שנים של פחד וסבל מיותר.
אה, היא כבר לא פה! כנראה יצאה בזמן שחלמתי על 'סלט תפוחי האדמה'.

-

חזרתי אל החדר לאיטי, גוררת את רגליי במסדרון הארוך
'אוף, משעמם כאן, ואני מתגעגעת לילדים שלי!
זה בדיוק הזמן שהקטנות חוזרות מבית הספר, אחת אחרי השנייה, נכנסות בהתלהבות הישר אל המטבח לבדוק מה הכנתי להיום לארוחת הצהריים.
נכנסתי למיטה, פתחתי את מכשיר ה-די-וי-די שיעקב הביא והכנסתי לתוכו את אחד הדיסקים האהובים עלי, מסדרת 'השיר שלנו', הדיסק שמראה, איך רני נכנס אל הבית הפשוט במאחז המרוחק
הבטתי בעיניים כלות על המבט של רני, כשהוא מסתכל על תמרה היפה, ושר לה עם הגיטרה שיר ענוג.
הנחתי את המכשיר לצדי על המיטה, התכסיתי בשמיכה, פניי אל הקיר ושקעתי בפנטזיות על שירי אהבה של בנים לבנות, על מבטים הדדיים של תשוקה ועל נשיקות לוהטות במאחזים נטושים בליל ירח זוהר.
קולו של יעקב קטע את השקט בחדר וגדע באחת את הרגעים הקסומים
התכווצתי.
לא התחשק לי להסתובב אליו.

רציתי להיצמד לחלומות המתוקים שלי, להמשיך להפליג איתם במרחבי הדמיון
סגרתי את מכשיר ה-די-וי-די בטריקה והמשכתי לשכב, פניי אל הקיר, מעמידה פני ישנה.
"ש-לו-ם" הוא הספיק לומר בקול ומיד שתק, הבין שאני ישנה כנראה
קול של גבר נוסף הפתיע אותי!
לרגע נדמה היה לי שיעקב פגש באחד מהפסיכולוגים שחלף בדיוק במסדרון
הרמתי את ראשי מעט, ומתחתי את אוזניי, מנסה להקשיב לשיחתם, מבלי להיתפס בערנותי
"נגמרו המשחקים!" שמעתי את יעקב אומר בקול שקט, חשב שאני ישנה וניצל את הזמן כדי לדבר עם הרופא
"אם היא מעזה לעשות עוד 'שטות' כזאת, אני הופך עליה את כל המשפחה!" אמר בקול זועם
"מדברת על פרידה, רוצה להשתנות, אני מזהיר אותך!! אם יש לך כוח עליה, תעשה הכול כדי שהיא תירגע ומהר, כי אם היא עוזבת את הבית היא לא תראה ממני שקל! וגם את הילדים אני אדאג שהיא לא תראה! תזכור!! יש לך כוח עליה, תפעיל אותו!!" צרח יעקב בלחישה
מרגע לרגע הרגשתי את גופי מתאבן יותר ויותר
'עם מי הוא מדבר?!?' התמקדתי במחשבה שהיא בגדר משהו שאני יכולה לשאת, כי על תוכן הדברים שנאמרו לא הייתי מסוגלת אפילו לחשוב
"שש, אל תהיה כל-כך דרמתי, יהיה בסדר! בוא נצא, היא ישנה, מתוקה. אל תעיר אותה"
"אליאב!!!"
קפצתי מהמיטה לעבר האדם החם והאוהב שחיכיתי לו הכי בעולם!
"מה שלומך?" הוא אמר וחייך בעיניו המבינות, חיוך שאומר את כל מילות האהבה, הנחמה והחיזוק שעיניים יכולות להעביר
הצמדתי את ראשי אל חזהו של האיש היקר, החילוני המבוגר והמבין יותר מכל איש אחר בעולם והתייפחתי בבכי קולני חסר מעצורים, התפרקות מוחלטת, של כל מה שצברתי במשך כמה שנים נשפכה ממני בדמעות מלוחות כים.
"בואי מאמי" אמר אליאב ברגע של הפוגה, הוא הרים את סנטרי, ניגב את פניי בממחטה, כמו סבא מסור ואוהב והוביל אותי בשקט אל הספסל הצדדי שבכניסה למחלקה
לא הייתי צריכה יותר מזה.
התיישבתי קרוב אליו, ניצלתי את זה שיעקב הלך לחפש את דר' שולמן, כדי להפציר בו שישחרר אותי הביתה וגוללתי בפני אליאב את תקציר השנים האחרונות של חיי.
סיפרתי לו הכול! כל מה שהתאמצתי כל-כך להסתיר במשך השנתיים הארורות האלה!
שפכתי מהלב, ללא סדר, את האירועים המוזרים והבלתי מתקבלים על הדעת שחוויתי.
לסיום, פניתי ושאלתי אותו בזעזוע, שאלה שידעתי את התשובה עליה:
"זה נכון שיעקב אמר, שהוא ידאג לכך שאם אעזוב את הבית, לא אראה את הילדים שלי?! אני שמעתי טוב?!?" שאלתי באינטונציה של שאלה רטורית
"תקשיבי מאמי" אמר אליאב, והביט בי במבט המיוחד שלו, המשלב רכות וסמכותיות בעת ובעונה אחת:
"אני רוצה שאת תספרי פה לרופאים את כל זה!!!" אמר וקולו הפך גבוה והחלטי יותר ויותר מרגע לרגע
"מי פה מנהל המחלקה?" המשיך וחקר
"אני רוצה שתדברי עם הפרופסור הכי גדול!! ושתספרי לו ה-כ-ו-ל!!" דרש

"את חייבת את זה לעצמך!!"

"אני לא פסיכיאטר, אני בקושי פסיכולוג!" הצטנע

"אבל הרופאים פה הם מומחים מהשורה הראשונה! וחשוב מאד שהם יראו את כל התמונה כולה, ללא כחל וסרק, ושהם יקבלו את ההחלטה הנכונה, אם את צריכה טיפול תרופתי, או כל מעקב אחר, זה קריטי!! כי אם הם לא ישמעו את כל הסיפור, הם יקבלו החלטה לפי מה שהם יודעים, ואת עלולה חלילה למצוא את עצמך בולעת כדורים פסיכיאטרים שלא תואמים לך, או שבכלל מיותרים לגמרי ולא יועילו לפתרון הבעיה!

-

יעקב חזר עצבני וזעוף

"אין עם מי לדבר בבית חולים הזה!"

"ביקשתי תשובה ברורה: מתי את משתחררת!! אבל לאף אחד פה לא אכפת ממך ואין להם תשובה עדיין"

קולו רעם במסדרון השקט, שלא רגיל לאוקטבות כאלה, מאדם מבוגר, נשוא פנים, עטור זקן ארוך וחבוש במגבעת מכובדת

אליאב נע על הספסל באי נוחות גלויה

"אני חושב שכדאי שאני אסע בחזרה לתל אביב, אני מעדיף לחזור לפני החושך" אמר בקול מתנצל ליעקב

"יאללה! ממילא אין לי כבר מה לעשות כאן. תבואי כבר הביתה!" צעק עלי, כאילו שזה תלוי בי

'אם זה היה תלוי בי, בכלל לא הייתי חוזרת הביתה' העז קול חצוף ומגן בתוכי לענות ללא קול על דבריו

אליאב קם מהספסל, הצמיד את פיו לאוזני ואמר לי בשקט:

"תבטיחי לי שאת מבקשת שיחה עם הפרופסור ואת מספרת לו הכול!!"

"מבטיחה!" עניתי מיד

ולא ידעתי עדיין בעצמי אם אני דוברת אמת או שקר.

-

מוקדם בערב, נכנסתי למיטה בשקט, התכנסתי לתוך עצמי ושקעתי בשינה טרופה, מלאה בספקות.

התעוררתי מוקדם מאד בבוקר, וידעתי מיד שההחלטה התקבלה.

ניגשתי לחדר האחיות במהירות, פניתי לאחות הראשונה שראיתי, זו שאחראית על 'משמרת לילה' היא ישבה על הכיסא בפתח חדר האחיות ונמנמה

"אני מבקשת לדבר בדחיפות עם פרופסור וייצמן!" אמרתי לה בקול הכי החלטי שלי,

"תגידי לו, שאני רוצה לספר לו ה-כ-ו-ל! אמרתי ונתתי את כל כובד המשקל למילה האחרונה

"אני עדיין שייכת למשמרת לילה, אבל האחיות שיגיעו בבוקר יטפלו בזה" הבטיחה

חיכיתי בחוסר סבלנות בלתי נסבל עד לשעה 7 , הזמן שבו מתחלפת משמרת האחיות

וכדי שלא להתאכזב מכך שעדיין אין להם תשובה בשבילי, חיכיתי שעה נוספת.

האחות עם הקוקו השחור והטוסיק הקטן, שאני עדיין לא יודעת את שמה, אבל הבנתי שהיא האחות של הבוקר, נכנסה לחדרי

"פרופסור וייצמן יפגוש אותך בחדרו היום ב-10.00 היא אמרה לי ברשמיות ולא ידעה מה המשפט הזה עושה לי.

הסיפור האמתי

סוללת רופאים, פסיכיאטרים ופסיכולוגים, שאת רובם טרם ראיתי בבית החולים, קיבלו את פניי, כשנכנסתי לחדרו הגדול של הפרופסור.
הלם. מבוכה ומועקה שבעקבותיה התלבטות :
'אולי אוותר על ההחלטה שלי לספר ה-כ-ו-ל -?'
הן בקושי רב הצלחתי לאזור עוז ואומץ, כדי להתגבר על פחדיי הרבים מחשיפה, והחלטתי לשתף את פרופסור רוני וייצמן, בתור הפסיכיאטר הראשי של המחלקה,
אך האם זה הגיוני לאפשר לאוזניים הרבות של כל צוות המחלקה להיות שותפים לסודותיי הכמוסים?
בטן מתהפכת. ראש כבד. בחילה.
'הבטחתי לאליאב! לא אפר את הבטחתי!' קבע הקול האחראי בשבילי
הבטחתי לאליאב שאעשה את הכול, כדי להסביר לרופאים את המצב האמתי שלי!
אליאב אמר שחשוב מאד שלא יאבחנו אותי כחולה במחלה פסיכיאטרית שאין לי, ויתנו לי כדורים שיהרסו לי את הגוף ואת הנפש, כשאני בכלל לא צריכה אותם.

מסאז' מפנק

פר' וייצמן נכנס והצטרף לצוות שישב סביב השולחן הגדול.
דממה השתררה בחדר
צוות של שניים עשר רופאים (ספרתי!) הביט בי בציפייה, מוכנים לשמוע את המונולוג מפי השחקנית הראשית בסרט האמתי של החיים.
סקרתי את פניהם בזה אחר זה, בטרם פתחתי את דבריי באחד הנושאים הרגישים והסודיים ביותר שלי, וגיליתי את דר' תמר גולדשטיין, יושבת במרכז השולחן ומביטה בי בעיניה המבינות.
נוכחותה הרחיבה את ליבי.
השתחררתי באחת מכל המחסומים, מיקדתי את כל תשומת ליבי אליה, מעריצה את דמותה המבורכת, אמפטית ומתעניינת במידה המדויקת
דיברתי אליה בלבד, מכחישה את קיומם של אחד עשר הרופאים האחרים :
אני רוצה לשתף אותך, בדבר שהכי מטריד אתכם, צוות הרופאים :
הסיבה האמתית לכך שרציתי לשים קץ לחיי!
דיברנו הרבה בפגישותינו, על ילדותי המורכבת, על הרצון התמידי שלי, להיות טובה יותר, מוערכת יותר, ויחד עם זה ייחודית וחופשיה,
דיברנו גם, על התקופה הראשונה, בה הייתי נשואה, אישה כנועה, עושה רצון בעלה החסיד התמים ששומר על ה'תאקונעס' קלה כבחמורה, ובתוכי ילדה קטנה ופרועה שמשוועת להכרה וליחס אישי ואין איש, כלומר, אין בן זוג שרואה ומבין את צרכיי.
בטח חשבת לעצמך לא פעם, ואף שאלת אותי מידי פעם :
מכאן, ועד הרצון למות, כמעט שלושים שנה מאוחר יותר, מה קרה?
אני רוצה לדלג אתך 15 שנים קדימה.

יעקב ואני הורים ל – 8 ילדים מקסימים, יפים, בריאים ומחונכים לתפארה!
כבר מזמן שכחנו מה-'תאקונעס', ופרצנו את כל הגדרות המותרות והלא מותרות שבהלכה ואף את אלו שאסורות בתורה! - -
אמנם בתחילת התהליך, הייתי אני היוזמת והמובילה, מזהה את הסדקים בגולם ומוצאת דרכים כדי להפוך את הגולם לפרפר,
אך במשך השנים, "קם הגולם על יוצרו!"
את יודעת כנראה, שכשסיימתי ללדת את שמונת ילדיי הנפלאים, עשיתי 'ניתוח להגדלת חזה', כמובן שמדובר במעשה לא שגרתי אצל אישה חרדית, ובוודאי אצל אישה צנועה וחסידית, בסוגריים אומר, שהסיבה לניתוח הייתה חלק מההתפתחות שעברנו, יעקב ואני.
מערכת היחסים האינטימית שלנו, סקס, הייתה בכי רע.
גוף-השרוך שלו גרם לי לבחילה, ומגעו העדין ביותר גרד את גופי כתולעת משי מתפתלת על עלה ירוק רענן, וכל כמה שניסינו לטפל בבעיה, כך החמירה עקב השתדלויותיו מעוררות החמלה באומללותן.
אחד מניסיונות אלה, הביא אותנו ל'מפגש טנטרה' בו נחשפתי למראה מושלם של אישה מעורטלת, ומאז הרגשתי 'נכה' בגופי הפגום, לאחר הנזק הבלתי הפיך שנגרם לי עקב הנקת שמונת ילדיי ועד שקיבלתי החלטה ועברתי את הניתוח המיוחל.
לאחר תקופת החלמה ראשונית, חיי השתנו מן הקצה אל הקצה!
התמלאתי בתחושת ביטחון עצמי פנימית, והתענגתי על גופי המושלם, בעודי מתפשטת מול המראה הענקית בחדר השינה, שלא כמו בסיפורים ששיתפתי אותך אודות השנה הראשונה לנישואינו. מראה קטנה לצחצוח שיניים מעל הכיור.
יעקב התמוגג אף הוא מהאישה המושלמת שלצדו, הרעיף עלי מחמאות ושבחים ומילא את כיסיי במכתבי סגידה מבחילים.
וכשמיצה את התלהבותו האישית ממני, רצה בכל מאודו, לפרוץ עם רכושו הנפלא החוצה.
וכך התחילה חגיגת המאסז'ים!

עד לאותה תקופה, כחלק משגרת החיים, בהם לשנינו זמן רב פנוי, בעיקר בשעות הערב, כשהצאצאים מתפנים איש איש לעיסוקו, היינו יוצאים לבילויים שונים ומשונים,
החל במסעדות מסוגים שונים, המשך במלונות מפוארים וכלה בחוויות ייחודיות, כמו חווית ה'טנטרה' אותה הזכרתי קודם.
אחת החוויות השגרתיות הייתה: עיסוי במלונות ספא נחמדים. הבילוי כלל הגעה משותפת וכניסה לחדרים פרטיים, בהם גבר מעסה את יעקב ואישה מעסה אותי והכל בא על מקומו בשלום.
וכאן מתחיל סיפורנו לקבל תפנית, שתחילתה נעימה יותר והמשכה מר עד מאד.
יום אחד, כמה חודשים ואולי שנה אחרי שעשיתי את הניתוח, יעקב העלה הצעה מפתה:
"בואי נלך לעשות עיסוי זוגי! שמעתי שיש צימרים מאד נחמדים, שיש בהם שרותי עיסוי, מזמינים אל החדר גבר ואישה, מעסה ומעסה ובאותו זמן שנינו יכולים לקבל עיסוי כייפי שישחרר לנו את השרירים!
"נשמע כיף!" אמרתי
אני אוהבת שינויים, וכל דבר שיכול לגוון את הנישואין המשעממים שלנו – יכול להיות נהדר!
הוא ברר על מקומות עיסוי קרובים לירושלים, ומצא צימר מפנק בקיבוץ 'משמר השמונה', מקום

שלדבריו יש בו אווירה זוגית ורומנטית, והזמין לנו מסאז' בחדר זוגי.

-

ביום רביעי בערב, יעקב סיים את העבודה בשעה מוקדמת ויצאנו מרוגשים ועליזים ל'צימר המפנק במשמר השמונה'.

הגענו למקום.

זוג מעסים ממוצא רוסי, קיבלנו את פנינו בכניסה לחדר.

חדר אינטימי, חמוד. רצפה עשויה פרקט עץ טבעי, קירות צבועים בגוון בז' רך ובמרכז החדר שתי מיטות עיסוי בעלות רגליים מברזל ומשטח מרופד בצבע כחול שמכוסה בסדין לבן, כצבע החליפות של המעסים, נקיים ורעננים.

הם קיבלו את פנינו בחיוך ושאלו, מתוך נימוס, מה שלומנו ואיך עברה הנסיעה

יעקב, כהרגלו, איש מעשי שהמשפט: 'יאללה, חבל על הזמן' זה המהות שלו, האיץ בי להיכנס להתארגן בפינה הימנית של החדר, שבה היה חלל קטן מכוסה בווילון, איך לא, בצבע לבן!

נכנסתי אל מאחורי הפרגוד והתפשטתי בצניעות.

"תישארי רק עם תחתונים, שיהיה נוח לעיסוי" קראה לעברי המעסה מעבר לווילון

עמדתי בתוך הפינה הקטנה כשעלי תחתוני תחרה סגולות בלבד.

פתאום הבנתי שאני אמורה לצאת אל החדר וללכת עד המיטה, והחזה שלי חשוף!

אמנם ה'ציצים' שלי כל-כך מושלמים עכשיו, אין לי במה להתבייש, אבל בחדר נמצא גם המעסה של יעקב, שהוא גבר, וזה ממש לא צנוע! אסור לי לצאת 'ככה' אל החדר!

"יעקב, תכניס לי בבקשה מגבת לכסות את עצמי עד המיטה" קראתי מתוך פינת ההלבשה הסגורה אל תוך החדר

פאק!! (סליחה על המילה הגסה, הייתי חייבת!!)

הווילון נפתח בתנועה מהירה

"לא!!!"

קיפלתי את גופי קדימה וכיסיתי את שדיי בשתי ידיי בתנועת איקס שמסתירה עד כמה שאפשר את גופי הערום.

'אוי ואבוי! זה יעקב!!' חדרה לתוכי ההכרה

'יעקב חשף אותי ערומה מול גבר זר!!' צרחו בתוכי כל הקולות השומרים שאני מכירה

"השתגעת?!" צרחתי אליו בהיסטריה

"למה?! מה קרה?!" קרא לעברי בקול מתריס ומתלהב כאחת, עיניו המעריצות בערו בהביטו בי חוסר אונים מוחלט כיווץ כל אבר מאבריי, תפסתי בקצה הווילון וכיסיתי את ליבי

'אני עירומה, מול גבר זר ויעקב צוחק!'

לפתע תפס יעקב את ידי השמאלית בכוח, ניתק אותה מגופי ומשך אותי החוצה מהפינה שנדחקתי אליה למרכז החדר

"תראו!" קרא לעבר זוג המעסים, הייתם מאמינים?!"

"שמונה ילדים יצאו מהחתיכה הזאת!" הכריז כאילו מדובר ברגע של הכתרת כתר 'חביבת הקהל' בטקס מלכות יופי

ניסיתי להסתיר את שדיי בידי האחת, אוחזת עדיין בקצהו של הווילון הנמתח, ידי השנייה כלואה בידו האיתנה

'הוא השתגע! איך הוא מעז?' נטרפתי

בתנועה מהירה והחזקה, ניערתי אותו מעלי, קפצתי על מיטת העיסוי הקרובה וכיסיתי את עצמי בסדין שהיה מונח על המיטה, מיששתי בידיי כדי למצוא את הפתח שמיועד לראש במיטת העיסוי ודחפתי את הראש שלי פנימה.

רק אז, הו אז, הרשיתי לעצמי להסמיק לתוך הרצפה ולהתרסק בכעס, בהלם ובעלבון.

הרגשתי כמו חפץ נוי, שמציגים אותו בשוק לראווה! כמו חליפה מהודרת, שמניפים אותה מול הקהל והוא מריע.

חפץ.

שייכת למישהו אחר, והוא עושה בי כרצונו.

"את נראית מעולה, אין לך בכלל במה להתבייש!" שמעתי את קולה של המעסה הרוסייה

"תראי איך הם מתלהבים ממך" המשיך אף יעקב מנסה לשכנע אותי להשתתף בחגיגה

'בעעע', הרגשתי קיא עולה לגרוני, גופי רעד מפחד שלא יכולתי להסביר את פשרו

"הכול בסדר" אמר המעסה כשהבחינה ברעידותיי, החימום דולקת ותיכף תתחממי גם השמן שהביאה פה" אמרה בשגיאות לשון ובמבטא עילג שהצחיק אותי אף ברגע איום זה,

לקחתי נשימה עמוקה וניסיתי להירגע, תוך שאני מרגישה את שתי כפות ידיה של המעסה הרוסייה מנענעות את ישבני באיטיות בקצב המוזיקה השקטה שברקע

לא הצלחתי לנשום באופן סדיר.

המעסה עברה לדפיקות מרפקים לאורך גופי, מהעורף, לכל אורך הגו ועד לקו הישבן

גופי רטט מהנענוע ומהדפיקות

'אני אמורה ליהנות מזה' חשבתי ממורמרת, 'אבל אני לא!'

תחושת עצב תהומי חדרה לתוכי, תחילה למצח ואז לאחורי האוזניים, ירדה לגרון, לצוואר ולבסוף ללב. עמוק עמוק פנימה בלב חדרה לתוכי ההכרה:

'הוא השתמש בכוח!! בגוף שלי!'

כשהתעוררתי בבוקר שלמחרת, ועוד לפני שפקחתי את העיניים הרגשתי את אבן העצבות הכבדה שאפפה אותי שם, לילה קודם, על מיטת העיסוי.

אמנם היה בתוכי קול פנימי קטן שצייץ במנגינה חדשה ואמר משהו מעודד, כמו:

'זה דווקא מחמיא שיעקב מתלהב ורוצה להראות גם לאחרים כמה שאני מושלמת'

אבל הקול המנחם הזה, שניסה לפתות אותי להתרכך קצת, לא שכנע את מוחי שקדח בעצב וכעס:

'הוא חושב בעצם על עצמו! הוא לא רואה אותי, את הקושי שלי, כשהוא מציג אותי לראווה ומסתכל עלי כעל חפץ. זה לא אני האישייו כאן. זה הוא!'

המחשבה החדשה הזו קוממה אותי. משהו לא הסתדר לי!

'הרי יעקב כל-כך אוהב אותי, הוא ממש מעריך אותי!!'

'אז הוא מסתכל עלי ולא רואה אותי?!' , 'מעריץ אותי אבל לא אכפת לו ממני?'

'מספיק דסי! זה לא הזמן להתפלספויות. שבע בבוקר. צריך לקום ולארגן את הילדים לבית הספר ולחיידר' פקד הקול המארגן שלי

'כן. אחשוב על זה אח"כ, כשאתפנה' עניתי לעצמי וקמתי מהמיטה, נטלתי את ידיי 8 פעמים, ברכתי כמו מנטרה את התפילה של הבוקר: "מודה אני לפניך...שהחזרת בי נשמתי, בחמלה רבה אמונתך"

לא הצלחתי להתרכז במילים. לא הרגשתי את ההודיה להשם יתברך, כמו שאני רגילה בכל בוקר. העצב השתלט עלי!

ישבתי על המיטה וקולות מייסרים תבעו תשובות לשאלות שפוצצו את ראשי
'הוא מודע למצוקה שלי? הוא אוהב אותי בכלל?'
"בוקר טוב אימא!" שמעתי את קולה הדקיק של המוז'ינקהל'ה שלי(*הבת הקטנה שלי)
קולה המתנגן, ניצח בשנייה אחת את הקול המאורגן שלי ואת כל הקולות העצובים והמתקוממים והמתנגדים למיניהם, ולקח אותי הישר למטלות ומחשבות היום יום
'אולי עדיף ככה: פחות לחשוב – פחות לדאוג!' סיכמתי לעצמי את הנושא.
-
"הייתם מאמינים?!" פניתי אל סוללת הרופאים שמולי
"הבנאדם שמצהיר שהוא הכי אוהב אותי, כפה עלי משהו שלא רציתי! וכשניסיתי להתנגד הוא לגמרי לא ראה אותי!!!"
"זה היה בשבילי, עוד אסימון שנפל לתודעתי והצטרף לאסימונים הרבים שאספתי מאותה תקופה ועד היום, כשאני כאן, מולכם, מספרת את סיפורי הזוועה שלי" נענעתי את ראשי בעצב
"בסוף אהיה משווקת של אסימונים" חייכתי במרירות, מנסה להפשיר מעט את השקט המקפיא ששׂרר בחדר עמוס האנשים.

<u>הפעם זה יהיה אחרת – הוא הבטיח</u>

למרות שאחרי הביקור המבייש ב'משמר השמונה' נשבעתי לעצמי שבחיים בחיים אני לא אלך עם יעקב לשום עיסוי, משום סוג ובשום מקום, כשהוא הציע לי יום כיף במלון, כולל מסאז' בשני חדרים נפרדים, בתוך ספא מפואר ומפנק, לא יכולתי שלא להתפתות ולהסכים.
'זה עיסוי נפרד, כמו שהיינו רגילים ללכת עד היום, אין סיכוי שמשהו יפריע למהלך התקין של הדברים' שכנע אותי הקול הפנימי שלי, ואפילו הקול האחראי הסכים אתו 'זה מקום מסודר ונהיה בחדרים נפרדים, אין סיבה לדאגה!' האמנתי להם ונרגעתי
הגענו למלון 'נרקיס' בהרצליה.
עלינו במעלית השקופה לקומה 4, ל'אזור הספא', כל אחד מאתנו מחזיק תיק אישי משלו.
הכנתי את חפצנו מראש בהפרדה מלאה, כדי 'למנוע בעיות', יעקב קיבל שקית שחורה של 'רנואר' ובה מגבת אישית ובגדים להחלפה ולעצמי לקחתי תיק מלבני שחור שהיה נראה לי הכי 'קלילי' ודומה לתיק בריכה של חילונים, כי אין לי בבית תיק שמיועד במיוחד לבריכות וכאלה, לתוכו הכנסתי כלי רחצה ומגבת מספיק גדולה שתוכל לכסות אותי במקרה חירום.
הכניסה לחדרי המסאז' הייתה סוג של מעבר, כמו מסדרון צר וארוך ששדה הראיה שבו מוגבל ובערך בנאדם אחד וחצי יכולים לעבור בו בו-זמנית.
התיישבנו על כסאות מעץ קלוע, שהיו קבועים בצמוד זה לזה לאורך הקיר השמאלי וחיכינו שיקראו לנו
לפתע ראינו אותו מעלינו.
גובה עצום, לפחות כמו יעקב, אבל בשונה מיעקב, הוא היה חסון להפליא ובעל קרחת מבריקה וזוג עיניים ירוקות ענקיות שכובשות אותי תמיד.
"היי!" אמר וחשמל את האוויר בשנייה אחת, או שאולי לא את האוויר, אלא אותי!
"אני אבי. מחכים למסאז'?" שאל-אמר והביט בעיניו היוקדות הישר לתוך עיניי או כך לפחות היה נדמה לגוף שלי שפרץ בחגיגת הורמונים מטורפת

"כן" אמר יעקב בפשטות, כאילו לא עומד מולו אלוהים בכבודו ובעצמו, לפחות בעוצמת הדימוי!
ריח נעים של בושם גברי, מעט חצוף אבל מספיק מתוק כדי לשכר אותי עלה באפי והטריד את חושיי

"אז מי אליי? אתה? את?" שאל

הייצור המושלם הזה הוא המעסה של יעקב!

השפלתי מבט וסימנתי ליעקב בידי בצורה ברורה ונחרצת כאומרת 'ברור שאתה!'

לתדהמתי, יעקב פנה אלי ואמר "את רוצה ללכת אתו?"

'השתגעת?!' התפלצתי בכיסאי

עוד רעיון מטורף שיעקב מעלה על דעתו

"ברור שלא!" אמרתי חד משמעית ליעקב ולעצמי

'אווח, כמה שהייתי רוצה להיכנס לחדר עם אבי החסון הקרח עם העיניים הירוקות' התפתלתי על הכיסא מגורה מעצם הרעיון המטורף שעלה והתפתח במוחי השובב

"את בטוחה?" שאל יעקב שוב

"אין סיכוי ועוד מילה אחת אני עפה מהאזור הזה בכלל!" איימתי על עצמי ועליו, נזכרת בבעתה ברגעים הנוראיים שחוויתי ב'משמר השמונה'.

"אוקי, איך שאת רוצה"

יעקב משך בכתפיו, קם והלך בעקבות אבי המעסה לכיוון החדר

שני גברים גבוהים עד מאד, אך לא דומים זה לזה אף לא בשריר אחד בודד.

נשארתי מרותקת למושבי ובטרם הספקתי להתאושש שמעתי קול נעים מעלי:

"שלום, את הדסה?"

בחורה חמודה ושקטה, שיער קצר שחור ומתולתל, עור כהה ושיניים לבנות עמדה לידי בחיוך

"כן" נשמתי לרווחה למראה המעסה הנעימה

נכנסתי בעקבותיה לחדר הקטן, זה שמימין לחדר שאליו נכנסו כמה דקות קודם לכן יעקב, בעלי הדקיק, עם הריח הבלתי נסבל ואבי, המעסה השרירי, הקרח, עם העיניים הירוקות והריח המשכר של הבושם הגברי המושלם.

<u>תעשי גם את!</u>

"את חייבת לעשות אצלו מסאז'!" אמר לי יעקב מיד כשנכנסנו לרכב, בחזור ממלון 'נרקיס' בהרצליה

"את לא מבינה איזה ידיים מושלמות יש לו!"

"ממש!" ביטלתי את דבריו ומשכתי את כתפיי בסתמיות, לא מסגירה דבר ממה שמתחולל בתוך גופי

'הרי אינני יכולה לתת לגבר זר לגעת בי' התמרמרתי לעצמי בשקט

'ואני גם לא רוצה!' חיזק הקול הצדקני את היצר הטוב שטיפס ועלה על כל שאר היצרים שהיו תקועים לי בלב ובגרון, נתקע במוח ונשאר שם כדי לשמור עלי מהמחשבות החצופות.

"אני אומר לך" המשיך יעקב בקול משכנע, אפילו מצווה:

"תנסי פעם אחת. זה עניין של בריאות, אני בטוח שזה מותר לפי ההלכה!"

אופס. איך הוא יודע לגעת בדיוק בנקודה הרגישה שלי!
'אולי זה באמת מותר לפי ההלכה?' תקווה העזה והתגנבה פנימה לראשי, והגיעה באופן מפתיע אפילו לקול המצפוני שלי
"אתה חושב שבריאותית יש לו ידיים טובות במיוחד?" שאלתי שוב, מחזקת את דבריו ולפתע הרגשתי איך פיזית הצוואר שלי תפוס ואני זקוקה ליד טובה כמו של אבי' כדי לשפר את בריאותי
"בוודאי!" ענה בביטחון
"אני יודע שיש הרבה נשים שהולכות לטיפולים אצל גברים, זה כמו רופא. זה מותר!"
אמר וסגר את הפינה האחרונה של הקול האחראי שלי!
צרור רגשותיי הפרועים קפצו ממקומם, ניתרו ופצחו בריקוד חופשי בתוך ליבי ההומה בדמיונות על זוג ידיים ענקיות של גבר חסון מריח בבושם חזק של גבריות עם טיפת חוצפה מלטף לי את השכמות ומשחרר לי את הגב התפוס ונותן דרור לכל עצמותיי הכואבות ובמיוחד לתשוקותיי הרבים שכלואים עמוק בתוך צווארי וצלעותיי ובעיקר בליבי המפרפר,
"אני מבקשת שתכבד את הפרטיות שלי, ותעזור לי לשמור על הצניעות בפני הגבר הזר, שלא יקרה חלילה כמו בפעם הקודמת בקיבוץ 'משמר השמונה', תבטיח!!"
"מבטיח! נראה לך שאפקיר אותך עם החילוני הזה?!" אמר בביטחון ולמרות שיעקב יודע לשקר במצח נחושה, נרגעתי.
"נעשה את זה ביחד ויהיה מצוין" סיכם את העניין.
'אווח', התרווחתי על הכיסא והבטתי ביעקב, נוהג בתשומת לב מרבית, בתוך הלילה החשוך.
כמה מוזר, אני יושבת על הכיסא שליד הנהג, כלומר ליד בעלי, מצב 'אסור בפני עצמו' בשביל חסידת גור כמוני, אבל אני עושה את זה, ואני חושבת על גבר זר שיגע בי, דבר שהוא הכי אסור מכל בחינה, אבל בעצם מותר כי מדובר בעניין רפואי
קול קטן ומאיים העז להרוס את החגיגה, הוא קפץ פנימה לתוך המוח והזהיר אותי:
'אלוקים לא מרוצה ממך!'
'שש, שתוק!' הסיתי אותו במהירות
'הכול בסדר! אם יעקב אומר שזה מותר אז זה מותר!' צרחתי בדממה לקול הנודניק הזה שלא נרגע, דחפתי אותו עמוק לתוך מגירה נידחת בחלק הכי רחוק של המוח והפניתי את כל תשומת ליבי לניגון הנעים שבקע מהדיסק שברכב
"גם כי אלך בגיא צלמוות לא אירא רע כי אתה עמדי. לא אירא רע.. לא אירא רע.. כי אתה עמדי".

<u>מסאז' אצל אבי</u>

"ש-לו-ם" שמעתי את קולו של יעקב מהכניסה, בעודי בחדר האמבטיה, מצחצחת שיניים
"אני-באדי-הום?"(*מישהו בבית?) שאל בקול חגיגי במיוחד
"קבעתי עם אבי טיפול מפנק בשבילך ביום רביעי!" קרא במנגינה, של מכריז המקום הראשון בתחרות זמר השנה
"באמת?!" אמרתי בהתלהבות ומברשת השיניים עפה לי מהפה כשנתזים של המשחה הלבנה עפים לכל עבר
שטפתי בחופזה את פי ואת פניי והסתובבתי אליו בהערכה גלויה:
"אויימר ועויישה!!"(*אומר ועושה)

"וואו, אני ממש מתרגשת!"
הוספתי, לא מנבא אף לרגע את האסון הנורא שעתיד הרגע הזה לחולל לביתנו.
בשעה חמש בערב ביום רביעי הקפדתי להתקלח, לבשתי סט של תחתונים וחזייה נקיים והכנסתי מגבת גדולה לתיק השחור, ליתר ביטחון.
יצאנו לכיוון מלון 'נרקיס' בהרצליה.
'שיואו', פרפר ליבי בשובבות 'זו הפעם הראשונה שגבר זר יגע בי, מלבד רופא מעצבן ומביך, לצורך טיפול, בלידת הילדים למשל
'סתם ככה בכיף, מסאז' מגבר?! סוף העולם!!'
הגענו למקום ללא תקלות, אחרי הכול, כבר הכרנו את המלון ואת קומת הספא
עוד לפני שהתיישבנו על כסאות הקש הקלועות שבמסדרון, ראינו אותו
'שיואו איזה גבר!' השתנקתי
הוא לבש מכנסי טרנינג!! אף פעם בחיי לא הבחנתי מקרוב בגבר שלבוש במכנסיים כאלה,
יעקב כמובן לא לובש מכנסיים שאינם שחורים, מחויטים, רחבים ורשמיים
גם אבא שלי, מעולם לא לבש מכנסיים שאינם עשויות מבד ושגדולות בכמה מידות ממנו
הוא כל-כך ספונטני וזורם. לבוש בתלבושת 'לא אכפת לי' ועדיין נראה שרמנטי כל-כך
הערצתי את הגבר שמולי מכף רגליו ועד קדקוד קרחתו
הריח המושלם והמשכר שהרחתי ממנו בפעם הקודם הציף את המקום בעצמה!
ריח זה דבר שנחרת בזיכרון! "הרחת בנאדם פעם אחת, תמיד תזהה את הריח שלו כשתפגוש אותו שוב!"
חבל שחסידי גור לא מתבשמים. טוב, הם גם לא מגלחים את זקנם, כך שאין להם צורך בבושם כנראה, הבנתי פעם שגברים שמים בושם אחרי גילוח, אבל חסידי גור לא מורידים אף שיערה מזקנם, לא פלא שהם לא מתבשמים.
"אהלן!" אמר בקלילות וקולו עמוק, גברי ומפתה
"אתם יכולים להיכנס לחדר הראשון מצד שמאל. דסי, תתארגני ואני כבר אגיע, עושים היום עיסוי לדסי, נכון? הבנתי טוב, כן?" שאל, משתמש בשמי הפרטי בחופשיות, לא מודע לכך שהשם שלי הוא אחד הנכסים היקרים לי, לא מעלה בדעתו, שיעקב התחיל להשתמש בשם הזה רק בשנים האחרונות, לאחר תחנונים רבים מצדי.
'אוף, אני נראית כזאת דוסית, אבי לא מצליח לעכל שאני עושה אצלו עיסוי'
נכנסנו לחדר הקטן.
אווירה אינטימית וחמימה.
חדר דומה מאד לחדר שבו הייתי בפעם הקודמת, בטיפול אצל הבחורה הצעירה והחמודה משום מה, הפעם הרגשתי אחרת לגמרי.
מעניין, אותם קירות, מסוידים באותם גווני וורוד. אותם נרות אדומים וריחניים שמונחים על מדפים קטנים שתלויים על הקירות, ובכל זאת, משהו באווירה כאן כל-כך מחשמלת! ממש לא דומה למה שהרגשתי כשהבחורה הצעירה טיפלה בי.
"יאללה, תתארגני ותעלי על מיטת העיסוי" אמר יעקב
"חבל על הזמן, השעון מתקתק! 45 דקות עוברות מהר מאד ולא נראה לי שאבי יישאר פה מעבר לזמן"
"אפשר להיכנס?" שאל אבי מאחורי הדלת

שכבתי מוכנה על מיטת העיסוי, ראשי מוכנס בפתח המיועד לו
"יאללה בוא! חבל על הזמן!!" ענה לו יעקב בחוסר טקט צורמני
שמעתי את נעלי ה'קרוקס' של אבי מדשדשות בחדר, שמעתי את רשרוש ידיו המטפלות בשמן העיסוי, חיכיתי מכווצת מהתרגשות, מכוסה בסדין עד לצווארי, ראשי טמון עמוק עמוק ברצפה, מנסה לעקוב בעיניי אחר רגליו.
הרגשתי כמו סינדרלה באגדות:
'כל הטקס הזה הוא רק בשבילי! אבי פה כדי לענג אותי ויעקב לצדי כדי לשמח אותי'
"אז מה קרה שהחלטת לבוא לעשות אצלי עיסוי?" שאל אבי בקול משועשע, תוך שהוא משקשק את בקבוקון השמן הקטן בידיו
"בעלך שכנע אותך, הא?! אין כמו מסאז' מהידיים של אבי!!" התרברב ונצמד אל מיטת העיסוי
"זהו. מעכשיו את כאילו ישנה! תרפי את הראש, כ-כ-ה" אמר וליטף את שיערי הפרוע המכסה את פניי
'אווח' התמסרתי למגע המשכר: גבר זר נגע לי בגוף, בפעם הראשונה בחיי!
נוגע?! מלטף!! מורח עלי שמן ריחני כדי לענג אותי!
הוא טייל על גבי וגרם לגופי לפרפר תחת ידיו, העביר אצבעות מנוסות על צווארי, לאורך גבי ועד לקוו המותניים, היה אפילו רגע אחד בודד, שהרגשתי את ידו מתקרבת לחריץ ישבני המכוסה בסדין. אוח, רגע מרגש. כבמטה קסמים מגעו טלטל את גופי וידו הקרבה לחמוקיי איימה על אוצרותיי עמוק פנימה בפמפום עצבני שעמד להשתחרר ולהתפוצץ בחדר
"וואוו, אוווחח!" נפלטה קריאה בלתי רצונית מפי
בלעתי את רוקי בבהלה מחשש שסוד גופי התגלה והחזרתי את נשימותיי באיטיות לסדרן.
אבי לא שם לב למתחולל בסוד הסתרים שלי תחת ידיו, או כך לפחות נראה היה לי,
תנועותיו היו איטיות ומתמשכות, מקו הגו למעלה ועד לקו החריץ למטה, משתהות לרגע כאילו מפני הכבוד לא צובטות את הלחיים העגולות שהתכווצו בערגה תחת אצבעותיו ושוב חוזרות למעלה הגו
אם היה חופן בידו את ישבני, או אף אם בטעות היה דוחף מעט את אצבעותיו, מילימטר אחד פנימה, הייתי נמסה במחול שדים מטורף ששום בליעת רוק, מרוכזת ככל שתהיה, לא הייתה יכולה לעמוד בפניו.
יעקב עמד מעלינו בדממה. הוא לא הסיר את מבטו ממני ומאבי, כך נראה היה לי, הן לא ראיתיו, ראשי תקוע במיטה, ועיניי עוקבות אחר רגליו של אבי, עבות וגבריות, מוכנסות בתוך נעלי 'קרוקס' ירוקות, בצבע ירוק-צבאי
'מעניין איך הוא נראה במדי צבא! אוח, מעניין איזה מדי צבא יש לו! האיש היחיד שראיתי שהיה לבוש במדי צבא זה אבא שלי, כשהיה במילואים מטעם הג"א בזמן המלחמה כשהייתי ילדה, ונראה לי שהמדים היו גדולים עליו ומעולם לא היו מגוהצים כמו מדים של גבר אמתי.
'אבי נראה מושלם במדים'. פנטזתי
'מדים.. צבא. עוד קטע מעניין שאין לי שום מושג עליו'.
"סיימנו!" אמר פתאום אבי
"באמת? לא שמתי לב שעבר הזמן" הופתעתי והתמתחתי קלות על המיטה
"דברים טובים עוברים מהר!" דקלם אבי את המשפט המוכר
"תתארגני וניפגש בחוץ" אמר ויצא מהחדר

'אוף, כמה קשה לחזור למציאות!'

התיישבתי באיטיות, מחייכת אל יעקב את חיוך השקר הנצחי. בכל זאת, מגיעה לו 'תודה' ממני על שהביא אותי לכאן!

"יאללה הביתה!" אמר יעקב

'יאללה, יאללה, מילת הקסם של יעקב. אוף!!' התלבשתי בזריזות ויצאנו מהחדר

אבי חיכה לנו ביציאה

וגם הפעם, כבכל פעם, הופתעתי מהשפעתו עלי, כשהוא עומד מולי, מעצם הווייתו!

חייכתי אליו בביישנות

יעקב אמר לו "תודה רבה" ודחף לידו שטר, שכנראה בשבילו הוא נשאר לעמוד ולחכות עד שנצא.

כשהתקרבנו לכיוון המעלית, הבחנו באבי, שמנסה להשיג אותנו.

הוא התקרב וסימן לנו להיכנס למעלית. כשהדלת המעלית נפתחה ונכנסנו לתוכה, נדחף אבי והצטרף אלינו. הוא נתן ליעקב כרטיס ביקור ואמר לו בשקט:

"אתם יכולים להיפגש איתי באופן פרטי אם אתם רוצים. דבר איתי טלפונית"

המעלית נעצרה בקומת הכניסה ואבי יצא ממנה במהירות והתרחק מהמקום.

-

"וואלה?!" אמר יעקב

"אפשר לקבוע אתו באופן פרטי. זה בטח יעלה פחות! השאלה היא איפה נוכל להיפגש, טוב, אדבר אתו בהזדמנות. את חושבת שלא ראיתי איך שנהנית?! ראיתי ועוד איך!!" אמר והבעת פניו הייתה מוזרה, הוא נשמע כאדם שתופס מישהו בקלקלתו ובמקום לכעוס עליו הוא ניהנה מזה!

"כ-ן. נהניתי מאד" גמגמתי והסמקתי מהמחשבה שעלתה בראשי: 'יכול להיות שיעקב קלט שחוויתי אורגזמה מתחת לסדין?!'

-

<u>הדרך לגיהינום רצופה בכוונות טובות</u>

לא עבר זמן רב, ויעקב הודיע לי, שסיכם עם אבי שניפגש שוב, הפעם במלון דירות בהרצליה.

"אבי אמר שהמקום לא כל-כך סימפתי, מדובר בבית דירות להשכרה לפי שעות, אבל כשמגיעים ביחד כזוג, אין שום בעיה, אפשר להזמין מקום לשעתיים, ולהגיע"

'יש!!' התלהבתי בליבי ומשום מה הרגשתי צורך להסתיר את התלהבותי מיעקב

"נחמד מאד" אמרתי בשלווה

"נחמד מאד?! את נהנית עד הגג! אני ראיתי!! הזמנתי אותו ליום רביעי הבא!"

בימי רביעי, יעקב עובד רק חצי יום.

זהו יום 'מועד לפורענות', כלומר, יום שנועד מלכתחילה, לחיפוש תעסוקה משותפת, שתיצור חוויה חדשה שתמלא לנו את היום.

ישנם ימי רביעי, בהם אנחנו מסתפקים ביציאה ל'צרכניה' – הסופרמרקט הגדול של החברה החסידית בירושלים.

ישנם פעמים שהזמן עובר ביציאה להליכה רגלית, באזור מרוחק מביתנו כמובן, חסידי גור לא הולכים ביחד, זה לצד זה.

זוגות צעירים לא הולכים ביחד בשום מקום ואף פעם! אבל זוגות מבוגרים יותר, כמונו, מרשים לעצמם ללכת יחד, וגם זה, לא כולם, רק ה'מודרניים' יותר, הכוונה לחסידים מתונים, שבמשך השנים כבר לא מקפידים לקיים את כל ה'תקונעס'(*תקנות),

אבל גם המודרניים, מקפידים לצאת מעמקי השכונה החרדית שהם גרים, וללכת בשכונה חילונית מרוחקת, כדי שלא יפגשו חלילה חסידי גור נוספים ש'יתפסו אותם בקלקלתם'.

-

ביום רביעי בשעה ארבע התחלתי להתארגן.

אמנם הפגישה שלנו עם אבי נקבעה לשמונה בערב, אבל משום מה, הפעם, התרגשתי כל-כך שלא הייתה לי סבלנות לחכות לרגע האחרון.

נכנסתי להתקלח, בתשומת לב מרבית, העברתי סכין גילוח לאורך רגליי, מלמטה למעלה ועד לקיפולי חמוקיי

'אני אוהבת להיות מטופחת כשמישהו נוגע בי, לא משנה אם זה גבר או אישה, אני פרפקציוניסטית! וככזאת, חשוב לי מאד שלא תשארנה על גופי שיערות סוררות' שיקרתי לעצמי בעודי ממששת את רגליי שוב ושוב תחת זרם המים החמים לוודא שרגליי חלקות לחלוטין

נזכרתי במשפט שיעקב זרק לחלל החדר בעיסוי הקודם:

'אבי, בפעם הבאה תפרגן לילדה פינוק אמתי, מכף רגל ועד ראש!' הוא אמר לאבי לקראת סוף הטיפול

המשפט הזה הביך אותי, אפילו קצת הפחיד. למרות זאת, ברגע הזה, תחת זרם המים במקלחת, הצצתי אל פלומת השיער המכסה את סוד גופי המקודש, משהו בשיער המתולתל הטבעי, שאני רגילה אליו כל-כך הרבה שנים, גרם לי לתחושה לא נוחה:

'השיער הזה מיותר כאן!' העזתי לחשוב לעצמי מחשבה חדשה

'החילוניות מגלחות לגמרי את כל השערות בכל הגוף!' הוסיף ואמר הקול מבין-העניין שבי

בהחלטה פתאומית פסקתי את רגליי והעברתי את הסכין לאורך ולרוחב כל האזור הרגיש שלי, עד שלא נשארה אף שיערה אחת בשום מקום.

תחושה מוזרה הציפה אותי, כשהעברתי את שלושת האצבעות המרכזיות של ידי הלוך וחזור בכניסה לסתר הסתרים, האזור כולו היה חלק וחשוף! לרגע נתקלתי באיזו שיערה קוצנית סוררת שנשארה, מיהרתי להסיר גם אותה והמשכתי להעביר את אצבעותיי שוב ושוב במהירות, מתענגת מהתחושה שאחזה בי

'אני חלקה לגמרי!!' חזרתי והופתעתי מעצמי תוך כדי נענוע,

בלעתי את רוקי בשקיקה והרגשתי איך החיכוך הזה של אצבעותיי נעים מתמיד, הקרבה של האצבעות לגוף, ללא מחיצה של שיער מסולסל ביניהם הייתה משכרת

נכנסתי לאקסטזה של טירוף תוך נענוע מהיר ובלתי פוסק של המקום הנפלא הזה, ששיתף איתי פעולה באופן כה יוצא דופן

'אוח', רטט גופי וכמעט שקרסתי בלהט הרגע

'כ-ן, אוח!' המשכתי עוד ועוד תוך דחיפות מהירות וחזקות של אצבעותיי לתוך גופי הפתוח

'אווווחח!!!'

המערבולת המשכרת פסקה לרגע

החלקתי את גבי על האריחים הלבנים וכרעתי על ברכיי בסיפוק
׳ככה!! ככה את צריכה לחוות את החיים האלה!׳ לחש לי קול מתוק במיוחד, כמו שוקולד חם שנוזל על מרשמלו צבעוני לאחר שנטבל בתוכו
לאחר שנרגעתי, יצאתי מהמקלחת, מגבת אדומה עוטפת את גופי החלק ומגבת לבנה מלפפת את שיערי הארוך שרגיל להיות אסוף בקפידה בתוך גומייה הדוקה
התיישבתי על המיטה, הוצאתי קרם גוף מהמגירה שליד המיטה ומרחתי בעונג שכבה נדיבה של קרם, לאורך הרגליים, על הבטן, על הכתפיים, קרבתי את פניי אל ברכיי הכפופות והרחתי את ריח הוורדים המשכר, אחר קמתי, הסרתי את המגבת מראשי וסרקתי בקפידה את שיערי, לסיום הטיפוח פיזרתי על עצמי ׳קוקו שאנל מאדמוזל׳ בשפע, על השיער, על העורף וכמובן על פרקי הידיים, כי סבתא הייתה אומרת שאלו המקומות שבהם הבושם מחזיק הכי הרבה זמן מעמד.
ניגשתי לארון הבגדים.
לא הייתי צריכה לחשוב מה ללבוש, כבר חשבתי על זה כל השבוע, בעצם, מאז הפגישה הקודמת שלנו, כשראיתי את המבטים של אבי, כשהוא סוקר אותי מכף רגל ועד ראש, אוח! כמה התרגשתי מעיניו החושניות, עת סקר את גופי שוב ושוב, ברגע הפרידה, לאחר העיסוי המטלטל שחוויתי אני לא רגילה שגברים מסתכלים עליי! חסידי גור לא מסתכלים על אישה כלל, ובטח שאין להם מבט מבריק ׳חרמני׳ בעיניים, כמו המבט ירוק-העיניים של אבי!
הפעם אני רוצה להיראות במיטבי כשאני מתפשטת, המבטים של אבי מחייבים אותי להיראות בסטייל! כזאת אני תמיד! פרפקציוניסטית!!
שלפתי מהמגירה את הסט השחור עם הרקמה הצהובה, זה שקניתי פעם, לפני הרבה שנים, במיוחד בשביל יעקב, כדי לרקוד לפניו את השיר ׳תלתלים שחורים נופלים על הכתפיים׳, שיר ששמעתי באוטובוס בדרך לקורס ׳הנחיית הורים ומבוגרים׳ שלמדתי ב׳מוסד החרדי ללימודי מנחות הורים׳.
יעקב נבוך בזמנו מהסיטואציה.
הוא הסתכל עלי כאילו השתגעתי, כשביקשתי ממנו לשבת על המיטה וכרעתי לפניו ברך, לבושה בסט השחור עם הרקמה הצהובה, פרח פלסטיק אדום בידי, ניסיתי לשיר את מילות השיר שזכרתי ממה ששמעתי באוטובוס, ׳תלתלים שחורים נופלים על הכתפיים, הושטתי לה פרח אהבה׳
התנועעתי לקראתו והושטתי לו את פרח הפלסטיק האדום!
הוא הסתייג, התרחק לעומק המיטה ומלמל משהו כמו: ״מה זה השיגעון הזה, תפסיקי עם זה!״
כמה נפגעתי מתגובתו! כמה בכיתי והתאבלתי על כל ניסיונותיי להוסיף רומנטיקה לקשר שלנו, הן כבר לא היינו ׳חסידי גור מן המניין׳, כבר לא הקפדנו ׳לעשות את זה׳ רק פעמיים בחודש, השארנו מנורת לילה דולקת ב׳קיום המצווה׳ ויעקב ראה אותי פעמים אין ספור ערומה ולבושה ב׳סטים׳ היפים שהייתי קונה בחנויות להלבשה תחתונה, אבל הוא לא התחבר לקטע הרומנטי הזה שעשיתי לו,
יעקב הוא לא איש של רומנטיקה!
הוא טיפוס מעשי מידיי.
מבחינתו, כשהוא אוהב אותי, הוא פשוט רוצה שאלבש בגד סקסי, שאעמוד מולו כמו דוגמנית הלבשה תחתונה, שאתפשט באיטיות לפניו, אעלה על המיטה ואשכב על הגב, שעה שהוא יטפס מעלי, ידחוף לתוכי את ה׳זה׳ שלו וירוקן לתוכי את פורקן אהבתו, תוך מלמול בלתי פוסק: ״אני

אוהב אותך, אני אוהב אותך", המילים היחידות הרומנטיות שהוא מכיר,
לצערי, דווקא את החלק של פורקן האהבה שלו, כיום, אני הכי פחות אוהבת
טוב, כיום, הוא מ-מ-ש אוהב את הסט הזה, אבל למרות כל ה'חוויות המתקנות' שעברתי, למרות כל הפעמים שהוא ביקש שאלבש דווקא את הסט הזה, התלהב והתחרמן מלראות אותי, עדיין אני נזכרת ברגע הנורא ההוא.
אז אפרופו 'חוויות מתקנות' – היום אבי יראה אותי בסט הזה! אוח, אני רוצה לראות את המבט ירוק-העיניים שלו כשהוא מביט בי, גבר אמתי שיודע להעריך אישה!!
ליטפתי את גופי אל מול המראה ומתחתי את צווארי בהתרסה, הסתובבתי לצד ימין ולצד שמאל, ובחנתי כל תנוחה אפשרית, ואיך אני נראית כשמסתכלים עלי ממול,
הייתי מרוצה מעצמי.
לבשתי את השמלה הישרה, זו שאין לה שום דבר לוחץ באזור המותן, כדי להימנע מסימני כיווצים על הגוף כשאני מתפשטת
השיער. אוף, כל-כך לא התחשק לי להרוס את השיער הגולש המדהים שלי, לאסוף ולגלגל אותו בתוך הפאה הקצרה והלוחצת
בלית ברירה, אספתי אותו ברישול, כך שבקושי החזיק מעמד מתחת לפאה, שוב בלעתי את הרוק מהתרגשות, אני כמעט מוכנה!
הוצאתי מהמגירה את הגרביים, הגרביים שקניתי במיוחד, סט לתחתונים ולחזייה!
גרביים גבוהות עם פסים שחור צהוב. גרבתי אותם בהתרגשות, נעלתי מגפיים גבוהים ובדקתי שהם מכסים את הגרביים לגמרי, שלא יציץ חלילה צבע צהוב מהמגף, כי 'לא מתאים' שאישה חסידת גור תלך עם גרביים צבעוניות, גם לא מתחת למגפיים
'חלילה לי שאחד הילדים שלי יקלוט אותי בפריצות כזאת'
בדקתי בדאגה שוב וליתר ביטחון אם הגרביים מציצות, דחיפה קטנה נוספת של הגרב השמאלית שהציצה מתוך המגף, סידרה סופית את העניין.
הזדקפתי וסקרתי את עצמי שוב מול המראה.
מעולה! אני מרוצה.
אישה חסידת גור 'למהדרין'.
שמלה צנועה, מגפיים שחורים, פאה קצרה.
מי היה מאמין, לכאורה אישה צנועה וחסודה, חסידת גור תמימה, אבל כשהיא מורידה את השכבה העליונה של בגדיה, או-לה-לה!! חגגתי בליבי את 'הניצחון הקטן שלי על המערכת' ויצאתי מחדר השינה בצניעות מלאה כדי להגיד לילדים "לילה-טוב ושינה מתוקה" לפני שאנחנו יוצאים מהבית.
-
הגענו אל בנין הדירות על פי הכתובת שנתן אבי ליעקב.
בנין רגיל. חנויות למטה, הים ממש ממול, אי אפשר לדמיין מבחוץ, שמדובר במלון
'ממש כמו הבגדים שעלי!' הרהרתי לעצמי בחיוך פנימי 'אי אפשר לדמיין מה אני לובשת מתחת לשמלתי הצנועה!'
יעקב אמר שנראה לו שמלונות מסוג זה, הם מקומות מפוקפקים שמגיעים לשם בדרך כלל אנשים במטרות שונות לגמרי מאתנו ושרוב הזוגות שמגיעים למלונות כאלה, הם בכלל לא נשואים אחד לשני, אלא זוגות שבוגדים אחד בשני

"ככה זה אצל החילונים!" אמר בביטחון
"עדיף שנחנה את הרכב ממול, אמנם אנחנו בהרצליה והסיכוי שמישהו יזהה את הרכב שלנו הוא אפסי, אבל בכל זאת, יש מקרים שאסור להשאיר מקום למזל!"
הוא עקף את מעגל התנועה והחנה את הרכב ממול ה'מלון'.
חצינו את הכביש במהירות ולחצנו על הפעמון שמימין לדלת הכניסה, שעליו כתוב באותיות שחורות ועקומות: לכניסה-לחץ כאן והמתן.
ההשתהות בפתח של מלון דירות עלוב בהרצליה, שסוג האנשים שמגיעים אליו הם 'חילונים בוגדים' הלחיצה אותנו מאד
'שרק לא יעבור פה בטעות מישהו שמכיר אותנו' דאגתי
יעקב לחץ על הפעמון שוב ושוב בחוסר סבלנות, ראיתי את שפתיו הקפוצות והבנתי שמצבו כמצבי, הוא חיכה שניה נוספת, שנראתה כמו דקה ארוכה ואז לחץ על הפעמון לחיצה ארוכה ולא הרפה עד שזמזום צורמני נשמע בחלל הרחוב.
הוא דחף בתנופה את הדלת ושנינו נבלענו פנימה וסגרנו אחרינו את הדלת בטריקה.
לרגע נשמתי בהקלה. הגענו לאזור בטוח!
'בטוח?!' שאל-קרא הקול הלעגני שלי, 'אין לך מושג עדיין מה פה בטוח ומה לא!' התגרה בי
יעקב ניגש ישירות לדלפק הקטן שממול לכניסה, הצטרפתי אליו ועיניי נפלו על ערימת עלונים שעל כריכתם נראו פרצופים וחלקי גוף שונים, בחלק העליון של הגיליון היה כתוב באותיות קידוש לבנה מספר טלפון שהכיל המון אפסים, ומתחת למספר היו תמונות. התמונה הימנית למטה צדה את עיניי, זוג שדיים ענקיות שופעות נשפכו כמעט על כל התמונה, ובקציה התחתון היה כתוב: 'רוצה אותי? הקש שלוחה 5', את הצד השמאלי של הכריכה קישט כוכב צהוב גדול ולא סימטרי, עליו כתוב: 'רוצה אותי? הקש שלוחה 8', לא הצלחתי לזהות את התנוחה המוזרה של האישה שמצולמת מתחת לשלוחה 8, במרכז העלון מוקמה תמונה של שפתיים אדומות ונפוחות, שגם עליהם הייתה מספר השלוחה
התכווצתי במבוכה מהעלון המוזר הזה., לא מאמינה שאנשים מעיזים להוציא 'דבר כזה' לאור.
יעקב סיים לדבר עם הפקידה, לקח ממנה מפתח ופנה אלי כדי לסמן לי את הכיוון של החדר, ואז הוא הבחין בעלונים. עיניו התרחבו, הוא ליקק את שפתיו התחתונות, חוטמו כמעט התנגש עם לשונו, ועל פניו עלתה הבעת התעניינות מדאיגה
לתדהמתי הוא שלף עלון אחד מהערימה, דחף אותו לתיק השחור שבידי וכוון אותי לעבר החדר כשהוא מרשרש במפתחות שבידו
'הוא הכניס לי לתיק חוברת של זונות!' צרח אלי קול של אזהרה, כאילו מדובר בחומר נפץ, הרגשתי צורך עז להיפטר מהתיק, מיהרתי להתקדם לכיוון הדלת שיעקב נעץ בה מפתח
'בשביל מה הוא צריך את חוברת-התועבה הזו?!' הציק לי קול שופט ומאיים במיוחד
'לא עכשיו!' ענה כהרגלו קולי המעשי, זה שתמיד יודע מתי ואיך להשתיק אותי
חדר קטן. קירות לבנים. ווילונות כהים ומיטה זוגית מכוסה בכיסוי בצבע כחול מבד משי מבריק שידע ימים יפים יותר. זה כל מה שהכיל החדר.
צמוד לכניסה, היה חדר שירותים, עם כיור קטן לשטיפת ידיים.
"אני חושב שבשביל לפתוח פה מיטת עיסוי נצטרך להזיז את כל המיטה הזו אל קצה החדר" אמר יעקב, מעשי כהרגלו
הוא הזיז את השידה והתכופף כדי להזיז את המיטה לכיוון המרפסת הקטנה שהתגלתה מאחורי

הווילון הכהה, התיישב עם התחת על הרצפה והרים את רגליו הארוכות תוך שהוא דוחף את דופן המיטה לכיוון המרפסת.

בדיוק כשהמיטה החלה לחרוק ולזוז ממקומה נשמעו דפיקות בדלת

"אני אפתח" התנדבתי בקפיצה ופתחתי את הדלת בתנופה מוגזמת

זוג עיניים ירוקות ענקיות במבט מחשמל ננעצו היישר בתוך עיניי!

שיואו!! אני לא אתרגל לעולם לפנים המושלמות שלו, ובטח שלא לכתפיים הרחבות שלו

"אהלן!" אמר אבי בקולו העמוק והאלוהי

נפלתי על המיטה. פשוט כך!

רגליי רעדו באופן שלא הצלחתי לעמוד, רטט מטורף אחז בכל עצב בגופי, ברגליים, בחמוקיים ועמוק עמוק בסתר הסתרים שלי, פמפום חזק של כל המערכת. קיפלתי את רגליי קדימה והתמכרתי לתחושה העילאית שעטפה אותי, התגלגלתי מצד אל צד על המיטה ולא אכפת היה לי אם אבי מסתכל עלי, או מה יעקב חושב על מראה עיניו, אם הוא מבחין כמובן במתרחש,

'וואו! אווחח! כמה שנים שלא חוויתי ריגוש כזה, אורגזמה מלאה בלי נגיעה כלשהי בגוף שלי! זה מטורף!!' חשבתי לעצמי ופתאום עפתי בזיכרוני אל הלילה של החתונה שלי ושל יעקב, אל הרגע שהרגשתי את אצבעות רגליו נוגעות בטעות ברגל שלי.

חלפו כמעט 30 שנה, אבל התחושה המדהימה והחד פעמית הזו הייתה טבועה עמוק בעצמותיי. ועכשיו העיניים הירוקות האלה, שעושות לי בדיוק את אותה החוויה שחוויתי אז, 'אורגזמה!' תחושה מטורפת שכבר שכחתי מזמן שהיא קיימת!

שלפתי את הפאה מראשי תוך כדי שכיבה על המיטה ושחררתי באיטיות את השיער כשאני מנערת את ראשי מצד אל צד, נותנת לתלתלים הרכים לגלוש בחן על כתפיי

'כמה טוב שלנשים חסידי גור מותר לפחות לגדל שיער ארוך מתחת לכיסוי הראש!'

חשבתי וקלטתי את מבטו של אבי מציץ לעברי

קמתי בנונשלנטיות ונעמדתי כשאני נשענת על אדן החלון

הבטתי באבי, מניף בקלילות את מיטת העיסוי העצומה ופותח אותה על הרצפה הקרה

"חם כאן!" אמר והוריד את הקפוצ'ון הכחול שלבש.

חולצת טריקו לבנה כשלג צמודה למדי חשפה תחתיה גוף חסון ושרירי הרבה מעבר לכל דמיון, מכנסי הטרנינג הספורטיביים שלבש גם בפעם הקודמת, בלטו הפעם הרבה יותר טרנינג. כמה פשוט ככה מושלם! בד הטריקו הרך ישב לאבי על הטוסיק העגול וקרץ לעברי בשובבות

'שלא תעזי להסתכל עליו מקדימה!' איים פתאום קול חוצפן בתוכי, שהעלה בדעתו לבדוק 'איך נראים ה'עניינים' שלו

'אבל זה ממש בולט' ענה הקול המתנצל שבי, 'אני לא מסתכלת, אני פשוט רואה!' הצצתי לכיוונו ושוב הרגשתי קול נפץ בתוכי, התיישבתי שוב על המיטה ונתתי דרור לפיקים הזורמים בגופי להשתחרר בעונג בתוך גופי ההומה

'אוח, זו תחושה עילאית!!'

קול של תסכול קפץ לי לתודעה:

'למעלה מ-20 שנה שאני היא זו היחידה שמצליחה לענג את עצמי, ופתאום אני מגלה שוב את היכולת הזו שלי, להתרגש עד כדי אורגזמה, מגבר!!'

אבי מצדו התנהג בטבעיות, או כך לפחות היה נראה לי.

הוא סידר את המיטה, הכין שמנים ונרות ולא הפסיק להשפיע עלי. כל תנועה שלו, כל מילה, ובמיוחד המבטים, המבטים רבי המשמעות שקשה לאבחן אותם חד משמעית אך הם מעוררים בגופי התרגשות בלתי מוסברת

׳יכול להיות שאני מוצאת חן בעיניו?׳ העזתי להעלות בדעתי

׳הוא שולח אלי חיוכים נעימים שהורגים אותי!׳

יעקב היה מעשי כתמיד:

״יאללה, תתפשטי ותני לגבר לעשות את העבודה!״ פקד

׳אוח, ועוד איזה גבר!׳ חשבתי לעצמי

קמתי מהמיטה והתרכזתי באופן שבו אני מסירה את השמלה, משום מה הרגשתי שחשוב לי להתנועע ליד אבי בסקסיות, בחושניות. משהו במבטים שלו עודד אותי לנסות למצוא חן בעיניו, הרגשתי כאילו שאני משתתפת בהצגה בתפקיד הראשי.

הרמתי את ידיי באיטיות ובתנועת איקס הורדתי את השמלה

נשארתי בחזייה השחורה עם הרקמה הצהובה, בתחתונים התואמים ובגרביים המכוסות במגפיים גבוהים

הפעם כבר לא הייתי מובכת כל-כך, כמו בפעם הקודמת, כשנאלצתי להוריד את הבגדים בחדר המואר

באיטיות עליתי על מיטת העיסוי כשאני רואה בזווית עיני את אבי בולע את רוקו עם כל תנועה שלי

׳אני יכולה להתרגל למצב הזה, שמישהו נוסף, חוץ מיעקב, מעריץ ככה את הגוף שלי׳ הופתעתי מתחושת הביטחון העצמי שעלתה ופרחה בתוכי

אבי התקרב למיטה הצרה, נצמד לדופן הימנית עד שיכולתי לחוש את ירכו נוגעת במיטה, הוא החל לנענע את גופי המכוסה בסדין, באיטיות הסיר מגבי את הסדין עד לגובה המותניים, לקח מלוא חופן שמן חמים וטפטף על בשרי הדרוך, כמה למגעו

עצמתי את עיניי והתמכרתי.

לרגע שכחתי את יעקב, שעומד שם כדי לשמור עלי, ואז שמעתי אותו אומר:

״אבי, תפשיט אותה לגמרי! שתיהנה הילדה, אם אנחנו כבר כאן!״

התכווצתי. התקפלתי. נשימתי נעצרה.

׳ככה מרגישים שניה לפני שמתעלפים?׳

׳אוח, אני לא מסוגלת להתמודד עם התסכול הזה! אני מגורה כל-כך מצד אחד אבל פוחדת כל-כך מצד שני, מה יהיה?׳

עוד שנייה אחת של מחשבה, ו – ידיו המאולפות של אבי מתחת לשמיכה, זחלו לכיוון הגב התחתון שלי, ירדו באיטיות לקו הישבן והגיעו סנטימטר אחד יותר מידיי

בבת אחת התפרק גופי וקרס לתוך גל של פיקים מטורפים של שחרור והתכווצויות שהעיפו לי את המוח לי בשיכרון חושים

לא חשבתי על כלום, לא דאגתי מכלום, השתנקתי והתפרכסתי בייאוש למגעו, יודעת מראש שזו מלחמה אבודה. אני נתונה בידיו המטרפות של המעסה המדליק שמשחרר את גופי ונשמתי, נתתי לזה לקרות.

״נוו, תוריד. תוריד לה את התחתונים ותעשה הכול כדי שהיא תהנה!״ שמעתי את קולו הפוקד של יעקב

הרגשתי את ידיו של אבי נוגעות לי בתחתונים. הבנתי שהתחתונים שלי רטובות לגמרי
'הוי לא', נאנקתי "א-א-התחתונים שלי רטובות. סליחה!"
בטח הוא יגעל ממני עכשיו! אוי ואי, הלך עלי!
"ממ, ממה-מיה כמה שאת מוכנה! תענוג!!" שמעתי את קולו המתנגן של אבי לוחש לתוך אוזני
'מה???' אלפי סימני שאלה קפצו והתייצבו להם בראשי
הוא מתלהב מזה! זה לא מגעיל אותו!!
רגע מחונן.
הוא לא נגעל מהרטיבות הנשית שלי!!
עם יעקב אני תמיד נקיה ויבשה, עד הרגע שהוא מרטיב אותי ב'זה' שלו, ואז הוא קם במהירות מהמיטה ואני נשארת לבדי לנגב את השאריות, פה פתאום קורה משהו הפוך לגמרי!! אני היא זו הרטובה, ואבי עומד מולי, לבוש, יבש ונקי, ומתענג מהרטיבות שלי, איזה עולם הפוך וחדש וקסום ומשכר ומרתק שלא הכרתי!
ידו של אבי חיטטה בגופי, אצבעותיו ננעצו בקו ישבני הנכנע למגעו, בתנועות עדינות הוא דחף אצבע, ועוד אחת, לתוך החריץ המתפרק נמס מחום בשרו, הוא חפן את לחיו השמאלית של ישבני תוך תנועות מעגליות מקו החריץ ועד לקו המותניים ללא הפסקה, אחר, תפס בידו השנייה את פנים ירכיי ובתנועות עיסוי עדינות זחל לאיטו לתוך חמוקיי ההומים ואצבעותיו מיששו את כפלי החיבור שבין רגליי ועד לקודש הקודשים, נווה החיים, גן העדן הנרגש נרעש, תוסס ורוטט בטירוף עד שהפכתי לביצה טובענית של אושר שהציף אותי ברוטב סמיך שאם קודם לכן היה רק נדמה לי, באותו רגע היה וודאי, מוחשי וברור.
'אני מתפרקת. סוף העולם מגיע'
דמעות של כמיהה שסופקה זלגו מעייני
"סיימנו מתוקה" אמר וליטף את שיערי
"הממממ" גרגרתי
הרמתי את ראשי אליו והידקתי את הסדין סביב צווארי
"היה כיף!" לחשתי בעיניים נוצצות
"את מדהימה!" אמר
"אמרתי לך!" קולו של יעקב
השקט הופר. הרגע חלף.
"איך היה הדסוש? ידעתי שתיהני! כיף לראות אותך מאושרת!" אמר והביט בי במבט מוזר של חרמנות שלא הבנתי את הקשרו ברגע שלוו זה
"יאללה, תתארגני, כבר מאוחר, מחר יום עבודה!" חזר קול-המפקד שלו ואני ידעתי שהרגע נגמר סופית.
התיישבתי על המיטה וכיסיתי את שדיי בסדין, שמן חמים ונעים זלג באיטיות בגבי
'הוא לא נגע לי בשדיים, מעניין! משהו נשאר רק שלי!!
אספתי את בגדיי מהמיטה ונכנסתי לחדר השירותים הקטן תוך שאני גוררת איתי את הסדין של אבי
כשיצאתי, המיטה כבר הייתה מקופלת, אבי היה לבוש בקפוצ'ון וחיכה בפתח שאחזיר לו את הסדין
"הסדין קצת רטוב, סליחה!"

״זה בסדר! מדהים לראות אישה כמוך חווה חוויות כמו נערה מתבגרת. בשבילי זו חוויה יוצאת דופן״
לקח את הסדין מידי ויצא מהחדר ללא מבט נוסף
נשארנו שנינו. יעקב ואני.
החדר היה נראה ריק. ריק מאד. שומם וחשוך ושקט.
״יאללה, שימי פאה ויצאנו!״ אמר יעקב בלשון עתיד ועבר ביחד, כדי להסביר עד כמה שהוא רוצה שאזדרז
הנסיעה בחזור לירושלים הייתה רצופה בשתיקות.
מידי פעם יעקב זמזם ניגון 'במוצאי מנוחה' של חסידי גור, ואני התרפקתי על הכיסא בעצימת עיניים וניסיתי לשחזר את החוויה ההזויה שעברתי בשעה האחרונה
'זה מותר? זה אסור?' התעניין הקול החוקר שלי
'לא הייתה כאן שום עבירה, לכאורה' ניסה להסביר הקול המגן שלי
'התפשטתי ליד גבר זר!' טען הקול הצדקני
'אבל יעקב היה איתי!' ענה הקול המגן
'אני לא ביקשתי את זה! יעקב ביקש! ו״אישה כשרה עושה רצון בעלה״
'יכולת להתנגד!' ניסה הקול המעשי להביע את דעתו
'איך??' ענה הקול החלש
'יעקב רצה! יעקב שילם! יעקב טרח להסיע אותי עד הרצליה כדי שאהנה, מה יכולתי לעשות?!'
'דיי!!!' צרחתי על כל הקולות האלה, בקול הכי פנימי שלי
'מה שהיה היה וזהו! לא מדברים על זה יותר!' סיכמתי והשתקתי את כל הקולות גם יחד
'ששש', הרגעתי את עצמי ונרדמתי בעודי יושבת על הכיסא ליד הנהג, בעליות לירושלים.
יעקב העיר אותי כשהגענו ואני שרכתי את רגליי הביתה ונרדמתי בבגדיי על המיטה.

<u>המנהלת</u>

צלצול השעון המעורר הציל אותי מידיה הגדולות של המנהלת בדיוק ברגע שכמעט נחנקתי.
היינו בתוך מערה צרה וחשוכה והידיים של המנהלת היו ענקיות והחזיקו את אבי, בעל אלפי זרועות של תמנון. הוא התפתל לכיווני ודחף את זרועות התמנון שלו לכל פינה בגוף שלי
המנהלת מאחוריו, דוחפת אותו בכוח לעברי ולא נותנת לו לסגת
התפתלתי בניסיונות נואשים למצוא מוצא, כיוון יציאה! אבל המערה סגרה עלי מכל צדדיה.
זרועות התמנון לפתו אותי כשברקע צהלות צחוק מרושע של המנהלת
'אימא!!' רציתי לצרוח אבל לא היה לי קול
'א-מ-א', ניסיתי שוב לשווא
'אני אבודה' השלמתי בחלומי עם המצב והתעלפתי בתוך זרועות התמנון.
צלצול. צלצול השעון. ההכרה חזרה אלי.
'התעוררתי' חשבתי לעצמי ולרגע בדקתי אם אני במערה עדיין או שנמלטתי וניצלתי
'הכול בסדר. הו', נשמתי לרווחה, אני במיטה שלי ובחוץ עלה הבוקר כבכל יום.

לרגע נרגעתי אבל אז נפלו עיניי על השמלה שעלי

'אויש, אני עדיין לבושה בבגדים של אתמול!' נזכרתי והרגשתי דחף חזק להקיא

רצתי לכיוון הכיור באמבטיה תוך לחישת ברכת "מודה אני לפניך מלך חי וקיים שהחזרת בי נשמתי רבה אמנותיך"

'מודה אני לך השם הטוב, שהערב ההזוי הזה מאחוריי' המשכתי להתפלל בכוונה רבה תוך שאני נוטלת את ידיי 4 פעמים כל יד לסירוגין, שטפתי פנים שוב ושוב והרגשתי צורך עז להתקלח

'אוי ואי, התחתונים שלי דביקים כל-כך!!' התכווצתי מבושה והמחשבות על הרגעים המרגשים מאתמול היו נראים פתאום לי דוחים ומאיימים

'תתביישי!' צרחו עלי קולות עמוקים עמומים ומאיימים

תחת המים הזורמים הרגשתי את הלמות ליבי. פחד אחז בי:

'אני חושבת שעשיתי מעשה נורא אתמול' לחש בתוכי קול של מצוקה ודמעות מלוחות פרצו מעיניי והתערבבו עם המים הנקיים

'תבכי הרבה, יש לך על מה' דרבן אותי הקול המצפוני שלי

'על מה בדיוק את בוכה?' שאל הקול החקרני

'עוצמת הרגשות שחוויתי, זה היה אדיר! אבל זה כל-כך לא אפשרי בעולם שלי! ואיך בכלל אחזור להיות עם יעקב, כשאני כל-כך כמהה למשהו אחר!!' הכתה בי ההכרה בקול אומלל

'את אבודה! הרגעים האלה לא יחזרו. העולם נחרב!'

תחושת אבל כללי ירדה עלי ואפילו לא ידעתי להגדיר למה.

משום מה, מעל לכל הרגשות שהתערבלו בתוכי, התחושה החזקה ביותר שלפתה אותי, חנקה אותי והלכה וגברה מרגע לרגע היא:

תחושת דחיה מיעקב!

<u>ושוב אבי..</u>

מאז אותו ערב, עבר עלי ועל יעקב חודש שקט ודומם. אף אחד מאתנו לא הציע יציאה לילית, בילוי משותף או ארוחה מחוץ לבית.

עד שערב אחד, כשיעקב חזר מתפילת ערבית הוא הציע שנצא ל'גלידה בעמק רפאים'.

הילדים היו עסוקים כל אחד בעניינו ואני נכנסתי להתארגן בחדר השינה.

'מה אלבש הפעם? אני אוהבת לגוון ולהתלבש 'מיוחד' כשאני יוצאת עם יעקב לאזור חילוני,

'מיוחד' הכוונה למראה משוחרר קצת יותר מהרגיל, עם ניצוץ של חוצפה!

לפעמים אני מקפלת כפל בחגורת החצאית, כך שתראה קצת יותר קצרה מהמותר על פי הוראות רבני גור, לפעמים אני לובשת חולצה צמודה במעט מהרגיל ובמקרים נועזים במיוחד, אני נשארת כשהחולצה הצמודה עליי, ללא עליונית שמטשטשת את אזור החזה

'תתלבשי רגיל!' ציווה קולי הצדקני

'תתלבשי הכי בצניעות, כמו שאת יוצאת לקניות ב'גאולה'! מספיק הסתבכת עם אבי' סיכם את העניין

יצאתי מחדר השינה, לבושה בחולצת סריג אפורה ובחצאית כפלים שחורה, החצאית הכי צנועה שלי, זו שאתה אני הולכת בדרך כלל ל'אסיפת הורים' בבית הספר, נעליים שחורות סגורות ופאה

קצרה מסודרת למשעי, מעל הכול לבשתי את הז׳קט השחור העבה שקניתי ב׳מכירה מיוחדת, יבוא מאיטליה׳ שנערכה באחד המקלטים שבשכונה.

׳אני ממש צדיקה׳ התגאה הקול השופט שלי ויצאנו מהבית, יעקב ואני לכיוון עמק רפאים.

״אני חושב שבשונה ממה שאני חוויתי אצל ׳ההיא׳ שהלכתי אליה, את נהנית מאד מהעיסוי של אבי״ קרא יעקב, מהמושב הקדמי של הרכב, לכיוון הספסל האחורי עליו ישבתי

׳אוי ואבוי!׳ נבהלתי

׳הוא פותח בשיחה שכל-כך חששתי מפניה׳ הזדקפתי, דרוכה כולי, כדי לשמוע היטב את דבריו

״זה היה מאד מביך!״ גמגמתי

״שמתי לב!״ הוא אמר בהרהור , ״אבל למה?!״ התפלא

״אני מרגישה שאני עושה עבירות, זה לא צנוע! אני מבולבלת לגמרי״ ניסיתי להסביר

״אבל אני בעלך! ואני אתך כל הזמן!״ התאמץ לשכנע

׳זה בדיוק מה שמוזר כאן!׳ חשבתי לעצמי אבל לא העזתי לומר לו את התהיות שניקרו בראשי, הטריפו אותי ולא נתנו לי מנוח

למה הוא כל-כך רוצה את זה? זה אמור להפריע לו שגבר זר נוגע בי! שאני נהנית מגבר אחר!!

וגרוע יותר מזה, נראה שהוא ניהנה מזה בעצמו! הוא מתחרמן מזה!!

הגעתי למסקנה דוחה וטעם מר ונורא עלה בגרוני ודקר לי את החייך והלשון

״את מבינה?״ שמעתי את קולו של יעקב מכיסא הנהג, משום מה היה נשמע לי לפי טון דיבורו, שהוא הולך להנחית עלי פצצה נוספת

׳אני ממש לא מבינה׳ חשבתי לעצמי

שתקתי.

״קבעתי אתו שוב ליום רביעי הבא!״ אמר ביובש את המשפט הכי נפיץ ששמעתי בתקופה האחרונה

״אוי ואיי!״ פלטתי בקול ופרץ של רגשות עלו וגאו בי בבת אחת, מאיימים להעלים אותי בתוך פלונטר של מחשבות משונות שסותרות זו את זו

׳אסור! אסור! זה מעשה רע!!׳ קרא לי קול צודק ומאיים

׳נכון. אני יודעת! אבל מה שהרגשתי שם, אין לי עוד הזדמנויות לחוות חוויות כאלה, הפגישות עם אבי הן ההזדמנות היחידה שלי בחיים האלה, והכל נעשה בנוכחות יעקב, ששומר עלי שם כל הזמן׳ הקול השובב והקול השומר שלי חברו יחד בהתלהבות

׳אבל אני מרגישה שזה אסור ואני מתה מפחד׳ רעד הקול השומר

׳הסיפור הזה יוביל אותי לאבדון!!׳ הזהיר הקול האחראי

׳כאילו שזה תלוי בך׳ סיכם הקול הנכנע. יעקב כבר החליט, זה אבוד.

׳לפחות תיהני׳ סגר את הפינה הקול המעודד

׳אוקי׳ התרווחתי על הכיסא

׳אני יכולה להחליט שאני נהנית מזה!׳ ניסיתי לשקר את עצמי והפחד שב ותפס את כל עצמותי נזכרתי בזרועות התמנון שהמנהלת דחפה אלי במערה, עצמתי את עיניי ונתתי לתמנון לחנוק אותי

׳לא אכפת לי! מגיע לי!׳ התמסרתי לתחושת החנק שעלתה בגרוני ולפתה את צווארי

״הגענו!״ שמעתי את קולו של יעקב והבנתי שהרכב כבר נעצר והמנוע כבוי.

"גלידה!" התנערתי, מסירה מעלי את כל המחשבות הטורדניות. קפצתי החוצה מהאוטו בשחרור.
-

לקראת יום רביעי שבו הפחדים לטפס בצווארי ולחדור באכזריות לגרוני.
'מחר. מחר אנחנו נפגשים אתו שוב!' דיווחתי לעצמי שוב ושוב את מה שלא יכולתי לשכוח לרגע
מצאתי את עצמי מתחילה לחשוב שוב את אותם מחשבות שהעסיקו אותי בפעם הקודמת
'מה אלבש הפעם? אולי אלך על צבע לבן?' הציע הקול השובב שלי
'בפעם הקודמת הייתי בשחור, הפעם אלך על לבן!' התלהבתי בעצמי ולרגע שכחתי לגמרי מכל הפחדים והתמכרתי לרגשות המתוקים של תכנון האירוע
כמו בפעם הקודמת, כבר בשעות אחר הצהריים המוקדמות, נכנסתי להתקלח, הסרתי כל שערה שהעזה לצמוח מהפעם הקודמת, מדהים כמה מהר שהשערות האלו צומחות, וכמה שהן דוקרות כשהם קטנות, כמו קוצים מעצבנים!
'שיואו! אני נראית מדהים עם שמלת הבייבי-דול התחרה הלבנה הזו!' התלהבתי מעצמי מול המראה
הפעם לא שמתי בכלל חזייה, 'ממילא אני מורידה אותה מיד בתחילת הטיפול'
'הבייבי-דול הזה מושלם! אם כבר להתפשט לפני גבר זר, אז ככה!!' אמר הקול המתלהב שלי והכניס אותי לאווירה של כיף ופאן שהצליחה להתגבר אפילו על רגשות האשם והפחד שלא חסרו בי לאורך כל התהליך
פתחתי את מגירת התחתונים והבטתי על שלל התחתונים שלי, אוסף של תחתונים מסוגים שונים, בצבעים שונים
'ברור שלבן!' אמר הקול מבין הטעם שלי, 'אבל איזה?' קפץ הקול הסקרן ועורר בי שוב את החושים השובבים שבי, שאני כל-כך אוהבת
'שימי את החוטיני הפצפון שכמעט אף פעם לא לבשת' העז להציע לי קול סקסי חדש בתוכי
'שיואו, איך הגוף שלי מתחיל להגיב כבר עכשיו' הבחנתי בהתכווצויות הקטנות זוחלות לי במקום המסתור שלי ומשתלטות עלי בערגה
לבשתי במהירות את התחתונים או יותר נכון את החוטים הדקים עם המשולש הפצפון שקוראים לזה תחתוני חוטיני ומשכתי את שמלת הבייבי-דול במהירות למטה ככה שיכסה את התחתונים החצופות שהעזתי ללבוש
'מושלם!' קבעתי מול המראה, הסתובבתי אל הארון כדי להתלבש אבל משהו משך אותי לחזור ולהציץ אל המראה, הרמתי את הבייבי-דול, הסתובבתי בגבי אל המראה, הבלטתי את ישבני בתנוחה חצופה והצצתי כדי לראות 'איך זה נראה'
הפס הלבן הדק שנמתח בין רגליי יצר מראה של זוג לחיים וורודות וחלקות
נענעתי לעצמי את הלחיים בהעברת משקל מרגל אחת לשנייה וחיוך ענק התפשט על פני
'וואו, איזה טוסיק מתוק, אבי ישתגע!' התלהבתי מעצמי, בלעתי את רוקי והתעלמתי מההתכווצויות השובבות שפרצו לכל עבר
'זה מדליק רצח!' סיכתי בחדווה
שמלה.
אגיע עם אותה שמלה שלבשתי בפעם הקודמת, לא אסגיר כלום ממה שקורה לי מתחת לשמלה!
ליקקתי בלשוני את שפתי בשנינות, 'ההפתעה תבוא כשאוריד את השמלה!'
גרביים קצרצרות לבנות ונעלי ספורט, הנעליים הכי מגניבות שיכולתי לחשוב עליהם

חבל שכבר קיץ בחוץ ואי אפשר להסתתר תחת מגפיים גבוהים.
קיוויתי בכל ליבי, שהילדים בבית לא ישימו לב, שאני יוצאת בלי גרביונים
'אצא מחדר השינה ואחליק החוצה, הישר לתוך הרכב, אף אחד לא ישים לב, וגם אם ישימו לב, לא אכפת לי!' אמר לי הקול המתלהב שלי ובכך הבנתי שכל הפחדים והחששות נעלמו והפכו לחגיגה אחת גדולה של התלהבות וציפייה.

-

יעקב אמר שהפעם הוא הזמין מקום מרווח ונוח יותר. צימר במושב קטן ליד נתב"ג.
הגענו למקום קטן ושקט.
מדהים לראות, שקיים פה בארץ, באזור מרכזי כל-כך, מקום פסטורלי וירוק
נסענו לאורך שדרת רחוב צרה וארוכה שבה עצים ובתים קטנים משני צדי הרחוב
יעקב עצר את הרכב והחנה אותו בפינת הרחוב, לצד חצר גדולה שהסתירה את הבית הלבן שהיה נראה כאילו ששתלו אותו יחד עם הצמחייה הרבה שסביבו
נכנסנו למבואה קטנה בקדמת הבית.
על הרצפה בצד ימין היה מונח כד חרס צבוע בפסים בגווני אדום וכתום עז, יעקב ניגש ישירות אל כד החרס, כנראה קיבל הוראות מדויקות מ'בעל הצימר', הוא שלף מתוך הכד מפתח, הוציא מכיסו מעטפה עם שטרות כסף והניח בתוך הכד במקום המפתח, קיפל את ידו בתוך ידי והוביל אותי מחוץ למבואה, על שביל צר אל מאחורי הבית, שם, בצד האחורי הייתה דלת עץ כהה שבמרכזה טבעת אבן כבדה, כנראה במקום פעמון, הוא פתח את הדלת במפתח שהביא ונכנס לחדר כשאני בעקבותיו.
היינו כבר בהרבה צימרים, אבל בצימר הזה, האווירה מיוחדת.
בכניסה יש חדר קטן, מטבחון שכולל שיש בצבעים טבעיים שבמרכזו כיור, קומקום חשמלי ממתכת, מיקרוגל ומקרר לבן, שולחן עגול קטן מכוסה במפה פרחונית וארבעה כסאות עם רגליים מברזל בצבע טורקיז.
"וואו, ממש נחמד פה!" נתתי חוות דעת ראשונית על המקום
מחדר המטבח עוברים דרך מסדרון קטן לחדר נוסף, החלל המרכזי של הצימר.
חדר גדול שבמרכזו מיטה ענקית מכוסה בכיסוי כבד בצבע בורדו, עם פרנזים לאורך השוליים, ווילונות תואמים, בצבע בורדו אף הם, ריהוט מעץ מהגוני שכולל ארון ארבעה דלתות, ושתי שידות קטנות משני צדי המיטה, שטיח עגול בגווני חום אדמה, נראה עשוי בסריגה עבודת יד מונח על הרצפה כשחלקו מוסתר מתחת למיטה.
בצד שמאל יש דלת נוספת, אני מציצה פנימה ומגלה חדר אמבטיה קטן יחסית לחלל החדר הגדול.
מקלחון פינתי סגור בזכוכית אטומה, כיור עגול קטן צבע בז' ואסלה בצבע תואם.
חזרתי לחדר.
משהו בחדר הזה גרם לי לתחושת חמימות ואמון.
"אני אוהבת את המקום הזה!" הרגשתי פתאום צורך עז לחבק את יעקב!
התקרבתי אליו והושטתי את ידיי אל מאחורי גבו, נשענתי בראשי על חזהו
הוא חיבק אותי חזק, ואז חזק כל-כך עד שכמעט לא יכולתי לנשום
'אוף, חבל שהתחלתי עם זה'
ניסיתי באיטיות להשתחרר מאחיזתו הקשה אבל הוא התרפק עלי ודחף את פניו לתוך פניי תוך שהוא נושם ונושף לעברי

"דינג דונג" שמענו את קול טבעת הברזל דופקת על הדלת הראשית
"וואלה זה באמת עובד הטבעת הזו, שומעים ממש טוב את הנקישות מבחוץ"
ניצלתי את הרגע כדי להשתחרר מאחיזתו
"את פותחת?" שאל
"תפתח אתה הפעם" עניתי, משום מה התחשק לי הפעם לחכות לאבי בחדר
יעקב יצא מהחדר ופנה אל המטבחון, לכיוון דלת הכניסה.
השתהיתי לרגע, ואז, בהחלטה של רגע קפצתי על המיטה ונשכבתי על הכיסוי הבורדו, גופי על הצד, פניי לכיוון הכניסה, ידי האחת משמשת משענת לראשי וידי השנייה לוחצת את שדיי כלפי מעלה בתנוחת התרסה מפתה, להשלמת ה'פוזה' קיפלתי רגל אחת קדימה ונתתי לשמלה לעלות מעט מעל ירכיים
'טוב שהורדתי את נעלי הספורט המגושמות' חשבתי לעצמי והעברתי מבט אחרון לאורך גופי, ועד לגרביים הקצרות המתוקות שכיסו את אצבעות רגליי הארוכות והחלקות שמילאו כמעט את כל אורך המיטה
"פששש, איזה מקום ארגנתם הפעם, סחתין!" שמעתי את הקול הגברי המתנגן בחלל המטבח
'אוח!' נאנקתי
'זה הרבה יותר מחרמן ממה שזכרתי!!'
ניסיתי לשמור על התנוחה הסקסית מבלי לזוז אבל גופי לא נשמע לי וסחרחורת של התרגשויות התעוררה והתנפצה בקול רעש אדיר בין ירכיי בכל המקומות המתרגשים שהתרטבו מידית בלי שליטה, הצמדתי את רגליי זו לזו בניסיון לשלוט על הטירוף שאחז בי למשמע קולו
'וזה עוד לפני שראיתי אותו' נהם קולי המתלהב בצהלה
ואז הוא נכנס. ממלא את רוחב המשקוף במסת שרירים מעוררת הערצה, עיניו הירוקות האינסופיות נפתחו עוד יותר, כשראה אותי בתנוחה הסקסית שלא לומר הארוטית שחיכיתי לו "הממ", הוא המהם בדיוק באותה המנגינה שהטריפה אותי בפעם הקודמת
שלחתי אליו את החיוך הכי משובב שיש לי והרשיתי לעצמי לשנות תנוחה, התיישבתי על קצה המיטה בציפייה דרוכה
הוא ניגש אלי בטבעיות, הרכין את גופו השרמנטי לעברי ונשק קלות על מצחי
"התגעגעתי אליך" לחש במבט חתולי
'מ-ה?!' ניסיתי לעכל את הלחישה, הצצתי לעבר יעקב וראיתי שהוא עסוק בניסיון לפתוח את מיטת העיסוי
'נס שהוא לא שמע!' נבהל הקול השומר שלי
'הוא עסוק כמו תמיד בדברים הפיזיים' הסביר הקול המרגיע
התרגשות עצומה התחוללה בגופי
'אווח, אני בעננים' עצמתי את עיניי ונתתי דרור לכל עצב בגופי לעוף לאן שבא לו ולהתפוצץ שוב ושוב בלי מעצורים
"בוא, אני כבר מומחה בזה!" אמר אבי ליעקב ושחרר אותו מהמאמץ לפתוח את מיטת העיסוי הוא תפס את המיטה המקופלת, הרים אותה באוויר ביד אחת כמו שמשון הגיבור, לחץ על כפתור צדדי ושחרר את המיטה שנפתחה אוטומטית, תוך שהוא מסדר את הרגליים שהתייצבו הישר על הרצפה בביטחון
'הוא פשוט קוסם' אמרתי לעצמי והבטתי עליו במבטים עורגים

"יעקב, תביא לנו מים חמים מהמטבח" ביקש אבי
"אני רוצה לחמם את השמן, שלא יהיה להדסה קר בעיסוי"
יעקב יצא מהחדר והלך לכיוון המטבח
הסתכלתי על אבי והוא החזיר לי מבט, השתהה לרגע ואז התקרב אלי, תפס אותי בשתי ידיו, העיף אותי באוויר לכיוונו ותלה אותי על מותניו כאילו הייתי נוצה, הצמיד את רגליי סביבו, תפס את ידי הימנית והוביל אותה לקדמת מכנסיו
השתנקתי. גופי פמפם ללא הפסקה..
ידי נצמדה למכנסיו ונתפסה בגזע ענק ויציב שמילא לי את כל כף היד ועבר לשורש כף היד והגיע כמעט עד המרפק, או ככה הרגשתי בכל אופן
'מה זה?!?!' צרחו כל אבריי ללא קול
"כ-ל ז-ה ש-ל-ך?" יצאו הברות מקוטעות מפי
'אני לא מאמינה שאמרתי את זה הרגע' התכווצתי במבוכה
"חחח, ברור!" הוא ענה ועיניו הירוקות צחקו יחד עם שפתיו העסיסיות
"אני עירקי מאמי!" אמר בקול שובב, "לא אשכנזי בוזבוז!"
'הוא מלגלג על יעקב, הוא לא יודע כמה שהוא צודק' חשבתי לעצמי ונזכרתי במרירות איך שדינה הסבירה לי לפני שהתחתנתי שהאורך של 'זה' הוא כמו כל אורך כף היד בערך והרוחב כמו שלוש אצבעות. הייתי מוטרדת, מכך שליעקב הארוך, בטח יהיה 'זה' כל-כך ארוך, שיגיע לי עד הטבור, אבל כשהתחתנתי וניסיתי לתפוס 'אותו' ולכוון אלי, כמו שהסבירה לי מדריכת הכלות, מצאתי אצבע דקיקה ושברירית שרק במאמצים מרובים הייתה מוכנה וקשיחה אלי לשניות בודדות, בטרם רטטה והוציאה לתוכי את כל זממה, מרטיבה את גופי היבש ברוטב סמיך ודוחה
אבי הוריד אותי מזרועותיו בעדינות והניח אותי על המיטה
'שיואו, הוא ענק הבנאדם הזה! הוא מטפל בי כאילו שהייתי בובה, אני קטנטונת לידו! כמו נסיכה בארץ האגדות!'
יעקב חזר עם המים החמים והביט בי ובאבי חליפות. לרגע חשבתי שהוא עולה על משהו, אולי מנבא את מה שהיה פה לפני רגע, אבל הוא רק אמר בקול :
"מה?! עוד לא התחלתם? יאללה! חבל על הזמן!!"
'חבל על הזמן!' הה-משפט של יעקב בהא הידיעה! 'כל החיים חבל על הזמן!
'ומה עם ליהנות מהזמן?! חשבת על זה פעם?!' שאלתי את יעקב כלומר את עצמי ללא קול
"יאללה, הדסה, למיטה! הזמן שלך להתפנק!!" אמר-פקד עלי בהתלהבות
קמתי מהמיטה והכנסתי את עצמי למוד של 'רגע השיא של הערב'
טקס הסרת הלוט, כלומר השמלה.
סיקלתי את ידיי במיומנות ושלפתי את השמלה מעלי
שמלת בייבי-דול תחרה לבנה, פטמות זקורות, תחתוני – חוטים עם משולש פצפון מקדימה, רטובים מעיסה דביקה של התלהבות וגרביים קטנטנות לבנות.
שכחתי את כל התנוחות שתכננתי. צמרמורת של קור ושל ציפייה מילאה אותי, ויחד עם זה, התכווצות של מבוכה
התקרבתי אל המיטה כדי להסיר את הבייבי-דול ממש קרוב אליה, שלא להסתובב בחדר בלי חזייה, יש גבול לכל תעלול ואל השדיים שלי אבי טרם נחשף, אני יכולה לשמור אותם לעצמי!
"את לא עולה על המיטה עם הבגד הזה" אמר יעקב

המילים 'הבגד הזה' החזירו אותי אל הקור של יעקב

'איזה חוסר הבנה בסיסית ברומנטיקה' חשבתי לעצמי בעצב, 'הבגד הזה!'

"תתפשטי ותעלי על המיטה" אמר יעקב בפקודה. הייתי חייבת לבצע את דברו מידית, כשיעקב מתעצבן, עדיף לוותר.

לפתע תפס יעקב את ידי וחסם את המעבר ביני לבין מיטת העיסוי, הוא תפס את קצה שמלת הבייבי-דול , משך ושלף אותה דרך ראשי בתנופה

"תראה מה זה!! ראית דבר כזה בחיים? אימא ל-8 ילדים!!"

רתחתי!

שוב הוא מתייחס אלי כאל חיית מחמד בתוך כלוב בגן חיות! בדיוק כמו שקרה כשהיינו בעיסוי אצל הזוג הרוסי, והוא הבטיח שזה לא יקרה שוב!!

'את אשמה! את מתנהגת ליד אבי כמו, כמו פרוצה! לא פלא שיעקב מפשיט אותך מולו' שמעתי את קול השופט שלי בטון חמור מאד

'אבל למה הוא מתערב ועושה בגופי כבשלו? אני לא נכס או רכוש של אף אחד, גם לא של יעקב! א-נ-י רוצה לקבוע את החוקים על הגוף שלי!!' ענה בקול חלוש, קול שומר ודואג ומתוסכל במאד מאד, כי הסכמתי בתוכי עם קול שופט הצדק המאיים.

"קר לי!" התלוננתי

"אני רוצה לעלות על המיטה ושתכסה אותי" אמרתי ליעקב בקול מתחנן

אבי הנבוך פנה ליעקב, חייך אליו את חיוכו הממיס ואמר:

"קר לילדה! שחרר אותה שתעלה על המיטה!"

"עוד רגע נחמם אותך חבל על הזמן!!" אמר בקול מתגרה והצית לי מחדש את החושים שהשכיחו ממני את המבוכה

שכבתי וראשי תקוע בפתח שבמיטת העיסוי, בדיוק כמו בפעם הקודמת

אבי החל לעסות את גבי בתנועות מעגליות נעימות.

צמרמורת נעימה התפשטה בכל גופי, כל איבר שידו של אבי נגעה בו, הרגיש כמו תחבושת חמה על גוף דווה

'אוח' כמה נעים' התרווחתי על המיטה בתחושת פינוק עילאי

לפתע הרגשתי את מכנסיו של אבי מתחככות בידי, שהייתה מונחת לצד גופי, על דופן המיטה שתי ידיו מעסות את צווארי ואילו מכנסיו מתחככות בישבני הלוך וחזור עם כל תנועה והגזע העבה שבתוך מכנסיו זועק לעברי בהתגרות

אני לא נושמת. סוף העולם.

לא יכולה לעכל את זה!

אפילו לא יודעת מה זה עושה לי, האם זה נעים? האם מעורר? ואולי מרתיע?

משהו בתוכי כאילו נחצה לשניים, חלק מגופי נמס בכמיהה למגעו ואילו החלק האחר איים על קיומי, אישה חסידית וצנועה, אימא לתפארה ל-8 ילדים צדיקים וחסודים.

דמעות של תסכול השתחררו מעיני, זלגו ללחיי והתגלגלו על הרצפה מתחת למיטת העיסוי העיניים טפטפו והאף טפטף והלב בכה עד מאד!

תחושת מועקה צבטה אותי מבפנים, כל גופי דאב, מכפות רגליי ועד לשיער ראשי

'מה קורה לי? טוב לי או רע לי??'

נראה שאבי ויעקב לא היו מודעים כלל וכלל למה שמתחולל בתחת למיטה הצרה

אבי המשיך לעסות את גבי, ובאיטיות דחף את אצבעותיו אל קדמת גופי, מישש בעדינות את שדיי בשתי ידיו, וצבט קלות את פטמותיי הדרוכות, הידק את אצבעותיו סביב הפטמות, סובב מעט, ושחרר, ואז שוב, אותה תנועה, חזק יותר, ויותר - -

גופי נכנע לפיתוי.

העונג שב לשרור בעולמי, שוכחת ברגע את השאלות והספקות המאיימות על קיומי.

אבי מילא את ידיו שוב בשמן החמים, הניח כף יד חמה ורטובה על ישבני, חפן לחי אחת, השתהה לרגע, ואז תפס את החוט שנקרא תחתונים, הרים ומתח אותם כלפי מעלה וטפטף שמן חמים בחריץ שבין הלחיים

'אוח, זה כל-כך נעים שאני מתפוצצת!'

הוא דחף את ידיו עמוק אל קדמת אוצרי החלק, והוציא אותן במשיכה אחת, מהירה וחזקה שטלטלה את כל ישותי, תנועותיו נעשו יותר ויותר נמרצות עד שהצמיד את כל כף ידו הגדולה עמוק בתוך חמוקיי

נשימתי נעתקה, הרגשתי איך הוא מסובב את ידו ודוחף את אצבעותיו הארוכות עמוק לתוך סתר הסתרים שלי, לרגע התכווצתי עד שכל גופי נעשה חידודין חידודין אבל אז הוא הגביר את הקצב ודחף את אצבעותיו שוב ושוב עמוק לתוך המקום הכי רגיש שלי, דחף ושחרר דחף ושחרר במהירות מטורפת שסחררה לי את כל החושים

'אוהו, אוהו', נפלטו מפי גניחות קולניות בפעם הראשונה בחיי!

'אני צועקת!' נבהלתי

'לא אכפת לי!' ענה לי הקול הכי 'לא אכפת לי' שיש לי

"אוהו, אוהו" צרחתי בקולי קולות והתפתלתי על המיטה בטירוף

שלא יגמר. רק שלא יגמר הרגע הזה!!

הוא עצר לרגע. גופי הרועד התקשח בציפייה דרוכה להמשך

ואז שב ודחף את אצבעותיו בחזקה עמוק פנימה, במהירות מסחררת, ואז פנימה והחוצה פנימה והחוצה

"אאוווההההווווחחחחח" צווחתי בטירוף והתפתלתי רועדת על המיטה, כפות רגליי נמתחות על הסדין וידיי אוחזות בצדי המיטה לבל אקרוס תחת רגליה הדקות

שקט מוזר השתרר בחדר, עת הרפיתי את גופי, פרשתי ידיי לצדדים, והשתתקתי מסופקת ומותשת.

'הממ', המהם אבי בדיוק כמו בפעם הקודמת

"נהנית, הא?!" קרא יעקב מקצה החדר

הרמתי את ראשי ממיטת העיסוי והצצתי על יעקב בדריכות, חוששת מדעתו על התפרצותי חסרת הרסן

הוא נראה מרוגש, פניו סמוקות ועיניו נוצצות, כאילו היה הוא זה שחווה כרגע אורגזמה

'בנאדם מוזר!!' פסק הקול השופט שלי

"תגידי תודה לבעלך!" ביקש יעקב מחמאות על עצמו

"אמרתי לך שתיהני! תשמעי תמיד בקול בעלך!!"

"באמת נהניתי" גמגמתי תוך שאני מתרוממת לאיטי ממיטת העיסוי בזהירות

"איך המיטה לא קרסה? השתוללתי עליה כהוגן!" אמרתי לאבי בחיוך מבויש

"אבי הצליח להוציא ממך 'קולות'!" אמר יעקב בהתלהבות

"כמעט 30 שנה שאני מנסה ולא מצליח לעשות מה שאתה עשית בשעה!!" פרגן לאבי
"שטויות!" הגנתי על יעקב
"גם אתו אני נהנית! אבל בבית יש ילדים, אי אפשר לצעוק!" הסברתי מתעלמת מהקול הצודק הגוער בי על השקר הגס
התעטפתי בסדין שעל המיטה, אספתי את הבייבי-דול, את התחתונים ואת השמלה ונכנסתי לחדר האמבטיה להתלבש
"ביי הדסה" שמעתי את קולו של אבי מעבר לדלת
"נתראה!"
ובעוד אני לובשת את השמלה בחדר האמבטיה שמעתי את דלת הכניסה של הצימר נסגרת ויחד אתה נסגר משהו פנימי ועוצמתי בתוכי
'זה הלב שלי שנסגר!' הבנתי בעצב ויצאתי מחדר האמבטיה בראש מורכן לכיוון יעקב שחיכה לי בזרועות פרוסות בסלון
נפלתי לזרועותיו, ולא כי התגעגעתי אליו וגם לא כי הרגשתי אהבה או קרבה אליו, ממש לא! התחבקתי אתו, כי הייתי זקוקה לתמיכה ולחום של מישהו חיצוני, כי אני עם עצמי לא הצלחתי לשאת את עצמי באופן עצמאי.
"תגידי תודה לבעלך!" שב ואמר את המשפט המעצבן
חייכתי חיוך מר מאחורי גבו: 'אין טעם להסביר לו, כי לעולם הוא לא יוכל להבין, שלמרות שהגוף שלי ניהנה, הנפש שלי סובלת ייסורים נוראיים!'
לא אמרתי דבר. נישקתי אותו על עורפו ושתקתי.
הוא השתהה רגע קל נוסף ואז הדף אותי בעדינות ואמר בקול המעשי התמידי שלו:
"יאללה, הביתה! מאוחר!"
לקחתי את התיק השחור, סקרתי את החדר בפעם האחרונה ויצאנו אל הרכב.
"הפעם הבאה תהיה ביום הולדת שלך!" הוא הכריז כשנכנסנו לאוטו
לא הגבתי.
הייתי סחוטה ועייפה גופנית ונפשית, התרפקתי על הכיסא שליד הנהג ועצמתי את עיניי, ניסיתי להירדם, לברוח מהמחשבות הטרופות, אבל הם רדפו אחריי ועפעפיי קפצו בתיקים עצבניים ולא נתנו לי מנוח
'ששש', היסה אותי קולי המרגיע בשיטה הידועה, שתמיד מצליחה
יעקב הפעיל דיסק עם מוזיקה קצבית של איזה מארש חסידי ידוע, הוא נסע במהירות מטורפת ואני שילבתי ידיי והתכנסתי עמוק לתוך עצמי בניסיון להתנתק מהמתח של הנסיעה ושל כל מה שעברתי.
'ששש שקט', המשכתי במנטרה שוב ושוב בעצימת עיניים.
כשנרגעתי מעט, הצצתי מחוץ לחלון
'אבו-גוש. יופי! עוד רגע מגיעים הביתה. הכול עובר בחיים הדסה!' ניחמתי את עצמי
'בעוד רגע אני שוב בבית וכל מה שהיה מחוץ לירושלים מאחוריי, אפשר לשכוח מהכול!'
'כן, אבל יעקב כבר מדבר על יום ההולדת!!' התגרה בי קול מרושע
'לא עכשיו! צרחתי עליו בקולי קולות בדממה.
הרכב נעצר. הגענו הביתה.
הפעם לא נכנסתי למיטה עם הבגדים שעלי,

למרות העייפות, נכנסתי למקלחת ועמדתי דקות ארוכות מתחת לזרם המים החמים נותנת להם לשטוף מעלי את כל השדים והרוחות, החוויות הטובות והרעות, ההנאה והסבל.
האני הזה והאני האחר שלי.
יצאתי מהאמבטיה נקיה, ריקה ממחשבות.
נשכבתי במיטה ונרדמתי מיד.

<u>זונה</u>
חלפו מספר שבועות, וערב אחד, כשחזרתי מהשתלמות בנושא "עונשים ופרסים בחינוך הילדים" הסלון היה ריק ושקט. הילדים היו איש בחדרו, ויעקב לא נראה בסביבה
'מוזר, בדרך כלל כשאני חוזרת מהקורס, יעקב יושב בסלון, קורא בעיתון על הספה ומחכה לי'
נכנסתי לחדר השינה, כדי להסיר את הפאה ולחבוש מטפחת בבית, כהרגלי
להפתעתי, מצאתי את יעקב יושב על מיטתו, מחכה לי בשקט
"מה נשמע?" שאלתי בחיוך, מתעלמת מהשינוי
"אני רוצה לדבר אתך על משהו" אמר בפנים אדומות ובאף מכופף במיוחד
"בבקשה!" התיישבתי על המיטה שלי, דרוכה לשמוע מה בפיו
"את זוכרת שהיינו ב'מלון דירות' בהרצליה?"
'איך אפשר לשכוח, המקום ההזוי שנפגשנו עם אבי' חלף הרהור מהיר בראשי
"אהה", הנהנתי אליו
"ואת זוכרת שהיתה שם חוברת שהכנסנו לתיק?"
'אויש, חוברת הפריצות שבערה אצלי בתיק! 'הכנסנו?? – אתה דחפת לי אותה לתיק!!' רתחתי לעצמי
"אני זוכרת. נו??" דחקתי בו, לא מצליחה להתאפק, חייבת להבין לאן השיחה הגרועה הזו עומדת להתדרדר!
"את יודעת, אני רואה עד כמה שאת נהנית בפגישות עם אבי, וכמו שאמרתי לך, אני מתכוון להזמין אותו ליום פינוק מהסרטים לכבוד יום ההולדת שלך, נזכרתי בחוברת שראינו בזמנו שם, ב'מלון הדירות', האמת, ששמרתי את מספר הטלפון שהיה רשום על העלון, וחשבתי, אולי להזמין מישהי בשבילי, כלומר, כשאני רואה אותך, מתחשק לי לחוות את מה שאת חווה! תבואי איתי לפגישה כזו?"
סטירת לחי מצלצלת.
מאיפה להתחיל?
אם להתחיל מהסוף, הרי ברור שלא אבוא עם יעקב ל – מישהי שתענג אותו, ולא. לא כי אני לא מפרגנת לו, אני פשוט לא מסוגלת לראות אותו עם אישה זרה, ולא משנה כמה שיעקב ניהנה לראות אותי עם גבר זר!
ובכלל, הפגישות עם אבי הפכו להיות מעיסוי רגיל, לעיסוי מענג-ארוטי, ביוזמתו של יעקב! מתוך רגש נחיתות מוצדק, על שאינו יכול בעצמו להביא אותי על סיפוקי!
אני, אישה כשרה ונאמנה, מוסרת לו בכל לילה (!) את גופי ואת נפשי, לסיפוק מלא של יצריו, תשוקותיו ותאוותיו, לא חסר לו דבר! למה הוא מרגיש צורך ללכת ל'זונה' שתספק לו את מה שיש לו בבית?
עלבון צורב כיסה את גופי המסור, הסובל מגחמותיו החוזרות ונשנות.

סתם לחינם אני סובלת בכל לילה! לא די בכך שיעקב לא מעלה בדעתו מה רבים ייסורי ברגעי פורקנו, הוא לא בא על סיפוקו וחושק באחרת, אולי טובה יותר, אולי מעניינת, בי נשבעתי, שאם לא היה יעקב דוחף את ידיו של אבי לחמוקיי, לא הייתי מעזה להעלות על קצה מוחי הפרוע את האפשרות לרטוט תחת ידי זר, זאת, למרות ואף על פי, שיודעת אני מה רב ההפסד לגופי, הכמה לשווא למגע מענג מאהובי, אך אין ביכולתו לתת את אשר ליבי חפץ.

"אם אתה רוצה ללכת ל'מישהי כזאת', בבקשה, אבל אני לא אלך אתך!" אמרתי, קצר. החלטי.

"האמת היא שכבר דיברתי עם אחת כזאת, וסיכמנו שאגיע הערב בעשר, חשבתי שתבואי איתי, חבל. שאלך לבד?"

"בבקשה" אמרתי ונכנסתי לחדר האמבטיה להתבודד.

הוא יצא מהבית כעבור דקות אחדות, "להתראות!" קרא אלי, "תיהנה!" החזרתי לו ובעודי שומעת את דלת הכניסה נטרקת אחריו השתרעתי על מיטתי ופצחתי בשאגות בכי מחרידות לתוך הכרית, סופגת-הכול, גם את קולי הצרוד, גם את ליבי השבור, גם את מוחי הפצוע ובעיקר את מצפוני, שהלך וגדל, כמו מפלצת מפחידה שאיימה לחנוק אותי מבפנים.

הוא חזר כשישנתי, נשימותיי קצרות מעומס הבכי הארוך טרם נרדמתי

"איכס! היה דוחה! טיפלה בי עשר דקות, הביאה אותי ל'הרפייה', ככה היא קראה לזה, ושלחה אותי לחופשי!" אמר ונכנס למיטתו

"לילה – טוב!" מלמלתי והתכסיתי בשמיכה עד מעל לראשי

"אני לא מבין איך את נהנית כל-כך עם אבי, איש זר! אני ניהנה אתך, הרבה יותר מאשר עם אישה זרה!"

איזו השוואה!! לא הגעתי לאורגזמה למעלה מעשרים שנה(!) בהם אני אתך, הסתובבת אכול רגשות אשם ונחיתות, עד שמצאת פתרון על ידי איש זר, רגל תותבת שמשלימה את מה שאין ביכולתך לספק לאשתך! אני מצדי נותנת לך כל מה שגבר צריך, לילה אחרי לילה, ללא מנוחה ומרגוע, מופיעה מולך במלוא חושניותי, מביעה בפניך אהבה ומביאה אותך אל סיפוקך המלא בכל לילה מחדש! אין משהו שאני מחסירה ממך, שגוף זר - אישה זרה צריכה להשלים!

"לילה-טוב!" שבתי ואמרתי בקול חזק יותר, משאירה את מחשבותיי לעצמי בלבד.

<u>הסיוט התגשם</u>

ביום רביעי בערב, בשבוע של יום ההולדת שלי, יצאנו יעקב ואני לכיוון הצימר היוקרתי 'סוויטת הציפורים' שנמצא בקיבוץ שקט וירוק, דרומית לאשדוד.

"תגידי תודה לבעלך!" ביקש יעקב כהרגלו

'הפעם הוא מבקש את ה-תודה" כבר בתחילת הנסיעה'

הנהנתי בראשי בהכנעה כאדם הסולח לחברו על טיפשותו מתוך היכרות והרגל

"את יודעת שהערב הזה הרבה יותר יקר מכל פעם" פתח יעקב בהסבר

"קודם כל, אבי מקבל ממני סכום כמעט כפול הערב, בגלל המרחק. הוא צריך להגיע עד לצימר והוא לא אוהב את הנסיעות הארוכות האלה, אבל היה לי חשוב להזמין בשבילך את הצימר הכי מפואר והכי יוקרתי שמצאתי! בנוסף כמובן, הצימר עצמו עולה הון תועפות! יכולתי להזמין לנו מלון באותו מחיר, אבל יש הפתעה בצימר שהזמנתי, כשנגיע תראי!" אמר בחיוך מסתיר סוד

'הפתעה!!' התנגנה מנגינה נעימה בראשי

"אני אוהבת הפתעות!!" קראתי בעליזות וקפצתי אל הספסל הקדמי, הגענו לאזור הבטוח שבו מותר לי לשבת ליד בעלי בקדמת הרכב, כלומר, לא שמותר, פשוט הסיכוי שמישהו מהקהילה יציץ לתוך הרכב, יזהה אותנו ו'יתפוס אותנו בקלקלתנו' הוא נמוך מאד אז אנחנו לוקחים את הסיכון.

"תבטיחי לי שתזרמי איתי ותיהני מכל רגע!" ביקש יעקב

'אופס!' זו בקשה שיש בה סכנות רבות

"למה? מה יכול להיות יותר ממה שהיה עד היום?" שאלתי בתמימות כנה

"אני מתכנן לך אושר שלא חווית בחיים שלך ואין לך הרבה הזדמנויות לחוות!" הגיב יעקב וחיוך רחב הציץ מתחת לשפמו, מבליט את אורך חוטמו האינסופי

"אני הכי זורמת!" אמרתי בקול הכי קליל שהצלחתי לייצר אך המועקה המוכרת שבה והכבידה על ליבי

'מה כבר יכול לקרות שלא קרה?' שאלתי את עצמי שאלת תם אמתית

'הכול בסדר' הרגיע אותי הקול השומר, והשלווה שבה אלי, לפחות לכמה דקות, עד לרגע ששמעתי אותו שב ואומר:

"אין לך ברירה! השקעתי כל-כך הרבה כסף בערב הזה, את לא יכולה לאכזב אותי!" אמר-פקד בקול משועשע שמשום מה הפחיד אותי

"אתה אוהב אותי! אני בטוחה שלא תעשה שום דבר שלא טוב לי!" שיקרתי במצח נחושה ובחיוך מזויף

"עד היום סבלת?!" שאל במנגינה שעונה לעצמה בביטחון 'הרי ברור שלא סבלת!'

'אוי', הצטמררתי בדממה, שאלתו ננעצה בליבי כמו חודה של חנית והסתובבה בתוכו באכזריות

'למה השאלה הזו נתפשת ככל-כך אכזרית בעיניי?!' תהיתי

אולי בגלל שיעקב בכלל לא מודע לקרע שמתחולל בתוכי, הן לא שיתפתי אותו בהתלבטויותיי, בתחושותיי המנוגדות ובפער העצום שאני חווה ברגעי האושר בהם אני נותנת דרור לגופי ולנפשי, לבין תחושות האשמה והפחד שאני מסתובבת אתם במשך הימים ובעיקר בלילות

"אני מקווה שאת לא עייפה" העיר יעקב בקלילות, לא מודע כלל למצבי

"הבאתי יין! תרגישי חופשי להשתכר!" שפך שמן למדורה

כאילו שבהיסטוריה שלי קרה ששתיתי מעבר ללגימה קטנה של יין אדום בקידוש של שבת, אבל שיהיה. כוסית של יין בטח תעלה לי את מצב הרוח ואוכל ליהנות עוד יותר, אחרי הכול אבי מגיע לצימר! הגוף שלי הולך ליהנות כנראה

"אתה במצב רוח טוב"

"אני? מאד!! אני הולך לפנק את אשתי! יש משהו יותר משמח מזה?!"

הדבר שהכי משמח את יעקב בעולם, זה לשמח אותי!

'האמנם?!?' העז קול פצפון לעלות מתת ההכרה שלי ולצייץ בחוצפה במודעות שבראשי

"אני חושב שזה פה!" אמר יעקב, עצר את הרכב ויצא לבדוק שאנו אכן במקום הנכון

"חכי רגע ברכב, אני רוצה לבדוק שקיבלנו את החדר שהזמנתי"

הוא חזר כעבור דקות אחדות אחוז התלהבות

"פיצוץ! בול כמו בתמונות שראיתי באינטרנט!!"

"האינטרנט הזה הוא תגלית השנה! אתה רואה באינטרנט הכול! את החדר, את האביזרים, את המחירים, ה-כ-ל כתוב באינטרנט! זו המצאה גאונית האינטרנט הזה! אנחנו צריכים להשתמש בו יותר!!"

"נכון. אנחנו צריכים להתחיל להתרגל למכשיר החדש הזה שקנינו, בטח יש בו עוד הרבה דברים מעניינים שאנחנו עדיין לא מכירים" חיזקתי את דבריו

"יאללה, נכנסים?" שאל ושלף את התיק השחור שלי ביד אחת ואת השקית הגדולה שהביא אתו, שבקבוק יין הציץ ממנה, בידו השנייה

"וואו!!" קראתי בהפתעה

היינו בצימרים רבים במשך השנים, אך הצימר הזה לא היה דומה לשום דבר שראינו קודם!

חדר ע-נ-ק!!

מצד ימין, מול הכניסה, ניצבה מערכת ספות עור בצבע שחור שבמרכזה שולחן בעל משטח זכוכית צרובה בצבעי שחור ואדום

מצד שמאל, אזור המיטה - מיטת אפיריון ענקית, מוקפת בווילון העשוי מבד טול לבן ועליה המון כריות מכוסות בפרווה בגוונים שונים שהצבע הבולט שבהם הוא אדום נועז

במרכז החדר ממש, במקום הכי לא צפוי, היה משטח מוגבה מהרצפה ועליו השתרעה אמבטיית ג'קוזי עגולה ענקית שמים רותחים בעבעו בה וקצף לבן וריחני התפצפץ במים בקול אוושה מרנינה

"וואו" חזרתי וקראתי, לאחר שסיימתי לסרוק את החדר

תרתי בעיניי אחר חדר השירותים, כדי להתפנות לפני שאבי מגיע, לתדהמתי, בקצה החדר, מעבר לג'קוזי המדהים גיליתי אסלה קטנה ולבנה תלויה על הקיר, וכיור קטן תואם לצידה.

"מ-ה?! אין כאן שירותים נורמליים? אי אפשר להשתמש בהם! זה פתוח לגמרי!"

הקול הנבהל שלי פתח בשטף של משפטים קטועים, קולות רבים ושונים זעקו בתוך מוחי בפרץ של טענות שאמרו דבר מרכזי אחד: 'זה מקום של כל-כך חילונים!! מה לנו ולמקום הזה?!'

'עזבי עכשיו' פנה אלי קולי המרגיע

'נכון! אסור לי לאכזב את יעקב! הוא כל-כך חיכה ליום הזה! ובעצם, מה אכפת לי? באתי ליהנות ושום דבר לא יעצור בעדי'

"אתה יכול בבקשה להסתובב לרגע, אני רוצה להשתמש בשירותים וזה ממש מביך אותי שאין כאן דלת" אמרתי ליעקב

בדיוק כשסיימתי להתארגן, וסידרתי את שמלת הרשת השחורה הפצפונת שעלי, כך שהציצים יבלטו מספיק והפטמות יהיו בדיוק במרכז הגוף, בגובה ובמיקום שווה נשמע הצלצול המיוחל בדלת.

"אה-לן!" קרא אבי בהתלהבות, מרגיש כבר כבן-בית לידינו

"מזל-טוב דסי!" קרא לעברי מרחוק

"פשש, כמו קוסמת את נראית היום! בואי הנה קוסמת שלי" קרא בטבעיות

'שיואו', בלעתי את רוקי 'איזה אומץ יש לו לדבר ככה ליד יעקב!'

הוא התקרב אלי בביטחון מלא, תפס אותי בשתי ידיו והניף אותי באוויר בסיבוב של 360 מעלות, מאז שהייתי בת 4 אף אחד לא העיף אותי ככה, בגבריות כזו!

"נרים לחיים?" הציע יעקב

"בטח! לחיי דסי שלנו!" קרא אבי

זה היה כל-כך מוזר, 'דסי שלנו'

אז מה, מעכשיו אני אישה אחת של שניהם?!' הציק לי קול נוקב שחזר ואמר לי שוב ושוב שמשהו לא בסדר קורה פה, משהו מאד מאד לא בסדר!

'רק לפני כמה שבועות, נגעלתי כל-כך מיעקב, שהלך ל'זונה', ומה אני?!'

"לחייך!" קרא אבי ורוקן לקרבו כוס של יין אדום משובח שיעקב הביא
"תשתי" פנה אלי יעקב, הושיט לי כוס מלאה ביין ושתה בעצמו מכוס נוספת שהחזיק בידו השנייה
אולי זו דרך טובה שתקל עלי לעבור את הערב הזה, אני לא במיטבי! יותר מידיי הרבה מחשבות מציקות לי, עדיף שאשתחרר!
עצמתי את עיניי ושתיתי בבת אחת את כל תכולת הכוס.
היין הציף את פניי בלהט, ראשי הסתחרר והרגשתי צורך לשבת בדחיפות על הספה, אבי תפס אותי בעודי מתנודדת, תמך בי והוביל אותי אל הכורסא
"או-אה! טיפה אחת של יין ואת שיכורה לגמרי" אמר וחייך חיוך שובב
"פשש, איזה מקום הזמנת יעקב, סחתין! איזה ג'קוזי!!"
"יאללה! ניכנס כולנו!!" הגיב יעקב והחל להתפשט במהירות
ראיתי בזווית עייני את אבי, עוקב אחרי יעקב המתפשט, יעקב התערטל לגמרי, גופו הצנום האדים ממבוכה, הוא כיסה בידו את איבר גופו הרפוי ונכנס לג'קוזי הרותח
אבי התפשט אף הוא וקפץ אחריו למים בהתלהבות
רק אני נותרתי לשבת על כורסת העור השחורה, פעורת פה, אילמת מרוב תדהמה, לבושה בשמלת רשת זעירה, מנסה לעכל את המתרחש
לא יכולתי לחשוב על כלום, מלבד על הדבר החדש והעוצמתי שראיתי בזה הרגע מול עיני:
'לאבי יש את המלפפון המתוק הכי ענק שאפשר לתאר, ממש כמו הפירות שיהיו בארץ ישראל בימות המשיח!'
בחיים לא הייתי מסוגלת שדבר כזה עצום ייכנס לתוכי! אפילו מה שיש ליעקב מכאיב לי בדרך כלל!'
התחלחלתי מעצמי. מעצם המחשבה שחלפה בראשי
'היין דיבר מתוך גרוני' ניחמתי את עצמי
'איכס! איזה מזל שהמקום הקדוש שלי שייך ליעקב, וליעקב בלבד!'
"יאללה כנסי! המים מתקררים" האיץ בי יעקב
"יש פה מלא מקום!" אמר גם אבי והתכווץ בפינה, כאילו מפנה לי מקום באמבטיה הענקית שיכולה להכיל שישה אנשים לפחות
"הבטחתי הפתעות, האז" אמר יעקב בהתלהבות, "הבטחתי או לא הבטחתי?!" שאל בעליצות
'תבטיחי לי שתזרמי איתי' נזכרתי בבקשתו בדרכנו לכאן, 'אז לזה הוא התכוון!' נרגעתי הסתובבתי בגבי אליהם, שלפתי את השמלה מגופי, וקפצתי למים כשהתחתונים הזעירים עלי.

יעקב התקרב לעברי, הצמיד את פניו אל פניי וחיכך את חוטמו באפי
אבי עקב אחרינו מהצד משועשע
'אוף, הלוואי שזה היה להיפך, הייתי מתה לנשום אף לאף את הריח המשכר של אבי, אפילו לא אכפת לי שיעקב יישב בצד ויסתכל עלינו, למרות שזה מביך אותי בכל פעם מחדש'
"יאללה אבי! לעבודה!!" פקד יעקב על אבי והתרחק ממני אל הצד השני של הג'קוזי העגול, מפנה את המקום לטיפולו המסור של אבי
דקות ארוכות של השתכשכות במים החמים עשו את שלהם, התחבקנו, צחקנו והשפרצנו מים אחד על השנייה כשמידי פעם אנחנו מפרגנים שפריץ ידידותי אל יעקב, שירגיש גם הוא 'בעניינים' היין השפיע עלי ממש לטובה. לא הייתי מאמינה שאשתחרר ככה במים החמים, עם גבר זר,

כשבעלי מסתכל עלינו מהצד.
יצאנו מהמים שהתקררו בינתיים, הגברים עטפו על מתניהם מגבת ואני לקחתי סדין מיותר שהיה מקופל בצד המיטה ועטפתי את עצמי מהצוואר ומטה
אבי הרים את מיטת העיסוי והתכוון לפתוח אותה כתמיד
"אולי לא תשתמשו היום במיטת העיסוי?" פנה יעקב לאבי
"יש פה מיטה ענקית! אתם יכולים ליהנות בה, לא כל יום – יום הולדת"
"יאללה!!" זרם אבי ופנה בריקוד סקסי לעבר מיטת האפיריון הענקית, הוא קפץ על המיטה ונשכב עליה
"יאללה דסי!" קרא אלי יעקב ודחף אותי קלות לכיוון המיטה
"מ-ה?! אה, ל-א!!!" קראתי ובהלה אמתית אחזה בי
"זה לא מתאים! לא על המיטה!!"
"זה יום ההולדת שלך! היום את יכולה לעשות הכול!! כל מה שתעשי היום – מחוק מהפרוטוקול!" הכריז יעקב בקול
"לא, יעקב. זה לא ככה, אני לא מסוגלת!" אמרתי וכמעט פרצתי בבכי מתסכול
'מצד אחד אני כל-כך רוצה לרצות את יעקב, שכה השתדל בשבילי, מצד שני, אבי ואני על מיטה אחת, רק מלראות אותו שוכב ככה, לא יודעת לאן זה יוביל, עדיף שלא!' אמרו לי כל הקולות השומרים המגנים והמזהירים-מפני-סכנה שלי
"הוצאתי המון כסף על הערב הזה, אל תאכזבי אותי" סינן יעקב מבין שיניו וקולו הפך נוקשה והחלטי
"אה, אני לא יכולה יעקב, סליחה. אני פשוט לא מסוגלת" השתנקתי
לפתע, בלי שום התרעה מוקדמת, תפס אותי יעקב בשתי ידיו, זרק אותי לתוך זרועותיו של אבי על המיטה ומשך ממני את הסדין שעלי, גופו הערום של אבי קיבל את פניי ופרץ של חום וחמימות התפשטו בכל אבריי
"מאמי שלי!!" פנה אלי ברכות שהמסה אותי לגמרי
נשברתי בידיו ופרצתי בבכי תמרורים
הוא הצמיד את גופו אל גופי ואמר לי בלחש : "את המלאך הכי נפלא שפגשתי בחיים שלי, ציפור יפיפייה! זאת הסיבה, כנראה, שקוראים לסוויטה הזו סוויטת הציפורים" לחש וליטף את גופי העירום, הנבוך שלצדו
גופנו הצמודים התחככו זה בזו, לפתע חשתי את הגזע המפואר שלו צמוד ונוגע ממש בפתחו של סתר הסתרים שלי
"אוי" קפצתי בבהלה, "זה ממש אסור, לגעת ככה!"
קמתי בחופזה מהמיטה, תפסתי את הסדין שהיה מונח על הכורסא, סובבתי את עצמי בתוכו מספר פעמים ליתר ביטחון והתיישבתי בדממה, מתלבטת מה עלי לעשות, במקום שאין שום חדר צדדי, אמבטיה או שירותים, שאפשר לברוח אליהם, להתחבא בהם, או להתלבש בתוכם בצניעות.
אבי קם, חייך חיוך נבוך, התלבש וארגן את חפציו
"אני משוחרר, נכון?!" שאל-אמר ליעקב
"אני מבין שאין טעם להמשיך היום. ניתן לילדה להירגע" הוסיף וקרץ אלי בחום
"מחר תתגעגעי אלי שוב, נכון?!" שאל בהתגרות, ולא ידע עד כמה שאלתו מהווה איום על כל קיומי, מהות הקרע העצום של גופי ונשמתי, מאז הכיר לי אותו יעקב.

הוא פנה אל הדלת וחיכה שיעקב ייתן לו את המזומנים שעבורם עשה את כל הדרך עד לכאן
יעקב לא אמר כלום. הוא דחף לידו של אבי מספר שטרות מגולגלים ופתח לרווחה את דלת
היציאה מהצימר.
לכשנותרנו שנינו, קמתי בדממה, לבשתי את השמלה, נעלתי את נעלי הספורט ועמדתי שפופה
ומוכנה ליד הדלת בדרכי החוצה, מחכה לראות את דמותו יוצאת מהחדר כדי לצאת בעקבותיו.
'הדבר האחרון שאני רוצה עכשיו, זה לפגוש את עיניו המאוכזבות של יעקב' חשבתי לעצמי,
בשארית ההיגיון שנותרה בי.
הוא נאנח, הכניס את פותחן הבקבוקים לשקית, סידר מעט את המיטה הסתורה ויצא אל החושך
כשאני בעקבותיו.

<u>את אסורה עלי</u>

נושא 'אבי' לא הוזכר בינינו במשך כחודש שלם, כבר חשבתי שלעולם לא אשמע יותר מאבי, או
מכול בילוי מפוקפק אחר, אפילו לתל אביב כבר לא ירדנו בלילות.
אמנם מידי פעם יצאנו ל'גלידה בעמק רפאים' או לארוחת ערב במסעדה, כשרה למהדרין מן
המהדרין כמובן, אך נראה היה שנושא 'משבר יום ההולדת' עבר לבלי שוב.
ערב אחד, הוא חזר מתפילת מעריב ומצב רוחו מרומם למדיי, הוא זמזם להנאתו מארש חסידי
ידוע והסתובב סביבי במטבח, עת הכנתי ביצת עין למוז'ינקאלע (*בת זקונים) שלנו.
"בואי נלך כבר לישון " אמר לי בקוצר רוח
לא הבנתי מה קורה, אבל נראה היה לי על פי הבעות פניו שהוא 'חרמן' ביותר!
'אוף, עוד ערב מטריד, שבו הבעל רוצה לפרוק את היצרים שלו על אשתו' הרהרתי בעצב
'למה את מתבאסת?' הטיף לי הקול המוסרי שלי, 'הוא בעלך! וזהו תפקידך כאישה!!' המשיך
והיכה בי 'נכון,' התגוננתי, 'אבל למה הוא צריך אותי עד כדי כך באובססיביות כל לילה??
כשיוצא לי לדבר מידי פעם, אפילו ברמזים, עם חברות או עם בנות משפחה על הנושא הזה, אני
מבינה מדבריהן שאף אחת לא 'נותנת את עצמה' בכל לילה לבעלה! יש כאלה שזה 'קורה להן' פעם
בשבוע, יש כאלה שפעמיים, אבל בכל לילה?! אחרי כל-כך הרבה שנות נישואין?! נראה לי שזה
משהו נדיר!
'בדיוק לי' הנדתי לעצמי ברחמים, 'שאני כל-כך סובלת מזה' הוספתי והתבכיינתי בתוכי
'עייפתי כבר מלהציג במשחק של 'אני אוהבת אותך' לסתום את עיניי ואפי כדי לא לראות ולא
להריח למי ואיך אני נותנת את גופי בכל לילה' המשכתי לרטון בקול רפה ומיוסר
'זוהי חובתי כאישה! לתת לבעלי את מלוא סיפוקו ממני!' סיכמתי את הנושא בהכנעה.
נכנסנו לחדר. יעקב נעל, כרגיל, את הדלת ונעמד ליד החלון במעבר הצר שבין הארון למיטה,
בזווית האומרת 'נאום מתקרב'.
'אוי ואבוי, אין לי כוח לנאומים עכשיו!'
התיישבתי בייאוש על מיטתי וחיכיתי
"תקשיבי!" הוא אמר וקולו היה שמח, כאילו בשורה נהדרת בפיו
"בררתי היום, בגמרות, בפוסקים, בדברי חכמים"
הסתקרנתי.

יעקב ברר משהו בספרי חכמים, איזה חידוש! כנראה קרה משהו משמעותי!
לצערי, לא טעיתי. יעקב הטיל פצצת אטום מתקתקת בחדר:
"לפי כל הרבנים, את אסורה לי!!!" אמר ומשום מה, שמעתי בקולו קול של ניצחון
"מה זאת אומרת אסורה? אסורה-אסורה?!?"
נבהלתי. הוא מתכוון שנאסרתי עליו בגלל אבי?!
"למה?!?!"
"כששכבת ביום ההולדת שלך צמוד לאבי, והאיבר האינטימי שלו נגע באיבר האינטימי שלך, את כאילו שכבת אתו וקיימת יחסי מין מלאים! לפי התורה אנחנו אסורים אחד לשני!!" בצהלה הבטתי בו, והתנהגותו נראתה לי מעוותת לגמרי! יש ניגוד עצום בין מה שהוא אומר לבין איך שהוא נראה. התבלבלתי
אם מה שהוא אומר זה נכון, זה אמור להיות יום-האבל שלנו, הסוף של הנישואין שלנו, למה הוא נשמע שמח?!?
לא יכולתי למצוא שום הגיון בארסנל המחשבות שלי שיכלול איזשהו ניחוש של תשובה ראויה.
"יעקב אני לא מבינה מה השמחה!" התפרצתי בנהמה ושטף של דמעות-תסכול פרץ מעיניי
"כי אם אנחנו כבר ממילא 'אסורים', אז עכשיו את יכולה בכיף ליהנות עם אבי, 'על אותו חשבון'!"
"מ-ה?!" התפלצתי, מזועזעת מההסבר המעוות
"אבל אם אנחנו אסורים אנחנו לא יכולים בכלל להיות יותר ביחד!!" צרחתי מתייפחת בקולי קולות
יעקב היסה אותי בידו, "שש, הילדים עוד לא נרדמו!"
"הרי סיכמנו לפני היום הולדת, שמה שקורה שם, נשאר מחוץ לפרוטוקול, נכון?!" שאל-אמר
"אז מצד אחד, לא באמת אכפת לנו מה היה ביום ההולדת, אבל מצד שני את יכולה מעכשיו לשכב חופשי עם אבי, כי זו לא תהיה הפעם הראשונה שלך! לא זה מה שיגרום לך להיות אסורה עלי, את כבר אסורה, את מבינה?!" סיים במשפט הכי מטומטם ואטום ששמעתי מימיי
"דיי! דיי!" צווחתי בקול, אטמתי את אוזניי בשתי ידיי, הסתובבתי, דחפתי את ראשי לכרית ונקרעתי בבכי מרטיט שפרץ מכל נים ונים מבשרי ומכל איבר ואיבר שבגופי מקדקוד ראשי ועד לכפות רגליי
"אני לא מבין מה ההיסטריה" שמעתי את דבריו האטומים של יעקב, מבעד לכרית שכיסתה את פניי
"אף אחד לא יודע מזה!! ואת יודעת הרי שמה שלא יודעים – לא קיים. זה לא קיים מבחינתנו! זה משחק רק לטובתנו!!" המשיך וברבר משפטי הבל וכפירה שהטריפו את דעתי
"איי, איי", בכיתי בקולי קולות לתוך הכרית, סופגת הדמעות והצער, הצרות והכאבים.
שעה ארוכה פרקתי את יגוני אל תוך הכרית. כשנרגעתי מעט, הרמתי את ראשי בהיסוס, מקווה בכל מאודי שיעקב כבר נרדם. לשמחתי נחירותיו נשמעו בחלל החדר.
מותשת ומפורקת נרדמתי מבלי לומר אפילו את תפילת 'קריאת שמע על המיטה' כמתחייב.

<u>לבד בכל הכאוס הזה</u>

בשמונה וחמישה הטלפון התקשר, כמו בכל בוקר.
ידעתי שיכולות להיות שתי אופציות, דינה או ציפי, ועם שתיהן לא יכולתי להרשות לעצמי את הפריבילגיה לדבר, כשאני שותקת.
בכל זאת הצצתי על הצג
ציפי. כמה ברור!
מילא מול דינה, הייתי מצליחה לשחק אותה קולית, לפטפט קצת על הילדים שלי, או להקשיב לסיפורים שלה על הילדים, אבל ציפי?! עם ציפי זה בלתי אפשרי! היא קוראת אותי כמו ספר, אחותי החכמה, הפסיכולוגית של המשפחה!
גם ככה היא שאלה אותי כבר כמה פעמים לאחרונה מה קורה איתי ולמה אני שקטה בזמן האחרון, זרקתי לה איזה משפט שלא קל לי עם יעקב, והיא רק משכה בכתפיה ואמרה שלאף אחד לא קל ואני בורכתי בבעל נפלא, עוזר ומפרנס אז אין לי את הפריבילגיה להתלונן, מה יכולתי לענות לה?! שאני מוסרת את גופי ונפשי בכל לילה ליצריו, למרות דחייתי ממנו? הרי היא מכירה אותו, באהבתו (החיצונית) הרבה אלי, או אולי הייתי מספרת לה את סיפור אבי ההזוי? אישה חסידת גור מתענגת על ידי גבר זר לקול תרועות בעלה!
ועכשיו, עכשיו הסיוט הגרוע שבגרועים, אני חיה עם בעל שיודע שאני אסורה עליו, אך מסרב להתייחס לעובדה הזו, ודורש ממני להמשיך את חיי כאילו כלום לא קרה?!
אם ציפי הייתה שומעת אחוז אחד מסיפורי הבלהות שעברו עלי בחודשים האחרונים, הייתה חושבת שהשתגעתי, בהתחשב בנתונים החיצוניים שידועים לה עלי ועל יעקב.
הצלצול פסק אך המחשבות המטרידות רק התגברו
מה אעשה?
אני מרגישה שהחיים נסגרו עלי!
מרגע זה, בכל לילה, כשאני נותנת את גופי ליעקב, כבר לא מדובר במסירות נפש של אישה לבעלה, אלא מדובר בעבירה נוראה, אחת העבירות החמורות בתורה!!!
ואני לא יודעת מה לעשות, כי אני לגמרי לבד בסיפור הזה! יעקב לא מבין בכלל מה הבעיה!!
ליעקב אין בעיה להמשיך ולחיות בעבירות כל חייו, מאז ומתמיד הייתה לו את היכולת לעבור עבירות בלי שמץ של נקיפות מצפון, החיים הרבה יותר קלים עבורו!
אבל אני שונה.
אני מלאת רגשות אשמה והמצוקה שבתוכי גוברת מיום ליום, ומעכשיו אני קרועה לגמרי לגזרים ואין לי עם מי להתייעץ!
שיחות הבוקר האהובות עם דינה וציפי כבר לא אפשריות! אני פוחדת שאתפרק פתאום מולן, ואחשוף חלילה משהו ממה שעובר עלי!
גם בעבודה אני כבר לא יכולה להתרכז, ראשי מלא בכל-כך הרבה כאב שאין לי איפה לפרוק!
אפילו מול הילדים שלי אני כבר לא יודעת איך להתנהל, מסתובבת לידם בצניעות, מקפידה מולם על קלה כבחמורה, מתעקשת על כל עצם-צוואר מגולה בחולצת בכורתי, משננת הלכות יומיות עם בני, ובתוכי כאוס! תחושת שקר מצופה בצדיקות מזויפת!
חסידות גור.
חסידות מצופה בקפוטה וספודיק(*חליפה וכובע של חסידי גור) ופאה קצרה שלא עוברת את אורך הכתף ובתוכה אלפי חסידים וחסידות שמזניחים את ה'תאקונעס' ועושים ככל העולה על רוחם ללא שמץ של יראת שמיים ואת ילדיהם – הדור הבא של חסידות גור, ממשיכים לחנך בהקפדה

יתרה לחינוך ל'תאקונעס' שהם בעצמם זנחו, מתוך הבנה שאי אפשר לנהל זוגיות טכנית, מכונה שמביאה ילדים וטכנאי שמסייע בתחזוקת המערכת!!

מה לעשות? עם מי להתייעץ?

הרי עד היום, בכל צרה ומצוקה, יעקב פונה לרעבע-מגור, מתייעץ אתו ומקבל תשובה לספקותיו, כמה אירוני!

אולי יבוא יעקב לרעבע ויגיד לו: אשתי אסורה עלי! דחפתי אותה למיטה שגבר זר היה עליה! מה לעשות?

אני לבד בעולם. אבודה.

-

נועם!!

ניצוץ של תקווה ניצת בעיניי.

נועם יוכל אולי להבין אותי, וגם אם לא יבין, אני סומכת עליו, שלא ישתמש בסודותיי נגדי לעולם!

הטלפון צלצל שוב.

הבטתי על הצג, דינה. ברור, קודם ציפי ועכשיו דינה! שתי הנשים הכי קרובות לליבי, שאני לא יכולה לענות להם לטלפון.

חייגתי לנועם.

"היי אחותיתי!" הוא ענה בקול עליז

"ה-ייי" עניתי וקולי התרסק לתוך האפרכסת.

לא הצלחתי להוציא מילה מפי, קולות נהי ובכי תמרורים שאגו לתוך אוזניו של נועם מעבר לקו

"דסי, דרדסיתי, דסוש!" ניסה אחי האהוב לשמוע את קולי

"אתה יכול לבוא אלי?"

"בטח אחותיתי!" ענה אחי הדואג והשומר והאחראי ביותר מכול האנשים שהכרתי על פני האדמה

"אני מיד מגיע! מיד מגיע!" המשיך ודיבר אלי לתוך האפרכסת

"אל תסגרי את הטלפון, אני כאן!"

מעבר לקו שמעתי אותו מתארגן

"את בסדר? אני יכול לסגור את הטלפון? אני כבר בדרך אליך! יצאתי!!"

"כן. אני בסדר. מחכה לך" סגרתי את השיחה

תחושה של ביטחון חזרה אלי ולרגעים בודדים הרגשתי שאני לא לבד בכל הכאוס הזה.

-

הוא הגיע בתוך חצי שעה, בה ישבתי על הרצפה, צמודה לספה, דמעות של ייאוש בעיני המרצדות באימה בחדר הגדול והשומם.

"מה קרה אחותיתי? תספרי לי הכול!" אמר בקול רך אך החלטתי והתיישב לידי על הרצפה

סיפרתי לו הכול!

סיפרתי על שנים ראשונות של אישה חסידית צעירה ובודדה, שמשוועת לטיפת הכרה ותשומת לב, ואיך שבהדרגה נפטרנו מה'תאקונעס' שהרסו את חיי, ויחד אתם נפרדנו מכל מצוות-האישות שבתורה,

סיפרתי על יעקב, שבמשך השנים ניסה לספק אותי מינית, אך גופי נסגר למגעו, פגוע רגשית מניסיונות חוזרים ונשנים שהסתיימו באכזבה ובהשפלה ותשוקה שגוועה ומתה.

סיפרתי איך הפך יעקב להיות אובססיבי אלי, לא הרפה ממני לרגע וגרם לחוסר המשיכה שלי,

להפוך לדחייה לא נעימה ובהמשך לסיוט מתמשך,
סיפרתי על שנים של לידת ילדים ברצף, שמונה ילדים ב-14 שנים, ואיך שתוך כדי השנים האלה, יעקב ואני הפכנו להיות 'חברים הכי טובים' בהם בילינו יחד שעות רבות ונעימות ביום, וסיוט קצר ודוחה בלילה, לילה אחר לילה,
סיפרתי על השנים האחרונות, בהם הילדים גדלו, ואיך התחלנו 'לחפש את עצמנו' בשעמום הגדול של השעות הארוכות הפנויות שהיו לנו בכל ערב, יעקב בניסיון לבלות לצדי ואני בניסיון לברוח ממנו - כשאני אתו!
סיפרתי על הניתוח, ואיך שיעקב התלהב בהתחלה מהמראה המושלם שלי,
ואיך שבהמשך, הוא נכנס ל'לופ' שרק רצה לחשוף את יופיי בעיני אחרים, ועל הקושי שלי עם הסחר הזה בגופי,
ולבסוף סיפרתי בקול שבור ודואב, על הלילה ההוא, עם אבי, ועל המידע החדש ששמעתי אתמול מיעקב.
"זהו. הגיע הסוף שלי!"
"אני לא יכולה להיות יותר עם יעקב, אבל אתה מבין, שאני גם לא יכולה להתגרש ממנו!!"
"למה?" התפלא אחי הנורמלי, שמתנגד למוסכמות, וכבר בהיותו בחור צעיר, הבין את הטירוף שבדת-כת החסידות בה נולדנו, וויתר עליה, ובחר באומץ דרך משלו!
"קודם כל כי יעקב לא מוכן אפילו לשמוע מכזאת אפשרות!"
"חוצמיזה, יש לך מושג מה יקרה לילדים שלי אם אעז לעשות דבר כזה?! השידוכים שלהם ילכו 'פייפען!'(*יהרסו)
אף משפחה נורמטיבית בתוך חסידות גור לא 'תעשה שידוך' עם ילדים של הורים גרושים!
והילדים שלי כאלה מקסימים! ילדות מיוחדים!! למה ש'ידפקו אותם' בשידוכים סוג ג'?!"
אוי, אוי, התרסקתי שוב אל הרצפה, משכתי את החלוק שעלי, כאילו מנסה לתלוש חלקים מגופי וצרחתי בקולי קולות:
"אני נקרעת!! אתה מבין?! אני נקרעת לשני חלקים!!!"
התפתלתי על הרצפה ודפקתי את ראשי שוב ושוב באבן הקרה
"ילדים מסכנים שלי! מה עשינו לכם!! הרסנו לכם את החיים!!!
"אבות אכלו בוסר – ושיני בנים תכהנה!"
"אין מוצא! אני אבודה!!"
דמעות זלגו על לחייו של נועם, שישב לידי על הרצפה ולא ידע מה לומר, איך להגיב ומה לעשות הוא התרומם מעט מהרצפה, הזדקף בקושי רב ואמר בטון שמנסה לעודד את עצמו ואותי:
"אנחנו נמצא מוצא אחותיתי! נחשוב על פתרון ונצליח לצאת מזה!!"
דבריו נשמעו כשבועת חיילים בטרם יצאו לקרב בשטח אויב, הבטחה שהיא תקווה אבודה.
"הלוואי!" נאנחתי, מכבדת את ניסיון העידוד
"אין מצב שלא!" קרא בקול חזק, קם מהרצפה ותמך בי בעודי קמה בעקבותיו
התחבקנו דקות ארוכות ליד הכניסה והוא יצא מהבית בדממה.
לקחתי נשימה עמוקה ולכמה רגעים נרגעתי כמעה.
'אני לא לבד בסיפור הזה' התעודד קולי האופטימי
-
'אין שום סיכוי שיש לנועם המודרני מה לעזור לך עם יעקב, חסיד גור שנראה מבחוץ צדיק

למהדרין' ענה לי קול הגיוני והשיב בהינף רגע את הייאוש לליבי
זהו. אין עוד מישהו שאני יכולה להעלות בדעתי שיכול לעזור לי!
אני נחשבת לאישה מושלמת. מנהלת ביד רמה משפחה מוכשרת ומצליחה, והנה אני מסובבת במציאות בלתי אפשרית שלא קשורה לעולם בו אני חיה,
אין אף אחד מכל מי שאני מכירה בעולם הזה, שיוכל להבין וגם לעזור במשהו.
כולם בקהילה מכירים את יעקב כאיש טוב ומיטיב, בעל טוב לאשתו, כלומר אלי, ובעל חסד בכלל, לכל אחד, למי אפנה ומה או מי יוכלו לעזור לי?! הרי גם אם אעזור אומץ ואשתף אי מי מחברותיי או בני משפחתי החסידיים, אף אחד לא יאמין לי! ואם יאמינו, יעשו עצמם כלא מאמינים וימהרו לטאטא מתחת לשטיח את השד האיום והנורא שקפץ ממני החוצה, אולי יפעלו במהירות להשיג עבורי אי אלו כדורים מרגיעים, שיהפכו אותי לזומבי שמתפקד כמו הגולם מפרג, יהפכו שקר בשקר אחר, ומעל לכל – כמובן שהשם הטוב של משפחתנו "ילך פייפען' לדורי דורות! כתם שחור ירבוץ על המשפחה היפה וימחק כל זכר לשלמות הטהורה האופפת אותנו עד היום בשקר הגדול של האחווה המשפחתית, 'האישה השתגעה נעבעך'(*מסכנה), יקבעו אנשי הקהילה, ינידו בראשם לעברי ברחוב, ויעברו את הכביש בפחד, שמא ידבקו.
והכי גרוע, רבני גור ימצאו הקלה הלכתית מדומיינת, ויחייבו אותי להישאר נשואה ליעקב, כשאני בתוכי אדע, שאני אסורה עליו, למרות שקר-ההקלה ואסבול כל חיי, בכל לילה מחדש, מהעבירה הנוראה שאעבור עליה בל כורחי.
חיים בעבירה, אלו לא חיים מבחינתי!!
יעקב טיפוס אחר ממני. הוא יכול לחיות בידיעה שכל חיינו מעכשיו הולכים להיות בעבירות, וזה לא יפריע לו!
אני חושבת שיעקב בכלל לא מאמין באלוקים!
אופס. קראתי למחשבות שעברו בראשי לא פעם בשמם.
ברור שאני חושבת שהוא לא מאמין באלוהים!
אסור לי לחשוב על זה, זה נורא מידי!!
אני חייבת להפסיק לחשוב על זה! פשוט למחוק את זה מהראש! כמו שיעקב אמר, כאילו שזה לא קרה!! כאילו שהכול בסדר!
'כאילו' שהכול בסדר!!

-

שבוע נוסף עבר.
בכל לילה סיוט בפני עצמו!
אני נכנסת למיטה עם יעקב, מחכה ש'זה' יגמר, בוכה ומתנצלת בפני אלוהים על העבירה הנוספת ומבקשת ממנו שימצא לי מוצא מהמצב.
נועם התקשר כמעט בכול יום. דרש בשלומי.
"אני בסדר!" שיקרתי לו בכול פעם מחדש
"הכול בסדר!! החלטתי להפסיק לחשוב על זה, ולחיות את חיי למען הילדים שלי!
כרגע אני עוזרת לילדים עם הנכדים הקטנים והכול בסדר!" הרגעתי אותו

-

אבל שום דבר לא היה בסדר!
לאן שהפניתי את ראשי והסתכלתי, ראיתי כמה שהכול 'לא בסדר!'

זה לא בסדר שאני חיה בתוך בועה של אנשים שמציגים, כמוני, שהכול בסדר.
זה לא בסדר שאני מגדלת את הילדים שלי בדבקות מוחלטת לדבוק במטרה שלא מוכיחה את עצמה בשיט ברגע האמת,
זה לא בסדר שאני 'מחתנת אותם', ילדים קטנים, בקושי בני 18, מכניסה אותם לבית אחד עם מישהו או מישהי שהם לא מכירים, ואין לי שמץ של מושג אם טוב להם, או שהם מחייכים אלי, בדיוק כמו שאני מחייכת אליהם - שקר תמורת שקר. זיוף תמורת זיוף. הסתרה תמורת הסתרה.
זה לא בסדר שאני מקפידה על אורך החצאית של בנותיי, מודדת אותן בסנטימטר, בגלל ה: 'מה יגידו', וכדי למצוא חן בעיני ההנהלה בסמינר, ובו בזמן אני מתפשטת בציווי בעלי, ארוך הזקן, בפני גבר זר!
זה לא בסדר שאני לא יכולה לדבר על אף קושי או בעיה שקשורים ל'אידישקייט'(*יהדות), עם אף אחד מכל קרוביי ומקריי, בגלל שאני חיה בין אנשים שנמצאים בתוך מסגרת עץ נוקשה, שאם תמונת חיי לא תתאים למסגרת, הם יחתכו אותה עד שתתאים ולא משנה כמה דם ירד לי בדרך.
'אולי נילי?' עלה פתאום רעיון במוחי
'נילי יכולה אולי להבין אותי! היא בחורה קלילה, שמחה, נטולת עקבות!
נילי נולדה בבית חסידי למופת והתחנכה לצניעות ולמידות טובות והחליטה בגיל 16 לחיות את חייה 'מחוץ לקופסה', נילי היא סמל ודוגמא למישהי שהולכת עד הסוף עם האמת שלה!
איזה פרדוקס!
דווקא אצל החילונית הזו אני רואה את האמת,
והיא כל-כך זוהרת בתוך בועת השקר הגדול שאני נמצאת בה!
מי אמר באמת, שהחילוניים הם כאלה גרועים, כמו שכל חיי שמעתי עליהם?!
הנה נילי, בחורה חילונית מקסימה! לא רוצחת, לא גנבת, אפילו לא שקרנית, בטוח שהיא לא 'זונה', כמו שאומרים אצלנו על כל החילוניות (את המילה 'זונה' לחשתי לעצמי בשקט בתוך הדממה)
החיים של נילי יפים! היא עצמאית לגמרי, נוסעת ממקום למקום בעולם הגדול, לא מחויבת לאף אחד בשום מחויבות, בעיניה, האומץ להביא ילדים לעולם הוא אפילו חוצפה, אם אין לך את התנאים המיטביים לגדל אותו.
נילי היא באמת סמל ודוגמא לאמת!
אין מסכות. אין תחפושות. ויש המון יופי וחופש!
רגשות קנאה וכמיהה עמוקה עלו מתוכי ויצאו מן הנסתר לגלוי
וזה לא רק נילי! יש גם את החברות שהכרתי בקבוצת הפסיכודרמה אצל אליאב, כולן דתיות, אבל לא חרדיות קיצוניות כמו שאני!
שם, כנראה, המסגרת של התמונה הרבה יותר רחבה, אבל גם שם מן הסתם מי שיוצא מהמסגרת גוזרים אותו עד שיתאים ולא משנה כמה שיכאב לו בדרך
הדימוי של מסגרת העץ שקהילות שלמות קובעות באופן קולקטיבי על היחיד הטריף אותי!
יכולתי ממש לחוש את חיתוך התמונה על בשרי, ואת מסגרת העץ אליה אני נדחפת בכוח ע"י גורם חיצוני,
פתאום התבלבלתי לגמרי, כי ה'מישהו החיצוני' הזה שדחף אותי לתוך המסגרת היה נראה לי כמו יעקב, בעלי, בדז'וו של הדחיפה שלו, בחודש שעבר, ביום הולדתי,
הוא דחף אותי בכוח לתוך המסגרת! ניסיתי להתנגד, אחזתי בכוח בדפנות העץ הכהה, אך ידיו של

יעקב הפכו לידי עשיו שעירות וענקיות והשתלטו עלי בכוח רב, נלחצתי אל תוך המסגרת כשהוא 'סוגר עלי' כל פינה בלי אפשרות לברוח.
'מה קורה פה?!' ניסיתי לעשות לעצמי סדר בבלבול תוך שאני פוסעת הלוך וחזור במסדרון בבית אני הרי ערה, זה לא חלום. אני הוזה במציאות! והמסגרת, מה זו המסגרת הזו? היא טוב? היא רע? הרי את המסגרת מייצרת הקהילה החסידית שלנו, אבל בדמיוני כרגע, יעקב דחף אותי לתוך מסגרת שהיא תחתית תהום הנשייה, הגיהינום הרותח בהתגלמותו, איך זה התערבב?!
'ריבונו של עולם', פניתי אל החבר האחד והיחיד שלי, שתמיד מבין אותי ועוזר לי בעתות מצוקה ואז נפל לי האסימון הנורא מכל!!
'איפה אתה אלוקים?' הרכנתי את ראשי והרגשתי הלם מוחלט!
פתאום הבנתי, שכבר תקופה ארוכה, שאני כל-כך מתביישת מפניו בגלל המעשים שלי, שאני לא מדברת אתו, פשוט לא יכולה להסתכל לו בעיניו הדמיוניות, שעד היום הרגשתי שמביטות עלי, נראה לי שהוא נעלם איפשהו בתוך קלחת העבירות שלי בתקופה האחרונה.
רציתי לפנות אליו שוב, לדבר אתו על המעשים הרעים שלי, לחפש בי מעשים טובים כדי להקל מעט על העונשים שמגיעים לי, לדבר אתו כמו שאני רגילה, לעשות אתו 'עסקאות' של 'תן וקח' ו'דילים למיניהם'
'אופס! רגע!!!'
תובנה עצומה נפלה לי על הראש כמו ים של אסימונים מברזל
שתקתי לרגע, ניסיתי לסדר את המחשבות, לעבד את כל האסימונים הנוקבים האלה במהירות ולהסביר לעצמי ולסוללת הרופאים שישבה מולי, את מה שעובר לי בראש:
"שיואו!" קראתי בקול
זה עתה פיצחתי קוד סודי לכספת חיי!
"כנראה שעד היום, התפיסה שלי את אלוהים הייתה סוג של קבלה ונתינה!
אני עושה מצוות, והוא עושה איתי חסדים, אני עושה עבירות, והוא מעניש אותי עד שהוא סולח. לפעמים נראה לי שהוא כועס עלי במיוחד, אז אני מצפה לקבל עונשים כבדים, ולפעמים דווקא אני מרגישה שמגיע לי 'פרס' בגלל 'התנהגות טובה', כמו למשל אם הספקתי להתפלל את תפילות השחר בבוקר בכוונה רבה, לומר ברכת **"ברוך אתה השם אלוהינו מלך העולם 'שעשני כרצונו'!"**
הה-ברכה בהא הידיעה שכל נקבה מחויבת להגיד בכל בוקר
"אתם קולטים?!" פניתי אל הרופאים שישבו פעורי פה בדממה סביב השולחן,
"שעשני כרצונו!" זאת הברכה שאישה מחויבת לומר בבוקר!!
"אז מה הסיפור שלו, של האלוהים הזה? הוא עשה אותי מה שהוא רצה, ועכשיו, מה? אני אמורה להסתדר עם מה שהוא עשה, ולדאוג לזה שהוא יהיה מרוצה?!"
אף אחד מהרופאים לא הניד עפעף.
אפילו דר' תמר לא הנהנה בראשה כהרגלה
דר' שולמן ישב, ראשו רכון על מרפקו. הוא לא הישיר אלי את עיניו, כפי שעשו כל שאר הרופאים, נראה היה שהוא נתון בהרהורים משלו, מכונס בעולם של עצמו
"אני אחזור ברשותכם למה שחשבתי אז", אמרתי אליהם בחיוך, למרות שההווה והעבר התערבבו במחשבותיי
אז התחלתי להתעסק עם ה'דבר הזה' ששמו אלוהים
אתה טוב? אתה רע? אתה עושה אנשים טובים? או אולי משהו בך גורם לאנשים להיות רעים

ואכזריים?
מחשבה חדשה, שהביאה אותי לשאלה: ומה הבעיה שלך אלוהים, עם אנשים חילוניים?
הם אנשים הרבה יותר טובים מכל החרדים שאני מכירה! טוב אולי לא מ-כ-ל אבל מהרבה מאד חילונים טובים, שרוצים לעשות טוב לסביבתם, בלי קשר לחוקים ול'תאקונעס'.
הדחתי כלים במטבח הגדול והמרווח, אך ראותיי התקשו למצוא אוויר צח לנשימה,
כשחשבתי על החילונים, נזכרתי בנילי. נילי החילונית, אולי אותה אוכל לשאול, מה היא חושבת על אלוהים, בלי שהשאלה הזו תביא להיסטריה על כך שאני 'מקולקלת'
אויש, אז יש לי ספקות באמונה!!!
אני פושעת. מגיע לי את כל העונשים שכתובים בתורה!
אבל אני באמת רוצה להבין!!
שנים שאני מתחנכת ומחנכת את הילדים שלי לדרך אחת, למסגרת אחת,
אוף, שוב הזכרתי את נושא המסגרת, ושוב הלחץ הזה להידחף לתוכה תופס אותי, ואין לי כבר מושג אם זה טוב או רע
אני חייבת לחזור למציאות. צריכה לדבר עם מישהו מתוך חסידות גור, שיאפס אותי. שיחזיר אותי למציאות. שיסביר לי את כל הפרדוקסים שמשגעים אותי, לפני שאשתגע באמת!
אבל למישהו מתוך חסידות גור, אני לא יכולה לספר כלום! כלום מכול מה שעברתי בשנתיים האחרונות, כי אם הדברים הנוראיים האלה יזלגו אל הקהילה, אוי, זה יהיה הסוף שלי! אני אמות!! כן! אני אמות!!! לא תיוותר לי ברירה!!!!!!!
קריסת מערכות. כל הגוף התעורר והתחדד למשמע הרעיון המפחיד הזה שעלה באותו רגע בראשי.
'מה זה השטויות האלה הדסה?!' קפצו כל קולות האזהרה לראשי
'כן. כן.' עניתי לעצמי בקול מתריס,
'אם חלילה ה'סיפור הזה' יוצא, אני לא אשאר בחיים כדי לראות את הנזקים העצומים שהוא יעשה!' שבתי וחיזקתי לדבריי טיעון מלא והגיוני
מוות. זה הפתרון! בדיוק.
הרי ממילא זה מה שמגיע לי, אז יפה שעה אחת קודם!!!
'פצאפצפצצר' התנפץ לחלל החדר קול דומם של המילה מוות על כל משמעות התרסקותה ושבריה כמו כוס ענקית שמתפוצצת בחדר ורסיסיה עפים לכל עבר
הנחתי את הסקוץ' מידי, נשענתי על הכיור, השפלתי את מבטי אל הרצפה המבריקה, עוקבת אחר הזכוכיות המנופצות שבדמיוני, וקולות הנפץ הלכו והתבהרו בראשי מרגע לרגע והפכו למנגינת אבל כללית, של סוף משכר, מרגיע ומנחם.
הכול התבהר סוף סוף.
מצאתי את הפתרון.

<u>החלטה</u>

כדורים. פסקתי לעצמי באופן חד משמעי.

כדורים זו הדרך הכי נקייה, בלי סבל מיותר, בלי סימנים מחשידים שיכולים להעיד על כך שזה היה, שומו שמיים, משהו מתוכנן.

אויש, כמה מזעזע.

גררתי את רגליי אל מיטתי בחדר השינה, נשכבתי על הגב והתחלתי לפתח את הרעיון החדש הזה, שהולך לחלץ אותי מהמצר הגדול והנורא שנקלעתי אליו.

כדורים יגרמו לכך שלא יהיה שום ספק לגבי האופן שבו 'היא מתה מיתת נשיקה. שבץ-לב תוך כדי שינה, ללא סבל וכאב', כן. זה מה שהכי חשוב! שכולם יחשבו שזה מוות טבעי, ושלא ייהרס חלילה שמה הטוב של משפחתנו והפגיעה במשפחתי האהובה והמקסימה תקטן ככל האפשר.

הם יבכו כמה ימים, יצטערו על הטרגדיה, אבל שמי יישאר לעד כאשת חיל לתפארה, אישה נאמנה, אימא נהדרת ובת מכבדת הורים, אוהבת שלום ורודפת שלום,

אני אקריב את עצמי לעולה, ושמו של יעקב יישאר נקי וחף מפשע. הוא ימשיך לגדל את ילדיו, כאילו מעולם לא חטא, לא נטפל אלי, לא זרק אותי לגבר זר, לא דחף אותי אל מותי.

אני אמסור את נפשי, לא למענו, אלא למען משפחתי!

אשמור על שמה הטוב של המשפחה, שתישאר 'מכיביעדיקע'(*מכובדת) לעד, ללא פגם חלילה, ילדיי יזכו ל'שידוכים הגונים' כמו שהם רוצים ומאמינים, ברוב נאיביותם.

אאוץ'!! שוב אני מרגישה את הפרדוקס הזה, בין מה שאני יודעת ש'כולם' סביבי רוצים ומאמינים בו, לבין האכזבה העצומה שלי מהשקר הגדול הקיים בתוך האידיליה הזו

ליבי שב ותסס בהתנגדות חסרת סיכוי, כמו מישהו שמנסה להתנגד למאסר, כשהוא כבר כפות בידיו וברגליו בשרשראות ברזל, עיניו מכוסות במטלית שחורה והוא נגרר לתוך ניידת המשטרה בידי מספר אנשים חסונים, 'משחק אבוד'! לא אוכל לשנות את מערכת החסידות המשומנת, וילדיי מאמינים בלב שלם שזו הדרך האידיאלית והיחידה שצריך לחיות על פיה, כל מה שילדיי רוצים, זה - להמשיך את שושלת הכבוד המדומה הזה, להמשיך את המשחק המטופש הזה!

הלוואי שהייתה לי את האפשרות, להתערב במשחק, לתפוס את המשטח ולהפוך את כל החלקים שעליו, ליצור תוהו ובוהו בתוך כל החיילים והקלפים ולעצור את הכול!

אבל אין לי שום אופציה כזו.

אני בודדה, קטנה וחסרת אמצעים, בתוך כל המשחק הגדול הזה, כמו מהמר שנמצא בקזינו ענק, יודע שהפסיד כבר את כל כספו אך המשחק ממשיך, אתו או בלעדיו ובאפשרותו להחליט רק את ההחלטה המזערית הזו, אם להמר על הפרוטה האחרונה שבכיסו, או לקום ולצאת מהמשחק ביודעו שהפרוטה תיגמר בכרטיס הרכבת שיקנה, אך לפחות יוכל להגיע לביתו בשלום.

אין לי ברירה! הבחירה שלי היא - לצאת מהמשחק ולהגיע בשלום אל חוף מבטחים!

-

הגשם בחוץ לא הפסיק לרגע.

מבעד לראשיהם המורכנים של הרופאים ראיתי את זרם המים שוטף את החלון, כאילו מנסה לשווא לנקות כתם גדול ושחור שנדבק אל החלון ואין שום דרך להסירו
רוח סוררת שרקה מבעד לחרכים בלתי אטומים ואיימה לחדור אל החדר, שהיה קר גם ככה, למרות ההסקה שעבדה ללא הפסקה
אף אחד מהרופאים לא הגיב.
הבטתי בדר' תמר המהורהרת והמשכתי :
-
כמו כל דבר אצלי בחיים, הכול נעשה בתקתוק מושלם, כמו רובוט משוכלל שקיבל משימה והוא ממוקד מטרה ועושה הכול כדי לבצע אותה באופן מדויק עד לסיומה המוצלח.
מבחינת התאריך, החלטתי לחכות עד לאחר יום ההולדת של ה'מוזי'ינקה'לה'(*הבת הכי קטנה במשפחה) שלי, אמנם נותרו שבועיים, עד לתאריך הולדתה, אבל למען המטרה, אצליח להמתין.
יום הולדתה יהיה יום 'מסיבת הפרידה שלי', אף אחד מלבדי לא יידע על כך, אבל למחרת בבוקר, עת ייוודע ה'אסון הנורא' שפקד את משפחתנו, צוואתי תהיה ברורה ושקופה לכל אחד מילדיי, המילים החמות שאומר לכל אחד ביום ההולדת, יישארו בליבותיהם הטהורים לנצח!
שום דבר מכל הפשע הנורא שקרה כאן – לא ייוודע לנפשות הרכות והיקרות לי, אעלה על המזבח ואעקוד את עצמי ולטובת כל המשפחה המכובדת והחשובה שלנו, למען לא ייגרם שום נזק נפשי וסביבתי מיותר.
מוות שמשאיר אחריו זירה נקייה ללא רבב.
ללא פשע, ללא סטייה מדרך הישר.
יעקב יישאר האבא הזך הצח והטהור.. הוא יאסוף את המשפחה בהרבה אהבה שימצא בתוכו לאחר שלא אהיה כאן.. הילדים יתמכו אחד בשני, המשפחה תחזק אחת את השנייה ואט אט ימצאו מרפא בחייק החסידות ההדוקה ששום דבר זר לא חדר אליה.
גם לשידוכים הבאים הדבר לא יזיק, מוות פתאומי הוא סיבה לרחמים אך לא סיבה לדחייה!

את רכישת הכדורים אבצע במספר פעמים, כדורי 'אסיוול' יש לי בבית די, רופא המשפחה שלי מכיר את הצורך שלי בלהרגיע את עצמי,
אם רק היה יודע מה הסיבה האמתית שאני זקוקה לכדורי הרגעה כדי לשמור על שפיות,
הוא חושב שקשה לי בבית, עם הילדים, או אולי בעבודה,
ליתר ביטחון, ארכוש חפיסת כדורי שינה, אקח אותם ביחד, להגדיל את ההשפעה,
לא אשאיר שאריות. אוציא את הכדורים מהחפיסות וארוקן את הפח הקטן שבבית לתוך פח ה'צפרדע' הירוק הגדול שבשכונה,
גם בבית, - לא אעשה סדר פתאומי בארון שלי, לא אזרוק בגדים וחפצים שירמזו על כך שמשהו היה מתוכנן, אשאיר את הבית כרגיל, שיראה כמה שיותר טבעי, כדי להסיר כל חשש ולשמור על שלמות טוהר המשפחה, שיוכלו להמשיך לדורי דורות לספר את הסיפור שהם ימציאו בעצמם, על כך שקרתה טרגדיה פתאומית במשפחה, דום לב של אישה צעירה ומקסימה שהשאירה אחריה בעל צדיק וילדים מושלמים.
שקר אחרון במסכת שקרים ארוכה ומייגעת בעת פרישה אמתית ממשחק מדומה.

<u>בלילה</u>

"לילה טוב!" אמר יעקב והתהפך על מיטתו, גבו אלי
"לילה טוב!" עניתי לו ממיטתי, שוכבת על גבי, פניי אל התקרה
כעבור דקות אחדות, נשמעו בחדר נשימותיו הקולניות של יעקב כשהוא נרדם.
הושטתי את ידי אל השידה הקטנה הלבנה שלצד מיטתי, פתחתי את המגירה העליונה ואספתי בידיי את ערימת הכדורים הקטנים שחיכו לי חשופים, ללא אריזה כלשהי, ממש כמו שהרגשתי באותם רגעים של שלמות והשלמה עם מצב שאין להשיבו

דחפתי אל פי בזה אחר זה את עשרות הכדורים, קמתי בדממה מהמיטה, ניגשתי אל האמבטיה הצמודה לחדר השינה, התכופפתי אל הברז ולגמתי מהמים הזורמים ישירות אל גרוני, אחר, שבתי בחזרה אל מיטתי, נשכבתי שוב על המיטה, נשענת על הכרית, גבי אל התקרה, פניתי בפעם האחרונה, אל מי שהיה עד לאחרונה החבר הכי טוב שלי והסברתי לו במונולוג ארוך את המעשה שלי:
'אלוקים הטוב שלי, סליחה שלאחרונה התרחקתי ממך ככה, פשוט לא היה לי את האומץ להסתכל עליך ישירות. אני מרגישה שבגדתי בך, החבר הכי טוב שלי, עם כל מה שקרה לי לאחרונה.
אבל גם אתה, שהיית תמיד לצדי, שלא השארת אותי לרגע לבד, גם אתה הפנית לי עורף, ובעצם זה שנתת לכל זה לקרות, הפרת את החברות ההדדית הזאת, שהייתה בינינו!
אלוקים שלי, אני לא יכולה לחיות בלעדיך! ומכיוון שאותך איבדתי, אני נאלצת לאבד את חיי, בבקשה ממך, אלוקים! אנא, רחם עלי, והבן את החלטתי, אני יודעת שהתאבדות זו עבירה נוראה, אבל זו העבירה האחרונה שלי! העבירה האחרונה והיחידה שמושיעה אותי מעבירה יום יומית שאני עוברת עם יעקב!! מי כמוך יודע, כמה שמרתי על עצמי להישאר קדושה וטהורה כאישה! רק אתה, אלוקים, מבין כליות ולב, יודע איזה מאמצים עשיתי כדי לא להגיע למצב הזה, שבו אהיה 'אסורה על בעלי', אבל זה קרה, ואני לא מאשימה אותך, שנטשת אותי ככה ונתת לכל זה לקרות, כנראה שזה הגיע לי!
אולי התגריתי במזל שלי, בזה שעשיתי את הניתוח חזה.
רציתי לאהוב את עצמי יותר, חשבתי שיעקב יתלהב ממני יותר, לא חשבתי שיעקב ירצה ש'אחרים' יתלהבו ממני, לא חלמתי שנגרר למצב בלתי הפיך כזה, שאהיה 'אסורה עליו', חשבתי שאם ארגיש יותר יפה, אהיה יותר מאושרת. כמה שטעיתי, אלוקים הטוב, אלוקים היחיד שלי, אני מוסרת לך את נשמתי, ואם מגיע לי גיהינום על כל החטאים שלי, אקבל אותו באהבה, ממילא חיי על פני האדמה הפכו לגיהינום שורף וצורב ללא הפסקה, במותי לפחות אדע שכיפרתי על עוונותיי ולא המשכתי במחול השדים הנוראי הזה של העבירות שאני שרויה בו.
סליחה, אלוקים. סליחה!
עבירה אחרונה שלי. עבירה אחרונה - -
ובאומרי זאת, מסרתי את נשמתי לבוראי ונרדמתי.

****

אני בבית, בירושלים.
סוללת הרופאים קבעה:
"לאחר שהתברר שקיימות מספר נסיבות חיים שהביאו אותה למצב של ייאוש ואובדנות, הוחלט שאין צורך בטיפול תרופתי קבוע. אין עדות לפסיכוזה, שיפוט שמור. משתחררת מבית החולים, ותישאר במעקב פסיכולוגי במרפאתנו.
-
<u>יום שני, השעה 8.00 בבוקר,</u>

יעקב כבר מזמן בעבודה, הילדים יצאו זה עתה למוסדות הלימוד, בברכה הרגילה שלי:
"שלום וברכה ובהצלחה, כל טוב ולהתראות!"
דפיקה מהירה בדלת.
נילי הגיעה.
שתי מזוודות ענקיות ירדו מהבוידם ונפתחו,
הבגדים והחפצים שלי נזרקו לתוכם בחיפזון.
בשעה 11.00 בבוקר, המונית שנילי הזמינה הגיעה,
סקירה אחרונה של הבית השקט,
נילי ואני מעמיסות על עצמנו את המזוודות ואת השקיות הרבות שמילאנו,
שקט בחדר המדרגות.
שתי זוגות רגליים נכנסות בחשאי למעלית ויורדות במהירות אל דלת הכניסה,
המזוודות והשקיות נדחסות לתוך הבגאז' של המונית, ואנחנו נדחקות אל הספסל האחורי.
-
אף אחד ברחוב הקטן לא שיער לעצמו מה נושאת בתוכה המונית הלבנה, כשנהמת המנוע מרעישה והיא מתרחקת מירושלים,
לתל אביב.

סוף

ספר שני - 2016

תקציר

בספר זה, שאני פותחת את שעריו עכשיו, אני רוצה להעביר דרך המילים, את מסכת הייסורים של תוצאות של הבחירה שלי בשלמות המשפחה שנשארה מאחור!
ספרי זה מאגד בתוכו מקצת מאד מהתלאות שעברתי שמרגע שנחתתי בתל אביב, כלומר, בחדר בתוך דירה של 'חברה של חברה' ברמת גן...

<u>שבועיים ראשונים של חופש</u>

ריח החופש המשכר, לו ייחלתי במשך השנים שחלפו, פיזר את שיערי המתנפנף חופשי ברוח, חדר אל הגופייה הקטנה שעל גופי והתבדר בשובבות ברגליי, מתוך קפקפי האצבע החדשים שהיו תחובים בין אצבעות אדומות וכואבות ממאמץ ההרגל החדש.
פוסעת בלב ה-דיזנגוף סנטר.
סתם אישה רגילה, כמו כולם, לא בולטת בחצאית ארוכה ומשתרכת, ולא בפאה מכבידה ומעייפת. מסתובבת עם עצמי.
למרות המולת האנשים סביבי, אני חווה שקט ושלווה.
אף אחד לא מציק לי, לא דורש שום דבר, לא מטריד בשום עניין, עכשיו זו רק אני מול עצמי, 'כמה קל לי להסתדר עם עצמי' התנועעתי בקלילות בין חנויות הקניונים עמוסות הבגדים החדשים שסוף סוף מותר לי למדוד..
תחושת העצמאות הלכה והתפתחה בתוכי מרגע לרגע, אך בד בבד עם כך הלכו וגברו געגועיי אל ילדיי האהובים שנותרו מאחור, שמורים, זכים וטהורים.
'לא אתן למשהו או למישהו לקלקל את הקדושה הזו, של ילדיי הנפלאים, לא משנה מה המחיר שיהיה עלי לשלם! הבטחתי את זה לעצמי, ואשמור על הבטחה זו עד יום מותי!' סיכמתי לעצמי, מנסה להשקיט תחילתו של מאבק אימהי.
ארבעה עשר ימים ולילות עברו, בהם חגגתי בימים ובכיתי בלילות ולא ידעתי את נפשי בגעגועיי לאוצרות היקרים לי מכול – ילדיי!
התקשרתי הביתה.
תינוקות של בית רבן, בחלב על שפתותיהן ענו לי במקהלה לבנה של קדושה, וצקצקו שהרב לא מרשה לדבר איתי, כדי שלא 'אקלקל אותן' וניתקו את הטלפון בקולות צחוק רמים, משל היה מדובר בחברה מהכיתה שמתבדחים איתה במעשה קונדס טלפוני.
לאחר ניסיונות טלפוניים נוספים שלא צלחו, אספתי את עצמי, אישה בת 42, שבועיים אחרי אשפוז המחלקה סגורה, לאחר ניסיון התאבדות מטלטל, כיסיתי את גופי החשוף במיטב המחלצות של חסידת גור צנועה וחסודה ועליתי ירושליימה.
לאחר דין ודברים עם יעקב, קיבלתי את הבטחתו לכך שהוא לא יהיה בבית כשאגיע, שכן פניו היוו עבורי טריגר לטראומה שעברתי.
דפקתי על הדלת.
יעקב פתח, חסם את הגישה לצד שמאל של הבית, הצד שבו ראיתי את ילדיי עומדים וממתינים לי בתשוקה בולטת והוביל אותי בידו לכיוון המטבח שבצד ימין, עוד בטרם הספקתי לעכל את החוצפה שלו, להפר את הבטחתו ולעכב את החיבוק שעמד להתפרץ, מהבנות אלי ולהיפך. הוא סגר אחריו את הדלת ונעמד מולי...
לא אכביד בפרטים. תמצית הדברים היה:

"מאחר שיצאת מהבית, אין לך רשות לחזור אליו, אלא אם כן תתחייבי להיפגש עם רב מסוים שמומחה למקרים כמו שלך!"
"אני רוצה לראות את הילדים שלי!" סיננתי בשפתיים חשוקות והתקרבתי לכיוון הדלת.
יעקב עצר בעדי בכוח.
"תבטיחי שתיפגשי עם הרב!" אמר בתקיפות
"אוקי. מבטיחה" קראתי ורצתי אל ילדיי האהובים בדמעות סוערות..
חיבוקים. נשיקות. ליטופים. מבטים. גן עדן במלוא הדרו!!
"אני אחזור לבקר, אני מבטיחה! לצערי אין לי אפשרות לגור יותר בבית עם אבא.." ניסיתי להסביר לאוצרות היקרים שלי, תוך שאני יושבת על הרצפה והם רכונים סביבי, דמעותינו מתערבבים אלו באלו..
"אבל למה? מה קרה?" שאלו בתום, הגדולים והקטנים
"אני לא יכולה להסביר, אסור לי. אבל אני מבטיחה לכם שיש הסבר, וכשתגדלו מעט אסביר הכול"
מה יכולתי להסביר?! האם יש דרך לבוא ולומר לילדים חסידי גור צדיקים ויראי שמיים, תקשיבו:
"אבא שלכם אילץ אותי להיות אסורה עליו, ועכשיו אסור לי לגור אתו באותו בית.. בעקבות המשבר הזה, של השקר שגיליתי שיש בדת, בחיים הכפולים, בהסתרת חטאים נוראים תחת מעטה של חסידות, אני איבדתי את הרצון להמשיך ולשקר ולזייף כאילו שאני צדיקה וחסודה, כאשר גופי מחולל לגבר זר.. אבל אתם, נפשות מושלמות וטהורות שלי, אתכם אני לא רוצה בשום אופן לחלל, ואם אקח אתכם אתי, לא תוכלו להמשיך ולהיות תמימות וטהורות כמו שאתם.. לכן אין לי ברירה אלא לעזוב, ולהיפגש אתכם הרבה וכמה שיותר, אבל לא לגדל אתכם יחד באותו בית"
הבטתי אליהם בכל האהבה והחמלה שיש לאימא לביאה חזקה שדואגת באמת ובתמים לגורים שלה, וידעתי שלטובתם אני עושה את מה שאני עושה.
ניסיתי לקום מהרצפה כדי להחזיר לעצמי את הנשימה שנעתקה מגודל הקרע העצום שחש גופי מכף רגל של אימא אוהבת ועד קדקוד ראש של אימא דואגת.. הם משכו בשמלתי, סירבו לאפשר לי לצאת..
מבטו הקפוא של יעקב אליהם גרם להם לסגת ואני אספתי את שארית גופי וחלקיקי רסיסי ליבי והתרסקתי במדרגות הבניין תוך ריצת אמוק לבית הוריי.
10 דקות של ריצה מטורפת, של אישה חרדית, בלב שכונה חרדית בירושלים.
פתחתי את הדלת והשתטחתי על הרצפה הירושלמית של הורי, משכתי את הפאה מעל ראשי, מרטתי את שיערותיי וגופי התפתל בחוסר שליטה.
חוויתי התמוטטות עצבים.
שבועיים אחרי אשפוז כפוי.
חודש אחרי ניסיון התאבדות בעקבות טראומה.

<u>אצל הרב</u>

הרב קיבל את פניי בחיוך חושף שיניים צהובות, כנראה בשל עישון בלתי פוסק במשך שנים רבות.
תמצית דבריו של הרב היו:
"אם את רוצה לשוב ולראות את ילדייך, מכיוון שאינך בריאה בנפשך, עלייך להתחייב בפני שכל צעד שתעשי מהיום יהיה תחת אחריותי, ידיעתי והסכמתי.
בנוסף, אני מקווה שהבאת אתך את כל הכסף שיש אצלך, כפי שהוסבר לך!
כל זאת, אם את רוצה לשוב לביתך ולהתנהג כרגיל, כאישה לכל דבר, לצד בעלך, לפחות עד שתסיימו 'לחתן' את כל הילדים"
"כמובן! אעשה כל מה שהרב יגיד לי!" השיב קול רובוט בתוכי, עת הנחתי על שולחנו של הרב צרור עמוס במזומנים, אותם לקחתי מהמגירה המשותפת שלי ושל יעקב טרם עזבתי לתל אביב.
"וכמובן, תתחייבי שאם חלילה תחווי שוב משבר, ותרצי לעזור, תיאלצי לפנות אך ורק לבית הדין הרבני, ולא לבית משפט חילוני"
"אעשה כל מה שהרב יגיד לי" שבתי וחזרתי כמו מנטרה
"אני רוצה לחזור הביתה לילדיי!"
-
שבתי לזרועותיו הארוכות של יעקב. בכיתי לתוכן. הבטחתי שלעולם לא אעזוב יותר.
גם לילדיי הבטחתי.
גם לעצמי!

<u>תשעה חודשים של בדידות מכאיבה</u>

לכאורה המצב שב לקדמותו.
אימא בבית. מנקה, מבשלת, מכבסת ומגהצת. מכינה סנדוויצ'ים בבוקר, בודקת שיער מכנים בערב, יוצאת לסידורים וחוזרת ואף עובדת כמזכירה במשרד שארגנו לה חסידי גור ברוב טובם, כדי להחזיר עטרה ליושנה.
למקום העבודה המכובד הקודם לא חזרתי, בכל זאת, אישה חולת נפש, שעברה לאחרונה משבר, די לה בארגון כזה או אחר שימלא את ימיה ושתוכל להשקיע בזוטות למען תשכח את המחשבות ה'זדוניות' שהביאוה עד היום..
תשעה חודשים של חיוך מאולץ תחת עיניהם הפקוחות של ילדים חסרי אמון.
תשעה חודשים של קרבה ליעקב בכל לילה, תוך סתימת עיניים, אף ופה, ונתק מוחלט בין הלב לבין המוח.
עכשיו המוח כאן. רק בקולו צריך לשמוע.
וכשיום אחד, לאחר תקופה, העז ושב העצב לקפוץ החוצה ממחבואו, מיד נתן לי הרב האחראי כדורים בצבע תכלת ש'אמורים לעשות לי טוב'.
הבטחתי שאקח.
לא לקחתי.
בפגישתנו הבאה, החזרתי לו את הכדורים בשלמותם והסברתי ששום כימיקלים לא יקלו על תחושת הבדידות והניכור שאני חשה מהקרובים והאהובים שלי.

והאמת, במבט לאחור, זה לא שלא ניסו!
חברות ואחיות התקשרו, תמכו והזמינו אותי לצאת לקפה..
היה זה ליבי, שסרב להאמין לכך שפיהם וליבם שווים.
התייחסתי לעצמי כאל אישה במשבר, כי בחדרי חדרים, מול עצמי, ידעתי במודעות מלאה שאכן אני אישה במשבר קשה וכואב מאד, שאיש מכל מי שאני מכירה לא יוכל להביא לו מזור.

<u>לידה</u>

לאחר תשעה חודשים של ייסורים, בהם גופי בבית ונפשי אינה מוצאת מרגוע, הבנתי שמסעי בעולם החרדי תם. סופית.
תשעה חודשים של רצון כנה ואמתי, הפכו לתקופת הריון שהקלה עלי מאד לעשות את הצעד האחרון ולצאת סופית, מאחר שממילא הרגשתי שכבר אין לי מה להפסיד.

-

<u>מאז החיים שלי נחלקים ל-2.</u>

יש את חיי העצמאיים, החופשיים, אלה שבחרתי מהם מתוך מודעות, למרות שלא בכל שלב הייתה לי בחירה משמעותית, הלוא הבחירות שלנו, הן תוצאה של בחירות קודמות שלנו..
חיים אלה, מלאים עשייה, נתינה, חוויות ואהבה!

ויש את חיי האימהות שלי, הכואבים, המרוסקים לרסיסים, החבולים והפצועים..
חיי אימא, שוויתרה על התינוקות שלה, למען לא יגזרו אותן לשניים במשפט שלמה!
ידעתי שהילדים לא יוכלו להתמודד עם אבדן אבא, לאחר שאבדו את אימא...
רציתי שנפגש, שנהיה בשבתות כשרות למהדרין אצל ההורים שלי.. אבל הרחיקו אותם ממני באכזריות.. לאבא שלהם לא אכפת היה שיגזרו אותם לשניים, ולי לא נותר אלא למסור אותם באהבה למקום ששם ידעתי שיהיה להם ביטחון רב יותר.
ספגתי לאורך שנים, מכתבי נאצה מתינוקות, מילים קשות ונוראיות, כעס שמתנקז אלי בטירוף..
וקיבלתי על עצמי באהבה את כל הקללות והגידופים, אחת מתוך זוג. אימא בלבד, כדי שיישאר לילדים היקרים שלי אבא 'מושלם'.
נשארתי ה'משוגעת' היחידה, ואני גאה בזה בכל מאודי, למרות המחיר העצום ששילמתי.
כי ילדיי קיבלו את המקסימום ממה שילד זקוק לו.
רק חבל שאת אימא הם לא קיבלו.
מאנו להבין שחייבת להיות סיבה מספיק מוצדקת שאימא כל-כך טובה ומסורה, מחליטה לעזוב, ולא מספרת את האמת על מה שקרה.
לא שכחתי אותם לרגע.
התייעצתי עם טובי הפסיכולוגים, ועשיתי כפי שייעצו לי: הנחתי להם, לתקופה. עד יעבור זעם.
אבל הזעם לא עובר.
הכעס שלהם הולך וגובר עם השנים ואני מקבלת דרישות שלום שאין שום פריצת דרך, שתוביל לרצון שלהם להבין מה קרה!!!!

לכן החלטתי לשלוח אליכם את ספרי הראשון, זה שמקודם סיימתם לקרוא, אם אתם קוראים לפי הסדר...
למען תדעו, וידעו ילדיי הנפלאים, שלרגע לא שכחתי ולא אשכח אותם, וכל מה שעשיתי, היה אך ורק לטובתם.
חשבתי שמדובר בעניין זמני, אך השנים עוברות והזמן לא מרפא והכאב לא מרפה!

ויש כמובן גם נחמה אחת עוצמתית וחזקה, שמנחמת ומחזקת אותי תמיד – ביתי תמי האהובה. היא הפתיעה אותי כשהתקשרה, ביום שבת בצהריים, תקופה קצרה אחרי שגרתי ברמת גן והשתמשתי בטלפון בשבת, אמרה שהיא מצטרפת אלי.. ניסיתי להניע אותה מצעד זה, כיוון שהייתה צעירה, נשואה טרייה באושר, לבחור 'פתוח' בקנה מידה גוראי, אימא מאושרת לתינוק חמוד.. לא חשבתי שיש הצדקה לצעד שלה, אך כמובן, במבט לאחור, זה הדבר הטוב ביותר שקרה לי!!!
ילדה נפלאה אחראית ואמיצה שכמוך, תמי שלי!
הספר הזה מוקדש לך ☺